

"Charlie Donlea olağanüstü bir gerilim yazarı." – Seattle Book Review

CHARLIE DONLEA

**DONUK
GÖZLER**

DONUK GÖZLER

Özgün Adı: Those Empty Eyes

Yazan: Copyright © 2023 by Charlie Donlea

Çeviri: Koray Somay

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Serap Bertay

1. Baskı: Mart 2024

ISBN: 978-625-8029-45-1

**Türkiye Yayın Hakları: Yeni Film Yayın Dağıtım ve Pazarlama A.Ş.
Orman Kitap bir Yeni Film A.Ş. markasıdır.**

Adres: Maslak Mah. Maslak Meydan Sok. Beybi Giz Plaza No: 1

Kat: 15 Daire No: 55 Sarıyer 34398 İstanbul

Tel: (212) 322 8610

e-posta: info@yenifilm.com.tr Sertifika No: 45113

www.yenifilm.com.tr - www.ormankitap.com

Basım Yeri: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık San.Tic.Ltd.Şti.

Beylikdüzü OSB Orkide Caddesi No: 1/Z Beylikdüzü İstanbul

Tel: (212) 671 6151 Sertifika No: 52098

**Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kensington Publishing Corp. ile
Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla
yapılan anlaşmalar çerçevesinde alınmıştır.**

**Tüm hakları saklıdır. Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın
kısmen veya tamamen hiçbir yöntemle basılamaz, çoğaltılamaz,
dijital ortama taşınamaz.**

Ninova

DONUK GÖZLER

CHARLIE
DONLEA

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

***Kanıtlar sizi nereye götürlürse götülsün onları takip edin
ve her şeyi sorgulayın.***

— Neil deGrasse Tyson

McIntosh, Virginia
15 Ocak 2013

Günah bir gizemdir.

Bazıları günahlarının fark edilmediğine ve hiçbir şekilde ortaya çıkmadan işlenebileceğine inanır. Diğerleri ise her şeye gücü yeten bir Tann'ın tüm takdir yetkisine sahip olduğu ve koşulsuz olarak bağışladığı inancıyla tövbe eder. Uzun çizmeler ve bol bir trençkot giyen saldırgan ise başka bir şeye inanıyordu; en büyük günahların her zaman fark edilmesi ve asla affedilmemesine ve bunları işleyenlerin cezalandırılması gerektiğine.

Aile uyurken sessizce merdivenleri tırmandı. Merdivenin sonuna ulaştığında yine sessizce yatak odasına yaklaştı ve ebeveyn yatak odasının kapısını pompalı tüfeğin namlusuyla iterek açtı. Menteşeler gıcırdadı ve sessizlik içindeki evin duvarlarında yankılandı. Kapı, saldırganın kapı çerçevesinden geçebileceği kadar yer kalacak şekilde durdu. İçeri girdi ve yatağın ayakucuna doğru yürüdü. Yanında yatan adamın hayvani horlamaları arasında kadının yumuşak nefesi duyulabiliyordu. Saldırgan tüfeğini kaldırdı, sağ yanağını soğuk metale dayayarak sabitledi ve namluyu horlayan adama doğrulttu. Bir parmağıyla tetiğe dokundu, bir an duraksadı ve sonra parmağının hareketiyle sağır edici bir patlama odada yankılandı. Kurşun göğsünü delip geçerken uyuyan adamın eti patlamıştı. Ne olduğunu anlayamayan kansı hızla doğruldu. Kafa kanışıklığı içinde, tetikçinin yatağın ayakucunda durduğunu ya da tüfeğin namlusunun kendisine doğru döndüğünü hiç görmedi. İkinci bir patlama kadının gövdesinin yatak başlığından sekmesine neden oldu.

Saldırgan, trençkotun cebine uzanarak üç fotoğrafı çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Silah seslerinin çınlamasının dağılmasıyla, yatak odasının dışındaki döşeme taltalarının gıcırdadığını fark etti. Tüfeğın namlusunu hızla açarak, kullanılmış mermilerin havaya fırlamasına izin verdi. Elleri lateks eldivenlerle korunan saldırgan trençkotunun diğerk cebinden iki mermi daha çıkardı ve bunları namluya yerleştirdi ve yatak odası kapısına doğru nişan almadan önce namluyu kapattı. Menteşelerin gıcirtısının eşliğinde kapı tamamen açılıp kapı çerçevesinde duran genç bir çocuğuy ortaya çıkarana kadar sonsuzluk kadar bir süre geçti.

Raymond Quinlan on üç yaşındaydı; saldırgan için sıkıntılı bir yaştı, geçerli bir tanık olacak kadar büyük ama bir sonraki karannı vermeyi zorlaştıracak kadar da küçüktü. Raymond önündeki sahneyi anlamaya çalışırken, tetikçi çocuğay kendini toparlaması için zaman tanımadı. Tüfeğın namlusunu çocuğın göğsüne doğrultu ve sağır edici üçüncü bir patlama evi doldurdu.

Sarsıntı yatak odasının duvarlarından sekerken, içine melankoli yerleşmeye başladı ama bu duyguyu hızla bir kenara itti. Görev bittiğinde pişmanlığay kapılacak zamanı olacaktı. Birkaç dakika önce tamamladığını düşündüğü işin şimdi dörtte üçü tamamlanmıştı. Saldırgan hızla yatak odasından çıktı. Raymond koridorda yatıyordu, parkenin üzerinden genişleyen bir kan gölü sızıyordu. Yatak odasına hızlı dönüp baktığında halının üzerindeki kullanılmış mermiler gözüne çarptı. Ama bunlar endişe verici değildi. Silahın kendisi de değildi. Aslında plan, gece bittiğinde silahı yatağın ayakucuna koymaktı ama Raymond her şeyi mahvetmişti. Tetikçi, cesedin üzerinden geçerek koridorun sonundaki yatak odasına doğru hızla ilerledi. Artık evde ilgilenmesi gereken başka bir aile bireyi daha vardı.

Koridorun sonuna ulaşan saldırgan, yatak odasının kapısını açmak için tüfeğinin namlusuyla itti. Ancak bu

sefer kapı kıpırdamadı. Kilitlenmişti. Kolu çeviren ve kapının kilitli olduğunu anlayan saldırgan, dızini kaldırdı ve çizmesinin topuğunu kapı tokmağına doğrulttu. Tahta parçalandı ama kapı hemen kendini bırakmadı. İkinci bir darbeye kapı açıldı, çerçevesinden fırlayan üst menteşe kapının çarpık bir şekilde asılı kalmasını sağlıyordu. Odaya giren saldırgan yatağın boş olduğunu ancak örtülerin darmadağın olduğunu gördü. Avucunu çarşafın üstüne koyduğunda yatak, biraz önce birisinin uyuduğunu gösterir bir şekilde hâlâ sıcaktı. Saldırgan yataktan dönerek dikkatini dolaba yöneltti. Hasır kapısı kapalıydı. Saldırgan, oraya doğru yürürken pompalı tüfeğinin namlusunu kullanarak dolabın kapısına vurdu.

Cevap gelmeyince kolu çevirdi ve kapıyı yavaşça iterek açtı. Ancak yatak gibi dolap da boştu. İşte o zaman gecenin dondurucu soğuğu, saldırganın baldırlarının arkasından, trençkotun eteğinin altına doğru süzüldü. Karşısında, odanın penceresinin perdeleri, pervazın üzerinden giren gece havasıyla dolarak yükselip alçalıyordu. Tetikçi odanın karşı tarafına koştuktan sonra perdeleri yana doğru itti ve pencereyi tamamen açtı. Ailenin son üyesi pencereden kaçarken paravanı çerçevesinden koparmıştı ve paravan şimdi aşağıdaki kaldırımında duruyordu.

Bu bir sorundu. Dikkatsizce yapılan yanlış hesaplanmanın neden olduğu ciddi bir hata, ancak saldırganın o gece yaptığı tek hata bu değildi.

BÖLÜM I

Son Tanık

“Hele bir de kan varsa daha da ilgi çeker.”

—Garrett Lancaster

Sonbahar 2013

1. KISIM

**Bölge Adliyesi,
26 Eylül 2013, Perşembe
15:05**

GARRETT LANCASTER MAHKEME SALONUNU ADIM-larken televizyon kameraları onun her hareketini kaydediyor ve milyonlar canlı yayında onu izliyordu. Alexandra Quinlan'ın Virginia eyaletine karşı açtığı iftira davası tüm ulusun dikkatini çekmişti. Quinlan ailesinin katledildiği ve on yedi yaşındaki kızlarının cinayetten tutuklandığı gecedен beri tüm ülke Alexandra Quinlan'a kilitlenmiş durumdaydı. İlk olarak, suçla itham edildiği ve sadist bir katil olarak damgalandığı zaman. Ve daha sonra, masumiyetini kanıtlayan deliller ortaya çıkıp da temize çıktığında. Ve özellikle şimdi, Alexandra'nın geri dönüp Virginia eyaletine dava açarak McIntosh Polis Departmanı ve Alleghany Bölge Savcılığı-nın ailesinin cinayetiyle ilgili soruşturmayı berbat etmekle kalmayıp bu süreçte hayatını da mahvettiğini iddia ettiğinde.

Medyanın Quinlan cinayetlerine gösterdiği ilgi nedeniyle Alexandra'nın iftira davası hızlandırılmıştı. İki hafta süreceği tahmin edilen duruşma tam da ilan edildiği gün başlamıştı. İlk birkaç gün boyunca (pazartesi den perşembe sabahına kadar) jüri üyeleri, Garrett Lancaster'ın özenle oluşturduğu bir listeden stratejik sırayla çağırdığı tanıkların ifadelerini dinlemişlerdi. Garrett'in davasını sunmayı bitirmek için artık önünde perşembe öğleden sonrası ve cuma günü kalmıştı: Son bir buçuk günü sadece iki kişinin, yani son tanıklarının ifadeleriyle doldurmayı planlamıştı. Eğer işler planlandığı gibi giderse, eyaletin savunma

avukatları iddia makamının davasının son iki günü boyunca sessizce oturmak zorunda kalacaklardı. Bugün duyacakları ifadenin peşinden gitmeye cesaret edemeyeceklerdi ve tanığını yarın çapraz sorguya çekmeyi ise akıllarından bile geçiremeyeceklerdi.

Garrett, eyaletin savunma ekibini içine sokmak üzere olduğu savunulamaz durumun farkındaydı. Bunu biliyordu çünkü Garrett genellikle savunmayı yapan taraftaydı. Kendisini Virginia eyaletine karşı açtığı iftira davasında Alexandra Quinlan'ı temsil eden avukat olmak gibi alışılmadık bir konumda bulması ancak tuhaf koşullar sayesinde gerçekleşmişti. Doğu Yakası'nın en büyük avukatlık firmalarından birinin yönetici ortağı olan Garrett bir savunma avukatıydı ve bu nedenle rakiplerinin içini dışını bilmek konusunda eşsiz bir konumdaydı.

Garrett stratejisini dikkatle tasarlamıştı. Hafta başında jürinin iki önemli tanığın ifadelerini dinlemesine izin verme isteğine rağmen, jüriyi etkilemenin kolay olduğu duruşmanın başlangıcında, onların ifadelerini sonraya saklamıştı: perşembe öğleden sonraya ve cuma sabahına. Plan, ertesi sabah öğle yemeğinden önce işleri toparlamak ve ardından hâkimi hafta sonu için duruşmaya ara vermeye ikna etmektir. Garrett, son iki tanığın ifadelerinin, yüzlerinin, gözyaşlarının ve çatlayan seslerinin, hafta sonuna girerken jüri üyelerinin akıllarında taze kalmasını istedi. Jüri pazartesi sabahı Virginia eyaleti avukatlarının Alexandra'nın McIntosh Polis Departmanının yetersiz ve Alleghany Bölge Savcılığının yozlaşmış olduğu yönündeki iddialarına karşı tam ve dizginsiz savunmalarını dinlemek için yeniden toplanmasından önce ifadenin etkisinin iki uzun gün daha sürmesini istiyordu.

Garrett mahkeme salonuna çıktıktan sonra, "Sayın Yargıç," dedi. Lacivert takım elbisesi ve sarı kravatıyla çok şık duruyordu, acele etmeden notlarını dikkatle düzenlemişti, sakinlik ve güven duygusunu ortaya çıkarmak istediği açıkça belli oluyordu. Kendisini televizyonlarının başında milyonlarca kişinin izlediğini biliyordu ve ilgiden çekinmiyordu. Garrett elli yaşlarının ortasında ve yakışıklıydı, jüridekileri etkilemek için varlığını nasıl kullanacağını biliyordu ve yüksek profilli davalar söz

konusu olduğunda hiç de amatör değildi. "İddia makamı Donna Koppel'i çağırıyor."

15 Ocak gecesi Quinlanların evine ilk gelen polis memuru Donna Koppel, eve ilk giren, merdivenlerden ilk çıkan ve ana yatak odasındaki katliama ilk tanık olan kişi olmuştu. 421 Montgomery Lane'de açılan ateş için gelen ihbara karşılık veren diğer dört polis memuruysa çoktan kürsüye çıkmıştı. Garrett, memurların Quinlanların evine girdikleri gece tam olarak ne bulduklarını jüriye sunmak için memurların ifadelerini ustalıkla kullanmıştı. İfadeleri ayrıydı; her biri gece yarısı katledilen bir aileyi ve kanlar içindeki evi anlatmıştı. Her biri, Alexandra Quinlan adında genç bir kızın ebeveynlerinin yatak odasında yerde oturduğunu ve anne babasını ve erkek kardeşini öldürmek için kullanılan pompalı tüfeği tuttuğunu ifade etmişti. Garrett polis memurlarının olay yerine ilişkin anılarını yumuşatmaya ya da abartmaya çalışmamıştı. Aslında her birinin, olay yerine varmalarından merdivenleri tırmanmalarına, Dennis ve Helen Quinlan'ın yataklarında ölü bulundukları ebeveyn yatak odasına ulaşmak için Raymond Quinlan'ın cesedinin üzerinden atlamalarına kadar o akşama ilişkin titizlikle ayrıntılı açıklamalar yaptıklarından emin olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Bu Garrett'in stratejisinin bir parçasıydı. Her polis memurunun ifadesini başlatmak ve bunu adım adım ayrıntılarla ortaya çıkarmak, aslında savunmanın çapraz sorgu ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Tanıklardan başka bir şey öğrenilemezdi. Garrett, memurların Quinlanların evine girdiklerinde gördükleri ve buldukları şeylerle ilgili hiçbir ifadesini yalanlamamıştı. Bunun yerine Garrett, memurların anlattıklarını gerçek olarak kabul etti ve her memurun ifadesinin diğerlerinin ifadeleriyle mükemmel bir şekilde eşleştigini doğruladı; her birini derinden şok eden korkunç bir gece ve tüm bir ulusu hayrete düşüren rahatsız edici bir olay yeri.

Haftanın başlarında Garrett, adli tıp uzmanlarını kürsüye çağırmış ve bu uzmanlar, Quinlan ailesini öldürmek için kullanılan silahın, Bay Quinlan'a ait 12 kalibrelik Stoege Coach marka kırma mekanizmalı av tüfeği olduğunu ifade etmişti. Salı sabahı

mahkemede Garrett, pompalı tüfeği dramatik bir şekilde jüriye sunmuştu. Garrett sorduğunda pek çok jüri üyesi daha önce televizyon dışında hiç silah görmediklerini itiraf etmişti. Garrett, jüri seçiminden sekizinin silahlarla ilgili hiç deneyimi olmadığını ve sadece dördünün kayıtlı silah sahibi olduğunu biliyordu. Üç kişiyi öldürmekte kullanılan silahı tutmak ve jüri üyelerinin onu yakından görmesine izin vermek çok sarsıcı bir durumdu. Ancak bu da Garrett'ın planının bir parçasıydı. Bunu, yarın sabah son taruğunu sorgularken silahı tekrar çıkardığında silahın daha az öldürücü ve daha sıradan görünmesi için yapmıştı. Silah, Alexandra Quinlan'ı dengesiz, ergen bir katil olarak değil, zeki bir genç kadın olarak gösterecekti.

Ama işin bu şov kısmı yarın içindi. Bugün kürsüde durdu ve Donna Koppel'in sıralarda oturan memur arkadaşlarının fısıltıları arasında orta koridorda yürürken topuklarının çıkardığı sesi dinledi. Tüm McIntosh polis teşkilatı, Donna'nun ifadesiyle ihanet etmek üzere olmasını değerlendiriyor gibiydi. Duruşma öncesinde işler o kadar kötüleşmişti ki memur Koppel, McIntosh Polis Departmanından izin almıştı. İznin duruşma devam ettiği sürece sürmesi planlanmıştı ancak Garrett onun McIntosh polis teşkilatına geri dönme ihtimalinin artık çok zayıf olduğundan şüpheleniyordu.

Donna ahşap kapıyı iterek Garrett'ın yanından geçti. Garrett geçerken ona attığı hızlı yan bakışı fark etti. Eğer bakışlar öldürebilseydi, yere düşüp çoktan ölmüş olması gerekirdi. Bunun yerine Donna'nun kısa göz temasından onun baskın düşüncesini okudu: *Umarım ne yaptığını biliyorsunuzdur.*

Donna tanık kürsüsünde oturuyordu.

Yargıç sol taraftaki kürsüden, "Lütfen sağ elinizi kaldırın, hanımefendi." dedi.

Donna söylendiği gibi yaptı.

"Tanrı'nın huzurunda gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz?"

"Evet."

Yargıç, Garrett'ı başıyla işaret ederek, "Avukat Bey." dedi.

Garrett masasında durup defterindeki birkaç sayfayı çevirdi. Duraklamanın amacı bu sefer mahkeme salonuna olan hakimiyetiyle jüriyi etkilemek değildi. Donna'ya, fazladan birkaç nefes alarak kendini toparlama fırsatı vermesi gerekiyordu. Garrett onun sabit durduğunu görünce defterinde aradığı yeri buldu ve tanık kürsüsüne baktı.

"Bayan Koppel." dedi Garrett. "Mahkemeye McIntosh Polis Departmanı içindeki görevinizi açıklar mısınız, lütfen?"

"Ben bir polis memuruyum."

"Ne zamandır departmanda çalışıyorsunuz?"

"On sekiz yıldır."

"Ve tüm bu süre boyunca polis memuru olarak hizmet ettiniz?"

"Evet."

"Şu anda polis memuru olarak çalışmaya devam ediyor musunuz?"

"Şu anda izinliyim."

"Neden?"

Donna yutkundu. "Bu öğleden sonraki ifadem... McIntosh polis teşkilatı içinde çok da hoş karşılanmıyor."

"Hoş karşılanmıyor ama hiçbir şekilde yalan ya da yanlış da değil, haksız mıyım?"

"Haklısınız."

"Neden ifadenizin hoş karşılanmadığını düşünüyorsunuz?"

Donna tereddüt etti ve oturma sıralarına ve memur arkadaşlarına kısa bir bakış attı.

"Çünkü hikâyeye aykırı."

"Hangi hikâyeye?"

"McIntosh Polis Departmanının on beş Ocak gecesi hem Quinlanların evinde hem de daha sonra polis merkezinde yaşananlar hakkındaki hikâyesine."

"Pekâlâ." dedi Garrett. "Fakat burada hiç kimse bir sempati yarışmasını kazanmaya çalışmadığına, sadece o gece yapılan hatalar için adalet aradığına göre, meslektaşlarınız tarafından saygı görmese bile ifadenizin hayati önem taşıdığına inanıyorum. Katılıyor musunuz?"

Eyalet savcısı "İtiraz ediyoruz." dedi.

Hâkim "Kabul edildi." diye seslendi.

Garrett yargıca başıyla selam verdi ve tekrar Donna'ya baktı. "Başlamadan önce mahkemeye sizin ve benim aramızdaki ilişkinin ne olduğunu söyler misiniz?"

"Evliyiz."

Garrett salonun kenarına doğru hareketlenip tanık kürsüsüne yaklaştı.

"Selam." dedi Donna'nın yanına vardığında.

Donna gülümsedi ve jüri üyeleri sessizce kahkaha attı.

"Selam." dedi Donna.

"Bu yılın on beş Ocak günü gece vardiyasında görevde miydiniz?"

"Evet."

"O gece bir telefon aldınız mı?"

"Evet. Bir konutta ateş açıldığı yönünde bir çağrı aldığım da rutin devriye rotamdaydım."

"Ne yaptınız?"

"Hemen karşılık verdim. Sadece birkaç blok ötedeydim."

"Olay yerine gelen ilk polis siz miydiniz?"

"Bendim."

"Bize o geceyi anlatabilir misiniz, Memur Koppel? Olay yeri-ne ilk geldiğiniz andan itibaren ne yaptığınızı ne gözlemlediğinizi anlatın."

Donna derin bir nefes aldı ve Garrett onun sinirlendiğini hissetti. Bunu evde kaç kez prova etmiş olurlarsa olsunlar, tanık kürsüsünde oturup on iki jüri üyesinin her kelimenizi dinlediği ve televizyon kameralarıyla dolu bir mahkeme salonunda konuşmanın stresini yeniden yaratmanın bir yolu yoktu.

Hadi, bebeğim. Garrett hafifçe başını sallayarak karısıru cesaretlendirdi. *Bunu yapabilirsin.*

Düzenleme

Ny.ozlem

McIntosh, Virginia

15 Ocak 2013

00:46

Donna aracını kaldırma çekti ve aracın spot ışığını evin ön tarafına doğrultarak iki katlı evi, mahallenin her zamanki karanlığında aydınlattı. 421 Montgomery Lane’de duyulduğu söylenen silah sesi ihbar için gelmişti ve olay yerine gelen ilk polis memuruydu. Gece yansını çoktan geçmişti, evin içinde hiç ışık yanmıyordu ve dışarıda başıboş dolaşan birkaç komşu dışında olay yeri sessizdi.

Donna inerken bir adam ekip arabasına doğru yürüyordu. Uzanmış kolu ve silahının üzerindeki eli ile onu uzakta tuttu. Adam ilerlemeyi durdurdu ve ellerini kaldırdı.

“Yan tarafta oturuyorum.” dedi. “Dokuz-bir-bir’i arayan benim.”

Donna dikkatini aynı anda eve, önündeki adama ve yavaş yavaş etrafında toplanan, büyüyen komşu kalabalığına yöneltti.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Yüksek bir patlama sesi duyduğumda televizyon izliyordum. Televizyonun sesini kapattım ve sonra başka bir ses duydum, bunun üzerine arka kapımı açtım ve verandaya çıktım. Birkaç saniye sonra üçüncü bir patlama sesi duydum. Ancak bu sefer dışarıyım ve bunun bir silah sesi olduğunu hemen fark ettim. Av tüfeği, muhtemelen on iki kalibrelik. Ben bir avcıyım o yüzden bu sesi biliyorum.”

Donna, spot ışığının yönlendirildiği evi işaret etti. “Silah seslerinin o evden geldiğinden emin misin?”

“Aptal değilim, hanımefendi. Dilimden dolayı kusura bakmayın.”

“Evin içinden?”

“Evet, hanımefendi.”

Gözlerini ön kapıdan ayırmayan Donna, omzuna asılı telsizi eline aldı. “Ben Memur Koppel, Montgomery dört yirmi bir’de ateş açılan olay yerindeyim.”

“Devam edin, Memur.”

“Evin içinden ateş edildiğini doğrulayan bir tanığım var. Eve girerken destek istiyorum.”

“Anlaşıldı. Yoldalar, üç dakika uzaklıkta.”

Yardımsever komşu, “Bir sürü silahım var, hanımefendi.” dedi. “Sadece bir kelime söyleyin yeter, size ihtiyacınız olan tüm desteği veririm.”

Donna eve doğru ilerlerken “Siz olduğunuz yerde kalın.” dedi. Arabasının spot ışığından geçerken gölgesi uzadı, ta ki siyah görüntü evin ön tarafına tırmanıp bir hayalet gibi onun üzerinde durana kadar. El fenerini kemerinden çıkarıp ön camlardan içeri doğru tuttu ama perdeler görüşünü engelliyordu. Ön verandaya ulaştığında, el fenerini kapıya vurdu.

“Polis! Kapıyı açın.”

Cevap alamayınca arkasına baktığında sokaktan onu izleyen komşu grubunu gördü. Neyse ki, uzakta başka bir polis aracının ışıklarının yanıp sönmesi destek kuvvetlerin geldiğini gösteriyordu. Bir dakika sonra diğer iki memurla birlikte ön verandada duruyordu. Üçüncüsü ne olup bittiğine bakmak için arka tarafa gitmişti ve şimdi sesi telsizde çınılıyordu.

“Burada her şey sessizlik içinde. Karanlık. Yaşam belirtisi yok.”

İlk gelen Donna olduğu için olay yerinin kontrolü onun elindeydi. Ön kapının koluna uzandı ve kilidin açık olduğunu görünce şaşırdı; kolu çevirdiğinde kapı gıcırdarak birden açıldı. Başlarını sallayan memur arkadaşlarına baktı. Silahlarını çekerek eve girdiler.

2. KISIM

Bölge Adliyesi, 26 Eylül 2013, Perşembe 15:30

GARRETT SALONA GERİ DÖNMEK İÇİN ELLERİNİ SAKIN bir şekilde kürsüden çekti. Notlarına baktı.

"O anda, Memur Koppel, eve girdiğinizde ruh haliniz nasıldı? Ne düşünüyordunuz?"

Donna bir an durakladı. "Gergindim."

"Quinlanların bitişğinde oturan tanık, Quinlanların evinden silah sesleri geldiğini açıkça duyduğunu söylemişti. Gerginlik herkesin hissedeceği çok normal bir duygu. Peki, siz ve memur arkadaşlarınız başka ne hissettiniz?"

Alexandra Quinlan'ın Virginia eyaletine karşı açtığı davada hükümetin baş avukatı olan Bill Bradley, "İtiraz ediyorum." dedi. "Memur Koppel diğer memurların o gece ne hissettikleri konusunda fikrini belirtmez."

Hâkim "Kabul edildi." dedi.

Garrett, "Gergin olmanın yanı sıra başka ne hissettiniz?" diye devam etti.

"Çok fazla adrenalin."

"Yani, gergindiniz ve adrenalin doluydunuz. Size göre diğer memurlar da aynı ruh hali içindeydi."

"İtiraz ediyorum." dedi Bill Bradley.

"Memur Koppel'e eve girerkenki hislerini soruyorum, memur arkadaşlarının değil."

Hâkim "Reddedildi." dedi. "Devam edin."

"Yani gergindiniz, adrenalin doluydunuz ve diğer polis memurlarının da aynı duyguları yaşadığını mı hissettiniz?"

"Evet."

"McIntosh polis teşkilatında görev yaptığınız on sekiz yıl boyunca daha önce hiç ateşlenen silahlara veya aktif bir tetikçinin dahil olduğu bir çağrıya yanıt verdiniz mi?"

"Hayır."

"O gece yanınızdaki diğer memurlardan herhangi biri böyle bir çağrıya yanıt vermiş miydi?"

"Hayır."

"Yani içeride aktif bir tetikçinin bulunduğu şüphesiyle eve girmek sizin için yeni bir deneyim mi oldu?"

"Evet."

"Böyle bir durum için departman eğitimi dışında pratik deneyiminiz olmadı mı?"

"Hayır."

"Memur Koppel, daha önce hiç deneyiminiz olmayan stresli, tehlikeli ve benzersiz bir durumla başa çıkmanın, işlerin kötü bir şekilde halledilebileceği ihtimaline kapı açtığını söylemek mantıklı mı?"

Donna durakladı, sonra güçlkle yutkundu. "Evet."

"Gergin ve adrenalin dolu, kendilerini daha önce hiç parçası olmadıkları bir durumun içinde bulan dört memurun Quinlanların evindeki sahneyi yanlış yorumlamış olması mümkün mü?"

"Evet."

"Bugün bildiklerini bilseydiniz, o gece farklı şekilde davranırmıydınız?"

Cevap verirken Donna'nın gözlerinden yaşlar aktı. "Evet."

"On beş Ocak gecesi Quinlanların evine girdiğinizde ne bulduğunuzu mahkemeye anlatabilir misiniz?"

Donna sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı, gözyaşlarını sildi ve kendisinin ve polis arkadaşlarının evde bulduklarını mahkeme salonuna anlattı.

McIntosh, Virginia
15 Ocak 2013
00:54

“Merhaba?” Donna, tabancasını önünde tutarak eve girerken bağırdı. “Polis. Evde kimse var mı?”

Saat sabahın birine yaklaşıyordu, ev karanlıktı ve eğer bu çok büyük bir yanlış anlaşılmasa, gecenin bir yansında silahlı bir ev sahibine sürpriz yapmak isteyeceği son şeydi. O ve meslektaşları holde mümkün olduğunca fazla ses çıkardılar.

“Polis!” dedi tekrar. “Evde kimse var mı?”

“Polis memurları evinizde!” diye başka bir memur bağırdı. “Burada kimse var mı?”

Ev ürkütücü bir sessizlikle karşılık verdi. Birinci kata doğru ilerlerken polis memurları fenerlerini yakarak ayıldılar. Her şey normal görünüyordu ve zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu. Donna giriş ışığını açtı. Üst kattaki koridorun açık tavanlı fuayeye bakan uzun korkulukları vardı. Silahını önünde tutarak yavaş yavaş merdivenleri tırmanmaya başladı. Üst katın sahanlığına yaklaştığında, uzun korkulukların arasından koridorun uzak ucunu görebiliyordu. Yatak odası kapılarından biri ağır hasar görmüş ve çerçeveden sarkmıştı.

“Tam buraya!” Silahlarını çekerek hızla toplanan ve ona katılmak için merdivenlerden yukarı koşan diğer memurlara bağırdı.

“Koridorun sonundaki yatak odası. Kapı kınlanmış gibi görünüyor.” dedi, hâlâ merdivenlerde çömelmiş durumdaydı ve sahanlığın sağındaki ana yatak odasını görmiyordu.

“Ben önden gideceğim.” dedi. “Siz beni koruyun.”

Arkasındaki memurlar başlarını salladılar ve hepsi merdivenlerden teker teker yukarıya doğru yavaş yavaş yürümeye başladılar. Donna sahanlığa ulaşır ulaşmaz ana yatak odasının dışındaki katliam görüş alanına girdi. Yerde genç bir çocuk yatıyordu. Etrafındaki kan birikintisi ve göğüs yarası anlatılanları hemen doğruladı. Komşu gerçekten de silah sesleri duymuştu.

Donna, göğsü sıkışırken nefesi kesilerek, “Kahretsin.” dedi.

Memurlar hızla kalan merdivenleri tırmandılar ve silahlarını ana yatak odasının açık kapısına doğrulturken rahat nişan alabilmek için çömeldiler. Donna aniden saldırganın hâlâ evin içinde olduğu hissine kapıldı. Telsizi omzundan aldı.

“Montgomery Lane dört yirmi birde destek ve acil servis talep ediliyor. Evin içinde en az bir kurşun yarası kurbanı var.”

Telsizden bir ses, “Anlaşıldı.” diye yanıt verdi. “Destek yolda. Acil servis ve ambulansı yönlendiriyorum.”

Donna ana yatak odasını işaret etti. Yerde yatan genç çocuğa bakmamaya çalıştı; bunun yerine dikkatini yatak odasına ve kendilerini içeride bekleyenlere odakladı. Yaklaştığında bir ses duydu ve arkasındaki memurlara durmaları için elini kaldırdı. Duyduğunu sandığı şeyi, yani ağlamayı doğrulayana kadar dinledi. Ebeveyn yatak odasından geliyordu. Yaklaştıkça hıçkıklar daha da arttı. Çocuk sesi gibi geliyordu. Sırtını duvara dayayarak bağırdı: “Polis! Ellerini havaya kaldır. Anlıyor musun?”

Daha fazla ağlama geldi ama sözlü bir yanıt gelmedi. Vücuduna adrenalin hücum eden Donna, bunun uzun sürmeyeceğini bilerek ateşli silahının tetiğine uyguladığı baskıyı hafifletti. Ölü çocuğun üzerinden geçip yatak odasına girdi. Silahını odanın içine doğrulturken nişan alabilmek için çömeldi. Gördükleri kafasını karıştırmıştı. Genç bir kız, sırtını yatağın ayakucuna dayamış, geceliği kanla kırmızıya boyanmış halde kucağında 12 kalibrelik

bir pompalı tüfekte yerde oturuyordu. Kızın arkasında iki yetişkinin cesedi yatakta yatıyordu, çarşaf lar kanla kaplıydı. Arkalarındaki duvarı benek benek kan sıçramaları kaplamıştı.

Donna sahneyi anlamaya çalıştı. Cesetler. Kız. Silah.

"Ellerini havaya kaldır!" Donna, silahını şüpheliye doğrultarak kıza seslendi. Kız ağlamaya devam etti ama kollarını kaldırarak emri yerine getirdi.

Donna silahını kıza doğrultmuşken başka bir polis memuru koşarak kızın kucağındaki pompalı tüfeği aldı. Üçüncü polis memuru, kıızı yüz üstü yere itti ve ellerini arkasından kelepçeledi. Dördüncü memur odayı kontrol etti ve başka kimsenin bulunmadığını doğruladı.

Donna yavaşça ağlayan kıza yaklaştı ve memura ona biraz yer açması için başını salladı. Donna olay yerine ilk gelen kişi olmasının yanı sıra orada bulunan tek kadındı ve kızla konuşan kişinin de kendisi olması doğal görünüyordu. Kızın tekrar oturma pozisyonuna geçmesine yardım etti ve bu sırada geceliğini kaplayan kana daha yakından baktı.

Kız, "Annem ve babam öldü." dedi.

"Onları sen mi vurdun?"

"Kardeşim de."

"Onları sen mi vurdun?" Donna tekrar sordu.

Donna'ya bakan kızın gözleri kocaman açıldı. "Hepsi öldü."

"Adın ne?"

Kızın çığlıkları yumuşadı.

"Alexandra Quinlan."

3. KISIM

Bölge Adliyesi, 26 Eylül 2013, Perşembe 15:50

“**B**AY VE BAYAN QUINLAN’IN YATAK ODASINA GİRDİĞİNİZDE ilk izleniminiz neydi?” Garrett hâlâ kürsüde dururken Donna’ya sordu.

“Üç kurban ve silahlı bir şüpheli gördüm.”

“O odanın içindeki atmosferi nasıl tarif edersiniz?”

“Gergin. Silahlarımız çekiliydi ve ben gergindim. İlk izlenim Alexandra’nın annesini, babasını ve erkek kardeşini vurduğu ve kendisi ve ekibim için tehlike oluşturduğu yönündeydi.”

“Ve siz de onu silahı aldınız?”

“Evet. Aktif bir saldırganı etkisiz hale getirmek için departmanın protokolünü uyguladık.”

“Sonra da Alexandra’yı kelepçelediniz, öyle mi?”

“Evet.”

“Ebeveyn yatak odasına girdiğiniz o ilk anlarda, Raymond Quinlan’ın cesedinin üzerinden geçtiğinizde ve Dennis ile Helen Quinlan’ın yataklarında ölü olduğunu, çarşafların kana bulandığını, arkalarındaki duvarı kaplayan kan lekelerini ve yatağın ön tarafında elinde bir pompalı tüfekte oturan genç bir kızı gördüğünüzde; bu anları kafa karıştırıcı olarak tanımlar mısınız?”

“Evet.”

Garrett not defterinde bir sayfayı çevirerek, “Memur Diaz.” dedi. “Olay yerine gelen ikinci kişi de sahneyi ‘korkunç’ olarak nitelendirdi. Siz de bu düşünceye katılıyor musunuz?”

"Evet, hepimiz için korkunçtu."

"İtiraz ediyorum." dedi Bill Bradley. "Memur Koppel, memur arkadaşlarının nasıl hissettiğine dair ifade veremez."

"Kabul edildi."

"Sayın Yargıç, Memur Koppel'in diğer memurlar adına konuşamayacağını anlıyorum ama onların ifadeleri zaten kayıtlarda. Her biri kafa karışıklığı, korku, üzüntü duygularını ve Quinlanların evinde buldukları şey karşısında şaşkına döndüklerini anlattı. Memur Koppel'in de aynı şeyleri hissedip hissetmediğini soruyorum."

Yargıç, "İtiraz kabul edildi, Bay Lancaster." dedi. "Devam edin."

Garrett biraz bekleyip başını salladı ve Donna'ya yeniden hitap etti.

"Memur Koppel, Quinlanların yatak odasına girdiğiniz anlarda bazı güçlü duygular hissettiniz. Buna kafa karışıklığı da dahil mi?"

"Evet."

"Dehşet ve şok?"

"Evet."

"Üzüntü?"

"Evet."

"Gördüklerinizin bunaltıcı olduğu duygusu?"

Donna'nın gözlerinden yaşlar aktı. "Evet."

"İçinizden aynı anda geçen tüm bu duygulara rağmen, biraz önce vurulmuş olan ebeveynlerinin yatağının ayakucunda oturan genç bir kızın olduğu sahneyi yanlış değerlendirmiş olmanız mümkün mü?"

"Evet. Belli ki yanlış değerlendirdik."

"Duygularınızın yoğunluğu ve olayın vahşetiyle Alexandra Quinlan'ın ailesini öldürdüğünü varsaymıştınız. Bu doğru mu?"

"Bu benim varsayımımdı, evet."

"Quinlanların evinde bulduğunuz şeyin başka bir açıklaması olduğunu hiç düşündünüz mü?"

"Suç mahallindeyken hayır."

"Memur arkadaşlarınızdan herhangi biriyle Quinlanların evinde gördüğünüz şeyin başka bir ihtimali olabileceği hakkında hiç konuştunuz mu?"

Donna başını iki yana salladı. "Ben olay yerindeyken, hayır."

"Fakat öyle bir an oldu ki Memur Koppel, olay yeri hakkında ki yorumunuzun hatalı olduğunu fark ettiniz."

"Evet. Merkeze döndüğümüzde Alexandra'nın sorgusunu izlerken bazı şeyleri yanlış anladığımızdan şüphelenmeye başladım."

"Olay yerine girip tüm o ezici duyguları deneyimlediğiniz andan bu aydınlanmayı nihayet yaşadığınız ana kadar ne kadar zaman geçti? Bu, bazı şeyleri yanlış anlamış olabileceğinizin farkına varmanız için geçen süre?"

"Muhtemelen iki saat sonraydı."

Garrett notlarını kontrol etti. "Quinlanların evine gece saat on iki kırk altıda silahla ateş edildiği ihbarına karşılık vermek için gittiniz. Eve girdikten sonra saat on iki elli sekizde destek ve acil yardım çağırınız. Dedektif Alvarez, Alexandra Quinlan'ı sorgulamaya sabah karşı saat üç yirmide başladı. Yani neredeyse aramaya yarut verdiğiniz andan Alexandra'nın sorgusunu izlediğiniz zamana kadar üç saat geçmişti. Zaman çizelgesinde doğru muyum?"

"Evet."

"Yani Quinlanların yatak odasına girdikten sonra, çok az memurun kariyerleri boyunca deneyimlediği görüntüleri ve duyguları sindirmeniz üç saat sürdü. Bu ezici duyguların dağılmasını sağlamak üç saat sürdü. Aklın ve mantığın kafa karıştırıcı olay mahalline bağlanmasına ve sağduyunun işleri halletmesine izin vermek için üç saat. Bu zaman çizelgesinde doğru muyum?"

Donna başını salladı ve gözyaşlarını sildi. "Evet."

Garrett etki yaratmak için durakladı. Sessizliğin jüriyi rahatsız etmesine yetecek kadar uzun süre konuşmadan durdu. Onları uyarılmış ve aşırı odaklanmış hale getirmeyi amaçlıyordu.

"Bu duygular yatıştığında ve akıl ve mantık devreye girdiğinde, Memur Koppel, fark ettiğiniz şey neydi?"

Donna boğazını temizledi. "Alexandra'nın görüşme odasında sorgulanmasını izledim ve artık onu olay yerinde bulduğumuzda olduğu gibi şokta olmadığını değerlendirdim. O anda neyle suçlandığı konusunda kafası karışmış ve kaybolmuş bir kız gördüm."

"Alexandra'nın olanları sindirmesi için yeterli bir süre olan üç saat sonra, sonunda ailesini öldürmekle suçlandığını anladığını fark ettiniz. Ve bunu anladığında Alexandra'nın tavrında ne değişti?"

"Artık transta değildi. Bana öyle geldi ki sonunda sorguya çekildiğini anlamış, korkmuş, kaybolmuş ve yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Yani ailesinin öldürüldüğü gece hayatta kalan tek kişi olan on yedi yaşındaki kız, çevresindeki yetişkinlerin yardımına ihtiyaç duyuyordu. Böyle mi düşündünüz?"

"Evet."

Garrett sorgu alanının kenarından jüri kürsüsüne doğru yürüdü.

"Bu durumdaki genç bir kızın kendisini korumak için yetişkinlere ihtiyaç duyacağı fikri sağduyulu görünüyor, değil mi?"

"İtiraz ediyorum. Tartışmaya açık bir ifade."

"Kabul edildi."

"Yetişkinlerin yapması gereken ilk şey bu gibi görünüyor. Yapılması gereken annesini, babasını ve erkek kardeşini yeni kaybeden bu kıızı korumak. Ama Alexandra Quinlan yardım yerine olay yerini yanlış değerlendiren ve hemen sonuca varan polis memurlarının eline düştü, değil mi?"

"İtiraz ediyorum. Yine tartışmaya açık bir ifade."

"Kabul edildi."

"Alexandra Quinlan, yardım yerine, sabah saat üç buçukta reşit olmayan bir çocuğun yasa dışı sorgusu sırasında onu ailesini öldürmekle suçlayan saldırgan bir dedektifle karşılaştı. Alexandra Quinlan'ın o gece hayatta kalması karşılığında aldığı, yardım yerine çocuk ıslahevinde iki ay kalmak oldu. Yardım yerine Alexandra Quinlan, bir haber ekibi her ayrıntıyı kaydedip dünyaya yayınlarken evinden kelepçeli olarak sürüklenmek zorunda kaldı. Alexandra Quinlan yardım yerine, onu ailesini öldürmekle suçlayan haberlerle haftalarca manşetlere çıktı; çünkü hepimiz biliyoruz ki, kan varsa rating de vardır. Ayrıca yirmi dört saatlik haber döngüsünün çabuk karar verdiğini ama pişman olmanın

yavaş olduğunu da biliyoruz. Sonuç, Alexandra Quinlan'ın hayat boyu üstesinden gelmeye çalışacağı bir damgalama ve iftira kampanyası. Ona aşırı hevesli bir muhabir tarafından takılan ve Virginia'daki her haber kuruluşu ve ülke genelindeki birçok haber kuruluşu tarafından tekrarlanan 'Donuk Gözler' gibi korkunç bir takma ad. Bütün bunların nedeni, genç bir kızın, tüm ailesinin öldürülmesinin hemen ardından dağılmış ve kafası karışmış gibi görüne cüretini göstermesiydi. Alexandra Quinlan'ın elde ettiği şey, uygar bir toplumun ve etik, tarafsız bir adalet sisteminin ona vermesi gerekenin tam tersiydi."

"İtiraz ediyorum!" Bill Bradley ayağa kalkmıştı ve kızgındı. "Sayın Yargıç, Bay Lancaster bir tanığı sorgulaması gerekirken kapanış konuşması yapıyor."

"Bay Lancaster," dedi yargıç, "sabrımı zorluyorsunuz. Memur Koppel'e başka bir sorunuz var mı?"

"Evet."

Jüri üyelerinden kafasını çevirip Donna'ya baktığında Garrett'in sesi yumuşadı.

"Alexandra'nın ailesi on beş Ocak gecesi öldürüldü. Alexandra ise hayatta kaldı. Memur Koppel, McIntosh Polis Departmanının o gece ve takip eden haftalarda yaptığı hataların Alexandra'yı hayatının geri kalanında olumsuz etkileyeceğine katılıyor musunuz?"

"İtiraz ediyorum!"

Garrett, Donna'nın ağlamaya başlamasını izledi. Bu durumda karısının rolünden yararlanmak onu neredeyse mahvediyordu.

"Soruyu geri çekiyorum, Sayın Yargıç. Başka sorum yok."

"Bay Bradley?" dedi yargıç. "Tanık sizin."

Bill Bradley sadece gözlerini kapattı ve hâkime doğru başını salladı. Çapraz sorguya kalkışmaya cesaret edemedi. Jüri bu kadar açıkça duygusalken, bu intihar olurdu.

Yargıç, "Memur Koppel, kalkabilirsiniz." dedi.

Donna kürsüden ayrılp orta koridora doğru yürürken mahkeme salonu sessizdi. Garrett bu kez onun yanından geçerken göz teması kurmadığını ve salondaki memurlardan herhangi bir fısıltı gelmediğini fark etti.

“Bay Lancaster, başka tanıgınız var mı?” diye yargıç sordu.

“Sadece bir kişi daha, Sayın Yargıç. Sonuncu tanıgımız Alexandra Quinlan.”

Hâkim saatine baktı. Saat öğleden sonra dördü geçiyordu. “Geç saat göz önüne alındığında ve eminim Bayan Quinlan’ın ifadesi kesinlikle çok zaman alacak, yarın sabah dokuza kadar ara veriyoruz.”

Hâkim tokmağıyla vurdu. Seyirciler ve muhabirler o gün ta-
nuk oldukları şeyleri tartışırken jüri locası boşaldı ve duruşma sa-
lonu gizli fısıltılarla doldu. Savunma avukatları toplanıp gittiler.
Garrett kürsüden notlarını topladı ve iddia makamının masasına
oturdu. Bu işi halletmek için sadece bir günü daha kaldığını bile-
rek birkaç derin nefes aldı.

4. KISIM

McIntosh, Virginia
26 Eylül 2013, Perşembe
18:08

DONNA VE GARRETT EVLERİNİN ARKA VERANDASIN-
da oturdular ve bahçelerinin arka kısmına bitişik ormanlık alan-
da cıvı cıvı kuşların ve vızıldayan çekirgelerin akşam kakofoni-
sini dinlediler. Öğleden sonra adliyeden ayrıldıklarından beri
ikisi de konuşmamıştı. Duygular yüksekti ve sınırlar yıpranmış-
tı ama şu ana kadar stratejileri mükemmel bir şekilde işlemişti.
Donna'nın kürsüdeki ifadesi onları perşembe gününün sonuna
kadar getirmişti. Alexandra'nın ifadesi cuma sabahı başlayacak
ve eğer işler planlandığı gibi giderse yargıç Garrett'ın davasının
sunumunu dinlemek için duruşmayı haftaya erteleyecek ve tüm
hafta sonunu Donna ve Alexandra'nın ifadeleri üzerinde düşün-
meleri için jüri üyelerine bırakacaktı. Garrett şimdi karısıyla ses-
sizce otururken fark etti ki sorun, sözlerinin kendi üzerinde de
etkili olmasıydı.

Önündeki burbonu çevirirken camın içindeki buz tıngırdadı.
Bir yudum aldı ve aklının o geceye dönmesine izin verdi. Ha-
yatlarının bu bölümünün başladığı ocak ayının soğuk gecesine.
Donna'nın bir eli şarap kadehinin sapına sarılı halde oturduğu
verandaya baktı. Gözleri kapalıydı ve Garrett onun da aynı gece-
yi düşündüğünü biliyordu.

McIntosh, Virginia

15 Ocak 2013

01:12

Kanal 2 Haber minibüsü Montgomery Lane'deki adrese yanaştı; takip ettikleri polis telsizi, aktif bir saldırı-
gan vakasının olduğunu gösteriyordu. Ev, ön tarafa park
etmiş polis araçlarının spot ışıkları altında yıkılıyor gi-
biydi. Haber ekibi görüntüleri yakalamak için minibüsten
aceleyle çıktı. Mahalle, ekip araçlarının ve ambulansların
üzerinden yayılan kırmızı ve mavi ışıklarla capcanlıydı.
Bir adli tabip minibüsü az önce garaj yoluna girmişti, bu
haber ekibinin adli tıp doktorunun eve girişini yakalamak
için zamanında geldiğini gösteriyordu.

Muhabir canlı yayına girmeden önce çalışıp çalışma-
dığını kontrol etmek için mikrofona dokundu ve ardından
kendisini parlak bir şekilde aydınlatılmış ev arkasında,
morg aracı ise omzunun üstünden görünecek şekilde
konumlandırdı.

"Ben Tracy Carr, McIntosh'taki Brittany Oaks ma-
hallesinden bildiriyorum; burada arkamdaki evin içinde
silahla ateş edildiği ihbanna polis müdahale ediyor. Gör-
düğünüz gibi adli tabip yeni geldi ama şu anda içeride
kaç kişinin öldüğüne dair hiçbir bilgimiz yok."

Yapımcı kamera önünde röportaj yapmayı kabul
eden birkaç istekli komşuyu bir araya getirdi.

Muhabir, bir adam kadrja girip yanında durduğun-
da, "Silah seslerini duyup dokuz bir biri arayan komşu
şu an yanımda." dedi.

Muhabir mikrofona adamın yüzüne tuttu. "Yüksek bir
patlama sesi duyduğumda televizyon izliyordum. Birkaç
saniye sonra bir tane daha duydum. Bu yüzden neler
olduğunu görmek için arka verandaya yürüdüm. İşte o

zaman üçüncü sesi duydum ve bu sefer dışarıda olduğum için silah sesi olduğunu hemen anladım."

"Silah sesleri komşunuzun evinden mi geliyordu?" diye Tracy sordu.

"Evet, hanımefendi."

"O zaman mı polisi aradınız?"

"Evet. Neler olduğunu görmek için kendi silahımla oraya gitmeyi düşündüm ama polis çok çabuk geldi."

"Yani üç el silah sesi duydunuz?"

"Evet, hanımefendi."

Muhabir kameraya döndü ve izleyicilere bildiklerinin bir özetini sundu. "McIntosh'taki Brittany Oaks mahallesindeyiz; polis şu anda en az üç el ateş edilen bir evde bulunuyor. Adli tabip şu anda olay yerinde ve sadece birkaç dakika önce eve girdi."

Tam o sırada ön kapı açıldı ve bir kadın polis memuru, elleri arkadan kelepçeli ve pijaması kanla kırmızıya boyanmış genç bir kızı evden çıkardı. Tracy Carr hemen arkasında kameramanıyla birlikte garaj yolunun sonuna doğru koştu ve tam polis kıza sokaktaki polis arabalarından birine kadar eşlik ederken yanlarına geldi.

"Memur, Kanal İki Haber'den Tracy Carr. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Kadın polis kamerayı engellemek için elini kaldırdı.

"Lütfen geri çekilin, hanımefendi."

Tracy mikrofona genç kızın yüzüne olabildiğince yaklaştırdı. "Komşulann seslerini duyduğu silahı sen mi ateşledin?"

Kız o anda başını kaldırdı ve kameraya baktı. Gözleri donuk ve pusluymdu. "Hepsi öldü." dedi kız.

İkinci bir polis memuru kamerayı uzaklaştırmak için garaj yolundan aşağı koştu, ancak kameraman donuk gözlü kızın ekip arabasının arkasına yerleştirildiği görüntüleri yakalamak için zamanında toparlandı. Kadın polis memuru muhabirin soru yağmurunu görmezden gelerek hızla sürücü koltuğuna geçti, sirenleri çalıştırdı ve gecenin karanlığına doğru yola çıktı.

McIntosh, Virginia

15 Ocak 2013

03:20

Dedektif, Memur Koppel'in Alexandra Quinlan'ı sorgu odasına yerleştirmesinden bir saat sonra geldi. Donna şimdi tek yönlü aynalı pencereden kızın sert ahşap sandalyede tek başına oturmasını izliyordu. Bir dedektif Donna'ya yaklaştı. Pek de yakından olmasa da onu tanıyordu.

"Memur Koppel?" Dedektif sordu.

Donna başını salladı. "Evet, merhaba. Ben Donna Koppel."

Adam anlamsız bir ses tonuyla, "Romero Alvarez." dedi. "Olay yerine ilk siz mi girdiniz?"

Donna tekrar başını salladı. "Evet, gelen çağrıya ilk ben karşılık verdim."

"Biraz anlatır mısın? Şu ana kadar sadece ikinci elden bilgiler duydum. Kanıt teknisyenlerim şu anda evde, sorgudan sonra ben de oraya gideceğim."

"Girdiğimde ev sessizdi. İçeri girmeden önce destek gelmesini bekledim. İlk önce kapıyı çaldım, cevap veren olmadı. Kapının kilitli olmadığını fark ettik. İçeride üç kurban bulduk; iki yetişkin, ebeveynler, yataklarında vurulmuş. Bir erkek çocuk ebeveynlerinin yatak odasının dışındaki koridorda vurulmuş. Kızın küçük erkek kardeşi." Donna çenesini sorgu odasına doğru kaldırdı. "Kız, ebeveynlerinin yatağının önünde yerde oturuyordu."

"Üçü de ölmüş müydü?"

"Evet. Her birinde tek kurşun yarası. Göğse yapılan atışlar. Kızın kucağında on iki kalibrelik bir pompalı tüfek vardı. Ebeveynleri ve erkek kardeşini öldürmek için

kullanılan silahın bu olduğundan emin olmak için adli tıp şu an araştırıyor. Ayrıca kalıntının silahla eşleştiğini doğrulamak için kızın elinden de örnekler aldık.”

Dedektif, “İyi iş çıkardın.” dedi. “Onunla konuşmadan önce ekleyeceğin başka bir şey var mı?”

“Evet, Çocuk Esirgeme Hizmetlerini aradık ama buraya birilerini göndermelerinin biraz zaman alacağını söylediler. Kızın bulabildiğimiz başka bir akrabası yok.”

“Başka bir şey?”

Donna, fazla ileri gitmek istemeyerek bir an durakladı. “Onunla konuşmadan önce ona bir çocuk polisi avukatı atmalıyız.”

Dedektif saatine baktı. “Önce kızı hafiften bir yoklayayım.”

“Hâlâ şokta, bu yüzden onu çok zorlamayın.”

Dedektif Alvarez’in yüzünde küçümseyici bir gülümseme belirdi. “Üç kişiyi öldürdü. Yapacağım en son şey ona çocuk şefkatiyle dokunmak olacak.”

“Demek istediğim sadece...”

“Bu dünyanın sorunu, Memur Koppel, böyle bir şey olduktan sonra bile şoka girmememiz. Artık kültürümüzün bir parçası haline geldi. Bugün kendi ailesi, yarın okulu, ertesi gün sinema salonu. Ve tüm ailesini katlettikten sonra şokta olduğu için ona sempati duymamız mı gerekiyor? Bana biraz zaman verin memur hanım. Burası sorgu odası, çocuk yuvası değil.”

Dedektif, görüşme odasına gitmeden önce Donna’ya artık cevap vermemesini istemiş gibi baktı ve sonrasında dönüp odaya girdi. Dedektif Alvarez artık kızın karşısında oturuyordu. Donna ise sorgu odasını pencereden izlemeye devam etti.

Kız dedektife baktı.

“Ben Dedektif Alvarez.”

Dedektifin sesi pencerenin üstündeki hoparlörlerden net bir şekilde geliyordu.

“Evinde neler olduğunu öğrenmek için buradayım.”

"Annemle babam öldü." dedi kız, gözleri evden zorla götürülüp bir polis aracının arkasına yerleştirildiği zamanki kadar donuktu. "Ve kardeşim de."

"Evet, polis memurları bana bundan bahsetti. Ama önce adınla başlayalım."

"Alexandra Quinlan."

"Pekâlâ Alexandra. Adımı tekrar söylüyorum, ben Dedektif Alvarez ve sana yardım etmek için buradayım, tamam mı? Ama sadece bana karşı dürüst olursan. Eğer bana yalan söylersen o zaman sana yardım edemem. Anladın mı?"

"Öldüklerinden emin misiniz?" Alexandra sordu. "Aslında hiç kontrol etmedim."

"Evet." dedi dedektif. "Onlar öldü. Evdeki iki yetişkin senin annenle baban mıydı?"

"Evet."

"Peki, o çocuk senin kardeşin miydi?"

"Evet. Raymond."

"Kaç yaşındasın, Alexandra?"

"On sekiz. Yani birkaç gün sonra on sekiz yaşıma gireceğim."

"Annenle babanla mı tartıştın?"

Başını kaldırıp ona baktı. İlk göz teması denemesi. Başını yavaşça salladı. "Hayır."

"Peki dün gece ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ödevimi bitirdikten sonra uyudum."

"Polis geldiğinde kimin silahını tutuyordun?"

"Silah?"

"Evet. Polis anne ve babanın odasına girdiğinde elinde pompalı tüfek vardı. Kimin silahıydı?"

"Babamın sanırım."

"Sanırım? Onu nereden aldın?"

"Normalde onu garajda saklardı."

"Yani onu garajdan mı aldın?"

"Hayır."

"Peki, silahı nereden buldun, Alexandra?"

“Holdeydi.”

Dedektif duraksadı ve Donna onun olay yeri hakkın-
da şu ana kadar bildiği çok az şeyi birleştirmeye çalış-
tığını gördü.

“Silah evinizin holünde miydi?”

“Evet.”

“Onu oraya mı sakladın?”

“Ne mi yaptım?”

“Silahı holde mi sakladın?”

“Hayır, yerdeydi, oradan aldım.”

“Ve onları o zaman mı vurdun?”

Kızın gözleri kısıldı ve Donna onun başının yana yat-
tığını gördü. “Ailemi mi?”

“Evet. Silahı aldıktan sonra ne olduğunu anlat bana.”

Kızın gözleri yaşlarla doldu. “Onların öldüğünden
emin misiniz?”

McIntosh, Virginia

15 Ocak 2013

03:30

Donna sorgulamayı pencereden izlerken teğmeni de kollannı kavuşturmuş halde onun yanında duruyor ve camın diğer tarafında olup biteni seyrediyordu.

Donna, "Bir şeyler ters gidiyor." dedi.

"Ters giden şey ne?" diye sordu teğmen, gözlerini sorgu odasından ayırmadan.

Üstlerindeki hoparlörlerden gelen her kelimeyi o kadar dikkatle dinliyordu ki Donna onun orada olduğunu bile bilmediği izlenimine kapılmıştı.

Donna, "Bir şeyler doğru değil." dedi.

"Bir aile öldü ve onları bu kız öldürdü, dolayısıyla bunun doğru bir ifade olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır, kızla ilgili demek istiyorum. Ona bakın. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Alvarez'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok."

"Kendin söyledin, o şokta. Bu çocukların bu şeyleri video oyunu veya sosyal medyanın zihinlerini kirlettiği şey artık neyse ona dayanarak planladığını biliyorsun. Daha sonra, bunu gerçekten yaptıklarında, onu geri almak istiyorlar. Ama cinayetin telafisi yoktur."

Donna sorgu odasının penceresinden baktığında pişmanlıkla dolu genç bir kız görmüyordu. Polis merkezinde neden sorguya alındığına dair hiçbir şey anlamayan, kafası karışmış bir kız görüyordu. Ailesinin öldüğünün hâlâ tam olarak farkına varamamış bir kız görüyordu. Donna, Alexandra Quinlan'ı izlerken başka bir şey daha gördü. Donna'nın aydınlanmasını başlatan şey kızın pijamalarıydı. Üstü kanla kaplı olmasına rağmen pijama çok masum görünüyordu. Donna, ailesini öldüren bir

kızın (ciddi bir planlama ve düşünme gerektiren bir olay) neden bunu yapmak için pijamalarını giydiğini düşündü.

"Hayır." dedi Donna başını sallayarak. "Onu bu şekilde sorgulayamayız. Kafası karışık. Tannm, Teğmenim, neden burada olduğunu ya da çevresinde neler olup bittiğini bilmiyor. Ailesinin öldüğü gerçeğini bile tam olarak kavrayamamış durumda. Bir mola vermemiz, bu duruma ara vermemiz ve üzerinde düşünmemiz gerekiyor. Rızasını alın, bu kıza bir avukat tutun ve ona bir şans verin."

"Ne şansı? Hikâyesini oluşturabilmesi için mi? Anne ve babası öldüğü için onlardan izin alamıyoruz. Çocuk Esirgeme'nin buraya birisini göndermesi saatler alacak. O evin içinde olup bitenler hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmemiz gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk, mümkün olan en kısa sürede."

Donna, "Sorgulamayı durdurun." dedi.

"Ne?"

"Sorgulamayı durdurun, Teğmenim, yoksa ben duracağım."

"Bu kızın ailesini neden öldürdüğünü öğrenene kadar hiçbir şeyi durdurmuyoruz. Bunun internetin cesaret verdiği bir olay olmadığını nereden biliyoruz? Diğer çocukların bu gece aynı şeyi planlamadıklarını nereden bileceğiz?" Pencereyi işaret etti. "Bize bunları söyleyebilir ve Dedektif Alvarez de bunu ortaya çıkaracaktır."

Donna, Alexandra'yı bir süre daha izlerken derin bir nefes aldı. Üzerinde durduğu kaygan zeminin varlığını hissetti ve teğmenini daha fazla zorlamanın itaatsizlik olarak değerlendirileceğini düşündü. Pencereden çekildi ve koridora doğru yürüdü, cep telefonunu aldı ve numarayı çevirdi. Saatine baktı, üç otuz beş. Cevap verip vermeyeceğini ya da telefonu duyamayacak kadar derin uykuda olup olmadığını merak etti.

Karşıdan "Merhaba?" diye uyku sersemi bir ses geldi.

"Garrett!" Donna acil bir fısıltıyla ona yanıt verdi. "Benim. Sana merkezde ihtiyacım var. Geç olduğunu biliyorum ama sana hemen ihtiyacım var."

McIntosh, Virginia
15 Ocak 2013
04:05

Garrett Lancaster sabah saat dördü biraz geçe arabasıyla McIntosh polis merkezinin otoparkına girdi. Otuz dakika önce karısının onu yataktan kaldırmasının ardından vahşi ve kontrol edilemez hale gelen saçlarını bastırmak için Washington Wizards şapkasını takmıştı. Arabasından indi ve ön girişe doğru ilerledi ama Donna'nın merdivenlerden aşağı koşarak ona yaklaştığını gördü.

"Ne oldu?" diye Garrett sordu.

"Uzun hikâye ve sana tüm detayları anlatacak vaktim yok. Bir adresteki silah sesleri ihbarına karşılık verdim. Eve girdim ve katledilmiş bir aile buldum."

Garrett, karısına sanılarak, "Tannm." dedi. "İyi misin?" Donna başını salladı. "Asıl yardıma ihtiyacı olan kız." "Ne kızı?"

Karısının derin bir nefes almasını, düşüncelerini toplamasını ve yeniden başlamasını izledi.

"Eve girdiğimde iki yetişkinin yataklarında vurulduğunu gördüm. Ayrıca koridorda ölmüş bir çocuk."

"Tann aşkına."

"Sadece dinle. Ayrıca anne ve babasının yatağının ayakucunda kucağında tüfekte oturan bir kız buldum. Şu anda içeride sorgulanıyor. Yardımına ihtiyacı var."

"Nasıl?" Garrett sordu. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Donna. İyi olduğundan emin misin?"

"Beni dinle, Garrett. Her şeyi mahvetmeden önce kızın yardımına ihtiyacı var, kendini suçlayacak şeyler söylüyor. Geri alamayacağı şeyler."

Donna bir nefes daha aldı.

“Şu anda tam olarak çözemiyorum. Her şey birbirine girmiş durumda ama... o yapmış olamaz. Onun avukatı olarak oraya gitmeli ve sorguyu durdurmalısın.”

“Avukatı olarak mı?”

Garrett Lancaster Doğu Yakası'nın en iyi savunma avukatlarından biriydi. Lancaster & Jordan, Garrett'in yirmi yıl önce ortağıyla kurduğu güçlü bir ceza hukuku bürosuydu. Merkezi Washington DC'de olmak üzere, ülke genelinde ofisleri vardı. Garrett Lancaster, korkunç suçlarla suçlananları savunma konusunda güçlü bir üne sahipti. Bir polis memuruyla evli olmanın ironisi ne onun ne de Donna için önemsizdi. Donna'nın hâlâ kızlık soyadını kullanmasının nedenlerinden biri de buydu. Aslında bu çok yaygın bir durumdu; bu onların özel hayatlarını gizli tutuyordu ve tutukladıkları suçluların internette kendileri hakkında kişisel bilgiler bulmasını engelliyordu. Kızlık soyadı, intikam peşinde koşan yirticılardan kaçınmanın yanı sıra, görevi kötü adamları hapisshaneden uzak tutmak olan tanınmış bir ceza avukatı olan Garrett Lancaster'a karşı da onu koruyordu. Donna'nın görevi onları parmaklıklar ardına koymaktı.

“Lütfen!” Donna çaresizce yalvardı. “Kötü bir durum bu, evet ama lütfen bunu benim için yap.”

Garrett bir an için sessiz kaldı. “Ya yanılıyorsan?”

“O zaman gerçek bir iki gün içinde ortaya çıkacak ve sen de davayı başkasına devredeceksin. Ama ya eğer haklıysam? On yedi yaşında bir kızı gece yarısı sorgu odasında tutuyorlar. Az önce ailesinin katledildiğini gördü ve şimdi yasal vasisinin izni olmadan itiraf etmesi için onu sorguya çekiyorlar. Duymak istediklerini söyleyene kadar üzerinde baskı kurmaya devam edecekler, sonra ise çok geç olacak.”

Garrett, ön cephesine ışık saçan spot ışıkları ile aydınlatılan karakol binasına baktı; gecenin ortasında parlayan bir adalet feneriydi bu.

Başını girişe doğru eğdi. “Hadi gidelim.”

McIntosh, Virginia
15 Ocak 2013
04:15

Garrett kansını polis merkezine kadar takip etti. Donna onu resepsiyonda kaydettirdi ve Garrett'ın binaya girmesini sağlayacak bir ziyaretçi kartı aldı. Normalde savunma avukatları, bir polis karakolunda süpürgelikler boyunca koşuşturan farelerle eşdeğerti. Ancak bu gece Donna onu doğrudan sorgu odasına götürdü; burada Garrett, Donna'nın teğmeninin üç üniformalı polis memuruyla birlikte odanın penceresinden bir sorgulamayı izlediğini gördü. İçeride takım elbiseli bir dedektif bol pijamalı, donuk bakışlı bir kızı sorgulamaktaydı.

İçgüdüleri sırt kaslarını birbirine sıkıştırdı, omuzlarını birbirinden ayırıp göğsünü şişirdi. Saçını taramaya ya da takım elbise giymeye zaman ayırmadığı ve bunu şimdi kot pantolon ve Wizards şapkasıyla yapmak zorunda kaldığı için kendine kızıyordu.

"Teğmen." dedi Garrett iddialı bir sesle.

Sorgulamayı izleyen adam ve Donna'nın polis arkadaşları ona döndü. Garrett onların bakışlarını hissetti. Ama daha da önemlisi Donna'yı yanında hissetti. Kansının heyecanı biraz yatışmış gibiydi. Bu memurlar, onunla birlikte eve girmişler ve aktif bir saldırganla çatışmak için evin içinde gizlice dolaşırken ona arka çıkmışlardı. Kesinlikle hepsi için travmatik ve onları birbirine yakınlaştıran bir deneyimdi ve Garrett, yaptığı şeyden dolayı Donna'nın içine suçluluk duygusu çöktüğünü biliyordu.

"Ben Garrett Lancaster ve müvekkilimi temsil etmek için buradayım..."

Garrett müvekkilinin adını bile bilmediğini fark etti.

Sonunda odayı işaret ederek, "Kızı." dedi. "Ben onun avukatıyım ve görüşmeyi durdurmanızı istiyorum."

Teğmen, Garrett'in omzunun üzerinden Donna'ya gözlerini kısarak baktı. "Neler oluyor, Koppel?"

Donna başını eğdi. "Garrett'a sor. "

Tekrar Garrett'a baktı. "Neler oluyor, Avukat?"

"Sorguyu durdurmanı istiyorum, Marcus. Ben onun avukatıyım."

"Kocanı mı aradın?" Teğmen, Donna'ya dönerek sor-
du. "Kocanı arayarak beni aşmaya mı çalışıyorsun?"

"Kimseyi aşmıyorum, efendim. Bu işte bir şeyler doğ-
ru değil. Bu kız da herkes gibi korunmayı hak ediyor."

"Lanet olası, ailesini vurdu, Koppel!"

Donna derin bir nefes aldı. "Haklarını bilmeyi ve ana-
yasamız kapsamında korunmayı hak ediyor."

"Hakları okundu!"

Garrett elini kaldırdı. "Kızın avukatı olarak..."

"Alexandra..." dedi Donna, kocasının sözünü kese-
rek. "Quinlan."

"Alexandra'nın avukatı olarak bu sorgulamanın der-
hal durdurulmasını talep ediyorum." Garrett saatine
baktı. "Saat sabah dört yirmi ve bunu size ikinci kez so-
ruyorum, Teğmen. Eğer taleplerimi siz takip etmiyorsanız,
inanın bana, ben ediyorum."

Garrett teknik olarak sorgulamanın durdurulmasını
yalnızca müvekkilinin isteyebileceğini biliyordu. Bu yüz-
den hemen oraya girmesi gerekiyordu.

Gray daha sakın bir sesle, "Neler olduğunu öğren-
mem lazım." dedi. "Tek yolu da onunla konuşmak."

Garrett, Teğmen Gray'in yanından geçip sorgu oda-
sının kapısını açtı ve içeri adım attı. Dedektif omzunun
üzerinden baktı, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Adım Garrett Lancaster, Alexandra'nın avu-
katıyım. Yardım etmek için yapabileceğiniz ilk şey, soru
sormayı bırakıp bizi yalnız bırakmak olacak. Lütfen."

"Müvekkil?" dedi dedektif sandalyeden kalkarak.

"Anladığım kadarıyla Alexandra'yı sorgulamak için ebeveyn izni alınmamış."

Dedektif, "Mümkün değildi." diye karşılık verdi.

"Müvekkilimin acil durumlarda onun yasal vasisi olarak kabul edilebilecek en yakın akrabasını bulmak için uygun kanalları kullandınız mı?" Garrett elini salladı. "Eminim öyle yapmışsınızdır. Ancak tabii ki herhangi bir aile bulamazsanız, resmi bir görüşme için onay almak üzere eyaletin Çocuk Koruma Hizmetleri departmanına başvurmanız gerekecektir. Eminim siz de öyle yapmışsınızdır, Dedektif ama sadece teyit etmek için tekrarlıyorum. Eğer tüm bunları, on sekiz yaşının altında olan ve bu nedenle Virginia eyaletinde reşit sayılmayan müvekkilim ile görüşmeye başlamadan önce yaptıysanız, bu sizin ve departmanınızın usule uygun işlem yaptığı anlamına gelir. Müvekkilimle biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ancak, sizden hiç beklemem ama, reşit olmayan birini ebeveyn, vasi izni veya başka bir yasal izin olmadan sorgulamışsanız, o zaman muhtemelen başınız büyük belada demektir ve bu da sorgulamayı bitirmemden daha çok endişelenmeniz gereken şey var demektir."

Garrett dedektife baktı. Adamın, bir dakika önce Garrett'inkilere lazer ışınları gibi odaklanmış olan gözlerinin, teğmenini aramak için sorgu odasının tek yönlü penceresine doğru gezindiğini, ancak yalnızca kendi yansımasını gördüğünü izledi.

"Müvekkilimle bana bir dakika verir misiniz?" Garrett, tüm zaman boyunca kullandığı aynı kibar sesle sordu.

Bir süre sonra dedektif kapıya yöneldi.

Garrett, "Dedektif..." dedi. "Ben Alexandra ile konuşurken lütfen teğmeninizden kamerayı ve mikrofonu kapatmasını isteyin. Müvekkilimi yasadışı bir şekilde sorguladığınıza oldukça eminim. Onunla konuşmamı kaydetmenizin yanında şu ana kadar yaptıklarınız çok masum kalır."

Garrett hızlıca gülümsedi. "Teşekkürler."

5. KISIM

Bölge Adliyesi 27 Eylül 2013, Cuma 09:12

CUMA SABAHİ ALEXANDRA'YI KÜRSÜYE GÖTÜRMEK için bacakları üzerlerine düşeni yaparken bile Garrett onların titrediğini fark etti. Bu, vücudunun mahkeme salonundaki varlığını protesto etme şekliydi. Televizyon kameralarının kendisine yöneltildiği ve bütün ülkenin her kelimesine dikkat kesildiği bir mahkeme salonunda oturmak dışında muhtemelen milyonlarca yerde olmayı tercih ederdi. Ancak Alexandra'nın başka seçeneği yoktu. Virginia eyaletine karşı açtığı davayı kazanmak için onun ifadesi çok önemliydi. O olmadan kazanmak pek mümkün değildi. Garrett bunun kaçınılmaz olduğuna inanıyordu.

Alexandra taruk kürsüsüne oturduğunda su bardağına uzandı ve onu titreyerek ağzına götürdü. Ailesinin öldürüldüğü gecedan bu yana on sekiz yaşma girmişti ama resmi olarak yetişkinliğe geçmesi, bu sabah korkmuş bir çocuk gibi görünmesini engellemiyordu. Garrett aynı anda hem üzüntü hem de güven hissetti. Alexandra'yı bu duruma sokmak istemiyordu ama başına gelenler için bir nebze olsun adalete ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Korkmuş bir ergen kız gibi görünmesi onun işini kolaylaştıracak ve karşı tarafın avukatının işini neredeyse imkânsız hale getirecekti.

Alexandra yemin ettikten sonra Garrett ona gülümsedi.

"Günaydın." dedi.

Alexandra başını salladı ve kalın ve ağır olan gözlüğünü düzeltti. "Merhaba."

"Mahkemeye ismini söyler misin, lütfen?"

"Alexandra Quinlan."

"Alexandra, bu sabah bazı zor konuları ele alacağız. Senin için konuşması ve mahkeme için de duyması zor olacak şeyler. Sen ve ben bu konuları son birkaç haftadır tartıştık ve sen bana bu sabah ifadeni vermeye hazır olduğunu belirttin. Hâlâ böyle mi hissediyorsun?"

Alexandra boğazını temizledi. "Evet."

"Gergin misin?"

"Evet."

"Ben de. Mahkemedeysen her zaman gergin olurum, bu yüzden bu konuda aynı durumdayız."

Bu bir yalandı ama Garrett yeminli değildi. Gerçek şu ki, mahkeme salonunda herhangi bir gerginlik hissetmeyi birkaç yıl olmuştu.

Alexandra hafifçe gülümsedi.

"Tartışmak istemediğin bir şey hakkında konuşmaya başlasak bana haber ver, onu geçeriz. Tamam mı?" diye Garrett sordu.

"Tamam."

Garrett tanık kürsüsüne doğru yürümeden önce bir an durakladı. Bu, jüri seçimi sırasında gazete ve dergilerde gördükleri Alexandra Quinlan adlı kızdan ilk ağızdan haber almayı bekleyen jüriye durumu hazmetmeleri için biraz zaman tanıdı. Şimdi onunla şahsen tanışmak üzereydiler.

"Bu hafta yapılan çapraz sorgu sırasında Virginia eyaleti, McIntosh Polis Departmanının genel olarak Quinlan ailesi cinayetlerini, özel olarak da Alexandra Quinlan'ı ele alırken her şeyi kitabına uygun şekilde yaptığı yönünde bir anlatı ortaya koymaya çalıştı. Gelecek hafta, kendi iddialarını ortaya koyma sırası onlara geldiğinde, bize daha fazlasını anlatacaklar."

Garrett savunma masasına baktı.

"Yanlış kişiyi üçlü cinayetle suçlamak ve bugüne kadar gerçek katili adalete teslim edememek dışında, belki de bu argümanları

işe yarayabilir. Aksi halde delik kova misali, ne kadar doldursan da dolmaz.”

“İtiraz ediyoruz.” dedi Bill Bradley.

“Kabul edildi.”

“İlk yaptıkları birkaç ‘hatayı’ görmezden gelmenizi ve yalnızca bu noktadan sonra her şeyi ne kadar iyi yaptıklarına odaklanmanızı istiyorlar. Ama bizi bu mahkeme salonuna getiren şey onların doğru yaptıkları şeyler değil, yanlış yaptıkları şeyler yüzünden buradayız.”

Bill Bradley kızgın bir ses tonuyla, “Sayın Yargıç!” dedi.

“Bay Lancaster,” dedi yargıç, “bunu dün tartıştık. Kapanış konuşması yapmıyorsunuz, bir tanığı sorguluyorsunuz. Bayan Quinlan’a bir sorunuz var mı?”

Garrett, Alexandra’ya döndü.

“McIntosh Polis Departmanı, ailenizin öldürüldüğü gece evinizden çıktığınız andan itibaren, dediğim gibi, kitabına uygun bir şekilde size doğru davrandıklarını düşünüyor. Bu iddiaya katılıyor musunuz?”

“Hayır.” dedi Alexandra.

“Tutuklandıktan sonra nereye yerleştirildiniz?”

“Alleghany Çocuk Gözaltı Merkezi’ne.”

“Orada ne kadar kaldınız?”

“İki ay.”

“İki ay sonra ne oldu?”

“Hakkımdaki suçlamalar düştü ve serbest bırakıldım.”

“Suçlamalar düştü ama iki ay boyunca işlemediğiniz bir suçtan dolayı çocuk gözaltı merkezinde kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kaldınız. Bunu doğru mu anlıyorum?”

“Evet.”

“Savunma, Alleghany’ deyken sana iyi davranıldığını ileri sürdü. Buna katılıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Fakat psikoloğunuz ve sosyal hizmet uzmanınızdan, her ikisinin de yeminli olarak kendileriyle yakın ilişkiler geliştirdiğinizi söylediklerini duyduk. Bu doğru mu?”

"Evet."

"Ama Alleghany'nin içindeyken zorluk yaşadığın kişiler profesyoneller değildi, değil mi?"

"Hayır."

"Kiminle sorun yaşadınız?"

"Diğer çocuklarla."

"Bize bu sıkıntıları anlatır mısınız?"

"Alleghany'de hayatta kalmak için arkadaşlar edinmeniz gerekir. Herkes bir şekilde gruplardan birine girmek zorundadır, ancak bu sayede koruma elde edebilirsiniz."

"Arkadaş edindin mi?"

"Evet."

"Peki o arkadaşların seni korudu mu?"

"Ellerinden geldiğince."

"Ama yapamadıkları zamanlar da oldu, değil mi?"

"Evet."

"Alleghany'nin içinde uğraşmak zorunda kaldığın şeyler nelerdi?"

"Diğer çocuklardan bazıları olay yerinin sızdırılmış fotoğraflarını buldu ve bunları odamın kapısına bantladı."

"Ailenin öldürüldükleri geceye ait fotoğrafları mı?"

"Evet."

"Sana eziyet etmek için mi kapına o resimleri astılar?"

"Sanırım, bunu neden yaptıklarından emin değilim, sadece yaptılar."

"Fotoğrafları sızdıran kişinin kimliği belirlendi mi?"

"Evet."

"Kimdi?"

"Dedektif Alvarez. Bana söylenen buydu."

"Ailenin öldürüldüğü gece seni yasadışı bir şekilde sorgulayan dedektif mi?"

"Evet."

"Bu konuyu sorgulamak için Dedektif Alvarez'i kürsüye çağırmayı çok isterdim ama dedektifin duruşmanın başlamasından hemen önce intihar etmesinden sonra bu imkânsız hale geldi."

Görünüşe göre Dedektif Alvarez, üstleri bunu kabul etmese bile davanızı ne kadar kötü yönettiğini biliyordu.”

“İtiraz ediyoruz.”

“Kabul edildi. Devam edin Bay Lancaster.”

“Alexandra, Virginia eyaletinin ya da McIntosh Polis Departmanının, haber kameraları her ayrıntıyı kaydederken seni evinden kelepçeli olarak kaçırdıkları günler ve haftalarda ne kadar başarılı olduğunun bir önemi yok. Seni alenen aileni öldürmekle suçladık-tan sonra ne kadar başarılı oldukları önemli değil. Haftalarca manşetlerde seni ailesini katleden donuk gözlerle bakan kız olarak etiketledikten sonra ne kadar başarılı oldukları önemli değil. O gece tetiği çekenin sen olmadığını adli tıp delilleri kanıtladıktan sonra ne kadar başarılı oldukları önemli değil. Sonuçta yaptıklarının hiçbir önemi yoktu çünkü hasar çoktan verilmişti, değil mi?”

Alexandra zorlukla yutkundu. “Evet.”

“Bunu konuşalım. McIntosh Polis Departmanının sana verdiği zarardan bahsedelim.”

Garrett orta alana geri döndü.

“Alexandra, mahkemeye kaç yaşında olduğunu söyler misin?”

“On sekiz.”

“Peki On beş Ocak gecesi kaç yaşındaydın?”

“On yedi.”

“Bir hafta sonra on sekiz yaşına bastın, değil mi?”

“Evet. Yirmi iki Ocak’ta.”

“Yani tüm bunlar gerçekleştiğinde sen lisede son sınıfta mıydın?”

“Evet.”

“Tutukluluğun sona erip serbest bırakıldıktan ve aleyhindeki tüm suçlamalar reddedildikten sonra, bahar döneminde okula geri döndün mü?”

Alexandra başını salladı. “Hayır, geri dönmedim.”

“Neden?”

“Denedim ama her gün okulda beni bekleyen çok fazla haber kamerası ve muhabir vardı.”

"Haber kameraları ve muhabirler mi? Ailenizin öldürüldüğü geceyi sormak için her sabah lisenin önünde mi bekliyorlardı?"

"Evet."

"Aslında seni cinayetten paçayı sıyırmakla suçuyorlardı."

"Bazıları, evet."

"Peki, lisendeki diğer öğrenciler sana nasıl davrandı?"

"Bütün arkadaşlarımı kaybettim çünkü... sanırım benimle takılmak çok zordu. Çocuklar bana Donuk Gözler adını verdiler."

"Donuk Gözler. Bu isim nereden geldi?"

"O gece orada olan muhabir... polisin beni evimden çıkardığı gece...bir fotoğrafını çekti ve o fotoğrafta gözlerim donuk görünüyor sanırım. Bu yüzden sunduğu tüm haberleri sırasında bana Donuk Gözler demeye başladı."

"Anlıyorum. Peki, bu şekilde etiketlenmek zor muydu?"

"Zordu."

Garrett jüriye bakarak, "Aslında ailesini yeni kaybetmiş bir lise öğrencisi için bu durumla baş etmek çok zor." dedi. "Yani, okula gitmeyi bıraktın değil mi?"

"Evet."

"Ama son yılını tamamlayıp bir şekilde mezun oldun, değil mi?"

"Evet. Bahar dönemini evde eğitimle ve özel ders alarak tamamladım."

"Ama okula hiç dönmedin mi?"

"Hayır."

"Son yılını kaçırdın yani?"

"Son kısmını, evet."

"Yani hiç arkadaşın olmadan. Sosyalleşme olmadan. Son yıl coşkusu olmadan. Balo ya da mezuniyet olmadan."

"Hayır, bunların hiçbirini yaşamadım."

"Ya üniversite? Birçok üniversiteye başvurmuş ve kabul edilmiştin, doğru mu?"

"Evet. Her şey olmadan önce nereye gideceğime karar vermeye çalışıyordum. Bu konuyu ailemle birlikte değerlendiriyorduk."

Ninova

"Üniversitedeki birinci yılın olması gereken dönemin ilk dönemi şu anda devam ediyor, ancak herhangi bir üniversiteye kayıtlı değilsin, doğru mu?"

Alexandra başını salladı. "Bu doğru. Bunca medya, basın, ilgi falan varken üniversiteye gitmenin mümkün olacağını düşünmedim."

"Çünkü muhabirler sen hangi kampüsü seçersen seç seni takip edeceklerdi. Korktuğun şey bu muydu?"

"Evet."

"Aslında basın hangi üniversitelerin seni kabul ettiğini öğrenip bu bilgiyi kamuoyuna duyurmuştu ve ardından o okullarda protestolar gerçekleşti. Virginia Tech'ten Clemson'a, Georgia'ya kadar. Bu doğru mu?"

Alexandra başını salladı. "Evet. Bu okulların her birindeki belirli kuruluşlar kampüslerinde hoş karşılanmayacağını duyurdular."

Garrett tekrar jüriye baktı. "Genç bir kız tüm ailesini kaybediyor ve toplumumuzun diğer insanların acılarının ölümcül ayrıntılarına olan doyumsuz iştahı ve sürekli günah keçisi ilan etme ve skandal arzusu nedeniyle -ki tüm bunlar Alexandra'nın haksız yere suçlanması ve kamuya açık bir şekilde yargılanmasıyla daha da alevlendi- bir kızın liseyi düzgün bir şekilde bitirmesine izin verilmedi."

Tekrar Alexandra'ya baktı. "Böylece üniversiteye gitme imkânsız hale geldi ve tüm geleceğin, polis teşkilatının beceriksizliği ve toplumun gerçek suçları sansasyonel hale getirme takıntısı yüzünden gölgelenmiş oldu. Hemfikir miyiz?"

Bill Bradley savunma masasından "İtiraz ediyorum." dedi. "Sayın Yargıç, Bayan Quinlan kendi ifadesine göre liseyi bitirmiş. Üniversiteye gitmemek onun kişisel kararı. Ve Bay Lancaster geleceği tahmin edemez. Bayan Quinlan'ın gelecek yıl ya da hayatının geri kalanında ne yapacağını bilemeyiz."

Hâkim "Kabul edildi." dedi. "Bay Lancaster, günümüze sadık kalın, lütfen."

"Elbette, sayın Yargıç. Ama günümüz yerine," dedi Garrett, doğrudan Bill Bradley'e bakmak için dönerek, "belki de on beş Ocak gecesine dönmeliyiz."

Garrett, Alexandra'ya döndü, sesi artık daha yumuşaktı. "Alexandra, annenle babanın ve erkek kardeşinin öldürüldüğü gece neler olduğunu mahkemeye anlatabilir misin?"

Savunma sırasında duran Bill Bradley tekrar, "İtiraz ediyorum." dedi ve önündeki masa bu sefer biraz daha hareketlendi.

Garrett adamın saldırganlığını anlıyordu. Her ne pahasına olursa olsun, Virginia eyaleti bu mahkemenin ve jürinin Alexandra'nın vermek üzere olduğu ayrıntıları duymasını istemiyordu.

Bradley, "Bayan Quinlan cinayetten yargılanmıyor." dedi. O geceyi ona yeniden yaşatmanın haksızlık olacağını düşünüyorum."

"Haksızlık mı?" Garrett sözlerini Bill Bradley'nin geride bıraktığından daha güçlü bir şekilde söyledi. "Şimdi, *birdenbire* Virginia eyaleti adaletsizlikten mi endişe duymaya başladı? Kusura bakma ama Bill, bu şimdiye kadar bir mahkeme salonunda edilen en büyük boş laf."

"Beyler!" dedi yargıç, mahkeme salonunu düzene sokmak için tokmağını vurarak. "Tartışmalarınızı bana yöneltin, birbirinize değil. Anlıyor musunuz?"

Garrett, "Özür dilerim, Sayın Yargıç." dedi. "Anlıyorum."

"İtirazınız reddedildi, Bay Bradley. Bayan Quinlan'ı dinleyeceğiz... Ailesinin öldürüldüğü geceyle ilgili ifadesi bu dava için çok önemli ve mahkeme buna izin verecek."

Bradley oturdu ve Garrett, Alexandra'yla göz teması kurdu.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Sanki sadece onunla konuşuyormuş gibi sordu ama jürinin onu duyabildiğinden de emindi.

Alexandra başını salladı. "Eminim."

"Tamam. O zaman o gece neler olduğunu konuşalım."

McIntosh, Virginia

15 Ocak 2013

00:26

Yüksek bir sesle göz kapakları aralandı. Sanki odasının dışındaki parke zemine büyük bir şey düşmüş gibiydi ve Alexandra'nın yeni uyanan zihni, tüm hayatı boyunca ikinci kat koridorunun köşesinde duran büyükbabasından kalma saatin devrilmiş görüntüsünü canlandırdı. Yere çarparak paramparça olmuştu. Ama gürültüde ilginç olan bir şey vardı. Ses gelip gitmemiş, sanki havada asılı kalmıştı. İşte o zaman zihni tamamen uyanık hale geldi ve bunun ne olduğunu anladı; pompalı tüfek sesi.

Babasıyla sülün avladığı sabahlardan bu sesi çok iyi tanıyordu. Henüz onun geyik avına çıkmasına izin vermemişti ama sülünler cumartesi sabahlarının vazgeçilmeziydi. Alexandra'nın görevi köpekleri takip etmektir. Zeke önlerinde çok uzaklaşırsa onu geri çağırmak için düdüğü kullanıyordu ve Zeke'in uzun sazlıklar arasında yılan gibi ilerleyişini izliyor, Zeke'in bir kuş bulduğunu anlamak için dallann çıkardığı çıtırtı sesinin kesilmesini bekliyordu. İşte o zaman babasına şöyle bağırdı: "İşte burada, baba! Tam orada."

Zeke sülünü saklandığı yerden çıkardığında vahşi karnat çırpımlar başlayacak ve ardından babasının pompalı tüfeğinin sesini duyacaktı. Her zaman sadece tek bir el ateş ederdi. Babasıyla sülün avladığı yıllar boyunca onun aynı kuşa iki kez ateş ettiğini hiç duymamıştı. Hiç kaçırmazdı. Onu uyandıran gürültüyü bu şekilde tanıdı. Mısır tarlalarında babasının tüfeği tek bir el patlar ama ses sonra havada yankılanırdı. Silahın sesi, dağılmadan önce sanki canlı bir şeymiş gibi birkaç saniye havada

asılı kalırdı. Patlamanın yankısı yavaş yavaş kaybolurken Alexandra yatağında doğruldu. Ama sonra onu bir başkası takip etti ve o zaman bir şeylerin çok yanlış gittiğini anladı.

Örtüyü yana iterek yataktan atladı ve yatak odasının kapısına koştu. Şakağını kapı çerçevesine dayadı ve koridora baktı. Gözlükleri olmadan görüşü bulanıktı ama gözlüklerini almak için komodinın yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Bulanıklığın arasından büyükbaba saatinin, sersem zihninin ilk başta hayal ettiği gibi yere düşmediğini gördü. Her zaman olduğu yerde, koridorun köşesinde duruyordu. Yatak odasından baktığı o kısacık an boyunca evleri sakin ve sessizdi. İkinci katın koridoru boyunca uzanan uzun parmaklık aşağıdaki karanlık girişe bakıyordu ve her şey normal görünüyordu. Sonra Raymond'un odasından çıktığını ve koridorda Alexandra'dan uzaklaşıp ailesinin yatak odasına doğru yürüdüğünü gördü. Kardeşi de miyop gözleri yüzünden bulanık gözüktüyordu. Her ne kadar o zaman bunu bilmesede Alexandra tüm hayatı boyunca daha sonra şahit olacağı sahnenin odaksız ve çarpık olmasından dolayı minnettar olacaktı. Raymond ebeveynlerinin yatak odasına ulaştığında durdu ve kapıyı iterek açmasıyla üçüncü bir silah sesi evin içinde yankılandı. Patlama Raymond'u sırtüstü yere düşürdü. Raymond orada tamamen hareketsiz duruyordu.

Alexandra irkilerek harekete geçti. Kapıdan uzaklaşıp odasının penceresine koşarken dizleri titriyordu, pencereyi itip açtı ve gecenin karanlığında aşağıdaki yürüyüş yoluna düşene kadar panjurla uğraştı. Atlamayı düşündü ama hava soğuk ve karanlıktı ve pencerenin baktığı yönde yola kadar çok uzun bir açıklık vardı. Sonra, açıklanamaz bir nedenden ötürü, koridorun sonunda ve yatak odası kapısının hemen dışında duran büyükbabasının saatini yeniden düşündü. O geceyi düşündüğünde, o anda neden saatin görüntüsünün aklına geldiğini ya

da neden düşüp onu uyandıran asıl sesi çıkaranın saat olduğunu hayal ettiğini hiçbir zaman açıklayamamıştı. Bildiği tek şey ona ulaşması gerektiğiydi.

Açık pencereden koridora doğru koştu. İçgüdüsel olarak, yatak odasının kapısını sessizce kapatmadan önce iç kulpunun kilidini çevirdi. Bu on yedi yaşına geldiğinden beri öğrendiği bir numaraydı; yatak odasının kapısını koridordayken iç kulpundan kilitlemek. Bu, arkadaşlarıyla buluşmak için gizlice dışarı çıktığında, anne ve babasını onun odasında ders çalıştığını düşünmesini sağlayarak kandırmanın bir yoluydu.

Alexandra, yatak odasının kapısı kilitliken döndü ve küçükken saklambaç oyunlan sırasında hep gittiği yere koştu. Büyükbaba saatinin arkasına geçti ve saklandığı yerin hatırladığından çok daha küçük olduğunu fark etti. Oraya en son sığınışı en az üç yıl önceydi ve yetişkin olmanın neye benzediği hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Yıllar önce kardeşinden saklanmak için zahmetsizce saatin arkasına sığışıverirdi. Şimdi hayatını kurtarmak için kendini oraya sıkıştırmaya çalışıyordu.

Tam saklanacağı yere yerleşecekken parke zeminde ayak sesleri duydu. Alexandra saatin kenarından koridora göz atmaya cesaret edemedi. Birinci katın girişine bakan korkulukların demirlerini ve boylu boyunca uzanan parkeleri görebiliyordu. Tetikçinin gölgesinin ebeveynlerinin odasından çıkıp korkulukların önünden geçip kenardan kaybolduğunu gördü. Gölge durakladı ve Alexandra mümkün olduğu kadar sessiz kalmak için nefesini tuttu. Sonunda, tetikçi Alexandra'nın yatak odasına ve yatak odası kapısının sadece birkaç metre uzağında duran büyükbabasının saatine doğru ilerlerken ayak seslerini yeniden duydu. Eğer hızlı hareket etmeseydi Alexandra şu anda odasında ya yatakta yatıyor ya da donmuş halde kapı ile çerçeve arasındaki aralıktan bakıyor olacaktı. Yatak odasının penceresinden atlayacak cesareti kendisinde bulabilmiş olmayı diledi. Düşüşünü

engelleyebilecek bir sıra kalın çalı vardı. Ama eğer bunu yapmış olsaydı kendini yaralayabilir ve kaçamayabilirdi. Arkadaki bahçede sıkışıp kalabilir ve av tüfeğinin namlusu açık penceresinden dışarı doğru uzanırken tetikçiye bakıyor da olabilirdi. En azından burada, saklandığı yerde bir şansı vardı. En azından büyükbabasının saatinin arkasında tikiş tikiş da olsa geceyi atlatabilirdi.

Yatak odasının kapı kolunun tıkırtısını duydu. Sonra saldırganın kapıyı tekmelemesiyle ortaya çıkan çatlama sesi geldi. Bir kez, sonra tekrar bir kez daha, ta ki kapı hızla açılincaya kadar. Alexandra, koridorun köşesine mümkün olduğunda sığdınmış büyükbabanın saatinin arkasında, gözlerini sımsıkı kapattı. Kalbinin göğsünün içindeki atışı tüm vücudunun titremesine neden oluyordu. Hareket etmeye cesaret edemiyordu ve önce kapının aralandığını, ardından da dolabın kapısının açılma gıcırtısını duyunca nefes almamaya çalıştı. Saldırganın hızlı adımlarla yatak odasındaki açık pencereye doğru ilerlerken çıkardığı yüksek, gürleyen ayak seslerini duymadan önce bir anlık sessizlik oldu. Ardından pencerenin açılma sesi duyuldu, ardından saldırgan yatak odasından çıkıp koridorda Alexandra'nın saklandığı yerden uzaklaşırken daha fazla ayak sesi duyuldu. Merdivenlerden aşağıya doğru giden ayak sesleri ön kapının açıldığını duyana kadar devam etti ve sonra ev ürkütücü bir sessizliğe büründü.

6. KISIM

Bölge Adliyesi 27 Eylül 2013, Cuma 10:32

MAHKEME SALONUNA SESSİZLİK HÂKİMDİ VE GARRETT salonun bir süre bu şekilde kalmasına izin verdi. Bu sefer sadece etki yaratmak için değil, jüri üyelerinin duyduklarının ciddiyetinin kafalarında iyice yerleşmesine izin vermek için. On yedi yaşında bir kız, çocukluğundan kalma eski bir saklanma noktasına sığınmıştı. Bir anlık karar onun hayatını kurtarmıştı.

“İyi misin?” diye Garrett sordu.

Alexandra başını salladı. “Evet.”

“Sanırım bu hikâyeyi yeniden anlatmanın büyük cesaret gerektirdiğini söylerken bu mahkeme salonundaki herkes adına konuşuyorum.”

Garrett birkaç jüri üyesinin onaylayarak başını salladığını fark etti.

“Saldırgan odana gitti ama seni bulamadı. Peki, saldırgan yatak odandan çıkıp uzaklaştıktan sonra ne oldu?”

“Koridorda koşarak saklandığım yerden uzaklaştı. Sonra merdivenlerden aşağı indi. Saatin arkasında saklanmışım ama korkuluğun üzerinden bakmak için dışarı uzandım. Üst kattaki koridorumuz giriş holüne bakar. Ön kapının açık olduğunu ve saldırganın dışarı koştuğunu gördüm.”

“Ateş eden kişi evin dışındaydı yani?”

“Evet.”

"Olay gecesinin mahkeme salonunda bulunan herkes için kafa karıştırıcı olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz, ancak o anda aslında ne olduğuna dair net bir izlenime sahiptin. Saldırganın neden evden çıktığını biliyordun, değil mi?"

"Evet. Onu kandırdım."

"Nasıl yani?"

"Atlamayı düşündüğüm için yatak odamın penceresini açmıştım ama korktum. Çok yüksekti. Ben de koşup yatak odamın hemen dışındaki saatin arkasına saklandım. Ancak bunu yapmadan önce yatak odamın kapısını koridordan kilitledim."

"Koridordan... Yani odarın dışından mı?"

"Evet. Arkadaşlarımdan biri bana bunun nasıl yapılacağını gösterdi. Önce kolu çevirmeniz, ardından kapıyı kapatmadan önce kilitlemeniz gerekir. Arkadaşlarımla dışarıdayken, ailemin benim odamda ders çalıştığını düşünmesini sağlayan bir hileydi."

Garrett gülümsedi. "Hayatını kurtaran bir numara. Ama sen o gece aileni kandırmaya çalışmıyordun, saldırıyı kandırmaya çalışıyordun."

"Evet. Kapıyı kilitlersem saldırıyı içeride olduğumu düşüneceğini ve beni başka yerde aramayacağını düşündüm. Saldırı odama girdiğinde sanırım gerçekten pencereden atlayıp kaçtığını sandı. Onun ön kapıdan koşarak çıktığını gördüğümde, beni takip ettiğini ya da en azından hâlâ orada olup olmadığını görmek için evimizin arkasına koştuğunu düşündüm."

"Yani o noktada, saldırıyı evden kaçarken sen hâlâ saklandığın yerdeydin. Ama o noktadan üst kattaki korkuluktan ön kapıyı görebiliyordun. Saldırıyı evinizden çıktıktan sonra bir şey fark ettin, değil mi?"

"Evet."

"Neyi fark ettin?"

"Babamın silahını."

"Silah neredeydi?"

"Aşağıda, girişte."

"Ateş eden kişi evden çıkmadan önce onu yere bırakmıştı, bu doğru mu?"

"Evet."

Garrett savcılık masasına geri döndü, yerde duran silah kutusunu açtı ve Alexandra'nın ailesini öldürmek için kullanılan pompalı tüfeği kaldırdı.

"Silah bu muydu?"

"Evet."

"Peki, babana mı aitti?"

"Evet."

"Bu silahı iyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Peki onu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Evet."

"On iki kalibrelik pompalı tüfekle ateş etmeyi nasıl öğrendin?"

"Babam cumartesi sabahları beni sülün avına götürdüğünde öğretmişti."

"Saldırganın silahı bıraktığını fark ettikten sonra ne yaptın?"

"Büyükbabamın saatinin arkasından çıkıp silahı almak için merdivenlerden aşağı koştum."

"Bana inanılmaz derecede ilginç bulduğum bir şey söyledin ve bunu hemen mahkemeyeyle paylaşmanı istiyorum. Silahı almak senin için neden bu kadar önemliydi? Bazıları ebeveynlerinin odasına koşup onları kontrol etmenin daha doğal olduğunu düşünebilir."

Alexandra, "Sadece üç el ateş edilmişti." dedi. "Babamın on iki kalibrelik av tüfeği iki fişek alır. İlk iki el silah sesini duydum; bunlar beni uyandıranlardı. Sonra..." Sesi bir anlığına çatladı. Alexandra güçlükle yutkundu ve doğruldu. "Kardeşim öldürüldüğünde üçüncü bir silah sesi duydum. Kardeşimi vurmak için silahın yeniden doldurulması gerektiğini biliyordum, bu da fişek yatağında hâlâ ateşlenmemiş bir fişek daha olduğu anlamına geliyordu."

"Yani silahı korunmak için mi aldın?"

"Evet. Saldırganın geri gelmesi ihtimaline karşı silahı aldım."

"Hâlâ tek bir atış hakkı kaldığını biliyordun."

“Evet.”

Garrett, “Zeki kız...” dedi. “Holden tüfeği aldıktan sonra ne yaptın?”

“Annemlerin odasına koştum.”

“Peki sonra ne yaptın?”

“Yataklarının önünde yere oturdum ve kucağımda babamın tüfeğiyle bekledim. Her ihtimale karşı.”

“Her ihtimale karşı.” dedi Garrett, elinde pompalı tüfekte jüri kürsüsüne doğru yürürken. “Ateş edenin geri gelmesi ihtimaline karşı mı?”

“Evet.”

Jüri üyelerine baktı. “Ateş eden bir daha geri dönmedi. Ama McIntosh polisi geldi. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.”

“İtiraz ediyorum!” Bill Bradley bağırdı.

“Sorumu geri alıyorum, Sayın Yargıç. Alexandra’ya başka sorum yok.”

“Bay Bradley?” diyerek yargıç savunma tarafına tanığa soruları olup olmadığını sordu.

Bill Bradley gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı.

BÖLÜM II

Kaçış

"Nerede olduğunu biliyoruz."

—Laverne Parker

Ninova

2015 Sonbaharı – İki Yıl Sonra

7. KISIM

29 Eylül 2015, Salı

Paris, Fransa

13:35

KAÇIŞI KUSURSUZ OLMUŞTU. GEREKLİ TÜM HARÇLAR takip edilemez bir fondan aktarılmıştı. Cambridge Üniversitesi onu mükemmel lise notlarına dayanarak kabul etmişti ve neden bir yıl ara verdiğini asla sorgulamamıştı. Özel uçak kirası bir servete mal olmuştu ama hakaret davasını kazandığından beri çok parası vardı ve basurün haberi olmadan Amerika Birleşik Devletleri'nden kaçmasının zorunlu olduğunu biliyordu. Her ayrıntı titizlikle planlanmış ve ustaca uygulanmıştı. Daha sonrasında olanlar ise tüm bu planın çöpe gitmesine neden oldu.

Alexandra Quinlan'ı yabancı bir ülkeye, tek başına ve ailesini kaybetmek ve halka açık ve zorlu bir davaya katılmak gibi travmatik olaylardan çok kısa bir süre sonra göndermek belki gerekliydi ve onu korumanın tek yoluydu, ancak bu başından beri kusurlu bir plandı. Çok fazla değişken barındırıyordu ve karmaşık bir dizi varsayımınla birlikte geliyordu. Bunlardan ilki, çalkantılı ve psikolojik açıdan travmatik iki yılın ardından Alexandra Quinlan'ın toplumun geri kalanına uyum sağlayıp kendini hayatın akışına bırakmasıydı. İkincisi, Alex'in gerçekten üniversiteye gitmesi, yüksek öğrenim ortamında başarılı olması ve kaçtığı yeni hayata genel olarak uyum sağlamasıydı. Bu beklentilerin hiçbiri geçerli değildi çünkü ortalık yatışmıca suçluluk duygusuyla baş başa kalmıştı. Ailesinin öldürüldüğü gece hayatta kalmanın suçluluğu. Kardeşinin ölümünü izlerken saklanmanın suçluluğu. Trajediden sonraki

ayları yas tutmak yerine kendini savunarak geçirmenin suçluluğu. Hâlâ bilinmeyen bir davetsiz misafirin soğuk bir Ocak gecesi evine girip ailesini neden öldürdüğüne dair yanıtlar aramak yerine hayata devam etmeye çalışmanın suçluluğu.

İngiltere'ye taşınmak, Alex'in Amerikan medyasından kaçmasına olanak sağlamak anlamında işe yaramış olsa da başarısız olan şey çözümü okul, dersler ve öğrenimde aramaktı. Bir oda arkadaşıyla yurt hayatı fikri o kadar çekici değildi ki bunu daha önce hiç düşünmemişti. Alex geçmişinden uzaklaşmak için Amerika Birleşik Devletleri'nden kaçmıştı. Cambridge'e kaçmıştı çünkü burası kimsenin onu tanımadığı ve başına gelenler hakkında bilgisi olmadığı bir yerdi. Ailesini öldürmekle suçlandığı kötü şöhretli geceyle kimsenin bağlantı kuramayacağı bir yerdi burası. Eğer kendi dairelerinde yalnız yaşamak yerine bir oda arkadaşıyla birlikte yurttan yaşamayı seçseydi, bu Alex'in hayatı ve ailesi hakkında düşündürücü soruları beraberinde getirecekti. Ailesi ve erkek kardeşi hakkında. 'Evden döndüğünde' neler olduğu hakkında.

Bu sorular karşısında Alex kıvrırmak, dudaklarını kemirmek ve yalan söylemek zorunda kalacaktı çünkü bir evi olmadığını hiçbir zaman düzgün bir şekilde açıklayamayacaktı. İki yıldan fazla bir süre önce, uzun trençkotlu birinin, bir zamanlar evim dediği yeri bastığı o gecedен bu yana öyle bir şeyi hiç olmamıştı. O andan sonra Alex'in hep "yerleri" oldu. Birincisi, tutuklandıktan sonra iki ay kaldığı çocuk gözaltı merkezi Alleghany'di. Sırada Lancasterların Washington DC'deki evi vardı; burada Garrett ve Donna ile gizlice yaşamış ve delil toplamaya ve McIntosh Polis Departmanı ile bölge savcılığına karşı davaya hazırlanmaya başlamışlardı. Alex, Virginia eyaletine karşı açtığı ve Alex'e tazminat olarak küçük bir servet ödenmesiyle sonuçlanan hakaret davasını kazandıktan sonra, medya hararetle onun nerede olduğunu araştırmıştı. İşler çok bunaltıcı hale geldiğinde Alex, Lancasterların Appalachian Dağları'nın eteklerinde bulunan tatil evine kaçmıştı. Ancak o zaman, muhabirlerin ve özellikle gerçek suç fanatiklerinin Donuk Gözler'i bulup onun işlediğine hâlâ ve sonsuza kadar inanıyor olacakları korkunç suçları sorgulamaktan asla vazgeçmeyeceklerini anlamışlardı.

Saklandığı bir yıl boyunca, gerçek suç sitelerinde birisinin belirlirli bir otelde Donuk Gözler'i gördüğüne ve ucubelerin ve meraklıların oraya akın ettiğine dair söylentiler sık sık yayılıyordu. Haber minibüsleri otelin girişine gidiyor ve pankartlar taşıyan ve ona karşı nefretlerini dile getiren protestocuların görüntülerini çekiyordu. Alex'e göre en sevdikleri ve en az yaratıcı olan şeydu: "Alex Quin, o sendin! Alex Quin, o sendin!"

Medya ve gerçek suç meraklıları nefes nefese onu ararken Garrett ve Donna onun yerini hep gizli tuttu. Baskı patlama noktasına ulaştığındaysa Alex'in yurt dışına gitmesi için plan yaptılar. Bir Amerikan üniversitesine gitmesi söz konusu bile olamazdı. Yabancı bir ülkede en azından isminin gizli kalması şansına sahip olacaktı. Yani İngiltere öyleydi. Cambridge Üniversitesi Alex'in dört yıl boyunca eğitim görmesi gereken yerdi. Koşması, saklanması ve nefes alması gereken yer orasıydı. Yeni bir başlangıç olacaksa denemesi gereken yer orasıydı.

Tüm bu plan ilk yıl bir şekilde ilerledi ancak aslında tam bir kandırmacaydı. Donna ve Garrett okulun gayet iyi gittiğine inanıyorlardı. Alex Amerika Birleşik Devletleri'ne döndü ve birinci sınıftan sonraki yazı yine Lancasterların tatil evinde saklanarak ve okulda ne kadar başarılı olduğu ve kaç arkadaş edindiği konusunda onlara yalan söyleyerek geçirdi. Cambridge'in nasıl onun yeni evi haline geldiğini ve ikinci yılına geri dönmek için nasıl sabırsızlandığını anlattı. Alex'in onlara neden gerçeği söyleyemediği tam olarak açıklayamadığı bir şeydi. Kendisi için yaptıklarından sonra Garrett ve Donna'ya çok şey borçluydu. Okul hakkında itirafta bulunmak onlara ihanet gibi gelmişti. Böylece, yaz sonunda Alex eşyalarını topladı ve ikinci sınıfa başlama bahanesiyle İngiltere'ye giden bir uçağa atladı.

Avrupa'ya dönmek onun için bir zorunluluk haline gelmişti ama Alex eğitim dışında başka nedenlerle gidiyordu. Ailesinin neden öldürüldüğüne dair bir cevap arıyordu ve İsviçre'nin Zürih kentine gitmek üzere Paris Gare de Lyon'dan trene binerken, bir yıldan fazla süredir yaptığı araştırmalarda karşılaştığı tek ipucunu takip ediyordu.

8. KISIM

29 Eylül 2015, Salı
Paris, Fransa
13:45

ALEX, TRENİN BİRİNCİ SINIF KOMPARTIMANINDA yerini aldı ve sayfaları önündeki masaya yaydı. Onu bu yolculuğa çıkartan bu belgeler olmuştu. Bir yıldan fazla bir süre önce başlayan araştırmalarında karşılaştığı ilk gerçek ipucu bunlardı. Alex sayıları anlamaya çalışarak kağıtları tekrar inceledi. Ancak bilgiyi çözmek için ne kadar çok çalışırsa çalışsın, önemli bir bilgi parçasını kaçırıyor gibiydi. Alex onu İsviçre’de bulmayı umuyordu.

“İçecek bir şey?”

Alex kadın görevliyi görmek için kafasını kaldırdı. “Hayır, merisi.”

Hostes bir sonraki yolcuyla ilgilenmek için ayrıldığında Alex başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. Alex’in evinden çıkılarak televizyon haber kameralarının sıcak ışıklarına götürüldüğü o vahim Ocak gecesinden sonra ve takip eden aylarda, özellikle de Virginia eyaletine karşı açığı çığır açan dava sırasında, kamuoyuyla çok fazla haşır neşir olmuştu. Alexandra Quinlan’ı tanıyorlardı. Adını biliyorlardı. Onun yüzünü biliyorlardı. Onun gözlerini tanıyorlardı. Tam bir yıl boyunca fotoğrafı gazetelerde, dergilerde ve gece haberlerinde yer almıştı. Amerikan halkı Quinlan ailesinin yaşadığı trajik geceyle ilgili hastalıklı ayrıntılara o kadar aç kalmıştı ki masum bir gencin, gerçek suça takıntılı bir popüler kültürün karikatürü haline gelmesine düpedüz izin vermişlerdi. Kamuoyunun gözünde Alexandra Quinlan ailesini

kaybetmiş bir genç kız değildi. Gerçek suç destanındaki kötü kadındı ve bu destandan sürprizler, entrikalar ve bomba gibi açıklamalar bekliyorlardı. Beceriksizce yapılan soruşturma sırasında ve tüm kirli ayrıntıların ortaya çıktığı Virginia eyaletine karşı açtığı dava sırasında bunları fazlasıyla elde etmişlerdi. Tüm bu zorlu süreç, kimsenin beklemediği son bir gelişmeyle doruğa ulaşmıştı: Alex'in ortalıktan bir anda yok olması.

Duruşma sırasında ve bugün bile Amerikan haber medyası onu bulmak konusunda çaresiz kalmıştı ve bunun hiçbir iyi ya da asil nedeni yoktu. Medya Alexandra Quinlan'ın yakalanıp kazığa bağlanıp yakulmasını istiyordu. Alex'in ailesini öldürmediğini ve aslında kendisinin ölümünden kıl payı kurtulduğunu makul şüphelerin ötesinde kanıtlayan dağ gibi kanıtlara rağmen, gerçek suç camiasındaki akbabalar bunlardan herhangi birine inanmayı reddetti. Ve Virginia eyaletine karşı açtığı iftira davasında büyük bir tazminat kazandığından ve milyoner olduğundan beri, gerçek suç manyakları onun yerini bulmak, onu sorgulamak, yalanlarını ifşa etmek, aslında her şeyin iddia ettikleri gibi olduğundan emin olmak ve geriye kalan hayatını cehenneme çevirmek için çılgına dönmüşlerdi.

Sanki hayatının her detayı tüm dünyanın görmesi için açığa çıkarılmış gibi, basın daha fazlasını istiyordu. Her zaman daha fazlasını istiyorlardı ve Alex bir seferinde neredeyse onlara bunu veriyordu. Tanınmış bir muhabire özel bir ayrıcalık verme fikri, her şeyi bir kenara bırakmanın bir yolu olarak çok önceden ortaya atılmıştı. Ancak öneri kısa sürede reddedildi. Tek bir röportaj vermek, suyu bir kereliğine boşaltmak gibi olurdu. Aynı erişimi umut edecek binlerce muhabirin, podcast yayıncısının ve gerçek suç fanatiğinin ilgisini çekecekti. Tek seçeneği kalkıp ortadan kaybolmaktı. O da öyle yapmıştı.

Alex gözlerini açtı ve tren Fransa'dan İsviçre'ye doğru güm-bürdeyerek giderken kırsal bölgenin bulanıklaşmasını izledi. Dağ eteklerine kurulmuş evlerin ve uzakta karla kaplı Alpler'in bulunduğu küçük kasabaların yanından geçti. Sadece birkaç yıl

öncesine kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin dışına hiç çıkmamıştı. Potomac üzerinden Washington D.C.'yi ziyaret etmek için yaptığı ilkokul gezisi ve Florida'ya yaptığı birkaç aile tatili dışında Virginia'dan da pek çıkmamıştı. Ve şimdi işte buradaydı, yirmi yaşındaydı ve Avrupa'yı boydan boya geçen bir trende oturuyordu. İki yılda çok şey değişmişti. Ailesi vurulduktan sonra büyük-babasının saatinin arkasına saklanan o korkmuş genç artık çok geride kalmıştı. Bugün artık saklanmıyordu. Bugün avcı olmuştu.

Uyanık olduğu her saati ailesinin öldürüldüğü geceye dair yanıtlar arayarak geçireceğine kendine söz vermişti. Bunu önceliği yaptı çünkü ondan başka kimsenin ilgilenmediğini biliyordu. McIntosh polisi ve Alleghany Bölge Savcısı, isteksizce ve Garrett Lancaster ile onun güçlü hukuk firmasının büyük baskısıyla ona yönelik suçlamaları düşürmüştü. Bugüne kadar yaşanan her şeye rağmen –suçlamaların reddedilmesi, özensiz soruşturmanın açığa çıkması, o gece evinde bir yabancıyı işaret eden göz kamaştırıcı deliller, mahkemedeki zaferi, yargıcın McIntosh dedektifleri ve bölge savcısı hakkındaki uyarısı, milyonlarca dolarlık karar-McIntosh Polis Departmanındaki birçok kişi ve bölge savcılığının tamamı Alex'in ailesini öldürdüğüne inanıyordu.

McIntosh Polis Departmanı ve bölge savcılığının resmi görüşü, Dennis, Helen ve Raymond Quinlan'ın öldürülmesinin başarısız bir haneye tecavüzün sonucu olduğu yönündeydi. İddia, bir davetsiz misafirin mücevherleri ve diğer değerli eşyaları çalmak için eve girdiği ancak Bay Quinlan tarafından korkutulduğu yönündeydi. Katil, Dennis Quinlan'ı öldürmüştü ve ardından olay yerinden kaçmak için çılgınca bir hamle yaparak aceleyle karısını ve oğlunu vurmuştu.

Teori zayıftı ve Quinlan'ın evinde bulunan ve kötüye giden bir hırsızlıktan çok daha kötü bir şeye işaret eden iki önemli delili göz ardı ediyordu. İlki, öldürüldükleri gece ebeveynlerinin yatağında bulunan gizemli fotoğraflardı. Fotoğraflarda kimliği belirlenemeyen üç kadının görüntüleri vardı ve Alex bunların ebeveynlerinin neden öldürüldüğünü anlamada rol oynayacağını biliyordu. Ancak fotoğraflar McIntosh polisinin ortaya koyduğu anlatıma

uymadığı için reddedildi ve hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmadı. Diğer kanıt ise Alex'in yatak odasının penceresinden alınan tek parmak iziydi, ikinci kattan zemine atlama fikrinden vazgeçmeden önce açtığı penceredeki. Parmak izi eve giren kişiye aitti ve bu da Dennis Quinlan'dan korkmayan ve aktif olarak kızını da yakalamaya çalışan bir katilin net bir resmini çiziyordu.

Hepsini bir araya getirdiğine Alex, gerçeği bulmak için yetkililere güvenmenin, terk edilmiş bir posta kutusuna bir zarf atıp üzerine yazılan adrese ulaşmasını ummaya benzeyeceğini biliyordu. Polis artık ailesinin katilini aramıyordu çünkü onu zaten bulduklarına inanıyorlardı.

Alex pencereden uzağa baktı ve bakışlarını açık dosyaya ve önündeki masanın üzerinde duran belgelere sabitledi. Alex uzun zaman önce her ayrıntıyı hafızasına kaydetmiş olmasına rağmen sayfaları tekrar okudu. Belgeler onu Londra'ya ve şimdi de Avrupa'ya geri getirmişti. O gecenin ilerleyen saatlerinde İsviçre'ye varacaktı. Daha sonra cevapları bulmak için sabah ilk iş olarak Zürih'teki Sparhafen Bankası'nı ziyaret edecekti.

Sayfalara bakarken aklı onları bulduğu geceye kaydı. Bu, Montgomery Lane'deki eski evine gizlice girdiği geceydi, tüm bunlar olduğundan beri eve ilk kez adım atıyordu. Ailesinin öldürüldüğü gece büyükbabasının saatinin arkasına sığındığından beri ilk kez geri dönüyordu. İlk ve son kez. Tamamen farklı bir amaca yönelik olan bu ziyaret, onu şimdiki yolculuğuna başlatmıştı. Şimdi tren İsviçre'ye doğru ilerlerken ve gözleri sayfalar arasında gezinirken, eski evine yaptığı o gizli ziyaret sıcak ağustos gecesinden anlar getirdi aklına...

Ara sıra ön tarafa park edilen haber minibüslerinin haricinde, ev kendi haline bırakılmıştı; sessiz, karanlık ve ürkütücü. Dedektifler ve adli tıp ekipleri çoktan evi araştırmayı bırakmıştı. İçeride başka hiçbir şeyin bulunamayacağına karar vermişlerdi; tüm ipuçları ortaya çıkarılmış ve her türlü delil toplanmıştı. San olay yeri bandının ilk kez çekilmesinden iki yıldan fazla bir süre sonra, bazı

kısımları hâlâ duruyordu. Birkaç ağaç gövdesinin etrafına sarılan kalıntılar en ufak bir meltemde bile uçuşuyordu. Birkaç şerit hâlâ ön ve arka giriş yollarında çapraz olarak uzanıyordu. Olay yeri bandının varlığı, resmi veya devam eden bir soruşturmanın göstergesi değildi. Alex, polis artık 421 Montgomery Lane'i umursamadığını biliyordu. Bantlar kalmıştı, çünkü Alex, mülkün yeni sahibi olarak burayı temizlemek için henüz birini işe almamıştı.

Davadan eline geçen paranın bir kısmını hacizden evi satın almak için kullanmıştı. Alex bu evi orada yaşamak için satın almamıştı. Tanık olduğu şeylerden sonra bu asla mümkün olamazdı. Evin burayı bir tür hastalıklı müzeye dönüştürebilecek gerçek suç serserilerinin eline geçmesine dayanamayacağı için satın almıştı. Bu takıntılı tipler yüzünden Alex içeri girme ihtiyacı hissetmişti. Eve izinsiz girmeye devam eden fanatikler sonunda tavan arasına ulaşmış orada olanları yağmalamadan önce, kalbine yakın ve değerli bir şeyi alması gerekiyordu.

Avlunun gölgeleri arasından parmak uçlarına basarak arka kapıya doğru yürürken Alex'in endişesi, evde ebeveyn yatak odasında selfie çeken gerçek suç bağımlılarının olmasıydı. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca internette buna benzer pek çok fotoğrafın dolaştığını görmüştü; kendilerini "vatandaş dedektifler" ilan eden, anne ve babasının yatağının önünde durup, arkalarındaki kanlı duvarla kendi fotoğraflarını çeken, 'Adaleti yerine getirme' sözü veren gülümseyen aptallar. Pislikler, diye düşündü Alex. Bu fotoğraflardan birini her gördüğünde olayın bu kadar insanlıktan çıkarılması onu rahatsız ediyordu. İnsanların o gece yaşanan olaylara nasıl bu kadar takılıp gerçek insanların öldüğünü unutabildiklerini ya da umursamayabildiklerini hep merak etmişti.

Önceki denemelerinden, sanki terk edilmiş bir müzeye gibi etrafa bakmak için evini istila eden deliller tarafından kilidin açılıp kınıldığını bildiğinden, arka kapının kolunu çevirdi. Eve daha önceki ziyaretlerinde buraya

kadar, mutfak kapısının eşiğine kadar, ulaşmıştı ve her seferinde içeri giremenden geri çekilmişti. Ama bu sefer kararlıydı. Sabah Cambridge Üniversitesi'ndeki ikinci yılı için ayrılıyordu ve gevezelik edecek zamanı kalmamıştı. Noel'e kadar dönmeyecekti. Ya şimdi ya da aslaydı.

Alex kapıyı iterek açtı ve kapının geceye doğru gıcırdamasını dinledi. Aklının ailesinin öldürüldüğü geceye dönmesine izin vermedi. Beyninin silah seslerini ya da korkuyu hatırlamaya zamanı yoktu. Bu anıların onu dönüp kaçarak uzaklaşmaya, Donna ile Garrett'in evine doğru koşmaya ikna etmesine yetecek zaman yoktu. Bunun yerine içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Karanlığa karşı savaştan tek şey cep telefonunun feneriydi. Koku, her ne kadar küf ve terk edilmişlik hali nedeniyle bayatlamış olsa da ona eski hayatını hatırlatıyordu. Ahşabın nemli kokusu ve duvarlara nüfuz eden küflü yaz sıcaklığının arasından annesinin, babasının ve erkek kardeşinin kokusunu duydu. Kendini öne doğru zorlayarak mutfaktan geçip ön girişe doğru yürüdü. Ayın yumuşak parıltısı pencere parmaklıklarının kararmış gölgelerini zemine düşürüyordu. Tüfeğin yerde durduğunu hatırladığı noktada durdu. Hole bakan ikinci kat koridoruna baktı ve büyük saatin arkasına saklanırken parmaklıkların arasından baktığını hatırladı. Derin bir nefes aldıktan sonra merdivenlere yöneldi. Önceki denemelerinin her birinde, merdiven görüntüsü onu eve girmekten alıkoymuştu çünkü merdivenleri çıkmanın onu tam olarak her şeyin olduğu yere getireceğini biliyordu.

Adımlarını teker teker atarak ikinci kata ulaştığında gözlerini kapattı. Cep telefonunun ışığını sağındaki ana yatak odasından uzak tutmaya dikkat ediyordu.

Alex'in o odaya yaklaşmaya ya da dışandaki kırmızı lekeli parkeyi bir anlığına bile görmeye hiç niyeti yoktu. Merdiven sahanlığında hızla döndü ve koridordan eski yatak odasına doğru yöneldi ama daha yola koyulduğu anda durdu. Önünde, koridorun sonunda hayatını kurtaran

büyükbabasının saati duruyordu. Cep telefonunun fenerinin büyüü altında ürkütücü bir şekilde parlıyor, gelip giden bir ışık parçasını ona yansıtıyordu. İşte o zaman Alex saatin hâlâ işlediğini fark etti. Elektrikten ve hayattan yoksun bu evde büyükbabanın saati canlı ve sağlıklıydı. Saatin iç işleyişinin ince tıklamalarını duyana kadar yaklaştı. Tek açıklama, sık sık izinsiz giren serserilerin saati kurmuş olmalıydı.

Cep telefonunu tavana kaldırmadan önce bir iki saniye daha saate hayran hayran baktı. Sonrasında başının üzerinde asılı ipi buldu, uzanıp onu çekti ve tavan arasına çıkan merdivenin kilidini açtı. Kayar merdivenle biraz uğraştı ve tırmanmaya başlamadan önce cep telefonunu tavandaki karanlık deliğe tuttu. Açıklığın tepesine ulaştığında gövdesi tavan arasına geldiğinde farklı bir koku onu vurdu. Başka bir tür pas ve küf kokusuydu ve bambaşka anılan geri getirdi. Bu koku ona Noel'i hatırlatıyordu. Her yıl, ebeveynleri tavan arasına açılan bu kapıyı indiriyor ve Quinlanlar, kutulan ve dekorasyon kutularını almak için teker teker tavan arasına tırmanıyorlardı.

Ancak Alex süs ya da dekorasyon eşyalannın peşinde değildi. Bu gece başka bir şeyin peşindeydi. Işığını süslerinin arasından geçirerek çatı katının köşesine tuttu. Orada kendisinin ve Raymond'ın yıllar önce sakladığı kutulan buldu. Kardeşi yaşadığı sürece Büyük Beyzbol Ligi oyuncusu olmayı hayal etmişti. Alex'in onu hatırlamasının tek yolu buydu; beysbol şapkası ve kirli üniformasıyla. Alex son bir yıldır bu anılan bloke etmişti. Raymond'ı üniformasıyla ve beysbol sopası elinde hatırlamak çok zordu çünkü bu anılar beraberinde korkunç suçluluk ve pişmanlık nöbetlerini de getiriyordu. Bir gün kardeşinin bu görüntülerinin zihninde özgürce akmasına izin verebilmeyi umuyordu. Onu çok özliyordu ve Raymond'ı düşüncelerinden her uzaklaştırdığında yüreğine derin bir acı geliyordu. Eski evine gelmesinin sebebi Raymond'dı.

Raymond küçüklüğünden beri beysbol kartları biriktiriyordu. Alex'in geride bıraktığı onca şeyden dolayı, bir nedenden dolayı Raymond'ın beysbol kartı koleksiyonunun, sonunda tavan arasını keşfedecek, içindeki her şeyi yağmalayacak ve hepsini karanlık ağı rehin verecek fanatiklerin eline geçmesine izin veremezdi. Bu kartların anısı Quinlanların en büyük çocuğu tarafından sonsuza kadar Quinlan ailesine ait anılar olarak kalacaktı.

Köşedeki beysbol kartı kutusunu buldu ve onu gölgelerin arasından çıkardı. Kutuyu tavan arasındaki merdivenlerden aşağı çekmek dengeleyici bir hareketti. Bunu başardığında merdiveni tekrar yerine kaydırıp ve çatı katının kapısını iterek kapattı. Büyükbabasının saatinin yumuşak tik takları dışında ev yeniden sessizliğe gömüldü. Alex ayrılmadan önce saatin manivelasının bulunduğu tepesine ulaştı. Onu yan taraftaki bağlantı parçasına soktu ve birkaç kez döndürerek ağırlıkları çıkabilecekleri kadar yükseğe kaldırdı. Bu bir ömür boyu sürmeyecekti ama en azından Alex ertesi gün Londra'ya indiğinde saat işliyor olacaktı.

Ancak o gecenin ilerleyen saatlerinde, İngiltere'ye dönüş uçuşuna hazırlanırken uyuyamayarak saatlerin geçmesini beklerken, tavan arasından aldığı kutunun kardeşinin beysbol kartı koleksiyonuyla dolu olmadığını fark etti. Bunun yerine yabancı banka ekstreleri vardı. Ailesini kimin öldürdüğünü bulmada ilk ipucu olacak ekstreler.

9. KISIM

30 Eylül 2015, Çarşamba
Zürih, İsviçre
09:35

TRENİN ONU İSVİÇRE'YE BIRAKMASINDAN SONRA, SABAH Alex, Zürich'teki bir kafede oturdu, espressosunu yudumladı ve caddenin karşısındaki bankayı izledi. Telefonunu kontrol etti. Randevusuna kadar yirmi beş dakikası vardı ve bunun yirmi dakikasını kahvesini bitirmek ve sinirlerini yatıştırmak için kullandı. Randevu saatine beş dakika kala, sabah vakit geçirmek için okuduğu gazeteleri topladı, deri ince bir dosya çantasına koydu ve caddenin karşısına geçmeden önce onu sırt çantasına yerleştirdi.

Alex, en güzel kıyafetini (uzun etek, ipek bluz ve duruşmadan beri giymediği bir blazer) giymiş olmasına rağmen bankaya girdiğinde kendini bir anda tuhaf hissetti. Geniş lobiye adım attığında her banka çalışanının gözleri ona odaklandı. Geçen yıl Cambridge'de hayata karışmaya ve görünmez olmaya alışmıştı. Ancak yirmi yaşında bir çocuğun bu tür bir bankaya girmesi nadir görülen bir durumdu. Tipik bir müşterinin orta yaşlı olduğundan ve isminin önünde önemli bir unvan taşıdığından emindi.

Muazzam resepsiyon bankosunun (ışıl ışıl parlayan bir mermer blok) arkasındaki kadın, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sormadan önce bir an tereddüt etti.

"Alex Quinlan. Samuel McEwen'le randevum var." Kadın şaşkın bir ifadeyle defteri kontrol etti. Elbette bir hata vardı; Alex kadının düşüncelerinin itiraz ettiğini hissedebiliyordu. Ancak

kadın randevu programını açıp Alex'in kimliğini kontrol ettikten sonra tereddütle gülümsedi. "Lütfen oturun. Bay McEwen birazdan yanınızda olacak."

Alex, bir bankanın ortasına değil de havasız bir malikâneye aitmiş gibi görünen sert bir kanepeye oturdu. Ama bu banka daha önce gördüğü hiçbir bankaya benzemiyordu ve geçen yıl davadan sonra para yöneticileriyle, mali danışmanlarla ve kendisine gelen servetle nasıl başa çıkacağını söyleyen avukatlarla toplantılar yaparken pek çok şey görmüştü. Ama o Amerikan bankalarının hiçbirisi buna benzemiyordu. Buradaki her şey, üç kat yukarıdaki kubbeli camların arasından süzülen parlak güneş ışığıyla parıltıyan mermer ve granittendi. Burası zenginlerin hazinelerini sakladığı bir yerdi ve Alex kanepenin, granitin, mermerin ve göz kamaştırıcı güneş ışığının zenginlerin kendilerini zengin hissetmeleri için özenle bir araya getirildiğini düşündü.

Ailesi zengin değildi. En azından açıkça değildi. Mütevazı bir evde yaşıyorlardı ve Alex ile erkek kardeşi hep devlet okuluna gitmişlerdi. Aile tatilleri hiçbir zaman Florida'da bir haftadan daha abartılı olmamıştı. Anne ve babalarının kendi işleri vardı ama iki kişilik bir vergi ve muhasebe firmasıydı; muhasebeci de yönetici de ve hatta odacı da Dennis ve Helen Quinlan'dı. Alex, sadece bir ay önceki o sıcak ağustos gecesinden bu yana tavan arasında Zürih'teki bir bankada 5 milyon dolar içeren hesaba ait ekstrelerle dolu bir kutu bulduğundan beri bunun nedenini merak ediyordu ve bu sorunun cevabının onu ailesinin katiline götüreceğine inanıyordu.

Takım elbiseli ve kare düğümlü kravatlı genç bir adam ona yaklaşıp kadar beş dakika bekledi. Alex ona tepeden tırnağa bakarken kendisinden çok daha yaşlı olamaz diye düşündü.

"Bayan Quinlan?" dedi genç adam elini uzatarak. "Drew Estes. Ben Bay McEwen'in asistanıyım. Birazdan yanınızda olacak. Buyurun, benimle gelin, size ofisini göstereyim."

Alex, Cambridge'de bir yıldan fazla bir süre kaldıktan sonra, lehçeleri ve aksanları aşarak İngilizcenin temelinin anlama konusunda uzmanlaşmıştı. Ancak Avrupa'yı kapsayan bu gezisi

sırasında İngilizce lehçelerinin yalnızca ülkeden ülkeye değil, her ülkenin farklı bölgelerinde de değiştiğini öğrenmişti. Burada, İsviçre’de İngilizce konuşan İsviçreliler, Fransızca ya da Almanca’nın ağır tonlarını taşıyordu. Drew Estes’in aksanı İngiliz alt tonları olmakla birlikte ağır bir Almancaydı ve Alex’in bunu anlaması biraz zamanını aldı.

Alex ayağa kalkıp elini sıkarak, “Teşekkür ederim.” dedi.

Alex, onun elini tutarken, Drew Estes’in ona çok uzun bir süre baktığını fark etti, ardından gözlerini kısarak başını eğdi.

“Daha önce tanışmış mıydık?” diye sordu.

“Hayır.” dedi Alex.

“Emin misiniz? Tanıdık görünüyorsunuz.”

Alex gülümsedi. “Eminim. Bu benim İsviçre’ye ilk gelişim.”

Bu olay Cambridge sokaklarında birkaç kez, kampüste de bir veya iki kez yaşanmıştı. Tanıştığı birileri onu başka bir yerden veya zamandan tanıyıp tanımadığını sormuştu. Alex’i kötü şöhretinden bir okyanus bile tamamen ayıramıyordu. Ancak aylar geçtikçe ve birinci sınıf sona erdiğinde, tanıdık gelme hissi azaldı ve bir daha kimse ona ikinci kez bakmadı. Şimdiye kadar. Ta ki Drew Estes Alex’e tüylerini diken diken eden bir bakış atana kadar.

“Bay McEwen’in ne zaman müsait olacağını söylemişsiniz?” Alex sonunda sordu.

“Ah.” dedi Drew. “Özür dilerim. Tam bir salak gibi davranıyorum. Birazdan. Toplantısı bitmek üzere. Size ofisini göstereyim.”

Bir dakika sonra genç adam Alex’i gösterişli bir ofise götürdü.

“Size bir şey getirmemi ister misiniz?” diye sordu kapı eşiğinden. “Kahve ya da su?”

Alex, “Hayır, teşekkürler.” diye yanıt verdi.

“Teşekkürler, Drew.” dedi adam ofise girerken. “Ben Samuel McEwen. Telefonda konuşmuştuk.”

Alex gülümsedi ve elini sıktı; Drew Estes’in dikkatinden kurtulduğu için rahatlamıştı.

“Alex Quinlan.”

McEwen gülümsedi ve başını salladı. “Özür dilerim. Daha yaşlı birini bekliyordum.”

"Öyle mi?"

"Tamam, bir bakalım. Lütfen oturun."

McEwen masasının önündeki sandalyeyi işaret etti.

"Teşekkür ederim, Drew. Bir şeye ihtiyacım olursa seni çağırırım."

Drew Estes kapı aralığından gülümsedi. Alex, ayrılmadan önce bakışlarının bir süre daha üzerinde oyalandığını hissetti. Samuel McEwen masasının arkasına oturdu ve klavyeye dokundu.

"Yani bir Amerikan bankasından bizim bankamıza para transferi yapmakla ilgileniyorsunuz, öyle mi?"

"Evet." dedi Alex.

McEwen ekrandan okumaya devam etti. "Görüyorum ki evrak işlerini çoktan tamamlamışsınız. Bugün elimizde birkaç belge daha olacak. Peki transferin tutarı ne kadar?"

Alex, "Bir milyon dolar." dedi.

McEwen başını bilgisayarından kaldırdı, bir an duraksadı ve sonra başını salladı. Alex, onun yirmi yaşındaki bir çocuğun bir milyon doları nasıl elde ettiğini sorma arzusunu hissedebiliyordu. Muhtemelen onun sümüklü bir vakıf fonu bebeği olduğundan şüpheleniyordu ve Alex de durumun böyle olmasını diliyordu. Virginia eyaletine karşı duruşması sırasında Amerika'da medya incelemesi had safhaya ulaşmıştı. Duruşma Alex'e 16 milyon dolar tazminat ödenmesine karar veren ve yargıç tarafından sekizin biraz üzerine indirilen bir kararla sonuçlandığıdaysa ilgi tavan yapmıştı. Alex, ailesinin evini hacizden kurtarmak ve normal yaşamını sürdürmesi için yetecek harcamalar dışında paraya hiç dokunmamıştı. Bugün ilk kez bu paranın bir kısmını kullanacaktı. Bugün bunu koz olarak kullanacaktı.

"Çok iyi." dedi McEwen. "Amerikan kurumundan gelen evrak ve bilgiler elinizde mi?"

Alex klasörü sırt çantasından çıkardı ve belgeyi verdi. McEwen sayfayı gözleriyle hızla taradı.

"Bunu doğrulamam gerekecek. Fotoğraflı kimliğiniz var mı?" Alex kimlik kartını verdi. "Bu birkaç dakika sürecek."

"Elbette." dedi Alex.

Samuel McEwen ofisinden ayrıldı ve on beş dakika boyunca ortadan kayboldu. Geri döndüğünde yüzünde sevinçli bir gülümseme vardı. Paranın yapabilecekleri komikti.

"Her şey kontrol ediliyor." dedi. "Transferi hiçbir sıkıntı yaşamadan bu sabah bitmeden tamamlayabileceğimizi sanıyorum."

Alex sonraki saati formları doldurarak ve bir düzine belgenin altına adını imzalayarak geçirdi. Bitirdiklerinde, Zürih'teki Sparhafen Bankası'na, Amerika'daki bir aracı kurum hesabından aktarılan bir milyon ABD dolarının bulunduğu bir İsviçre banka hesabının gururlu yeni sahibiydi.

Samuel McEwen iletişim halinde kalacaklarına ve Alex'e diğer bankacılık ihtiyaçlarında yardım edeceğine söz verdi.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa lütfen bana bildirin." dedi.

Artık adamın dikkatini çekmiş olan Alex, "Aslında var." dedi. Artık onu ciddiye alıyordu.

McEwen sıcak bir gülümseme sundu. "Buyurun, lütfen."

Alex çantasından bir kâğıt parçası çıkardı.

Alex kâğıdı masanın üzerinden uzatırken, "Bu bankanızdan gelen eski bir ekstre." dedi. "Bunu babamın eşyalarının arasında buldum ve bana hesapla ilgili herhangi bir bilgi verip veremeyeceğinizi öğrenmek istedim."

McEwen sayfayı aldı ve analiz etti. Bir süre baktıktan sonra hâlâ üzerindeki bilgileri değerlendirirken bir yandan da konuştu.

"Bu numaralı bir hesap. Resmi bir ad eklenmemiş."

"Evet." dedi Alex. "Bu kadarını anladım. Ama babamın muhasebe firması emanetçi olarak belirtilmiş. Hesap sahibi ve ailemin şirketinin neden emanetçi olarak listelendiği hakkında bilgi arıyorum."

"Özel hesaplar hakkında bilgi veremem, Bayan Quinlan. Belki de babanıza sormalısınız."

"O öldü."

Açık sözlülüğü McEwen'i hazırlıksız yakaladı. "Ah, çok üzgünüm."

Alex, "Olay şu..." dedi. "Annem ve babam vefat etti. Artık sahip oldukları her şey, onların iradesine göre bana ait." Alex, anne

ve babasının son vasiyetini ve veraset belgesini masanın üzerinden kaydıldı.

“Tek mirasçı olarak belirlendiğimi göreceksiniz. Bu banka hesap özeti babamın eşyalarının arasında bulduğumda, olayın temeline inmeye çalışabileceğimi düşündüm. Yani bu hesap hâlâ mevcut mu?”

“Bayan Quinlan, bana söylediklerinizin doğru olduğunu kanıtlayan uygun belgeler olmadan bu hesapla ilgili bilgi veremem. Ve o zaman bile emin olun aşılması gereken pek çok yasal engel olacaktır.”

“Hesabın hâlâ var olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ve eğer öyleyse, onu kim açtı? Yatırım yapmam gereken daha çok param var ve bana bu iyiliği yaparsanız diğer yatırımlarım için bankanızı düşünürdüm.”

“Anlıyorum.” dedi McEwen. “Size elimden geldiğince hizmet etmekten onur duyarım.” Daha sonra sayfaları ona geri verirken ekledi: “Maalesef bu konuda yardımcı olamıyorum. İstediğiniz şeyi yapmamı yasaklayan kanunlar var ve korkarım ki lisansımı kaybedersem ne size ne de diğer müşterilerime hiçbir faydam olmaz.”

Alex çantasından farklı bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine kaydıldı. “Bir milyon dolarım daha var, eğer bana bu konuda yardımcı olursanız bankanıza getirmeye hazırım. Sadece bir isme ihtiyacım var.”

“Byan Quinlan, çok üzgünüm. Hesabın size ait olduğunu kanıtlayan uygun belgeler olmadan size numaralı bir hesap hakkında bilgi verme yetkim yok. Bize ne kadar yatırım yaparsanız yapın aynı yanıtı vermek zorundayım.”

Alex ayağa kalktı ve gülümsedi. Kendisinin eski versiyonu, yolundaki bu engele karşı öfkelenip itiraz edebilirdi. Yeni Alex bunu aşmanın başka bir yolunu bulacaktı. Son iki yılın ona öğrettiği bir şey varsa o da hareketsizlikten donup kenarda oturmanın hayatına hiçbir iyi şey getirmediğiydi.

Ayrılmadan önce “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” dedi.

10. KISIM

30 Eylül 2015, Çarşamba
Zürih, İsviçre
11:30

DREW ESTES, KIZIN BANKADAN ÇIKIŞINI ODASINDAN izledi. Onu hemen tanıdı. Onu ele veren gözleriydi. O ve kız arkadaşı Alexandra Quinlan'ın hikâyesini yakından takip etmişlerdi. Geçen yıl, Donuk Gözler'in ailesini öldürdüğü Amerika'daki meşhur evin önünden bile geçmişlerdi. Amerika'da tatil yapan Drew ve kız arkadaşı, New York City ve Washington, D.C.'yi gezmek için iki hafta harcamış ve geziyi, Appalachian Dağları'nda bir hafta yürüyüş yaparak tamamlamışlardı. Gerçek suç fanatikleri olan Drew ve kız arkadaşı, Alexandra Quinlan'ın ailesini katlettiği McIntosh, Virginia'daki kötü şöhretli evi görme fırsatını asla kaçıramazdı.

Şimdi, bir yıl sonra, Donuk Gözler, Drew'un geçici olarak çalıştığı İsviçre'deki bankaya girmişti. Bir saat önce, Bay McEwen'e tüm formların hazırlanmasında ve Alex Quinlan adına bir milyon ABD doları tutarında yeni bir hesap açılması için gerekli kontrollerin yapılmasında yardımcı olmuştu. Donuk Gözler'in dava sonucu elde ettiği servet (en azından küçük bir kısmı) artık Drew Estes'in çalıştığı bankadaki bir hesaba yatırılmıştı. Neredeyse inanılmayacak kadar gerçeküstüydü. Drew, Alexandra Quinlan davasının tüm detaylarına hakimdi ve polise ve eyalet savcılığına dava açtığında da davayı yakından takip etmişti. Drew kızın milyonlarca dolar parayla kaçtığını biliyordu ve o zamandan beri

dünya çılgınlar gibi onu arıyordu. Drew Estes mucizevi bir şekilde onu bulmuştu.

Drew, Bay McEwen'in sabah mesaisini tamamlamasına yardım ettikten sonra öğle yemeği molasına çıktı. Dışarı çıktı ve cep telefonunu kaydırırken dudaklarından sarkan sigarayı yaktı.

"Merhaba, bebeğim." dedi kız arkadaşı cevap verdiğinde. "Bu sabah bankaya kimin girdiğine asla inanamayacaksınız."

Görüşme beş dakika sürdü. Sigarası filtresine kadar yanarken Drew Estes planını çoktan yapmıştı.

11. KISIM

30 Eylül 2015, Çarşamba
Zürih, İsviçre
21:41

ALEX BARIN KÖŞESİNE OTURMUŞ LİMONLU TONİĞİNİ yudumluyordu. Dil engeli, barmeni bardağını cin veya votka ekmeden yalnızca buz ve tonikle doldurmaya ikna etmeyi zorlaştırmıştı. Birkaç ay sonra yirmi bir yaşına girecek ve bu da onu Amerika'da yasal içki içme yaşına getirecekti. Burada, Avrupa'da, kampüse ilk adımını attığı andan itibaren alkol satın alma ve tüketme özgürlüğüne sahipti. Ama ne alkol ne de uyuşturucu ona hiçbir zaman çekici gelmemişti. Muhtemelen pek çok çocuğun bu tür şeylerle uğraşmaya başladığı lisede çok zaman geçirmemiş olması ve Alex'in birlikte bu işi yapabileceği arkadaşlarının çocuk ıslahevine gönderildikten sonra onu terk etmesi yüzündendi. Ve son iki yılın getirdiği bağımsızlığa rağmen, derinlerde hâlâ, esrar içse ya da yüksek öğreniminin ilk yılında arkadaşlarının içtiğini gördüğü haplardan birini yutmayı sadece düşünse bile annesi onu öldürecek bir kızdı.

Alex'in alkolden uzak durmasının başka bir nedeni daha vardı. İçkinin uyuşturucu etkilerinin en azından öfkesinin ve suçluluğunun bir kısmını ortadan kaldıracılabileceğini açıkça görebiliyordu. Belki bu yol onun seçtiği yoldan daha kolay olurdu. Ancak kolay yol, aydınlanmaya ya da bulmaya çok kararlı olduğu cevaplara değil yalnızca kendine acımaya götürürdü.

İçeceğini karıştırdı ve bütün gün yaşadıklarını düşündü. Anne ve babasının yönettiği isimsiz hesabın kime ait olduğunu bulma

girişimi başarısız olmuştu. Alex bunun o geceyle ilgili gizemleri çözecek anahtar olduğuna inanıyordu. Artık tüm bilinmeyenler düşüncelerinin arasında dönüyordu ve her zaman olduğu gibi yüzeye çıkan aynı iki şey vardı: Öldürüldükleri gece anne ve babasının yatağına bırakılan fotoğraflar ve yatak odasının penceresinde bulunan parmak izi.

Alex fotoğrafları ancak hakaret davası sırasında Garrett'in soruşturmanın ne kadar kötü yönetildiğinin bir kanıtı olarak sunduğu sırada öğrenmişti. Garrett, McIntosh polisinin en iyi ihtimalle fotoğrafları önemsiz bularak göz ardı ettiğini ileri sürmüştü. Ancak büyük ihtimalle bölge savcısı onların varlığını gizlemeye çalışmıştı çünkü ailesini öldürenin Alex olduğu anlatısına uymuyordu.

Resimler her zaman zaten karmaşık olan bir bulmacanın şaşırtıcı bir parçası olmuştu. Ancak çatı katında saklanan yabancı banka hesap özetlerini keşfettiğinden beri Alex, fotoğrafları yatak odası penceresinde bulunan tek parmak izine bağlayan, zar zor somut bir teori yaratmıştı. Ailesinin öldürüldüğü gece evde bulunması, Alex'e o geceyle ilgili bazı reddedilemez gerçekleri sunmuştu. Bunlardan biri, tetikçinin yatak odasına girmesi ve penceresini tamamen açmasıydı. Büyükbaba saatinin arkasına saklanırken pencerenin gıcırdayan sesini hatırlaması fazla zaman almıyordu. Yani pencere camından ele geçirilen tek parmak izi şüphesiz saldırgana aitti. Ne McIntosh Polis Departmanı ne de Garrett Lancaster, Alex'in masumiyetini kanıtlama arayışı sırasında parmak izini sahibiyile eşleştirememişti. Garrett kaynaklarını seferber etmiş ve baskıyı FBI içindeki Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi üzerinden yürütmüştü ama sonuç çıkmamıştı. Ancak çatı katındaki banka belgelerine rastladığından beri Alex, yatak odası penceresinden alınan tek parmak izinin hesabın sahibine ait olabileceğine dair bir teori oluşturmaya başlamıştı. Ve belki de bu adamın kimliğinin ortaya çıkarılması fotoğraflardaki kadınlara da ışık tutabilirdi.

Ancak Sparhafen Bankası'na yaptığı ziyaret fena halde başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Çıkamaz sokak, yarattığı diğer sorun göz

önüne alınmaksızın, başlı başına sinir bozucuydu. Transfer ettiği milyon dolar memleketinde kesinlikle alarm zillerini çaldıracaktı. Yargıç, kararda kendisine verilen 8 milyon doları teslim etmeden önce bazı kısıtlamalar getirmişti. En engelleyici olanı Alex'in yirmi yedi yaşına gelene kadar sertifikalı bir mali danışmanın parayla ilgilenmek için rehberlik sunmak zorunda olmasıydı. O zaman parayla dilediği gibi yatırım yapabilir, harcayabilir ya da israf edebilirdi. Ancak o noktaya kadar dokunduğu her kuruş, Garrett Lancaster'ın masasına kadar uzanan bir iz bırakacaktı.

Garrett, Alex'le arasına her zaman biraz mesafe koymuştu ve onun hayatının önemli bir parçası olmasına rağmen, Alex onunla asla parasal konularda doğrudan görüşmemişti. Bunun yerine, bir mali danışman onun harcamalarına onay veriyordu. Ancak bu aracı anlaşmasına rağmen Alex, Garrett'ın harcadığı her kuruşu gördüğünden emindi. Bir milyon doların bir İsviçre bankasına transfer edildiğini fark etmesi biraz zaman alabilirdi. Bir gün ya da bir hafta olabilir. Ama eninde sonunda mali danışman transferi görecekti ve Garrett'ı arayacaktı, Garrett da daha sonra Alex'i arayacaktı. Ne yazık ki onun hayatı böyleydi.

Alex, günlük masrafları için her ay tamamı faizden gelen mütevazı bir miktarı hesabından çekiyordu. Garrett, Alex'in asla ana paraya dokunmaması ve yalnızca elde edilen toplu meblağın faiziyle yaşaması konusunda kararlıydı. McIntosh, Virginia'daki boş müstakil ev dışında hiçbir şeyi olmayan yirmi yaşında bir çocuk olarak faizle geçinmek zor değildi. Bir milyon doların Zürih'teki bir bankaya taşınması, ülke içinde tehlike işaretlerini ortaya çıkarması kaçınılmazdı.

Garrett'tan telefon geldiğinde uygulamayı düşündüğü bir acil durum planı vardı. Alex cevabını yazmıştı ve hâlâ her ayrıntıyı hafızasına kaydediyordu. Sonuç olarak, yargıç ona ne söylese söylesin ya da parayı kullanmayı ne kadar çok koşula bağlarsa bağlasın, para ona aitti ve o bu parayla istediğini yapabiliirdi. Garrett'a vergi amaçlı bir İsviçre banka hesabı açmak istediğini söyleyecekti. Alex, planını hazırlarken internette hızla araştırdığı bilgiler dışında uluslararası vergi yasaları hakkında hiçbir

şey bilmiyordu. Ancak Garrett aradığında bunun ikna edici görünmesine yeteceğini umuyordu. Neden böyle yaptığı hakkında gevezelik edecek, düşünce sürecini dolambaçlı bir şekilde açıklayacak ve hatta kendi parasına dokunma küstahlığı gösterdiği için özür dileyecek kadar ileri gidecekti. Ancak yapmayacağı şey Garrett'a gerçeği söylemekti: Zürih'teki bankaya bir milyon dolar aktarmıştı çünkü bunu yapmanın ailesinin başına gelenler hakkındaki gerçeğe onu daha da yaklaştıracığını umuyordu. Bu arayış onundu ve yalnızca onundu.

Toniğinden bir yudum daha aldı, telefonunu açtı ve ertesi günün tren tarifelerine göz attı.

Barın diğer ucundaki bir masada bir çift oturuyordu. Çiftin bakışları Alex'ten adamın telefonuna kaydı ve ikisi arasında gelip gitmeye devam etti. Sonunda Drew Estes, Alexandra Quinlan'ın resmini yakınlaştırdı. Telefondakiyle bardaki kızı karşılaştırmaya devam ederken kız arkadaşına gülümsedi.

Drew, "Bu o." dedi. "İnanamıyorum ama bu o."

Laverne Parker başını salladı. "Kesinlikle bu o. Gözlüğünü atmış ve saçını kısa kestirmiş ama şu gözlere bak. Onları kaçırmazsın. Ne kadar yatırdı?"

"Bir milyon dolar. Tutarı patronumun bilgisayarında gördüm ve evrakların hazırlanmasına yardım ettim."

"Bir milyon dolar." dedi Verne, barın karşı tarafına bakarken küçümseyen bir ifadeyle. "Alexandra Quinlan, gözümüzün önünde duruyor."

Verne, fısıltıyla şarkı söylerken çarpık dişlerini ortaya çıkarak şekilde gülümsedi.

"Kim olduğunu biliyoruz."

Telefonu masanın üzerine koydu. Alex'in görüntüsü ekranda kalmıştı.

Verne, Alex'e bakmaya devam ederken, "Ona yaklaşık on milyon verdiler." dedi. "Aileni öldür, korkmuş küçük bir salakmışsın gibi davran ve bir servetle ortadan kaybol."

Verne şarkı söylercesine konuşmaya devam etti.

"Kaybolmaya çalıştın ama biz nerede olduğunu biliyoruz."

12. KISIM

**2 Ekim 2015, Cuma
Cambridge, İngiltere
14:15**

PANO FİKİRİ ALEX'E, AİLESİNİN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ GECEY-
le ilgili özellikle net bir rüya gördükten sonra geldi. Amerika Bir-
leşik Devletleri'ndeki eski hayatının karmaşasından kaçtığından
beri hayalleri o kadar canlı hale gelmişti ki, Alex uyanır uyanmaz
rüyalar hakkında hatırlayabildiği her ayrıntıyı yazmaya başlamış-
tı. Bir el sanatları mağazasından bir metreye bir metrelik bir man-
tar pano satın aldı ve düşüncelerini toplamak için bunu mutfak
duvarına astı. Normal bir öğrenci olsaydı panoda ders program-
ları ve yaklaşan ara sınav tarihleri olurdu ve tabii aile ve arkadaş
fotoğrafları. Bunun yerine Alex, ailesinin öldürüldüğü geceyle
ilgili hatırlayabildiği her ayrıntının yanı sıra, bir yıl boyunca sü-
ren cevap arayışı sırasında ortaya çıkardığı yeni gerçekleri içeren
dizin kartlarını tahtanın etrafına ilaştirdi. Panoya en son eklenen,
Zürih'teki Sparhafen Bankası'nun bir fotoğrafıydı ve yanında ta-
van arasında bulduğu banka hesap özetlerinden biri vardı.

Panonun en sol tarafında, üzerinde *Haneye Tecavüz* yazan ve
ardından kırmızı bir keçeli kalemle üzerine X konmuş bir dizin
kartı vardı. McIntosh Polis Departmanının haneye tecavüz iddia-
sı uydurma bir iddiaydı. Baş şüpheli beraat ettikten sonra depart-
manın cinayetlere bir sebep bulması gerekiyordu, bu yüzden bir
hırsızlık girişiminin kötü gittiğine karar verdiler. Üzerinde düşü-
nülmemiş ve sönük bir teoriydi ve yanlışlığı binlerce kez kanıt-
lanmıştı. Hırsızlık amacıyla yapılan bir haneye tecavüz olayında

öncelikle çalınan bir şey olmalıydı. Ama Quinlanların evinde hiçbir şey eksik değildi. Ayrıca McIntosh polisinin olaylara ilişkin açıklaması Alex'in bildikleriyle örtüşmüyordu. Kardeşi öldürüldüğünde yatak odasından izliyordu ve katil, Quinlan ailesinden kalan son üyeyi aramak için Alex'in odasına girdiğinde büyükbaşının saatinin arkasına saklanıyordu. Olay yerini açıklamaya çalışan beceriksiz dedektiflerin iddia ettiği gibi, katil Alex'in babası tarafından ürkütülmemişti. Durumun böyle olması için babasının katile rastlaması gerekirdi. Babasının yatakta, yorganın altında ve muhtemelen derin uykuda yatarken vurulmuş olması, McIntosh Polis Departmanının resmi görüşünün sadece imkânsız değil, aynı zamanda şaşırıcı derecede saçma olduğunu da kanıtlıyordu.

Panonun ortasında anne ve babasının yatağında bulunan üç kadının resimleri ve yatak odasının penceresinden alınan parmak izinin görüntüsü bulunuyordu. Panonun en sağ tarafında o günün ayrıntılı bir zaman çizelgesi vardı. Bu, Alex'in okuldan eve geldiği andan başlayarak gece yatağına gitmesine ve en sonunda silah sesiyle uyanmasına kadar geçen öğleden sonra ve akşamın neredeyse her dakikasından hatırladığı her ayrıntıyı içeriyordu. Ayrıntılar son derece spesifikti; o gece ev ödevi olarak çalıştığı fizik bölümü gibi ayrıntılar da dahil olmak üzere; Alex'in bir dizin kartına yazdığı Newton'un ilk hareket yasası: *Duran bir cisim, üzerine dengesiz bir kuvvet etki etmedikçe hareketsiz kalır.* Bu, son iki yıl boyunca tuhaf zamanlarda düşüncelerine etki eden bir mantıydı. Panonun mutfaktaki konumu, Alex'in her gün ceketini astığı yerin yanında olması, düşüncelerinin o kader gecesinden asla uzaklaşmamasını sağlıyordu.

Alex, Zürih'ten döndükten sonraki gün, dairesinden çıkarken paltosunu alıp kampüse doğru yola çıkmadan önce panoya baktı. Bütün bu dalavere, Alex'in Noel tatilini Lancasterlarla geçirmek için Amerika'ya döndüğü birinci sınıfın ortasında başlamıştı. O zamana kadar Alex, Avrupa'daki veya başka herhangi bir yerdeki üniversitenin ona göre olmadığını biliyordu. Ancak bunu Donna ve Garrett'a söylemeye cesaret edememişti. Yalan birinci

sınıfın ikinci yarıyılı boyunca ve geçen yaz da devam etmişti. Alex üniversite hakkında daha ne kadar yalan söyleyeceğinden emin değildi. Teknik olarak hâlâ kayıtlıydı ve ikinci yılında henüz sınıfa adım atmamıştı. Bir noktada Donna ve Garrett'a itiraf edecekti, eğer başka bir sebep olmasa bile bu bir tartışma başlatacaktı. On sekiz yaşında otoritenin dizginlerinden kurtulan Alex, artık birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini arzuluyordu. Sözünü dinlemeyeceği birisinin olmasını istiyordu. Onun için en iyisini isteyen biriyle tartışmayı arzuluyordu. Bir tartışma, onu kollayan, kararlarının onu nereye götürdüğünü ve bu kararların hayatı üzerinde ne gibi etkileri olduğunu önemseyen birinin olduğu anlamına gelecekti.

Alex'in her hafta kampüse adım atmasının tek nedeni bu sevgi arzusuuydu. Donna ve Garrett, her zaman onun üniversite adresine haftada bir mektup gönderiyordu. Belki de bu, Alex'in en azından ara sıra kampüste olmasını sağlamanın bir yoluydu. Üniversitede hâlâ aktif bir posta kutusunun olmasının tek nedeni okul ücretinin tamamının ödenmiş olmasıydı. Alex Quinlan, Cambridge Üniversitesinin muhasebe defterinde yer alıyordu ve hesabı iyi durumdaydı. Bir sonraki öğrenim ücretinin vadesi gelene ya da ara sınavlarda sadece başansız notlar değil, kayıtlı hiçbir notu da olmadığı ortaya çıkana kadar kampüsteki hiç kimse ona aldırış etmeyecekti. Yaklaşan kıyamet, çok uzaktaki bir asteroit gibiydi. İlk başta, gökyüzünde çok fazla endişe yaratmayacak kadar uzaktaki bir benekten başka bir şey değildi. Ama şimdi, ikinci yılına gireli bir ay geçmişti ve Alex yaklaşan asteroidin gölgesinde yürüyordu. Ancak arayacağı cevaplar ve takip edeceği ipuçları olduğu sürece kendini bunu görmezden gelmeye ikna edebilirdi.

Alex kampüste dolaştı, arazinin içinden geçen derenin üzerindeki kemerli bir köprüyü geçti, normal bir yaşam sürebilseydi hayatının bu döneminin nasıl görünebileceğine dair nostalji yaşadı. Kayıt ofisine ulaştığında Alex içeri girdi ve posta kutularının bulunduğu duvara yöneldi. Anahtarını soktu, küçük bir zarf desmesini çıkardı, sonra da Donna ile Garrett'ın mektubunu bulmak için zarfları karıştırdı.

"Geçen yıl kriminoloji dersinde değil miydin?" diye yanındaki kız sordu.

Aksarı ağır ve karışık, Alex hemen anlayamadı. Avrupa'nın tüm ülkelerinden öğrenciler Cambridge'e geliyordu ve o yüzden çok fazla lehçe ve aksan vardı. Alex postalarını ayırmayı bırakıp başını kaldırdı. Kızın elinde birtakım anahtarlar vardı ve posta kutusunu açmaya hazırlanıyordu. Alex kızı inceledi ve yüzünü zihninde bir yerlere yerleştirmeye çalıştı ama onu daha önce hiç görmediğinden emindi. Her ne kadar Alex birinci sınıfın ilk döneminde kaydolduğu kriminoloji dersine ara sıra katılmış olsa da Alex'in gerçekten de bu kızla yollarının kesişmiş olması mümkündü.

Alex, "Ah, evet, sanırım öyle." dedi.

"Profesör Mackity?"

Alex başını salladı. Dersi veren profesörün adı bu olabilirdi ama hatırlamıyordu. "Evet."

Kız gülümsedi. "Seni tanıdığuma emindim. Ben Laverne."

"Alex."

"Nasıl geçti?"

Alex bir an durakladı. "Ne nasıl geçti?"

"Kriminoloji. Mackity gerçekten baş belası olabilir. Zor bela C aldım ve bu notu aldığım için kendimi şanslı hissediyorum."

Alex D ile geçmişti.

"Ben de C aldım."

"Ah, sen ve ben kaymak tabakadayız. Dört yıllık okuldan sonra C öğrencilerine ne diyorlar biliyor musun?"

Alex bekledi.

"Üniversite mezunları."

Alex kendini gülümsemeye zorladı. "Doğru ya."

"Baksana..." dedi Laverne, "Bu akşam bir içki içmek için birkaç arkadaşım ile buluşacağım. Bize katılmak ister misin?"

"Ah." Alex gülümsedi ve başını salladı. "Bu akşam olmaz. Yapmam gereken bazı şeyler var."

"Cuma gecesi mi? Bu akşam da ders çalışacağını söyleme."

Alex, yakalandığı korkunç yalan karşısında gözlerini kapattı. "Ah, canı cehenneme." dedi. "Elbette. Bir içki hiç fena olmaz. Nerede ve ne zaman?"

Kız gülümsedi. "Saat sekizde, Eski Bilet Ofisi'nde. Sadece ben ve birkaç kız arkadaşım olacağız. İstersen uğrayabilirim ve birlikte gidebiliriz. Böylece bara kışın şapkalı olarak girmezsin."

Bu deyim Alex'in zihninde belirsiz bir anıyı canlandırdı. Bu bir uyarı mı, yoksa sadece kafa karışıklığı mıydı? Her neyse, bilinçaltına sıçradığında bir dalgalanmadan fazlasını yaratamayacak kadar zayıftı.

"Nerelisin?" diye Laverne sordu. "Yani Amerikalı olduğunu anladım açıkçası. Ama hangi kısmından?"

Alex, zihni bir an önce onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışırken, çarpışan düşüncelerle mücadele ederek durakladı. Kendisi hakkında diğer öğrencilere konuşmaktan her zaman kaçınmıştı.

"Sen iyi misin, dostum?" diye Laverne sordu.

"Ah, Chicago."

"Gerçekten mi? Üfüren Şehir denmiyor muydu?"

"Rüzgârlı Şehir."

"Benim genel kültür de bu kadar." Laverne omuz silkti. "Amerika'dan hiç arkadaşım yok. Sen benim ilk Amerikalı arkadaşım olacaksın."

Alex gülümsedi. Bir süredir hiç arkadaşı yoktu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye Laverne sordu. "Yolumun üzerindeyse uğrayıp seni de alırım. Bu gece çok iyi arkadaş olacağız."

Sanki Alex bunu durdurmakta acizmiş gibi, Laverne adresi telefonuna girerken adresi dudaklarından döküldü.

"Sekize çeyrek kala?" diye Laverne sordu.

Alex zorlukla yutkundu ve kendini gülümsemeye zorladı. "Kulağa iyi geliyor."

13. KISIM

**2 Ekim 2015, Cuma
Cambridge, İngiltere
19:45**

SÖZLEŞTİKLERİ GİBİ, SAAT SEKİZE ÇEYREK KALA KAPISI çalındı. Öğleden sonra boyunca Alex, posta kutusu kızının davetini saçma sapan kabul etmesiyle ilgili çılgın ruh hali değişimleri yaşamıştı. Barda buluşmayı kabul etmek yerine neden adresini bu kadar isteyerek sunduğu konusunda kafası karışık. Karışıklık şimdi pişmanlığa dönüşmüştü. Laverne'e adresini vermenin bu durumdan çıkış yolu olmadığı anlamına geldiğini fark ettiğinde pişmanlık çaresizliğe dönüşmüştü. Alex'in mesaj yoluyla iptal etmesine olanak sağlayacak şekilde telefon numaralarını bile paylaşmamışlardı. Artık iki seçeneği vardı: Biri, dairesinde saklanmak ve kapıyı açmayı reddetmek. İkincisi, kapıyı açmak ve arkadaşlarıyla dışarı çıkan normal bir üniversite öğrencisi gibi davranmak. Eğer gece sıkıcı olmaya başlarsa Alex sessizce çıkıp kimsenin tüylerini diken diken etmeden dairesine kaçabilirdi. Hatta bir an için yeni insanlarla tanışmanın eğlenceli olabileceğini ve bir arkadaşına sahip olmanın kaçılacak bir şey değil, iyi bir şey olabileceğini bile düşündü.

Kapıya doğru yürüdü, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Laverne koridorda yanında bir adamla duruyordu.

"İşte orada!" Laverne neşeyle seslendi. "Beni bir an için kapıda bekleteceğini sanmıştım."

Alex gülümsedi ve zorlukla yutkundu. "Hayır hayır. Tam da hazırlanıyordum. Kapıyı uzun süre mi çaldın? Seni duymamış olmalıyım."

Laverne davetsizce daireye girdi. "Endişelenme dostum. Bu Drew. Daha önce tanışmışsınız."

Alex'in bankadaki toplantıdaki Samuel McEwen'in asistanı-
rı hatırlaması ve zihninde yerleştirmesi bir saniye sürdü. Drew,
Zürih'teki Sparhafen Bankası'nın lobisinde onu karşılayan adam-
dı. İlk sorusu onun Cambridge'de ne işi olduğuydu. İkincisi ise
onun dairesinde olmasının nedeniydi. Üçüncüsü ve sonuncusu
ise bu kıza adresini verecek kadar nasıl aptal olabildiğiydi.

Drew kapıyı kapattı ve ona gülümsedi, sürgüyü yerine oturt-
tu ve Alex'in midesinin serbest düşüşe geçmesine neden oldu.

"Merhaba Alexandra." dedi Drew, gülümsemesi yüzüne daha
da yayıldı. "Ya da McIntosh, Virginia'dan Alexandra Quinlan de-
sem daha doğru herhalde."

Memleketinden söz edilmesi yemek borusunun dibini yakan
asit üretimini başlattı ve göğüs kemiğinden yukarı doğru hızlı bir
yükseltme başlattı. Alex yanığı gidermek için tekrar yutkundu.

Laverne, "Chicago mu, hadi ama dostum." dedi. "Rüzgârlı Şe-
hir? Bulabildiğin en iyi şey bu mu?"

Laverne sanki bir mağazadan alışveriş yapıyormuş gibi etra-
fına bakınarak dairenin derinliklerine doğru yürüdü. Kanepenin
yanındaki masada duran heykelciği aldı, bir süre inceledi ve tek-
rar yerine koydu. Oturma odasındaki perdeleri kenara çekti ve
sokağa baktı.

Hâlâ sürgülü kapının önünde duran Drew, "Seni hemen ta-
mdım." dedi. "İlk başta saçların beni şaşırttı ama sonra gözlerini
gördüm. O gözleri kimse unutamaz."

Laverne, ön pencereden dönüp ona doğru yürürken, "O do-
nuk lanet gözler seni her seferinde ele verecek." dedi.

Alex hareket etmedi. Olduğu yerde donakalmıştı, içinde-
ki panik duygusu öyle güçlüydü ki mesanesinin boşalmasını
engellemek için bacaklarını birbirine sıkıştırmak zorunda kal-
dı. Birkaç saniye içinde, tanımadığı kızlarla dışarıda bir gece
geçirme endişesinden, her iki yanında birer tane olmak üzere
iki haydutla birdenbire dairesinde kilitli kalma evresine geçiş
yapmıştı.

Laverne gülümsedi ve korkunç derecede çarpık dişleri ortaya çıktı. "Ortalıktan kayboluveren Donuk Gözler. Ama biz seni bulduk değil mi?"

Drew kapıdan uzaklaştı ve Alex'in görmesi için telefonunu uzattı. Kendi resmine baktı. Kendisiyle ilgili haberlerde en çok kullanılan görsel, uzun zaman önce sildiği sosyal medya hesaplarından birinden alınmıştı.

"Saçların daha kısa ve gözlük takmıyorsun. Ama sensin. Buna inanamıyorum." dedi Drew.

Aniden Laverne'in İsviçre-Alman aksam anlamalı geldi. Alex'in posta odasında bu kızla konuşurken duraklamasına neden olan deyim de öyle. Drew'in bankada konuşurkenki aksarı da çok benzerdi.

Drew, "Çarşamba günü Zürih'teki bankaya bir milyon dolar yatırdın." dedi. "İşte anlaşma. Verne ve ben pay istiyoruz, yoksa seni tüm dünyaya duyuracağız. Üniversiteye gitmek için İngiltere'ye kaçtın diye güvende olduğunu mu sanıyorsun? Kaçırdığın paranın bir kısmını bize vereceksin, yoksa senin hakkında bildiğimiz her şeyi bulabileceğimiz her gerçek suç sitesinde yayınlacağız. Medyayı da uyaracağız. Amerikan magazin dergilerinin kötü olduğunu düşünüyorsan burada neler yapabileceğimizi görene kadar bir bekle."

Anı bir ışık parlaması onu kör etti ve Alex gözlerini korumak için elini kaldırdı. Laverne telefonuyla bir fotoğraf çekmişti.

"Kahretsin!" Laverne telefonuna bakarken gülerek konuştu. "Ailesini vurduğu gece evden çıkarken çekilen fotoğrafa benziyor."

Drew fotoğrafa baktı ve kıkırdadı. "Tanrım, öyle. Sanki ölüm-den dönmüş lanet bir hayalet gibi."

Laverne Alex'e baktı. "Bu fotoğrafı şu anda yükleyebilirim ve bir gün içinde sosyal medya havaya uçar. Sıra gazetelere gelecek ve Donuk Gözler yeniden haberlere çıkacak. Burada, Amerika'da, tüm kahrolası dünyada."

Alex, "Sanırım benim olduğumdan daha popüler olduğumu varsayıyorsun." dedi.

"Popüler değil dostum. Rezil. Ve ben *varsaymıyorum*. *Biliyorum*. Bu şeyleri takip ediyorum ve insanlar Donuk Gözler'in İngiltere'deki küçük bir üniversite kasabasında karaya vurduğunu öğrenince çılgına dönecekler. Bir iki gün içinde paparazziler karşı kaldırımında sıraya girecekler çünkü adresini bulabildiğim her yere göndereceğim.

"Ne kadar?" diye Alex sordu.

Bu soru onları şaşırtmışa benziyordu. Drew ve Laverne birbirlerine baktılar. Alex bu kadar çabuk bu noktaya gelmiş olmalarına şaşırdıklarını hissetti. Müzakerelerin muhtemelen gecenin ilerleyen saatlerinde ya daha fazla tehditle ya da fiili şiddetle biraz daha uğraştırıldıktan sonra yapılması planlanıyordu. Alex gecenin gereğinden fazla sürmesine izin vermeyecekti. Bu işi mümkün olan en kısa sürede bitirmek istiyordu ve bunu nasıl yapacağını tam olarak biliyordu. Ancak bunu yapabilmek için yatak odasına gitmesi gerekiyordu. Dolabına ve üst raftaki kutuya.

"Ne kadar?" Alex tekrar sordu.

Drew ve Laverne hızlı Almanca konuşuyorlardı. Tartışmaya benzeyen hızlı bir fikir alışverişi.

Şimdi gülen Alex'ti. "Amatörler." dedi ve onlara doğru bir adım attı. "Son sınıf balosundaki bir çift birinci sınıf öğrencisi gibisiniz. Siz ikiniz beni İsviçre'den buraya kadar takip ettiniz ve muhtemelen bunu iki günün büyük bölümünde planladınız. Ama şimdi burada karşındasınız ve aklınızda hiçbir rakam yok mu?"

Alex dairenin derinliklerine, yatak odasına yaklaştı. "Muhtemelen bu kadar ileri gidebileceğinizi düşünmüyordunuz ve artık bunu yaptığınıza göre kendinizle ne yapacağınızı biliyorsunuz. Belki de polisi aramalıyım."

Alex cebinden cep telefonunu çıkardı ve açtı.

Drew ona doğru yöneldi ama Laverne'in eli omzuna gitti.

"Hayır." dedi Laverne. "Ona izin ver. Devam etsin. Polisleri arasın." Uzun bir sessizlik oldu.

"Devam et." dedi Laverne, Alex'in telefonunu işaret ederek. "Onları ara. Onlara ne söyleyeceksin? Benimle içki içmeyi kabul ettiğini ve benim de seni almaya geldiğimi mi?"

"Hayır, bana şantaj yapmak için kıta boyunca beni takip ettiğinizi."

Laverne çarpık dişlerini bir kez daha gösterdi. "Sana ne için şantaj yapacağız ki? Polislerin ilk soracağı şey bu olacaktır. Peki sen onlara ne söyleyeceksin?"

Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Devam et." dedi Laverne. "Ama bunu iyice düşün. Onlara ne söyleyeceksin? Onlara gerçeği söylemen gerekir. Onlara kim olduğunu söylemek zorundasın. Ve eğer seni aceleyle ortaya çıkarabileceğimizi düşündüysen, devam et ve yetkililere kim olduğunu söyle. Kurmaya çalıştığın tüm o kahrolası dünyanın bir dakika içinde havaya uçar."

"Kahrolası bir *dakika* içinde!" diye Drew tekrar etti.

Daha fazla sessizlik.

Alex telefonunu tekrar cebine koydu. "İyi. Asıl soruma dönelim. Ne kadar?"

"Yarım milyon." dedi Laverne.

"Siz delirmişsiniz. O kadar param yok."

"Saçmalık." dedi. "Daha birkaç gün önce bankaya bir milyon dolar havale ettin. Kendi gözlerimle gördüm. McEwen'e evrak işlerinde yardım ettim."

"Orası öyle." dedi Alex. "Ve siz iki aptala ödeme yapmak için paranın yarısını çekmemi mi istiyorsunuz? Sanki bu herhangi bir alarm vermeyecekmiş gibi."

Laverne, "Sana yirmi milyon verdiler." dedi. "Hepsi tanık kürsüsünde ağıladığın ve tetiği çeken sen değilmişsin gibi davrandığın için. Yarım milyon senin için hiçbir şeydir."

Alex'in aldığı tazminatın miktarı basında fazlasıyla abartılmıştı. Bazıları rakamı doğru anlamıştı: sekiz milyon. Çoğuysa yanlış anladı ya da bilerek abarttı. Çıkış noktasıyla ilgili ne kadar gizem yaratılırsa sayı da o kadar gülünç olur. Bir tabloid gazete, Alex'in yüz milyon dolarla ortadan kaybolduğunu iddia etmişti. Bu iki psikopatın onu ne sanacaklarını kim bilebilirdi. Cevap sıfırdı ama Alex henüz onlara söylememişti.

"Ya parayı bize getirirsin ya da doğrudan basma gideriz. Tüm dünyaya Donuk Gözler'in Cambridge Üniversitesi'ne kayıtlı

olduğunu söyleyeceğiz.” dedi Laverne. “Seni mahvedeceğiz. Adresini her yerde yayınlayacağız. Basın, internet siteleri, sosyal medya. Bildiklerimizle kahrolası bir tanıtım turu bile yapacağız.”

Alex, “Beni dinlemiyorsun.” dedi. “Yarım milyon doları bankaya yatırdıktan birkaç gün sonra oradan çekemem.”

Drew, “Benim bankama yatırdığın parayı boş ver o zaman.” dedi. “Git başka bir yerden al. Geri kalanı her neredeyse oradan.”

“Ya siz ne düşünüyorsunuz? Bu gece size parayı getirebileceğimi mi? Yatağımın altında para olduğunu mu düşünüyorsunuz? Siz ikiniz görüldüğünüzden daha aptalsınız.”

Drew, “Hayır, bu gece değil tabi.” dedi. “Yarın saat beşe kadar yoksa kimliğini kamuoyuna açıklarız.”

“Finans alanında çalışan biri için bankacılığın nasıl çalıştığına dair pek bir fikrin yok. Yirmi dört saat içinde yarım milyon dolar toparlayamam. Ve hepsi de nakit ha? Siz aptallar çok fazla soygun filmi izliyorsunuz.”

Laverne, “Ah, bunu yapacaksın.” dedi. “Bana güven dostum. Kızmamızı istemezsin.”

Alex sanki olasılıkları değerlendiriyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Bu kadar parayı toplayabilmek için en azından bir haftaya ihtiyacım var.”

Laverne ve Drew birbirlerine baktılar ve bir kez daha Almanca konuştular.

Laverne, “Sana pazartesiye kadar süre vereceğiz.” dedi.

Alex, “Cuma akşamundayız.” dedi. “Pazartesi sabahına kadar kimseyle iletişime geçemeyeceğim bile. Eğer bunu doğru şekilde yapmamı istiyorsanız bir haftaya ihtiyacım var.”

“Bu ne demek?” diye sordu. “Doğru şekilde derken ne demek istedin?”

“Bu, bir bakıma ne sizin ne de benim yakalanmamamız anlamına geliyor. Yarım milyon dolar istiyorsunuz ve bunun ATM’ye gitmek kadar kolay olduğunu düşünüyorsunuz. Öyle değil. Ve ihtiyacım olan son şey siz ikinizin İsviçre’ye dönerken bir çanta dolusu nakitle durdurulmanız. Kusursuz suçu işlemenin bir yolunu bulmak aslında benim yararına. Bir haftaya ihtiyacım var

ve size yarım milyon dolar vermeyeceğim. Size iki yüz elli vereceğim."

"Beş yüz bin." dedi Drew.

"İki yüz elli ya da istediğiniz kişiyi arayabilir ve resmimi her yere koyabilirsiniz. Gerçekten umurumda değil."

"Hayır umurunda." dedi Laverne, üst dudağından çarpık bir diş fırlamıştı. "Yoksa pazarlık yapmazdın. Dört yüz."

Alex, "Üç yüz" diye karşı teklifte bulundu.

"Üç yüz elli."

Alex durakladı. "İyi. Ama bir haftaya ihtiyacım var."

Laverne, "Bir haftamız yok." dedi. "Seni takip ederken sahip olduğumuz her şeyi burada harcadık. Şimdi paraya ihtiyacımız var."

Alex gözlerini devirdi. "Peki buna ne dersiniz. Bu gece sizi idare etmesi için biraz nakit vereceğim, siz de geri kalanı toplamam için bana tam bir hafta vereceksiniz."

"Ne kadar?"

"Yatak odamda yaklaşık bin poundum var. ATM'ye gidip biraz daha çekebilirim. Bu sizi rahatlatacaktır. Gelecek hafta işimi yapacağım ve cumaya kadar üç yüz elliye hazır edeceğim."

Başka bir bakışma ve Almanca kısa konuşmalar.

"İyi, tamam." dedi Drew. "Ama sen işini bitirene kadar burada kalacağız."

"Benim dairemde mi kalacaksınız?"

Laverne, "Çok doğru." dedi.

"Bir yere gideceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Daha önce de ortadan kaybolmuştun. Tekrar yapabilirsin. Biz kalıyoruz. Şimdi Drew sinirlenmeden gidip parayı getir bize."

Alex sanki seçeneği kalmamış gibi yavaşça başını salladı. Gerçek şu ki onda çok seçenek vardı; o sadece hangisinin en iyisi olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

"İyi." dedi sonunda. "Bir hafta boyunca oda arkadaşı olacağız."

Alex mağlup görünmeye çalışarak yatak odasına doğru yürüdü. Tek yapmak istediği koşmak olsa da adımlarını yavaşlattı.

Odasına girip onların görüş alanından çıktıktan sonra doğrudan dolaba yöneldi. Alex'in üniversiteye gitmeden önce tabanca kullanmayı öğrenmesi Garrett'in fikriydi. Daha önceki sülün avlama deneyimi ve 12 kalibrelik ustalığı nedeniyle öğrenme eğrisi çok kısa sürmüştü. Bir aylık eğitimden ve poligonda yalnızca birkaç saat geçirdikten sonra Alex, 9 milimetrelilik otomatik silahla hedefleri vurma konusunda, 12 kalibrelik pompalı tüfekle sülünleri vurduğundan çok daha ustalaşmıştı. Ama sorun ateş etmeyi ve silahı kullanmayı öğrenmek değildi. Asıl sorun Birleşik Krallık'ta bir tane edinmekti. Aslında yasal olarak bunu yapmak imkansızdı. Ancak Garrett, Alex'in kendini savunacak bir şeye sahip olması konusunda kararlıydı ve bunu gerçekleştirmek için hatırı sayılır bir güç kullanmıştı. İngiltere'ye gelip Cambridge'deki dairesine yerleştikten bir hafta sonra bir adam kapısını çalmıştı. Kısa boylu ve tıknaz, yüzü sivilce izleriyle dolu olan bu adam, Alex'in dairesine geldiği gün neredeyse hiç konuşmamıştı.

Ağır metal kutuyu Alex'e verip merdivenlerden aşağı kaybolmadan önce söylediği tek şey, "Bununla yakalanırsan başın belada demektir." olmuştu.

O günden beri kutu dokunulmadan dolabın üst rafında duruyordu. Alex hiçbir zaman silahı daha erişilebilir bir yere taşımaya istekli olmamıştı. Mesela komodin çekmecesine, ihtiyaç duyduğu anda hemen ulaşabileceği bir yere. Gerçek şu ki, tıknaz adam silahı teslim ettikten kısa bir süre sonra, Cambridge'deki yeni hayatına alışınca silah artık nadiren aklına geliyordu. Alexandra Quinn'in Amerikan versiyonunun yükselen gölgesinden kaçışı o kadar mükemmeldi ki, kampüsün ilk yıllarında kampüste birkaç kez arkadaşlarının Alex'i daha önceki bir karşılaşmadan taruyup tanımadıklarını sormalarına rağmen kimse onu tanımaya yaklaşmamıştı. Bu nedenle korku, Alex'in İngiltere'deki yeni hayatında hiçbir zaman uğraşmak zorunda kaldığı bir duygu olmamıştı. Ancak çarpık dişli kız davetsizce Drew Estes'le birlikte dairesine girer girmez korku onu sardı ve silah düşüncelerine hücum etti.

Şimdi kutuya uzanırken ellerinin titrediğini fark etti. Alex, titreyen elleriyle anahtarı yerleştirmek zor olacağı için kutuyu

kilitlemek gibi ilave bir önlemden kaçındığı için mutluydu. Mandalı açılı ve kapağı kaldırarak Smith Wesson M&P Shielg 9 milimetre tabancasını ortaya çıkardı. Sekiz mermi alıyordu ve Alex onun dolu olduğunu biliyordu; silah bu şekilde gelmişti. Tabancayı geçeden kaldırdığı anda omzunda bir el hissetti.

“İki bin. Bir pound daha az değil.” dedi Laverne.

Laverne’in dokunuşu onu ürküttü ve Alex sıçrayarak hızla döndü ve aynı anda silahı ateşledi. Patlama sağır ediciydi ve onu ailesinin öldürüldüğü geceye geri getirdi. Görüşü bir iğne deliği kadar küçüldü ve kükürtlü barut kokusu, duyularının büyükbaşının saatinin arkasına saklandığı ve aynı kokunun evine nüfuz ettiği geceye dönmesine neden olduğunda tamamen kayboldu.

Ne kadar süredir kör olduğundan emin değildi ama görüşü geri geldiğinde Alex iki kişiyi gördü. Laverne adındaki kız onun önünde yerde yatıyordu ve Drew Estes gözleri iri iri açılmış, ağzı açık, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırmış halde yatak odasının kapısında duruyordu. Alex, bir an kendinden geçtikten sonra doğrudan Drew’a yönelttiği Smith Wesson’un namlusunun üzerinden onu gözetliyordu. Her iki eli de sıkı bir şekilde silahın üzerindeydi, parmağı tetikteydi ve ellerinde en ufak bir titreme bile yoktu. Nişanını Drew’un göğsünün ortasından doğrudan kalbinin üzerine ayarladı. Bir düzeltmeyle nişanı Drew’un sol omzunun hemen üstüne getirdi. Duyularını yeniden kör eden bir atış daha yaptı ve bu atış onu ailesinin öldürüldüğü soğuk Ocak gecesine geri gönderdi.

Aradan biraz zaman geçmiş olmasına rağmen Alex bunun farkında değildi. Kulaklarındaki çınlama azalıp görüşü geri geldiğinde duyduğu sonraki şey siren sesleriydi. Garip, çizgi filmvari sirenleri yalnızca filmlerden biliyordu. İngiltere’de çalan sirenler Amerika’da yaşadığı süre boyunca duyduğu sirenlerden çok farklıydı. Sonra başka bir ses duydu. Daha yakından geliyordu. Dairesinin kapısı gürültüyle açıldı. Sonra yatak odasına doğru gelen ayak seslerini duydu.

14. KISIM

3 Ekim 2015, Cumartesi
Londra, İngiltere
10:05

KASLARI SONUNDA TONİK DURUMUNU SERBEST bıraktığında Alex garip yatağa gömüldü ve uykuya daldı. Ancak zihni sürekli çalkalanıyordu. Silah sesi geri geldi ve onun kalıcı çınlaması zihninde yankılandı. Aralıklı uykusu sırasında zaman ve mekân değişti ve onu McIntosh'taki ailesinin evine taşıdı. Ancak bu sefer ateş eden Alex'ti. Bu sefer Alex büyükbabasının saatinin arkasına saklanırken, evin içinde çınlayan silah sesleri tekrar tekrar ateş ettiği silahtan geliyordu. Ayak sesleri arttıkça ve trençkotun gölgesi büyükbabanın saatine doğru yaklaşırken, birbiri ardına ateş ediyordu. Sonra Laverne Parker'ın yüzü saatin kenarından baktı ve çarpık dişleriyle Alex'e gülümsedi. Alex 9 milimetre tabancasını kaldırdı ve tetiği çekti; *bam, bam, bam*.

"Hadi kalk."

Alex gözlerini açtı ve Laverne Parker'ın yüzü kayboldu. Onun yerine yüzünde derin krater şeklinde sivilce izleri bulunan, şişman bir adam vardı.

Adam İngiliz aksanıyla, "Hadi, biraz hareket et." dedi.

Rüyasının kalıntıları silinip gitti ve Alex, tanımadığı bir odada büyük boy bir yataкта uyuduğunu fark ederek hızla doğruldu.

Adam, "On iki saat oldu." dedi. "Bence bu kadarı yeterince uzun bir süre. Yapacak işlerimiz var."

Alex onu odak noktasına getirmek için gözlerini kırıştırdı. Adama odaklanabilmesi birkaç saniyesini aldı. Başında duran

tıknaaz adam, Cambridge'e ilk geldiğinde silahı dairesine teslim eden kişiydi.

"Ne oluyor?" Alex örtüleri iterek sordu. Cuma gecesi dışarı çıkmaya hazırlanırken giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

"Sadece biraz heyecan dostum. Tipik bir Amerikalı gibi daireni havaya uçurdun. Polisler gelmeden hemen önce seni oradan çıkardım. Artık iyiyiz."

"Anlamıyorum."

"Anlaşılmayacak ne var, dostum? Zor duruma düşmemen için seni dairenden dışarı çıkardım."

Önceki gecenin anıları aklına geldi. Silah. Laverne yerde, Drew ise kapı eşiğindeydi, silueti 9 milimetrelık tabancanın namlusunun üzerinden görülebiliyordu. Barutun yarattığı patlama, kapının parçalanması ve yatak odasına doğru koşan ağır ayak sesleri.

"Neden?" Alex sordu. "Neden bana yardım ettin?"

"Çünkü bunun için para alıyorum."

Adamın sözleri zar zor anlaşıldı. Alex'in aklına bu adamın dairesine geldiği gün geldi. "Seni biliyorum. Cambridge'e geldiğinde bana Smith Wesson'u veren sendin."

"Adım Leo."

Alex bir an için durakladı. "Neden benim dairemdeydin?"

"Sana söyledim. Sana göz kulak olmak için para alıyorum."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Para mı alıyorsun? Kim tarafından?"

"Garrett Lancaster. O ve benim mazimiz oldukça eskidir. Sana göz kulak olmamı istedi. Yaklaşık son bir yıldır yaptığım şey bu. Başının çok fazla belaya girmeyeceğinden emin oluyorum ve sonra ona rapor veriyorum."

"Beni gözetliyor musun?"

"Seni güvende tutmak için tutuldum."

"Güvende tutmak için mi? Bunu tam olarak nasıl yaptın?"

"Yapmadım." dedi Leo. "Dün geceye kadar herhangi bir tehlikede değildin. Sadece seni takip ettim. Üniversitede dersleri ekmen dışında rapor edilecek pek bir şey olmadı. Ama sonra Zürih'e küçük bir seyahate çıktın ve o iki yarım akıllının seni Cambridge'e kadar takip etmesine izin verdin. Ben de dün gece ilk kez parmağımı kaldırmak zorunda kaldım."

"İsviçre'ye kadar mı takip ettin? Peki bunu ona anlattın mı?"

"Bana bunun için para ödüyor dostum."

"Beni takip ettiğine inanamıyorum."

"Yaptığı çok iyi bir şey. Zürih'teki otelden ayrılırken seni takip eden yarım akıllıları fark ettim. Seni Londra'ya, oradan da Cambridge'e kadar takip ettiklerinde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Dairene geldiklerini gördüğümde birkaç dakika bekledim. Tam ne olduğunu görmek için kapını çalmak üzereyken silah sesleri duydum. Polisler ortaya çıkmadan önce de seni oradan çıkardım."

"Nasıl? Bana ne olduğunu anlat. Dün gece ne olduğu aklımda büyük bir boşluk."

Alex gecenin nasıl geçtiğini hatırlamaya çalıştı ama sadece yatak odasının zemininde Laverne'i ve elleri havada duran Drew'u hayal edebildi. Tetiği çektiğini ve sağır edici patlamayı hatırladı. Bundan sonra şuuru kapanmıştı.

Leo, "Eskiden polistim ve hâlâ içeride bağlantılarım var." dedi. "İyilik borçlu olduğum insanlar arttı diyebilirim. Bazı şeyleri ortadan kaldırmayı başardım ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Bu ne demek?"

"Bu, Cambridge'in silah seslerinin cuma gecelerinin normal bir parçası olduğu Amerika olmadığı anlamına geliyor. Tutuklanman gerekirdi ama ben bazı şeyleri düzelttim. Kalıcı olarak değil ama. Dün gece harareti azaltmak için birkaç arama yaptım. En azından bir süreliğine ortalığın yatıştığından emin olana kadar burada benimle kalacaksın. Ama şu anda derdim sen değil sin. Diğer ikisiyse öyle."

"Diğer ikisi?"

"Bonnie ve Clyde. Seni sarsmaya çalışan yarım akıllılar. Sen uyurken ben onlarla uzun uzun sohbet ettim. Bana her şeyi anlattılar. Şimdi onlarla ne yapacağımı bulmam lazım."

"Buradalar mı?"

İri adam gülümsedi. "On iki saattir şuurunun kapalı olduğunu unutup duruyorum. Bütün eğlenceyi kaçırdın. Haydi dostum. Sana neler yaptığımı göstereyim."

15. KISIM

3 Ekim 2015, Cumartesi Londra, İngiltere 10:15

ALEX, LEO'NUN YATAK ODASINDAN ÇIKARAK, KORİdor boyunca onu takip etti. Ağzı kurumuştı ve acilen bir bardak suya ihtiyacı vardı.

"Neredeyiz?" diye sordu Alex, Leo adındaki tuhaf adam karşısında kendini garip bir şekilde rahat hissederek.

"Benim bölgemde. Güney Londra."

Leo koridorda durdu ve kapalı kapıyı işaret etti. Kolu çevirip iterek açtı, sonra Alex'in içeriye bakabilmesi için yana doğru hareket etti. Drew ve Laverne yerde oturuyorlardı, ikisi de metal bir radyatöre kelepçelenmişti. Yorgun ve bitkin görünüyorlardı. Drew ve Laverne'in imajı Alex'in zihnine kazınırken Leo kapıyı çekerek kapattı.

"Şimdi onlarla ne yapacağımı bulmam lazım." dedi.

Alex önündeki iri adamı okumaya çalıştı. "Onlara zarar veremezsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Leo güldü. "Bunu her birine kurşun sıkmaya çalışan kız söylüyor."

"Silahu daireme teslim eden adam böyle söylüyor."

"Ben sadece emirlere uyuyordum. Tabancanın kendini güvende hissetmeni sağlaması gerekiyordu. Bunu gerçekten kullanacağını hiç düşünmemiştim. Ama daha iyi bilmeliydim. Amerikalıların silaha davranmadan çözüm aramayacağı bir tane bile sorun yok."

Alex, "Dün geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum." dedi. "Korktum ve o ikisinin bana ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama şimdi açıkça düşünüyorum. Kimsenin canı yanmasın, yoksa Garrett'ı arayacağım."

"Yavaşla. Kimse incinmeyecek. Bay Lancaster'ı aramadan önce bu durumu daha iyi bir şekilde kontrol altına almamız gerekiyor. O ikisinin gitmesine çoktan izin verirdim ama önce seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında?"

"Ben bazı ipleri elimde tutabilirim ve ikimiz de Garrett Lancaster'ın güçlü bir adam olduğunu biliyoruz. Ama yine de Bonnie ve Clyde polise gitmeye karar verirlerse başın belada demektir dostum."

"Bana şantaj yapmaya çalıştılar."

"O öyle söyledi bu böyle söyledi. Silahın da vardı, o yüzden davayı kaybedersin. Dolayısıyla bu sorun kontrolden çıkmadan önce bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor."

İçinde bulunduğu durumun ciddiyetini kavramaya başladı. "O zaman plan nedir?"

Leo bowling topunun kafasını ileri geri salladı. "Birkaç fikrim var. Ama ne yaparsak yapalım bu ikisi bilinmeyen değişkenler olacaktır. Artık kendi özel soruşturma şirketimi yönetiyorum ama polis olmadan önce Özel Kuvvetlerde çalışıyordum. En tahmin edilemez muhbirlerimiz bana bu ikisini hatırlatan yararlı aptallardı. Onlar her zaman bir saçmalıktı. Bize istediğimiz her türlü bilgiyi sağlama yetenekleri vardı ama ayrı zamanda istikrarsızlardı."

Kullanışlı aptallar.

Alex'in zihnini on iki saatlik uykunun ardından uyanmaya ve tüm silindirleri çalıştırmaya başlıyordu. Aklına bir fikir geldi. Leo'nun onlara verdiği isimle Bonnie ve Clyde tam da onun ihtiyacı olan şeylerdi.

16. KISIM

5 Ekim 2015, Cumartesi
Londra, İngiltere
11:22

DREW ESTES'İN BAŞININ ÜZERİNDEKİ ÇUVAL HIZLI BİR şekilde çıkarıldı, bir kapı açıldı ve DREW ESTES ara sokağa itildi. Parlak güneş ışığı, son birkaç saattir karanlıktan başka bir şey görmeyen, karanlığa alışmış gözlerini kör etmişti. Şimdi kapı arkasından kapanırken güneşe karşı gözlerini kısıtı ve yönünü bulmak için etrafına bakındı. Londra'da bir yerlerde iki bina arasındaki bir ara sokaktaydı. Sokağa çıktı ve tren istasyonuna giden yolu bulana kadar bir süre dolaştı. Aceleyle bilet gişesine gitti ve onu Zürih'e olan yolculuğuna çıkartacak trenden bir koltuk satın aldı. İri adam ona saatin ilerlediğini ve Drew'un yetişmesi gereken bir son teslim tarihi olduğunu söylemişti.

İki saat sonra Drew Estes, Paris'e giden bir trene bindi, burada kendisini İsviçre'ye geri götürecek başka bir trene transfer olacaktı. Londra'ya dönüp Laverne'i almak için üç günü vardı. İri adam, Drew zamanında geri döndüğü ve Drew'un çalıştığı yerden yani Zürih Sparhafen Bankası'ndan almasını istediği bilgileri aldığı sürece kızı zarar vermeyeceğine söz vermişti.

17. KISIM

**8 Ekim 2015, Perşembe
Londra, İngiltere
16:20**

“BİR SODA DAHA İSTER MİSİN?” DİYE SORDU LEO.

Laverne başını salladı. Çoğunlukla boş olan bir barın içindeki bir standı oturdular. Leo bir kâseden simit yedi ve barın arkasındaki televizyondan futbol maçını izledi. Bir yandan da ön kapıya göz kulak oluyordu. Garson pizzasını getirdiğinde Leo içeri girdi.

“Kendine dikkat etmelisin.” dedi Laverne’e.

“Aç değilim.”

“Olmalsın, bütün hafta neredeyse hiç yemek yemedin.”

On dakika sonra Drew Estes bara girdi. Aceleyle standı gidip Laverne’in yanına oturdu, onu öptü ve elini tuttu.

“Başardın dostum!” Leo yarısı yenmiş bir dilim pizzayı tutarken neşeli bir sesle konuştu. “Bonnie o kadar emin değildi ama ben sana güvenmiştim. Dönüş yolculuğu nasıldı?” bir ısırmak almadan önce sordu.

Cevap yok.

“Geçen hafta buraya yaptığın yolculuk kadar eğlenceli miydi? Tamamen aynı değildi, değil mi?”

Cevap yok. Bunun yerine Drew cebinden katlanmış üç sayfa çıkarıp masanın üzerine koydu. “Bulabildiğim her şey bu kadar. Bunu patronumun bilgisayarından yazdırdım ve bu yüzden muhtemelen işimi kaybedeceğim.”

Leo ellerini peçeteye silerken, “Dikkatli ol dostum.” dedi. “Böyle acıklı bir hikâyeyle beni duygulandıracaksın.”

Leo sayfaları alıp spor ceketinin iç cebine koydu. Belgelerin kendisine ne anlatması gerektiğinden emin olmadığı için onları okuma zahmetine girmedi. Leo'nun ayrıntıları bilmesine gerek yoktu; Alex'in peşinde olduğu şeyi Drew Estes'in yerine getirdiğinden emindi. Akılsız adam-çocuk, kız arkadaşının elini tutarken yaprak gibi titriyordu. Gerçek aşkı istismar etmek her zaman kolaydı.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Neredeyse." dedi Leo. Pizza diliminin geri kalanını ağzına attı ve çiğnerken konuştu. Laverne'e baktı ve pizzayı işaret etti. "İstemediğine emin misin, aşkım?"

Laverne başını salladı ama Drew bir dilime uzandı. Leo elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Pizza benim ve Bonnie için."

Laverne, "Ona adımın Bonnie olmadığını binlerce kez söyledim." dedi.

"Hayır." dedi Leo, peçeteyi toplayıp pizza tepsisine koymadan önce ağzını peçeteyle silerek. "Adın Laverne Parker. Zürih'te Kirchstrasse yirmi yedi numarada yaşıyorsun. Üniversitede okuyan bir kız kardeşin ve senden otuz dakika uzakta yaşayan bir ailen var."

Leo spor ceketinin göğüs cebine uzandı. İki fotoğraf çıkarıp masaya koydu. İlk fotoğraftaki kişileri kalın parmağıyla işaret etti.

"Paige, Robert ve Demi."

Leo fotoğraflardan başını kaldırıp Laverne'e baktı.

"Annen, baban ve kız kardeşin, değil mi? Peki bu iş nasıl yürüyecek? Eğer herhangi birine Alexandra Quinlan hakkında, Cambridge'de olması, üniversiteye gitmesi, Zürih'teki bankayı ziyaret etmesi ya da geçen gece evine yaptığın ziyaret hakkında herhangi bir şey söylersen, bu insanları ziyaret edeceğim."

Leo anın etkisinin iyice içlerine yerleşmesine izin vermek için durakladı.

"Annenleri ziyaret ettikten sonra küçük kız kardeşini görmeye gideceğim. Fribourg Üniversitesi'nde üçüncü yılında, değil mi? Diğer iki ev arkadaşıyla birlikte kampüs dışındaki bir dairede yaşıyordu, doğru mu?"

Laverne sessiz kaldı. Leo bakışlarını Drew'a çevirdi ve ikinci fotoğrafı kaldırdı.

"Ve sonra da senin kardeşini görmeye gideceğim. Walliselen'de iki daireli bir evde yaşıyor. Höhenstrasse beş, değil mi? Ondan sonra da annenle babanı."

Leo fotoğrafları cebine koydu ve yüzü Drew ve Laverne'den birkaç santim uzakta olacak şekilde iki dirseğini de masaya yerleştirdi.

"Bu ziyaretler pek hoş olmayacak. Acımasız ve kaba olacaklar ve işim bittiğinde hiçbirini ayrı olmayacak. Anlıyor musunuz?"

Hem Drew hem de Laverne konuşmayarak sessizliklerini sürdürdüler.

"Eğer ikinizden biri Alexandra Quinlan hakkında tek kelime ederse sizi ailenizi incitmekle tehdit etmiyorum. Söz veriyorum. Onlara çok zarar vereceğim."

Leo ayağa kalktı.

"Zürih'e dönün ve Cambridge'de geçirdiğiniz her şeyi unuttun. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Sessizlik.

"Patronuma ayrılık talimatlarımı anladığınızı söyleyebilmem için ikinizin de ayrı ayrı cevabına ihtiyacım olacak."

Eğildi ve Drew'a baktı. "Anladın mı dostum?"

"Evet, anladım." dedi Drew.

Leo bakışlarını Laverne'e çevirdi.

O da "Evet." diye fısıldadı.

Leo gülümsedi, ayağa kalktı ve dışarı çıkarken onları bankta dehşet içinde otururken bıraktı. Bir yıldan fazla bir süre Garrett Lancaster için Amerikalı kızı izlemişti. Cambridge'e geldikten bir hafta sonra kapısına bir silah bırakmış ve onu haftalık olarak takip etmişti. Çok müdahale gerektiren bir şey olmamıştı. Onu takip etmesi ve Amerika'daki patronuna rapor vermesi yeterli olmuştu. Çabalarının karşılığında iyi bir maaş kazanmıştı ve bu son iş için de güzel bir primi hak etmişti. Kızın gitmesine üzülmedi. Onu takip etmek kolay ve istikrarlı bir gelir kaynağı olmuştu. Ama eninde sonunda her güzel şeyin bir sonu vardı.

18. KISIM

**8 Ekim 2015, Perşembe
Londra, İngiltere
17:15**

ALEX, LEO'NUN DAİRESİNDE BEKLİYORDU. HİÇ DIŞA-
rı çıkmadan geçen onca günden sonra mekân klostrofobik hale
gelmeye başlamıştı. Ancak Leo'nun talimatı açıktı: Alex, Drew
Estes ve Laverne Parker'la ilgili durum çözülene kadar evinden
ayrılmayacaktı. Leo işlerin yakında biteceğine söz vererek birkaç
saat önce ayrılmıştı. Alex'in kapıda anahtarların tıngırdadığını
duyması sonsuzluk gibi gelmişti.

Televizyonu kapattı. "Onu aldın mı?" Alex, Leo içeri girer gir-
mez sordu.

Leo göğüs cebinden Drew Estes'in Zürih'ten getirdiği üç kat-
lanmış sayfayı çıkardı ve bunları okuması için Alex'e verdi. Say-
falar, Samuel McEwen'in bankasına bir milyon dolar aktarması
karşılığında aptalca umduğu her şeyi içeriyordu: hesabın açıldığı
tarih, devam eden bakiye, hesaba giren ve çıkan transferler ve en
önemli olanı. Sayfada anne ve babasının refakat ettiği numaralı
hesabı açan adamın adı yer alıyordu. Oturup her ayrıntıyı oku-
yup analiz etmek, dizüstü bilgisayarını açmak, bu adamı araş-
tırmaya başlamak ve bu bilginin onu nereye götüreceğini takip
etmek istiyordu.

Leo, "Buna daha sonra bakabilirsin." dedi. "Artık gitme vak-
tin geldi."

Alex sayfalardan başını kaldırdı. "Hemen mi?"

Leo saatine baktı. "Hemen şimdi, dostum."

Alex sayfaları sırt çantasına tıktı ve omzuna attı. Leo'yu koridora doğru takip etti ve binanın arka tarafındaki merdivenlerden aşağı indiler. Leo ara sokağa açılan kapıyı açtı ve Alex'in yanından geçebilmesi için kenarda durdu.

"İyi bir maceraydı." dedi. "Sıkıcı bir yıldız ama geçen haftası çok eğlenceliydi."

Alex, "Böyle düşünmene sevindim." dedi.

Kapı eşiğinde durakladı.

"Teşekkürler... her şey için."

"Sana iyi şanslar genç bayan. Sen hayatta kalmayı bilenlerdensin. Bu insanı hayatta çok ileri götürecek bir niteliklidir."

"Seni tekrar görebilecek miyim?"

Leo gülümsedi. "İngiltere'de özel bir dedektife ihtiyacın yoksa muhtemelen hayır dostum."

"Güle güle, İngiliz Leo."

"Elveda, Silahşor Alex."

Alex parmak uçlarında yükseldi ve binadan çıkıp ara sokağa girmeden önce Leo'nun yanağına bir öpücük kondurdu. Kapı kapandı ve Alex yalnız kaldı. Sağındaki sokakta bir Volkswagen durdu ve bir saniye sonra korna sesi duyuldu. Alex araca baktı ama arka cam aşağı inip Garrett Lancaster'ı görene kadar hareket etmedi. Alex ara sokakta yürüdü. Bir an için bunun Smith Westson'u ateşlediği geçen haftaki andan beri yaşadığı tuhaf rüyalarından birinin devamı olabileceğini düşündü. Ama kendisini bekleyen arabaya doğru yürürken her şey fazlasıyla gerçektir. Mükemmel açılarda gölgeler düşüren güneş ışığı, ayaklarının altındaki betondaki çatlaklar, arabaya yaklaşırken Garrett'in yüzündeki kırışıklıklar, konuştuğunda sesindeki derin çakıllanma.

"Hadi gidelim." dedi. "Atla."

Alex Volkswagen'in etrafından dolaştı, kapıyı açtı ve arka koltuğa, yanına oturdu. Kapıyı kapatır kapatmaz araba hareket etti.

"İnanamıyorum..." dedi Alex, söyleyecek doğru kelimeleri bulamayarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Garrett, "Seni toparlamaya geldim." dedi.

"Beni toparlanmak mı?"

"Eve dönme zamanın geldi."

"Ancak... Okul." dedi Alex.

O kadar uzun süredir yalan söylüyordu ki, bu onun içine yerleşmişti. Garrett başını salladı. "Belki de okul kötü bir fikirdi. En azından burada bir okul kötü bir fikirdi. Bu artık bir seçenek değil."

"Okuldan mı atılacağım?"

"Aslında ülkeden atılıyorsun. Ama işler çok daha kötü olabilir ve eğer hemen gitmezsek hâlâ da olabilir."

"Ne kadar acil?" Alex sordu.

"Sen dairenden ihtiyacın olan her şeyi al ve sonra yola çıkalm."

"Bugün mü?"

"Bugün."

"Ve sonra?"

"Sonra," dedi Garrett, "sonrası için sana bir teklif sunuyorum."

"Nasıl bir teklif?"

"Bir iş teklifi."

Alex'in İngiliz Leo'nun Güney Londra'daki dairesinden çıktığı o gün, Garrett Lancaster'ın Alex'i kısa hayatında ikinci kez kurtardığı gün oldu.

BÖLÜM III

Geri Dönüş

"Alexandra Quinlan nerede?"

—Tracy Carr

Ninova

Montague Kampı Appalachian Dağları

Her yaz sekiz hafta. Ağabeyi sıcak haziran ve temmuz aylarını hep böyle geçirirdi. On üç yaşından beri okul kapanışını takip eden ertesi gün erkek kardeşinin kampa gitmek üzere toplandığını görürdü. Yazlar hep böyle geçmişti. Ancak bu yıl durum farklıydı. Bu yıl o da on üç yaşındaydı ve sonunda ona katılacak yaşıydı. Ağabeyi temmuzda on sekiz yaşına girecekti ve bu onun Montague Kampı'ndaki beşinci yazıydı; kendisinin ilk ve onun da son yazı. Mayıs ayında havaların ısınmasıyla heyecan yeniden başlamıştı. Nehirde kanoyla gezme, gece yansı kamp ateşleri, yıldızlı gecenin altında beyazperdede izlenen filmler ve yıllar boyunca ağabeyinin bahsettiğini duyduğu diğer binlerce önemli olayla dolu bir yazın hayalini kurdu.

Arka koltuğa oturdu ve dağlara doğru yola çıkarken anne ve babasının yetişkinlere özgü konuşmalarını bir kenara bıraktı. Heyecanını bastırmak için yapabileceği tek şey buydu. Ağabeyi onun yanında oturuyordu ve kayıtsız görünmeye çalışıyordu, ne de olsa o beş yıl sonunda Montague'un kıdemlilerindendi ama hâlâ ağabeyinin heyecanını hissediyordu. Nihayet Montague Kampı'nda muhteşem sekiz haftayı deneyimleyebileceğini hayal etmek gerçeküstüydü.

Orada onu bekleyen dehşet hakkında hiçbir fikri yoktu. Yırtıcı bir hayvanın gölgelerde saklandığı ve yeni gelenlerin akınına karşı ağzının sulandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yakında anlayacaktı.

Kamp ateşi azalmaya başlamıştı. Son birkaç haftadır kamp danışmanlarının ateşe odun eklemeyi bırakmasının gecenin sona erdiği anlamına geldiğini öğrenmişti. Ateşin sönmesi kulübeye gldip uyuma zamanı geldi demektir. Daha büyük çocuklar (beşinci sınıf) her zaman bu kurala uymuyordu. Kâğıt oynamaya devam ederler ve bazen ana kulübenin buzdolabından gizlice bira çalarlardı. Ağabeyi ona hikâyeler anlatmıştı. Hatta bazı geceler beşinci sınıf öğrencileri gece yarısı maceralarına atılmak için kulübelerinden gizlice dışarı çıkıyorlardı. Ancak bunlar çocukluk yazlarının çoğunu Montague Kampı'nda geçirmiş tecrübeli çocuklara özgüydü. Onun için kamp ateşinin yavaş yavaş sönmesi, kamptaki bir başka harika günün daha sonu anlamına geliyordu. En azından ilk iki hafta öyleydi.

O ilk günler muhteşem ve heyecan vericiydi. Montague'un hayalini kurduğu her şey vardı. Ve her gece ateş söndüğünde, yorganların altına girip oda arkadaşı uyurken kitap okumaktan mutlu oluyordu. O ilk hafta boyunca artan acılar ve ev hasreti ile uğraşmak zorunda kalmıştı. Yeni kitabı Double Crossing, ilk Nancy Drew ve Hardy Boys Super Mystery'nin yanı sıra erkek kardeşinin kampta sürekli varlığı da ona yardımcı olmuştu. Beşinci sınıf olarak birinci sınıfların etkinlik organizasyonundan ağabeyi sorumluydu ve bunu hiçbir zaman itiraf etmese de ona göz kulak olduğunu biliyordu. Çok fazla konuşmazlardı ama arada hafif bir baş sallama ve çaktırmadan bir gülümseme, evden uzakta olmanın acısını hafifletmek için gereken tek şeydi.

Ancak tam da ev hasretinin hafiflemeye başladığı sırada olan oldu. Hayatının tamamen değiştiği geceydi. Kamp ateşi otuz dakika önce parlaklığını kaybetmişti ve çocuklar yavaş yavaş kulübelerine doğru ilerlemeye başlamışlardı. Kamarasına dönüp dışlarını fırçalayıp pijamalarını giydikten sonra yatağına girdi, örtüyü başına kadar çekti ve okumak için el fenerine bastı. Oda

arkadaşının banyoda işni bitirip yatağına yerleştiğini duydu. Işıklar söndükten on dakika sonra uyuyan oda arkadaşının derin nefesini duydu. Otuz dakikasını okumaya ayırmıştı ve kulübenin kapısı açıldığında kitabın macerasının derinliklerine dalmıştı.

Yorganın altında dondu ve bir süre dinledi. Daha sonra kulübeye giren ağır ayak seslerini duydu. Kamp danışmanlarından biri olan Bay Lolland'ın yatağının başında durduğunu görmek için yavaşça yorganı indirdi. Montague Kampı'nda olup biten her şeyi denetleyen birkaç kamp lideri vardı. Bay Lolland birinci sınıf kadrosundan sorumluydu. Ve şimdi, bu gece, Montague'deki bir günün bitişini simgeleyen kamp ateşinin sönmesinden bir saat sonra, onun yatağının yanında duruyordu.

Işıkları kapatma kuralını ihlal ettiğinden endişelenecek, "Ben sadece kitabımı okuyordum." dedi.

"Hadi." dedi fısıltıyla. "Benimle gelmelisin."

Zorlukla yutkundu. "Nereye?"

"Şşşt." Parmağını dudaklarına götürüp uyuyan oda arkadaşına başını salladı. "Şimdi, hemen."

Hâlâ ev hasretinin son kalıntılarını üzerinden atamamışken, bir yetişkinin onunla etkileşime geçmesinde rahatlatıcı bir şeyler buldu. Ancak kampın geri kalanının uykuda olduğu tuhaf ortamda, aynı zamanda dehşet vericiydi. Yorganı başına çekip okuduğu maceranın içinde yeniden kaybolmak istiyordu ama Jerry Lolland kıyılamadı. Ağzından yüksek sesle nefes alarak, kan çanağı gözleriyle ona bakmaya devam etti. Örtüyü kenara itip yataktan kalkmadan önce bu soğukluk sadece birkaç saniye sürdü.

Bay Lolland, "İyi kız." dedi ve elini ensesine koyarak onu kulübeden dışarı çıkardı.

Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve onu kampa doğru yönlendirdi. Daha bir saat önce yüzden fazla çocuğun oturup sohbet ettiği kamp alanı artık ıssızdı. Her kulübenin sundurmasındaki ışıklar parlıyordu. Kendisi

ve Bay Lolland yanlarından geçerken kulübelerin pencerelerine baktı ama hepsi karanlıktı. Uzaklarda, ana kulübenin içinde hâlâ faaliyetler sürüyordu. Bir anlığına oraya koşmayı düşündü. Elbette diğer danışmanlar gecenin bu saatinde hâlâ uyanıktı ve ertesi günün etkinliklerini planlıyorlardı. Orada büyükler olacaktı. Yardımları olurdu. Ana kulübenin içinde Jerry Lolland'dan başka biri olacaktı.

Bay Lolland, sanki aklını okumuş gibi, vücudunu ana kulübeden uzaklaştırmak için elini ensesine doğru çevirdi. Birkaç adım daha attıktan sonra kulübenin önüne geldiler.

"Sana içeride bir şey göstermem gerekiyor." dedi.

"Kulübenin içinde mi?" diye sordu.

"Evet. Sadece bir dakika sürecek."

"Başım belada mı?"

"Henüz değil." dedi Bay Lolland yumuşak bir sesle. "Ama bunu birine anlattırsan öyle olur. Bu gece bizim küçük sırmız."

Jerry Lolland onu kulübesine yönlendirirken güçlükle yutkundu.

Günümüz

19. KISIM

Manhattan, New York
15 Ocak 2023, Pazar
20:45

TRACY CARR HABERİNE SON RÖTUŞLARI YAPTI, DÜZELTme yapmak için haberi bir kez daha okuma dürtüsüne direndi, haberi e-postaya ekledi ve GÖNDER tuşuna bastı. Bir haberi editörüne e-postayla gönderdikten sonra, bunun onun kontrolü dışında olduğunu anlayınca her zaman bir anlık panik yaşırdı. Editörünün onun çalışmasını okuyabileceğini ve içeriğin değersiz olduğunu ve yazının amatörce olduğunu düşünebileceğini bilmek. Bu endişe, yaşanmış bir deneyimden değil, nevroz ve OKB'nin (tanıdığı neredeyse her yazarın laneti) mantıksız bir karışımından kaynaklanıyordu. New York Times'ta araştırmacı muhabir olarak çalıştığı beş yıl boyunca editörü, Tracy'nin herhangi bir haberini asla reddetmemişti.

Tracy'nin bir muhabir olarak belli bir nüfuzu vardı ve bunun yardımcı olduğundan emindi. On yıl önce Virginia'da yerel bir muhabir olarak çalışırken Quinlan ailesi cinayetleriyle ilgili hikâyeyi anlattıktan sonra bu şöhrete sahip olmuştu ve daha üst ligde oynamak için Channel 2 News'u ve Richmond'u geride bırakmıştı. İlk olarak efsanevi televizyon haber programı sunucusu Mack Carter tarafından işe alınan Tracy, birkaç yıl *American Events* muhabiri olarak çalışmış, ardından televizyon yıldızlığına yükselişi, Avery Mason adında genç bir gazetecinin sahneye çıkıp Tracy'nin gazetecilik alanında şimdiye kadar başardığı her şeyi

gölgede bırakmasıyla duraksamıştı. Avery Mason, Tracy'nin de potansiyel adaylarından biri olduğu *American Events*'in sunuculuğunu devralmıştı ve televizyon haberciliğinin acımasız ortamı artık onun için dayanılmaz bir hale gelmeye başlamıştı. Tracy bunun yerine haberciliğin yeni çağını benimsedi ve orada gelişti: İnternette. Hikâyeleri o kadar güçlü ve sosyal medya takipçileri o kadar çoktu ki *New York Times* onu suç hakkında yazması için işe aldı. Tracy, görevdeki bir ABD senatörünün rüşvet almasıyla ilgili yaptığı bir araştırmacı gazetecilik nedeniyle övgüler aldı; bu yazıda Tracy'nin küçük bir işletme sahibiymiş gibi kılık değiştirip işini ayağa kaldırmak için uygun vergi indirimleri ve inşaat izinleri sağlamaya çalışması da vardı, tabi cömert kampanya bağışları karşılığında. Hikâye ortaya çıkınca sanık senatör utanç içinde istifaya zorlandı.

Times için yazmak Tracy'nin günlük işiydi. Ancak onun asıl tutkusu gerçek suçtu. Ancak gazetedeki iş, Tracy'ye gerçek suç fanatiklerini çoğunun sahip olmadığı bir güvenilirlik kazandırdı. Ve ülkenin önde gelen gazetelerinden birinde yazı yazmayı dijital platformuna ekledi. Sosyal medya hesaplarındaki beş milyon takipçiyle övünüyordu ve gerçek suçları konu alan kendi hazırladığı videolar, bunları yayınladığında gerçek suç fanatikleri için mutlaka izlenmesi gereken videolar arasına girerdi. Banliyöde yaşayan bir anne öldürüldüğünde ya da yıllar önce kaybolan bir kızla ilgili yeni gelişmeler ortaya çıktığında Tracy Carr hemen olaya dahil oluyor ve milyonlarca takipçisine güncellemeler sunuyordu. En iyi yanı, gazetedeki işini yaptığı sürece editörünün Tracy'nin boş zamanlarında ne yaptığının umurunda olmamasıydı.

Tracy e-posta hesabını kapattı ve bu akşam yayınlayacağı görüntüleri yeniden izlemek için masaüstündeki video düzenleyiciyi açtı. Geçtiğimiz ay, Quinlan ailesine gerçekleştirilen silahlı saldırının onuncu yıldönümü yaklaşırken hayranlarını teaserlarla cezbetmiş ve hatta yıllar sonra ilk kez mükemmel görüntüyü yakalamak için McIntosh, Virginia'ya dönmüştü. OYNAT'a bastı ve son bir düzenleme yapılması gerekip gerekmediğini görmek için klibi izledi.

Tracy iki katlı evin önünde duruyordu. Dış kaplama, önceki baharda yeni boyanmıştı. Yaz boyunca bakımı eksiksiz yapılan çimenlik, saat gibi çalışan bir yağmurlama sisteminin de yardımıyla yemyeşil parlıyordu. Şimdi, kışın ortasında, kar temizleme şirketi her kar yağışından sonra rutin olarak garaj yolunu ve kaldırımı temizliyordu. Evin geçmişi hakkında önceden bilgi sahibi olmayan birisinin, on yıl önce buranın üçlü bir cinayetin işlendiği yer olduğunu ve o zamandan beri boş durduğunu bilmesi imkansızdı.

Tracy mikrofonu ağzına götürdü ve kameraya baktı.

"Ben Tracy Carr ve arkamda on yıl önce Quinlan ailesinin vahşice öldürüldüğü kötü şöhretli ev var. O kader gecesinde Dennis, Helen ve on üç yaşındaki Raymond Quinlan gece yarısı vuruldu. O gece olay yerine gelen ilk muhabir bendim ve sonunda sadece Virginia'nın McIntosh kasabasını değil tüm ülkeyi sarsacak bir hikâyeyi anlattım.

Solgun bir geçiş, izleyicileri 15 Ocak 2013 gecesine götürdü; o zamanlar otuz iki yaşında olan Tracy Carr, Quinlan'ın evine ateş edildiğini bildirmek için ilk kez 911'i arayan komşusuyla röportaj yapıyordu. Ön kapının birden açılmasıyla kamera, o sırada kimliği bilinmeyen ama artık gerçek suç meraklılarının aşına olduğu Alexandra Quinlan ve eyalete karşı açılacak davada kilit ifade verecek olan memur Donna Koppel'e döndü. Hem Tracy'nin televizyon kamerasının hem de McIntosh Polis Departmanının diktiği spotların sıcak ışıklarına doğru yürüyorlardı. Memur Koppel, Alexandra Quinlan'ı elleri arkadan kelepçeli ve gözleri donuk ufuklara bakar bir halde evin dışına çıkarmıştı. Sonraki günlerde Alexandra Quinlan'ın o görüntüsü ülkedeki her haber programında yer aldı.

Video soluklaştı. Görüntü Tracy Carr'a dönerken Alexandra Quinlan'ın yüzü yavaşça bulanıklaştı.

"Sadece içeriden ateş edildiğini bilerek bu evin önünde durduğumdan bu yana on yıl geçti. Alexandra Quinlan gözaltına alındığında ben yalnızca dünyanın geri kalanı ne biliyorsa onu biliyordum. Ama sonra kazmaya başladım. Çok geçmeden o geceyle ilgili şaşırtıcı ayrıntıları ortaya çıkardım. Alexandra'nın kameraya yönelttiği donuk gözler, gerçeği arayanları rahatsız etmeye devam ediyor. Genç bir kız, silahlı bir davetsiz misafirin evine girip ailesinin geri kalanını öldürdüğü gece mucizevi

bir şekilde hayatta mı kalmıştı? Yoksa Alexandra Quinlan'ın ailesini öldüren pompalı tüfek patlamalarından kaçmadığı, bunun yerine tetiği çeken kişinin kendisi olduğu açık bir şekilde ortaya mı çıkmıştı?

Tracy evin garaj yoluna doğru yürüdü.

"On yıldır sorular soruları takip etti. Quinlan'ın evi on yıldır boş ama yine de mükemmel bir şekilde korunuyor. Cinayetlerden sonraki aylarda mülkün kısa süreliğine haciz edildiğini ancak daha sonra anonim bir vakıf tarafından satın alındığını biliyoruz. Ev o tarihten bu yana titizlikle korunmakta. Ancak yazın arazi bakımını yapan, kışın karları küreyen peyzaj firmasını, geçen yıl evi boyamak için kiralanan firmayı ya da yağmurlama sistemini kuran firmayı kimin kiraladığını araştırdığımda hep şunu görüyorum: sadece ama sadece çıkmaz sokaklar. Benzer şekilde, elektrik ve gaz faturalarını kimin ödediğini görmek için kamu hizmeti şirketlerine gittiğimde de kalakaldım.

"Alexandra Quinlan'ın Virginia eyaletine karşı açtığı davayı kazanmasından kısa bir süre sonra mülkün hacizden çıktığını biliyoruz, bu ona milyonlarca dolar kazandırdı. İsimsiz satın alma işleminin arkasında Alexandra'nın olduğundan şüpheleniyorduk ve siz evdeki koltuk dedektiflerinden birçoğunuz kanıt da aradınız. Ancak küçük bir servet ve bir avukat ordusu tarafından korunan Alexandra Quinlan, yalnızca bu serveti gizli tutmakla kalmadı, aynı zamanda on yılın büyük bir bölümünde gizli kalmayı da başardı. Jürinin onu çok zengin bir kadın ilan ettiği gün mahkeme salonundan çıktığından beri kimse Alexandra'yı görmedi ya da ondan haber alamadı.

"Kaliforniya'dan New York'a ve Londra, İngiltere'ye kadar görüldüğü bildirildi. Ama bu ipuçlarının hiçbirisi bir şey ortaya çıkarmadı. Alexandra Quinlan yıllar önce birden ortadan kaybolmuştu. Bütün çabalarım ve birçoğunuzun evlerinizden aralıksız araştırmalarınıza rağmen, Alexandra o zamandan beri gizli kalmayı başardı. Saldırının onuncu yıl dönümünde sorum şu..."

Tracy doğrudan kameraya baktı.

"Ne saklıyorsun Alexandra?"

Tracy kameradan uzaklaştı, Quinlan'ın evinin ön kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Birisi cevap verecekmiş gibi bir süre bekledi, sonra tekrar kameraya döndü.

"Quinlan ailesi cinayetlerinin onuncu yıldönümünü anarken yanıt aramaya devam ediyoruz. Gerçeği aramaya devam ediyoruz. Alexandra Quinlan'ı aramaya devam ediyoruz. Milyonlarca dolar kazandıran dava sırasında iddia ettiği gibi masum bir kurbanısa, dava karara bağlandıktan sonra neden saklandı? Belki bunun basit bir açıklaması vardır ve o da şudur: Alexandra Quinlan, masum bir kurban yerine, sadece işlediği cinayetler değil, bir de üstelik yanına milyonlarca dolar da kâr kalan acımasız bir katildir."

Tracy kameraya yaklaşıp kadar ön verandada yürüdü. Nefesi soğuk ocak havasında tüten beyaz bir buhar gibiydi.

"Ben Tracy Carr ve size söz veriyorum ki Quinlan ailesi cinayetlerinin onuncu yıldönümü gelip geçerken, her günümü yanıtları aramaya devam ederek geçireceğim. Belki sizin yardımınızla yanıtları bulabiliriz. Yardımınızla belki Donuk Gözler'i bulabiliriz. Onun orada bir yerlerde olduğunu biliyoruz."

Tracy videoyu durdurdu. Memnun kalarak sosyal medya hesaplarına yükledi. Gece yarısından önce üç milyon görüntülemeye ulaşmıştı. İki hafta sonra yirmi iki milyon kişi izledi. Dünya ya da en azından dünyanın seçkin bir köşesi hâlâ Alexandra Quinlan'a takıntılıydı.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

20. KISIM

**Washington D.C.
3 Şubat 2023, Pazar
23:48**

HAYATINI SONSUZA DEK DEĞİŞTİREN O VAHİM GECE-
den bu yana geçen on yıl içinde, medyanın Alexandra Quinlan'a
yönelik soluksuz takibi azalıp artmıştı. Bazen ana akım medya-
nın merceği başka talihsizliklere ve trajedilere odaklandığında
bu durum tamamen sessizleşirdi. Ancak ilgi hiçbir zaman tama-
men bitmemiş gibi görünüyordu ve onuncu yıl dönümünden bu
yana gerçek suç sitelerindeki faaliyetler artış gösteriyordu. Tra-
cy Carr yine iş başıydı ve Alexandra Quinlan'ın görüntüleri
yeniden ortaya çıkmaya başlamıştı. Ancak şimdiye kadar, yıllar
önce Alex'in Cambridge'deki fiyaskodan dönmesinden sonra (iki
çılgın gerçek suç fanatiği onu tüm Avrupa'da takip edip ondan
zorla yarım milyon dolar almaya kalkıştığında) Alex'in anonim-
liğini korumak için uygulamaya konan önlemler etkili olmuştu.

En güçlü önlem isim değişikliği idi. Sosyal Güvenlik İdare-
si, Gelir İdaresi, DC eyalet sekreteri ve resmi belgelerin gerek-
li olduğu diğer her yerde yasal olarak *Alex Armstrong*'du. Hoş
bir çağrışımı vardı ve yıllar geçtikçe Alex yeni ismine alışmıştı
ama bu, Cambridge'den döndüğünden beri dikilen birçok gü-
venlik duvarından sadece biriydi. Fiziksel dönüşüm de aynı de-
recede önemliydi. Otuzuncu doğum gününe yalnızca birkaç yıl
kala Alex, çoğu insanın Alexandra Quinlan olarak tanıdığı bebek
yüzlü gençten artık çok uzaktaydı. Bugün, ailesinin öldürüldü-
ğü gece evinden çıkıp haber kamerasının sıcak ışıklarına doğru

yürüyen iri gözlü çocuk görüntüsünden tanınmaz haldeydi. Bu görüntü ülke çapında ve dünyanın büyük bir bölümünde o kadar yaygınlaşmıştı ki, halkın ruhuna kazındı. Alexandra Quinlan'dan bahsedildiğinde çoğu insanın zihninde bu görüntü canlanırdı.

Ergenlikten gelen doğal evrim (bebek yağı yanaklarından eridikçe yüzünün incelmesi, vücudunun olgunlaşması ve gözlerinde ve dudaklarında gençlik emareleri) bugün sıradan bir gözlemcinin onu tanımaması zaten engellerdi. Vücudunda kendi kendine yaptığı değişikliklerde vardı. Bir zamanlar uzun ve dalgalı olan saçları artık kısa ve diken dikendi. Kumral renk yerini sanya bırakmıştı. Gözlerinden koyu renk göz kalemi asla eksik olmuyordu ve piercingler yüzünün her yerini kaplıyordu; burnunu, kaşını, dudaklarını ve sol kulağının kıkırdağı boyunca kavisli perçinlerini. Ergenlik yılları boyunca ve kişiliğini tanımlayan çok izlenen davanın tamamı boyunca taktığı gözlüklerin yerini irislerinin rengini canlı maviye döndüren kontak lensler almıştı. Bir gün siyah, ertesi gün parlak turuncu ruj sürüyordu; her sabah ruh haline göre seçilen çlgın bir renk yelpazesi. Onun zıtlık yaratan öne çıkma planı ortama uyum sağlamasına yardımcı oldu. Hepsi birlikte, Alex'in DC bölgesinde tanınmadan veya tacize uğramadan sessiz bir yaşam sürmesi için yeterliydi.

Elbette Lancaster & Jordan'da hukuk müfettişi olarak işe girmek de bir diğer önemli hamleydi. Garrett Lancaster'ın hukuk firmasında çalışmak, resmi bir özgeçmiş kontrolünden geçmek zorunda kalmadan kazançlı bir istihdama olanak tanıyordu. İş, Alex'in artık yolun sonuna geldiği, gidecek hiçbir yeri olmadığı ve hayatını kurtarılamaz bir çıkmaza sokmanın eşiğinde olduğu bir zamanda geldi. Garrett'm iş teklifi, ailesinin öldürülmesinden iki yıl sonra uçurumun eşiğinde olan hayatında normallik ve dengeyi bulmak için son şansıydı. Alex, Lancaster & Jordan'da amacını bulmamış olsaydı, muhtemelen hiçbir zaman bulamayacaktı.

Alex, firmadaki ilk yıllarında, Cambridge'den döndükten hemen sonra, firmanın baş araştırmacısı ve Lancaster & Jordan'ın kurucu ve kıdemli ortağının kardeşi Buck Jordan'ın vesayeti altında çalışmıştı. Firmanın kuruluşunda işe alınan Buck, tüm çalışanlar arasında en uzun görev süresine sahip olan kişiydi. Yirmi

yılı aşkın bir süredir Lancaster & Jordan için potansiyel müşterilerin peşindeydi. Hayatının üçte biri şüphelileri takip etmekle, keşif fotoğrafları çekmekle, saatlerce gözetim altında tutmakla ve muhalif araştırmalardan payına düşeni tamamlamakla geçmişti. Buck Jordan hukuk hakkında, hukuk fakültesinden mezun olur olmaz firmaya katılan sümüklü çaylakların öğrenebileceğinden daha fazlasını unutmuydu. Ve Buck bildiği her şeyi Alex'e öğretti. Onun himayesi altına girmişti. Yıllar önce, Garrett Lancaster, Alex'in iftira davası sırasında McIntosh Polis Departmanı ve Allegheny İlçe Savcılığı'nın ofisinin peşine düştüğünde, Buck Jordan aleyhte delil toplamada etkili olmuştu. Alex onun vesayeti altında olmaktan mutluydu. Eğitim uygulamalı olarak yapıyordu ve bugün hala devam ediyordu, Buck'ın o geceki gözetlemede ona eşlik etmesinin nedeni de buydu.

Alex, saatlerdir beslediği bir parkomatın önüne park ettiği SUV'unun direksiyonunda oturuyordu ve Nikon COOLPIX P1000'inin lensini caddenin karşısındaki yüksek katlı binanın ön girişine odaklamıştı. Gece yarısı yaklaşırken sağ bacağı uyuşmaya başlamıştı. Ama beklemek onu rahatsız etmiyordu, siyatik sinirinin kötüleşmesini görmezden geliyordu ve Alex bugünden yarına geçişi sadece gecenin başlangıcı olarak görüyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı ve isyandan, pişmanlıktan ve Red Bull'dan güç alıyordu; onun cesaretini kırmak için sıkıcı derecede uzun bir gözetimden fazlası gerekirdi.

Adam binadan çıkarken Nikon'un merceğinden görüş alanına girdi. Buck yolcu koltuğuna oturdu ve Alex fotoğraf çekmeye başladığında başını telefonundan kaldırdı.

Buck, "Adamımızı bulduk." dedi. "Yüzünün net fotoğraflarını çekebiliyor musun?"

"Hayır" dedi Alex. "Sadece ayak kabıların." "

"Hep bir ukalalık edeceksin, değil mi?"

Şahıs menzil dışına çıkınca Alex kamerayı Buck'a verdi. Gözetlemesi resmi olarak sona ermişti. Artık işe koyulma zamanıydı.

Garrett onu Byron Zell davasına bilgi toplaması için almıştı ve onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyeti yoktu.

21. KISIM

Washington D.C.

3 Şubat 2023, Pazar

23:56

FİRMANIN ARAŞTIRMACILARININ BİRÇOK SORUMLU-
luklarından biri, potansiyel müşterilerin suçlandıkları suçlardan
masum veya günah kadar suçlu olup olmadıklarını tespit etmek-
ti. Ceza savunmasında müvekkillere suçluluk veya masumiyet-
leri hakkında asla soru sormamak yaygın bir uygulamaydı. Bir
avukatın sorması gerekiyorsa, bu onun şüpheleri olduğu anlamı-
na gelirdi. Ve şüpheleri varsa geçerli bir savunma oluşturmaz-
lardı. Ancak Lancaster & Jordan'da bu soru gereksizdi. Suçluluğu
kanıtlanana kadar her müşteri masumdu ve firmanın bunu doğ-
rulayacak çok sayıda müfettişi vardı.

Byron Zell'in eski işvereni, onu şirket fonlarını zimmete ge-
çirmekle suçlamıştı ve Bay Zell, işine son verildikten ve suçla-
malara maruz kaldıktan sonra yasal temsil almak için Lancaster
& Jordan'a başvurmuştu. Şirketine neredeyse yirmi yıldır bağlı
olan bir başkan yardımcısı olan Zell, Garrett Lancaster'la yaptığı
ilk istişare sırasında iddiaları şiddetle reddetti. Alex, Bay Zell'i
araştırmakla görevlendirilmişti. Dava teknik olarak ona aitti ve
yalnızca ona aitti, ancak akıl hocası ve himayesindeki kişiler ara-
sında yaygın olduğu üzere o ve Buck vakalarda rutin olarak bir-
likte çalışıyorlardı. Sekiz yıl sonra Alex'in artık denetime ihtiyacı
kalmamıştı, sadece eşlik eden birisi olması hoşuna gidiyordu.

Amacı, Byron Zell'in yaşamını yeterince derinlemesine incele-
yerek onun geçimini sağlamak için savaştan masum bir adam mı,

yoksa günah kadar suçlu mu olduğunu –kesinlikle olmasa da kesine yakın şekilde– belirlemektir. Alex'in bu görevi yerine getirme süreci, hukuki soruşturmanın belirsiz ahlaki alanına giriyordu ve ayrıntıları her araştırmacının hayal gücüne kalmıştı. Alex Armstrong'un aktif bir hayal gücü vardı.

Alex, adamın hayatına dalmaya başlamak için en iyi yerin Zell'in mali durumu olduğuna inanıyordu. Zell mali belgeleri Lancaster & Jordan'a çoktan teslim etmişti ve Alex geçen haftayı adamın banka hesaplarını, yatırımlarını ve varlıklarını inceleyerek geçirmişti. Şu ana kadar Byron Zell'in Lancaster & Jordan'a sunduğu her şey yolundaydı. Ancak Alex, Zell'in firmaya isteyerek sağladığı belgelerde kötü niyetli bir şey bulmayı beklemiyordu. Adam bir şey saklıyorsa bu kendi kişisel bilgisayarında olmalıydı ve Alex de ona bakmak üzereydi.

Zell binanın köşesinde kaybolur kaybolmaz Alex şapkasını gözlerinin üzerine çekti.

"Kilit üzerinde alıştırma yaptın mı?" diye sordu Buck.

"Evet."

"Ne kadar?"

"Bütün gece boyunca."

"Hayır, onu açmak ne kadar sürer?"

"İki dakikadan az."

Buck başını salladı. "Acele etsen iyi olur."

Alex kapıyı açtı ve caddeye doğru koştu. Müşterilerin incelenmesi davaların kazanılmasında etkili olurdu ve bu süreçte hiç bir yasa çiğnenemezdi. Garrett, firmayla yaptığı resmi görüşme sırasında Alex'e bu konuyu açıkça söylemişti. Firmanın potansiyel müşteriler hakkındaki gerçeği bilmesi gerekiyordu ancak bu gerçeğin yasal olarak elde edilmesi gerekiyordu. Garrett bir keresinde ona bu konuda ders vermişti. Hem Garrett'in ortağı hem de firmanın diğer kurucu üyesi Jacqueline Jordan'ın ve Buck Jordan'ın da katıldığı iş görüşmesi sırasında firmanın kurallarını ve yasa dışı bilgi edinmenin sonuçlarını açıklamıştı. Garrett bunu kayıtlara geçmesi için ona söylemiş ve sonra bir daha bundan hiç bahsetmemişti. Bunun yerine, yirmi bir yaşındaki Alex'i,

Lancaster ve Jordan'ın temsil ettiği müşterilerinin hepsinden daha fazla kanunu adalet arayışında çiğneyen efsanevi Buck Jordan'dan işin inceliklerini öğrenmesi için serbest bırakmıştı.

Yıllar geçtikçe Garrett, Alex'in sağladığı bilgileri toplamak için kullandığı yöntemleri hiç sormamıştı. Alex, işe başladığı ilk günlerde Garrett'in sessizliğinin kendisine olan güveninin bir göstergesi olduğunu varsaymıştı. Yıllar sonra, araştırmacı arkadaşlarının perde arkası maskaralıklarına ilk elden tanık olduktan sonra, daha iyisini biliyordu. Garrett bilmek istemediğı için sormazdı.

Alex'in Lancaster & Jordan'daki durumu karmaşıktı. Alex'in Garrett'ı etkilemeye tarif edilemez bir ihtiyacı vardı ve bu onu firmadaki başka hiçbir araştırmacıyı rahatsız etmeyen hassas bir dengeleme eylemi yapmaya zorladı. Kuralları ve kanunları esnetmeye hazırды ama Garrett'ı asla tehlikeye atmazdı. İlişkileri karmaşıktı ve ailesinin öldürüldüğü gece Garrett'ın sorgu odasına daldığı anda başlamıştı.

Garrett ve Donna Lancaster hayatına girdiğinde henüz on yedi yaşındaydı. Anne ve babası ölmüşdü, onu yanına alacak başka bir aile yoktu ve bildiğı tek ev olay yeri bantlarıyla kapatılmış olduğundan gidecek hiçbir yeri yoktu. Garrett ve Donna, bir yargıcı kendilerine geçici (ve isimsiz) gözetim kararı vermeye ikna ettiler. Onun çilesi Alex'in reşit olmadığına başladığı ve Alex on sekiz yaşına geldiğinde hala devam ettiğı için, çocuk tutukluluğundan salıverilme şartları rehberlik ve denetime ilişkin hükümleri içeriyordu. Alex, onu almayı teklif ettiklerinde Lancaster'ların yanında kalmayı kabul etti. Virginia eyaletine karşı açtığı dava birkaç ay sonra başladı; olup bitenlerin vahim doğası ve Garrett Lancaster'ın hukuk firmasının hukuki gücü nedeniyle aceleyle yargılama gerçekleşti. Duruşma boyunca medyada hiç kimse Alex'in kendisini temsil eden avukatla birlikte kaldığını ortaya çıkarmamıştı. Ve yıllar sonra kimse onun hayatını kurtaran adam için çalıştığının farkına varmamıştı.

Alex caddenin karşısına hızla geçerken binaya ulaşmanın kolay olmayacağını biliyordu ama imkânsız da değildi. Sadece

plana sadık kalması gerekiyordu. Önceki gün bir deneme yapmıştı ve bu gece sorunsuz bir yolculuk geçireceğinden emindi. En azından Zell'in apartman kapısına kadar ulaşabilme konusunda. Eğer daha ileriye gitmeyi umuyorsa, orada Buck Jordan'ın yanında geçirdiği çıraklık döneminde öğrendiği becerilere güvenmesi gerekecekti. Ön girişi geçip otoparkın köşesini döndü. Erişim sağlamak için önceki gün çalınan giriş kartını kullandı, ardından servis asansörüne gelene kadar arabaların oluşturduğu koridor-
dan gizlice geçti ve burada erişime izin veren (yine çalınan) dört haneli kodu girdi. Alex her hareketinin garajın her köşesinde asılı olan güvenlik kameraları tarafından kaydedildiğini varsayıyordu. Beysbol şapkasının, güneş gözlüklerinin ve ekstra büyük Columbia yağmurluğunun bedenini ve cinsiyetini kamufle edeceğinden emindi. Otuz sekizinci kattaki güvenlik kameralarının devre dışı bırakıldığından da emindi.

Polis ve basın onun eski hayatını ve lisedeki tüm arkadaşlıklarını yakıp kül ettiğinden, bugünkü tek arkadaşları çocuk gözetiminde geçirdiği yetmiş bir gündendi. Işıklar söndüğünde ve gerçek suçlular ortalıkta dolaşmaya başladığında Alleghany'de birbirleri için savaşmak zorunda kalan bir grup beklenmedik müttefikten oluşan bir akrabalıktı bu. Bu ilişkileri uzun sürmüştü ve Alex'in şüpheli bir şeye ihtiyacı olduğunda tuhaf işleri kabul etmeye fazlasıyla istekli olan kişilerin kısa bir listesini de içeriyordu. Bu geceki görev için ıslahevi arkadaşlarından birine, Byron Zell'in dairesinin bulunduğu otuz sekizinci kattaki güvenlik kameralarının üzerine boya püskürtmesi için bin dolar ödemişti. Eğer onun için gelmişse, ki Alex bunu yapacağını biliyordu, şu anda arkadaşları otuz sekizinci kattan gizlice kaçıyor olmalıydı.

Asansörün akordeon kapılarını açtıktan sonra, yalnız olduğunu doğrulamak için otoparka hızlıca baktı ve içeri girdi. Bir dakika sonra, bu özel asansörün gittiği altıncı kata çıktı. Bir gün önce güzergâhının haritasını çıkarmıştı – önce ilçe internet sayfasından binanın planını indirmişti ve sonra keşif yapmıştı. Şimdiyse malzeme odalarının labirentinde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Gece yarısına yaklaşırken temizlik ekibinin sayısı azalmıştı ve Alex

odadan odaya atlarken hiçbir zorlukla karşılaşmadı. Sonunda bir kapıyı itip ana koridora çıktı. Standart bir yolcu asansörü hemen köşedeydi. Çağrı tuşuna bastı ve kapıların açılması için sadece birkaç saniye bekledi. İçeride otuz sekizinci katın düğmesine bastı ve yüzünü asansörün güvenlik kamerasından korumak için beysbol şapkasının kenarını kullanarak başını eğdi. Byron Zell'in binadan çıkışını izledikten on dakikadan az bir süre sonra Alex, adamın daire kapısının önünde duruyordu.

Keşif ziyaretinde Alex, bir bekçi gibi giyinmiş ve binanın temizliği ve bakımı için çalışan çok sayıda kişinin arasına karışmıştı. Otuz sekizinci katın taranması sırasında Alex, Byron Zell'in daire kapısının fotoğrafını çekmiş ve gecenin geri kalanını neyle karşı karşıya olduğunu görmek için kilidi inceleyerek geçirmişti. Şimdi arka cebinden deri bir çanta çıkardı. Buck'ın firmadaki birinci yıl dönümü için ona hediye ettiği kilit açma aletleri, yıllar boyunca ona çok iyi hizmet etmişti. Yıllar sonra küçük deri çanta ona tanıdık ve rahat geliyordu.

Gergi anahtarını setten çıkardı ve önceki gece yaptığı araştırmada belirlediği uygun büyüklükteki penayı seçti; standart anahtarı kapı kilidinin göbeğine soktu, hafifçe sola çevirdi ve üzerinde sürekli baskı kurdu. Daha sonra penayı anahtarının üzerine soktu ve içindeki bulmaca üzerinde çalışmaya başladı. Bir kilidi açmak tam da bir bulmacaydı. Bir kilidin bilmecesi, dağınık yapboz parçaları yerine, kilitleme pimlerinin bağlanma sırasını ve bunları ayarlamak için ne kadar basınca ihtiyaç duyulduğunu çözmekti. Bunu daha önce hiç üzerinde çalışılmayan bir kilit üzerinde denemeye kör seçim deniyordu ve Alex'in bu konuda oldukça fazla deneyimi vardı.

Bu özel sürgüde beş pim yığına vardı. Gözlerini kapattı ve en fazla dirence sahip olanı yoklayarak penayı her yığına doğru hareket ettirdi. Bu durumda ikinci yığını bulduğunda, yerine oturduğunu duyana kadar en üstteki sürgüyü ayarlamak için penayı yukarı doğru eğdi. İlk yığına geri döndü ve yeniden başladı, bu sefer dördüncü iğnede yeni direnci buldu. Bileğinin hafif bir hareketiyle onu yerine yerleştirdi. Beş pimin her biri için işlemi

tekrarladıktan sonra her birini yerine yerleştirmesi üç dakikadan biraz fazla sürdü. Gergi anahtarını çevirdi, Byron Zell'in daire kapısının kolunu tuttu ve başparmağını mandala bastırdı. Kapı sihırlıymış gibi açıldı.

İçeride aletlerini deri cüzdana geri koyup cebine yerleştirdi. Daire karanlıktı ve gözlerinin alışması için biraz zaman harcadı. Daha sonra dairenin içinden geçerken ellerine bir çift lateks eldiven taktı. Tek bir şeyin peşindeydi, yalnızca tek bir şeyin: Byron Zell'in mali kayıtlarının. Alex ona rehberlik etmesi için küçük bir el feneri kullanarak adamın ofisini buldu, masanın arkasına oturdu ve bilgisayarı çalıştırdı. Ekran canlandı ve odayı ürkütücü mavi bir ışıqla aydınlattı. İlk şansı Bay Zell'in bilgisayarının şifreyle korunmamış olmasıydı. Dosyaları arasında gezinirken birkaç dakika sonra Zell'in mali belgeler klasöründeydi. Onları okuyacak zaman yoktu, zaten asla plan bu olmamıştı. Dosyaları kopyalamak çok riskliydi çünkü bu süreçte arkasında dijital bir parmak izi bırakabilirdi. Alex'in planı çok daha basitti ve suç ortağı olarak yalnızca Byron Zell'i bırakacaktı.

Alex hızla adamın şifresi senkronize edilmiş e-posta hesabına giriş yaptı. Yeni bir mesaj yazan Alex, her mali belgeyi e-postaya ekledi, Lancaster & Jordan'dan Garrett Lancaster'a gönderdi ve e-postaya *İncelemeniz İçin Özel Belgeler* adını verdi. E-postanın gövde kısmınaysa Alex tek bir cümle yazdı:

Bay Lancaster, talep ettiğiniz belgeler ektedir.

—Byron Zell

Alex e-postayı gönderdi ve telefonu çalarken bilgisayardaki oturumu kapattı.

"Evet." diye fısıldadı telefonu kulağına götürdüğünde.

Buck, "Geri döndü." dedi. "Acele etmelisin."

"Geri mi, nasıl yani?"

"Az önce lobiye girdi. Muhtemelen şu anda asansördedir."

"Kahretsin Buck! Ve sen daha onu *yeni mi* gördün? Bir anda mı ortaya çıktı?"

"Sonra bana bağırırsın. Ama şimdi hemen oradan defol, Alex!"

Alex aramayı sonlandırdı, telefonu cebine koydu ve bilgisayarı uyku moduna aldı. Sandalyeyi yerine koydu ve hızla dairenin içinden geçti. Kapı arkasından tıklayarak kapandıktan sonra kilit devreye girip girmediyini kontrol etti, sonra kolu bir bezle sil-di ve asansöre doğru koştu. Tam çağrı tuşuna basmak üzereyken lobiden gelen asansörün sesini duydu. Döndü ve koridor boyunca hızla koştu, tam Byron Zell koridorda belirlediğinde merdiven boşluğu kapısını iterek içeri girdi. Alex kapının tamamen kapanmasını engelledi ve kapı ile çerçeve arasındaki aralıktan baktı. Zell'in merdiven boşluğunda saklandığı yerden koridorda yürümesini, anahtarını kilide sokmasını ve dairesine girmesini izledi. İçeri girdikten sonra merdiven boşluğu kapısının kapanmasına izin verdi ve merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı. Oradan koridora yürüdü ve altıncı kata inen asansöre bindi. Malzeme odalarına doğru ilerledi, servis asansörüne binerek otoparka indi ve bir dakika sonra ana caddeye çıktı. SUV'unun kapısını açtı, direksiyona geçti ve Buck'a baktı.

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Beni aramadan önce Zell'in lobiye gelmesini bekledin."

Buck, suçlama karşısında duyduğu şaşkınlığı ifade etmek amacıyla sahte bir ses tonuyla, "Elbette hayır." dedi. "Dikkatim dağıldı, hepsi bu."

"Saçmalık. Buck Jordan'ın dikkati gözetlemelerde dağılmaz."

Buck karşılık olarak yalnızca gülümsedi. Alex başını salladı ve SUV'u vitese takmadan önce motoru çalıştırdı.

"Fazladan bir dakika daha kalmış olabilirdim." dedi. "Asansörde neredeyse onunla karşılaşıyordum."

"Başka türlü nasıl yapardın?"

Alex başını salladı. "İhtiyacımız olan her şeyi aldım."

"O halde bunun tam da olması gerektiği gibi başarılı bir gece olduğunu söyleyebilirim."

22. KISIM

Manhattan, New York

3 Mart 2023, Cuma

09:20

LAURA MCALLISTER, ÜLKENİN BİR NUMARALI SABAH programı olan *Wake Up America*'nin setinde oturduğu sırada çok gergindi. Sabah televizyonculuğunun kraliçesi Dante Campbell'ın karşısında oturduğuna inanamıyordu. Işıklar kör ediciydi ve cildi sıcaktı. Koltuk altları terlemiş ve bluzu sırtına yapışmıştı. Ağzı pamuk gibi kurumuştı ve yapuncıların yanındaki masaya koyduğu bir bardak suya uzanmayı düşündü ama bardağın nemli ellerinden kaymasından endişelendi. Bunun yerine, tıpkı kendisine öğretildiği gibi televizyon kamerasına baktı ve rahat nefes almaya çalıştı, konuştuğunda sesinin titremeyeceğini ve sözlerinin boğazına takılmayacağını umuyordu.

Yapımcı son saniye talimatlarını bağırdı ve Laura geri sayımın başladığını duydu. Sonra aniden set, Dante Campbell'ın sesi dışında sessizliğe büründü.

Dante Campbell mükemmel ve pratik konuşmasıyla kame-
raya "Gazetecilik Amerikan kampüslerinde popüler bir daldır."
dedi. "Her yıl on beş binden fazla öğrenci, gazetecilik dünyası-
na girme umuduyla dört yıllık programlardan mezun oluyor.
Toplama iletişim dalları da dahil edildiğinde sayı daha da artı-
yor. Ben de bir zamanlar gazetecilik okudum ve bugün üniver-
sitede seçtiğim yol nedeniyle burada karşınızda oturuyorum.
Ancak gazeteciliğin çehresi değişiyor. Sosyal medya daha geniş

yelpazedeki seslerin duyulmasına olanak tanıyor ve bazı gazeteciler sadece birkaç yıl önce mümkün olmayan yollarla hikâyeler aktarıyor. Podcast'ler, Substack ve diğer geleneksel olmayan yayınlar, gazetecilerin hikâyelerini anlatmalarına ve izleyicilerine yeni ve benzersiz yollarla ulaşmalarına olanak tanıyor."

"Laura McAllister bunlara mükemmel bir örnek. Laura, Washington D.C.'nin kalbinde yer alan küçük bir liberal sanat okulu olan McCormack Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisi. McCormack Üniversitesi'ne yalnızca bin beş yüz öğrenci devam etmekte, bu yüzden Laura'nın hikâyesi bu kadar etkileyici. Laura, birinci sınıftayken, *The Scoop* adlı küçük bir üniversite radyo programının kuruculuğunu üstlendi; bu program, aslında birkaç arkadaşının dinleyebileceği dedikodu ve popüler kültür hakkında sıradan bir programdı. Bugün Laura son sınıf öğrencisi ve *The Scoop* bir üniversite radyo programından çok daha fazlası. Laura küçük programını ülke çapında duyulacak bir şeye dönüştürmeyi başardı ve bu sabah onu aramızda görmekten çok mutluyuz."

Dante bakışlarını kameradan çevirip misafirine yöneltti.

"Laura, programa hoş geldin."

"Teşekkür ederim. Burada olmak harika."

Sözcükler açıkça ve kekelemeden ağzından çıktı.

"Küçük bir sesi duyurmanın ve yüksek sesle duyurmanın somut örneği oldun. *The Scoop*, küçük bir üniversitenin kampüsündeki küçük bir stüdyodan yayın yapıyor. Siz ve McCormack Üniversitesi geçen hafta ekibimin bazı çekimler yapması için stüdyoya girmesine izin verme nezaketi gösterdiniz. Ancak mikrofonunuzun küçük boyutunun aksine birçok insan söyleyeceklerinizi dinliyor."

"Okuldan böyle bir destek aldığım ve ele aldığım hikâyeler bu kadar geniş çapta ilgi uyandırdığı için çok şanslıyım."

"Bu sabah sizinle konuşmak istediğim şey de buydu: yıllar öncesiyle karşılaştırıldığında bugünkü haber ve bilgilerin dağıtımı ve sosyal medyanın gazeteciliği değiştirme şekli. Onlarca yıl önce çoğu insan haberleri akşam haberlerinden veya yerel gazeteden alıyordu. Kablolü haberler 1990'larda bu aracı büyüttü.

İnternetin gelişiyle haberlerin manzarası bir kez daha değişti. Ve şimdi sosyal medya bilgi otoyolunu yeniden açıyor.”

Dante Campbell kucağındaki indeks kartına baktı. “İkinci sı-nıftayken, kolejlerin ve üniversitelerin kampüs yaşamını ve bir bütün olarak üniversite deneyimini kız öğrenciler için daha gü-venli hale getirebileceklerinin yollarını vurgulayan bir program hazırlamışsın. Bu olay ağızdan ağza McCormack Üniversitesi’-nden diğerkampüslere yayılmış. Bunu ben de duymuş ve kendi sosyal medya hesaplarımdan da paylaşmıştım. Bugün McCor-mack da dahil olmak üzere pek çok üniversite senin talep ettiğın Güvenli Liman Projesi’nin tamamını veya bir kısmını benimse-miş durumda. Güvenli Liman’ın ana stratejilerinden biri, öğren-cileri kampüs dışındaki alanlardan güvenli bir şekilde yurtlara geri götürmek için üniversite tarafından işe alınan ve geçmişleri araştırılan araç sürücüleri; bu, ülke çapındaki kolejler tarafından benimsenen bir fikir. İlk başladığında elindeki teknik imkanlarla McCormack Üniversitesi’ne giden bin beş yüz öğrenciye ulaş-mayı amaçladığın düşünülürse sonuçta ülkedeki neredeyse her kampüse ulaşmış olman gerçekten dikkate değer bir başarı.”

“Evet.” dedi Laura. “Bu programın bu kadar büyümesi ve Güvenli Liman Projesi’nin bu kadar geniş çapta benimsenmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Programımla gerçekten gurur duyuyorum ve bu kadar çok yönetici bunu duyabildiğı için minnettarım. Sadece *duymakla* kalmayın, içeriğı de dinleyin ve harekete geçin. Hikâye-me bağlantı verdiğiniz ve takipçilerinizi *The Scoop*’la tarıştırdığınız için size de minnettarlığımı iletmek isterim.”

Dante gülümsedi. “Elbette. Önemli ve güçlü bir hikâyeydi. Ar-tık McCormack Üniversitesi’nde son sınıftasın. Mezun olduktan sonra kendini nerede görüyorsun ve sosyal medyanın kariyerin-de nasıl bir rol oynadığını düşünüyorsun?”

“Mezun olduktan sonra kendimi bir tür araştırmacı gazetecili-ğın peşinde koşarken görüyorum. Bunun neresinde olacağımdan ve hangi biçimde olacağından henüz emin değilim. Sosyal medya söz konusu olduğunda elbette pek çok tuzak olduğunu düşünü-yorum. Küçük çocuklar ve özellikle kızlar için. Ancak doğru kul-lanıldığında bu platformlardan pek çok faydanın gelebileceğine

de inanıyorum. Küçük kampüs radyo programımı McCormack Üniversitesi'nde dinlemek isteyen herkese yayınlamaktan son derece mutluydum. Ancak daha geniş bir izleyici kitlesi bulduğum için heyecanlıyım ve daha büyük bir takipçi kitlesinin sadece ilginç hikâyeleri değil aynı zamanda doğru hikâyeleri bildirme sorumluluğunu da beraberinde getirdiğini anlıyorum.”

“Ve anladığım bu senin için bir dönüm noktası. Kendini en başta dedikoducu kız olarak tanımladın. Sanırım programında sıklıkla yer verdiğin popüler dedikoduları tanımlamak için kullandığın terim ‘pop-dedi’ idi.”

“Ben bir popüler kültür bağımlısıyım ve bunun değişeceğini düşünmüyorum. İzleyicilerimin büyük bir kısmı programın popüler kültüre bakış açısını seviyor ve bunun değişeceğini düşünmüyorum. Ancak evet, platformum büyümeye başladığında ve daha fazla insan anlattığım derinlemesine hikâyeleri dinlemeye başladığında, değişiklik yapmak zorunda kaldım. Ama bu benim için doğaldı. Hiçbir zaman eğlence muhabiri olmayı istemedim. Her zaman daha vurucu konuları ele almayı planladım. Kampüs güvenliği sorunu, umarım çok daha fazlasının sadece ilkiydi.”

“Bu bir sonraki sorum için harika bir geçiş. Üniversitedeki son döneminde senden ve *The Scoop*’tan ne bekleyebiliriz?”

“Gerçek bir gazeteci olmak yerine öğrenci gazeteci olmanın iyi yanı, haber yapacağım şeyi seçebilmem ve bunu son teslim tarihi olmadan yapabilmem. Mezun olmadan önce *The Scoop* için planladığım birkaç şey var tabi.”

“Herhangi bir ipucu var mı?”

Laura gülümsedi. “Görmek için takip etmen yeterli.”

“Gerçek bir gazeteci gibi konuştun. Seni programda görmek çok güzel Laura. İyi işler yapmaya devam et. Ve bundan sonra hangi gişe rekorları kıran hikâyeyi ele alacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

O sabahın ilerleyen saatlerinde Laura McAllister’ın sosyal medya hesapları bir milyon takipçiye ulaştı. Gerçekten de hesaba katılması gereken bir güç haline geliyordu.

23. KISIM

Washington D.C.
4 Mart 2023, Cumartesi
23:58

KIZ KENDİNİ KARDEŞLİK EVİNİN GİZLİ BİR ODASINDA tek başına bulduğunda, bir cumartesi gecesini geç vakitlerdi. Yalnız değildi, bir erkekle birlikteydi ama kardeşlik partisine birlikte geldiği arkadaşlarından uzaktaydı. Karanlık bir merdiven boşluğunu, ayak sürüdüğünü ve adamın gülüp onu teşvik ettiğini hatırladı. Kolunun altındaki bir elin, bacakları zayıf ve dengesi bozulduğu için merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım ettiğini hatırladı. Fazla içki içmemişti ama genelde içkiye karşı toleransı düşüktü, bu yüzden kendini aşırı içki içtiğine inandırmaya çalıştı. Genellikle sert çaylara ve sodalara takılıp kalırdı çünkü bunların tadı güzeldi ve biradan daha sert değildi. Ancak bu geceki kardeşlik partisinde barın arkasındaki dev bir fıçıdan servis edilen, içi punçla dolu kırmızı bir kupayı kabul etmişti. Artık düşünceleri bulanıktı ve oda dönüyordu. Onu buraya getiren adamın yüzü bulanık ve dalgalıydı. Sesi sanki suyun altında konuşuyormuş gibi boğuk geliyordu.

Adam dirseğine hafifçe baskı uygulayarak kolunu kaldırdı ve kupayı tutan elini ağzına götürüp ona içmesini söyledi. Daha fazla punç içme konusundaki isteksizliğine rağmen buna mecbur kaldı. Adamın adını şimdi hatırlayamıyordu. O ve arkadaşları son dakikada mesai sonrası kardeşlik partisine gitmeye karar vermişlerdi ve şu anda birlikte olduğu adam onu dans pistinin

yakınında bulmuştu. Bir süredir onunla flört ediyordu ve çok geçmeden arkadaşları ortalığa dağılırken o da bir köşede adamla konuşuyordu. Şimdi, oraya nasıl geldiğini tam olarak hatırlayamamasına rağmen, açıklanamaz bir şekilde adamla yalnızdı.

Boynunu öptüğünü hissetti. Çenesindeki sakal onu ürküttü. Dehşete düşmüş olmasına rağmen kendini gülmeye zorladı ve onu itmek için elini kaldırmaya çalıştı. Ancak kol kasları onu savuşturamayacak kadar zayıftı. Tekrar denedi ama sonuç aynıydı ve kendini sanki uyanamadığı bir rüyanın içindeymiş gibi hissetti. Adam önce boynunu, sonra dudaklarını öpmeye devam ederken sertçe yutkundu. Dilini ağzının içine soktuğunda tek yapmak istediği adamdan uzaklaşmaktı. Sonra adamın omuzlarını geriye doğru bastırdığını hissetti. Onu kanepeye iterken direnmeye çalıştı.

Uyandığında yerdeydi, keçeleşmiş halı yanağını tırmalıyordu. Gözlerini açtığında fotofobi ve gözlerinin arkasından yayılan ve beyninin derinliklerine kadar uzanan bir baş ağrısıyla şaşkına döndü. Işık hassasiyeti azaldığında fark ettiği ilk şey pantolonunun üzerinde olmamasıydı. Kafası karışmış ve utanmış bir halde doğrulup oturdu ve elleriyle kendini kapattı. Sütyeni hâlâ üzerindeydi ama kolsuz bluzu göğüslerinin üzerine kadar çekilmişti. Kot pantolonu yanında bir yığın halindeydi ve iç çamaşırı sol ayak bileğine sarılıydı.

Bacaklarının arasındaki bıçak gibi saplanan acıyı fark etmeden önce başındaki ikinci bir ağrı dalgasıyla mücadele ederek hızla iç çamaşırını yukarı çekmek için uzandı. Adrenalin, kot pantolonunu alıp giyerken duyduğu rahatsızlığı görmezden gelmesine izin verdi. Etrafına baktı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Önceki geceye ait anı parçaları aklına gelmeye başladı. Parti. Kardeşlik evi. Arkadaşlarıyla dans pistinde içki içiyor ve eğleniyordu. Ama sonrasında ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Yaşadıkları belli belirsiz değildi ya da eksik parçalar yoktu; tamamen gitmişti. Dans pistinden sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Ne arkadaşlarını ya da yalnız başına buraya nasıl geldiğini, ne de kardeşlik evinin

içindeki bir odada, kanepenin yanında yerde yatıyor olmasının sebebini.

Hem baş ağrısından hem de bacaklarının arasındaki ağrıdan dolayı ayağa kalkmakta zorlandı. Bir şeyler ters gidiyordu ve en kötüsünden korkuyordu. Ayakkabılarını aradı ama bir an önce bu evden çıkmak istediği için vazgeçti. Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığı anda merdivenlere giden bir koridor buldu. Merdivenlerden ihtiyatlı bir şekilde indi, inerken bir elini korkuluklara, diğerini de karnının üzerine koydu. Sahanlığın altındaki kapıyı açtığı anda, parlak sabah güneşi, kafasını delip geçen yakıcı bir ısırapla gözlerine hücum etti. Kulakları çınladı. Dışarıda, kardeşlik evinden çıkıp arka otoparka gittiğini fark ederek yönünü toparladı. Dairesi iki blok ötedeydi ve dikkatlice oraya doğru ilerledi. Apartman kompleksinin otoparkına vardığında, arabasının anahtarlarını kot pantolonunun cebinden çıkardı, anahtarlığı başının üzerine tuttu ve arabasının korna sesini duyana kadar düğmeye birkaç kez bastı. Güneş ışığından dolayı gözlerini kısarak aracı doğru ilerledi, kapıyı açtı ve sendeleyerek sürücü koltuğuna düştü.

On dakika sonra acil servise girdi ve resepsiyona yaklaştı. Bankonun arkasında bir kadın görünce sevindi. Aniden ve açıklanamaz bir şekilde darmadağınık görünümü hakkında (dalgalı saçlar, lekeli makyaj ve olmayan ayakkabılar) bir erkeğin onu selamlamış olmasından daha az endişelenmeye başladı.

“Merhaba.” dedi kadın endişeyle. “Sana nasıl yardımcı olabiliriz, tatlım?”

“McCormack Üniversitesi’nde öğrenciyim...” Kız gözyaşları gözlerini doldurup yanaklarından aşağı akarken zorlukla yutkundu. “Sanırım dün gece tecavüze uğradım.”

24. KISIM

Washington D.C.
6 Mart 2023, Pazartesi
09:10

LARRY CHADWICK GÖREVLENDİRİLMİŞTİ. HER NE KADAR Tanrı tarafından çağrılmamış olsa da ABD Columbia Bölgesi Temyiz Mahkemesi'nden Lawrence P. Chadwick, ABD başkanı tarafından çağrılmıştı ve artık hayallerine çok yakındı. Yıllar boyunca Larry'nin adının, bir sonraki boş pozisyon oluştuğunda Yüksek Mahkeme için potansiyel adayların kısa listesine ekleneceğine dair dedikodular gelip geçmişti, ancak Larry birçok meslektaşının bu tür beklenmedik olasılıklara çok fazla umut bağladığını görmüştü. Hatta o kadar ki, randevuları iptal edildiğinde pişmanlık kariyerlerini raydan çıkarmıştı. Larry'nin hedefi hiçbir zaman sarsılmamıştı: İşini yap, iyi yap ve dürüstçe yap. Ve dürüstlüğü mümkün olmadığı durumlarda ki bunun mümkün olmadığı pek çok örnek vardı, bıraktığın izleri yeterince iyi araştır ki, gözetim komitesi incelemeye karar verse de hiçbir şey bulamasın.

Mahkemelerde yükselirken Larry, ülkenin elitlerinin ve güçlülerinin görüşlerinin, pozisyonlarının ve politikalarının artılarını ve eksilerini tartan görünmeyen bir veri tabanında her hareketini izlediklerini, karakterini değerlendirdiklerini, kararların listelediklerini biliyordu. Rolünü oynadı ve skoru tutanlarla ilgilenmeden hareket etti. Belki bir gün adının gündeme geleceğine inanarak planına sadık kaldı. Ve o gün nihayet geldi.

Larry, geçtiğimiz ay Jonathan Miller'ın ölümüyle açılan Yüksek Mahkeme'deki en son boş kadroyu doldurmak için kısa listeye alınmıştı. Yargıç Miller'ın ölümü sürpriz değildi. Seksen sekiz yaşında ve obez olan adam, yetişkin hayatı boyunca diyabetle mücadele etmişti. Pankreas kanseri teşhisi bile adamı istifaya ikna edememişti. Eski kafalı inatçı güneyli, uykusunda ölmeden önce iki yıllık kemoterapi tedavisi boyunca bir gün bile işini kaçırmamıştı.

Yargıç Miller'ın kötü sağlık durumu uzun süredir siyasi bir tartışma konusu olmuştu ve yeni yönetim, onun yerine geçecek potansiyel adayların bir listesiyle göreve gelmişti. Listede 12 aday yer alıyordu ancak çoğu sadece göstermelikti. Adaylar çeşitlendirilmiş ve seçkindi ve oy veren hemen hemen her seçmene hitap ediyordu. Ancak liste özetlendiğinde yalnızca birkaç aday zirveye çıkıyordu ve Lawrence P. Chadwick onlardan biriydi.

Larry öğleden sonra programını boşaltmıştı ve şimdi, kömür rengi bir takım elbise ve lacivert kravat takmış halde DC ofisinin önünde duruyordu. Renkli camlı siyah SUV kaldırma yanaştı ve FBI'nın hayatını incelemekle görevlendirilen özel ajanı Annette Packard yolcu koltuğundan indi.

"Larry," dedi Annette elini uzatarak ona doğru yürürken. "Seni tekrar görmek güzel."

Larry kadının elini sıktı. "Seni de Annette."

Sahte ilişkilerin en sahtesini paylaştılar. Birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi yaptılar, oysa aslında her birinin diğerinin başarsız olduğunu görmekte çıkarı vardı. Annette Packard, Yüksek Mahkeme'deki yerinin bekçisiydi. Görevi Larry'nin hayatını gözden geçirmek ve onu başkanın adayı olarak kötü bir seçim haline getirebilecek her türlü ihlali bulmaktır. Larry'nin göreviyse hiçbir şey bulamadığından emin olmaktır.

Annette, Larry'nin binmesi için devlete ait SUV'un arka kapısını açarken, "Giderken sana bilgi vereceğim." dedi.

Larry, bir alana bir bedava Brooks Brothers takımı giyen ciddi görünüşlü bir adamın yarındaki yerini aldı. Ön koltuktaki sürücünün de aynı takım elbiseyi giydiğini göldü.

Larry yerine otururken adam başını hafifçe sallayarak, "Efendim." dedi.

SUV kaldırımından ayrılırken Larry garipser şekilde gülümse-di. Ön koltuktaki Annette Larry'yle konuşabilmek için döndü.

"Başkan dış istihbarat komitesiyle toplantıda. On on birde toplantısının bitmesi gerekiyor. Seninle konuşmak için otuz da-kika ayırdı."

Bu Larry'nin başkanla üçüncü görüşmesi olacaktı. Üçüncü ve sonuncusu, eğer söylentiler doğruysa. Gelecek ay her şey yolun-da giderse, bugünden sonra özgür dünyanın lideriyle bir sonraki görüşmesi, Gül Bahçesi'nde tüm basın önünde halka açık bir buluşma ve selamlama sırasında olacaktı. İşte o zaman ülke, Baş-kan'ın Yüksek Mahkeme'deki boş koltuğu doldurmak için Law-rence P. Chadwick'i seçtiğini kesin olarak bilecekti.

Geçtiğimiz üç ay boyunca Larry, Gizli Servis ve FBI üyeleriyle görüşmüştü; Annette Packard asıl kişiydi ve süreci denetliyordu. Larry'nin geçmişini (resmi olarak bilgi alma ve inceleme süreci olarak adlandırılıyordu) araştırdı ve zorlu adaylık sürecinden geçme şansını zedeleyebilecek tehlike işaretlerini aradı. Dahası, Annette başkan için utanç verici olabilecek şeylerin peşindeydi. Bu inceleme süreci, bir adayın yaşamının adli tıp tarafından incelenmesiydi ve Larry kendi araştırması aracılığıyla Annette Packard'ın bu konuda başarılı olduğunu öğrenmişti. Senatörle-ri, kongre üyelerini ve kadın kongre üyelerini, başkan yardımcısı adaylarını ve valileri incelemişti. Larry Chadwick onun ilk Yük-sek Mahkeme adayıydı.

Annette Packard, lise günlerinden itibaren Larry'nin hayatını düzenli bir şekilde taramış, şüpheli bulduğu her şeyi koklamış ve sır sakladığına inandığı kayaları ters çevirmişti. Annette gençlik yıllarından günümüze kadarki kısım için bunu yapmıştı. Larry, onay duruşmaları sırasında kendisini ve dolayısıyla başkanı kötü duruma düşürebilecek ihlaller, utanç verici gaflar, aptalca hatalar, örtbas etmeler, suçlar veya hoş olmayan herhangi bir şey aradığını biliyordu.

Annette, Larry'ye ilk toplantı sırasında "Bana güvenin." de-mişti. "Eğer yaptığınız, bulacağız."

Bakabilirlerdi ama Larry hiçbir şey bulmayacaklarından emindi. Başlangıçta hayatını doğru yola koymuştu. Bir donanma komutanının oğlu, sonradan tanınmış bir iş adamı olan Larry, Connecticut'ta yelkencilik yaparak ve özel okula giderek büyümüşü. Lisede yaptığı en kötü şey Renee Beckham'ı bir amigo kız için terk ettiğinde onun kalbini kırmaktı. Ancak Larry, bu küçük ihlalin bile telafi edildiğine inanıyordu. Beş yıl sonra hukuk birinci sınıftayken Renee ile evlenmişti. Evliliklerinin yirmi beş yıl sürmesi ve üç çocuk sahibi olması, Renee'nin onu affettiğinin kanıtıydı. Ondan sonrasında bulabileceği her şey ise iyice derine gömülmüşü ve Larry, Annette Packard'ın onları bulacak kadar derine inmeyeceğinden emindi.

Larry'nin lise deneyimi mülayim olarak adlandırılırsa üniversite günleri de en fazla solgun olarak adlandırılabilirdi. Yale'de hiçbir zaman gizli topluluklar efsanesine kapılmamıştı, kardeşlik yaşamının cazibesini reddetmişti ve zamanının çoğunu kütüphanede geçirmişti. Duke'taki üç yıllık hukuk fakültesi kitaplarla, işlerle ve stajlarla doluydu. Larry Chadwick başını belaya sokacak zamanı hiç bulamamıştı.

Yani Annette Packard, FBI ajanlarından oluşan ekibi ve hayatını karıştıran Gizli Servis serserileri istedikleri gibi her şeyi didikleyebilirlerdi. Bulunacak hiçbir şey yoktu. En azından kolayca bulabilecekleri hiçbir şey yoktu.

25. KISIM

Washington D.C. 6 Mart 2023, Pazartesi 20:36

DAİRESİ POTOMAC'A BAKAN BEŞ KATLI BİR BİNANIN en üst katında yer alıyordu. Sıkı bir hayal gücüyle bile büyük bir şehir olarak kabul edilemeyecek ama yine de küçük McIntosh, Virginia ile tam bir tezat oluşturan Cambridge'deki zamanına kadar asla bir şehir kızı olmayan Alex, artık kendisini küçük bir kasabada hayal edemiyordu. En yakın şehrin arabayla iki saat uzaklıkta olduğu sakin bir banliyöde büyümüştü ama bugün şehir hayatının koşuşturması onu çok da rahatsız etmiyordu. Belki de çekiciliği, asla yalnız olmamakla birlikte görünmez hissetmenin ikili hissiydi.

Donna ve Garrett'ın ikinci evi (Alex'in duruşması sırasında kaçtığı ve başarısız üniversite girişiminden sonra kaldığı yer) Appalachian Dağları'nın eteklerinde saklı olmasına rağmen, Alex oradayken tanınmaktan sürekli korkuyordu. Cambridge'den dönüşünü takip eden aylarda Alex, boş sokakları ve rahat tesisle riyle küçük kasabada öne çıktığını hissetti. Bir zamanlar ailesini öldürmekle suçlanan donuk gözlü kız olarak tanınmanın amansız endişesi, onun biçimsiz ruhunu parçalayan bir başka yaraydı ve bu yarayı Drew Estes ve Laverne Parker açmıştı. Ancak artık huzursuzluğun azalmasına yetecek kadar yıl geçmişti. Georgetown'daki dairesini yirmi üç yaşındayken satın almıştı ve şimdi kendini kalabalığın içindeki başka bir yüz gibi hissediyordu.

Kimse ona ikinci kez bakmıyordu ve Washington D.C.'nin kalabalık sokaklarında kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Bazıları bunu ilerleme ve olgunluk, genç bir kadının dünyada yolunu bulması olarak kabul eder. Bazıları ise bunu, içinde korkunç bir travmanın da yer aldığı zor bir geçmişi aşmak ve bu korkunç durumdan en iyi şekilde yararlanmak olarak değerlendirebilir. Ama Alex gerçeği biliyordu. Geçmişiyle baş edebilme yeteneği, hayatını düzgün bir şekilde üç kategoriye ayırmasından kaynaklanıyordu. Anonim benliğiyle, dik saçlı asi Alex Armstrong, dünyada görünmez bir şekilde hareket ediyor, Lancaster & Jordan'da araştırmacı olarak çalışıyor ve çoğunlukla normal bir yaşam sürüyordu. Eski benliğindeyse, bütün dünyanın ailesi öldürülmüş, donuk gözlü kız olarak bildiği Alexandra Quinlan'dı. Ve gerçek benliği, içine bazı unsurlar eklenmiş diğer iki benliğin bir kombinasyonuydu. Kolayca tanımlanamasa da bu unsurlar Alex'in ailesinin başına gelenlere dair yanıtlar aramasını ve ne kadar zaman geçerse geçsin eninde sonunda gerçeği bulacağı konusunda kendine güvenmesini sağlıyordu.

Her bir kişiliğini tanıyan insan çevresi dardı. Bunlar arasında Donna ve Garrett Lancaster'ın yanı sıra Lancaster & Jordan'da onun davasında çalışmış bir avuç avukat da vardı. Ayrıca Alleghany'de Alex'le tanışıklarından beri neredeyse her şeyi bilen ıslahevindeki arkadaşları da vardı. Ve son olarak, yıllar süren haftalık seanslar boyunca Alex'in geçmişine dair her ayrıntıyı bilinçaltından çıkaran psikiyatristi vardı. Dr. Moralis muhtemelen Alex'i kendisinden daha iyi tanıyordu.

İlk başta tereddüt etse de haftalık seanslar Alex'in DNA'sını neyin oluşturduğunu anlamasını sağladı. Yıllar süren terapi, Alex'e on yıllık yolculuğunun başından beri çarpık olduğunu anlaması için gereken araçları sağlamıştı. Benzer kayıplara maruz kalan veya benzer bir trajediye katlanan başkalarının da olduğunu biliyordu. Ancak yas sürecini muhtemelen daha yapılandırılmış ve geleneksel bir şekilde geçirmişlerdi. Alex'in yolculuğu başından beri yanlış adımlarla ilerliyordu. Ailesinin kaybının yasını gerektiği gibi tutması, hatta ölümleri içselleştirebilmesi için

kendisine zaman verilmemişti. O gecenin travmasını atlatıp yas tutmak için gereken zamanı hayatta kalmaya harcamış ve birlikte hapsedildiği gerçekten aşağılık çocuklardan kurtulmaya çalıştığı acımasız bir çocuk gözaltı merkezine gönderilmişti. Donna ve Garrett onun serbest bırakılmasını sağladıktan sonra medyadan kaçınmak için uygulanan önlemler, Alex'in o önemli gecede olanları işlemek için yapması gereken işi gölgede bırakmıştı. Ardından Virginia eyaletine karşı hakaret davası açılmıştı. Alex, ailesinin öldürüldüğü gece hakkında ilk kez tanık kürsüsündeyken, dolu bir mahkeme salonu ona bakarken televizyon kameraları onun her kelimesini kaydetmişti. Yolculuğu gerçekten de çarpıktı ve terapisti, yaşamdaki gidişatını düzeltmenin, sonunda hayal edilen bir ütopyaaya ulaşmaktan daha önemli olduğunu belirtmeye devam etti.

Dolayısıyla, ailesinin öldürülmesinden on yıl sonra Alex'in uyku saatlerinin onu ilk silah sesiyle uyandığı ana geri götürmeye devam etmesi mantıksız, hatta beklenmedik değildi. Yıllar geçtikçe rüyalar berraklaşarak canlı hale gelmişti. Nadir gecelerde Alex rüya görürken tamamen bilinçli oluyordu, olup bitenlerin bir rüyada gerçekleştiğinin farkındaydı. Bu berrak rüyalar sırasında cesareti artıyor ve büyükbabasının saatinin arkasından gizlice çıkıp yavaşça ebeveynlerinin yatak odasına doğru ilerliyordu. Ancak o zaman gerçeklik ve kurgu çarpışıyor, örtüşen ama hiçbir zaman tam anlamıyla birleşemeyen iki dünya ortaya çıkıyor ve onu ebeveynlerinin kapısının eşiğinde durduruyordu. Bazen bu rüyalar sırasında aklını kandırmaya çalışır, kendi kendine yalnızca ailesinin kapısına kadar yürüyüp dinlemeyi planladığını söylerdi. Ancak bunun yerine, zihninin yalnızca hayal edebileceği şeyi görmesini umarak kapıdan fırlardı. Kardeşini ebeveynlerinin yatak odasında canlı olarak ayakta ve onun tarafından kurtarılmayı beklerken görmeyi umuyordu. Pompalı tüfeği tutan kişiyi de görmeyi umuyordu. Sonunda yalnızca büyükbabasının saatinin arkasından gördüğü gölge olarak bildiği şekle bir yüz kazandırmak istiyordu. Ama rüyalarında kapı aralığında içeri girer girmez irkilerek uyanıyordu.

İşte bu rüyalardan birinin ardından, Cambridge'deki küçük dairesindeki panonun inşaatına başladı. Uyandığında hatırlayabildiği her ayrıntıyı bir not kartına yazdı ve panosuna astı. Alex, bir kişisel gelişim kitabında genç ve motive insanların vizyon panoları adı verilen benzer koleksiyonlar oluşturduğunu okumuştı. Bu kolajlar insanların yaşam hedeflerini ve kariyerlerinde başarmayı umdukları şeyleri içeriyordu. Bu panolarda terfiler, arabalar ve evler yer alıyordu. Alex'in panosundaysa kanıtlar vardı. Panosu, ailesinin öldürüldüğü geceyle ilgili hatırladığı hayali ya da gerçek her şeyi içeriyordu. Davaya toplanmış veya tahsis edilmiş her türlü delili içeriyordu. Cambridge'deki dairesinin mutfak duvarına asılan bir ilan panosu olarak başlayan şey, yıllar sonra büyüyerek yemek odasının büyük bir bölümünü kaplayan 1,8'e 2,8 metrelik bir şövale haline geldi.

Alex'in sürekli omzunun üzerinden bakma alışkanlığından Drew Estes ve Laverne Parker sorumlu olduğu gibi panodaki en büyük ipucunun sağlanması da onlar sorumluydu. Yıllar önce, İngiliz Leo'nun yardımıyla Drew Estes, Alex'in çatı katındaki terk edilmiş bir kutuda saklı bulduğu ekstrelerden ebeveynlerinin yönettiğini anladığı numaralı banka hesabını açan adamın adını verme konusunda teşvik edilmişti. O adam Roland Glazer'dı. Yıllar boyunca Alex, adamı takıntı noktasına kadar titizlikle araştırmıştı. Araştırma zor değildi. Roland Glazer bir zamanlar tüm haberlerde yer almıştı. Genç kızlara yönelik seks ticareti yapmaktan suçlu bulunan Amerikalı bir iş adamı olan Glazer, Alex'in ailesinin öldürülmesinden birkaç ay önce, 2012'de duruşmayı beklerken hapisanede ölmüştü.

İş, eğlence, siyaset ve teknoloji dünyasında kimin kim olduğuyla bağlantılı olarak Alex'in okuduğu ve çoğu artık panoya ilâştirilmiş olan haberler, Roland Glazer'ın Miami kıyısı açıklarında bir adaya sahip olduğunu ortaya çıkardı. Zenginler ve ünlüler için rutin olarak partiler düzenlerdi. Bu adada genç kızların zengin iş adamlarına, ünlülere ve teknoloji patronlarına sunulduğu söylenmekteydi. Federaller olaya müdahale edip seks ticareti suçlamalarına dair söylentiler sızdıkça bu kadınlardan

üçü kayboldu. Kadınlar uzun süredir Glazer'ın çalışanıydı ve özel adasında ikamet ediyorlardı. Kadınların, gizli partilere kimlerin katıldığına ilişkin önemli ayrıntıları ve Glazer'ın adaya gidiş-dönüş getirdiği kızlarla ilgili ayrıntıları verebileceklerinden şüpheleniliyordu. Glazer'ın onların ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğuna dair spekülasyonlar yüksekti. Gazetelerde üç kadının fotoğraflarına yer verildi ve internet sitelerinde yayınlandı. İşte o zaman, Roland Glazer'ı araştırırken Alex, ailesinin neden öldürüldüğüne dair yanıtlar bulma arayışındaki en önemli keşfi yapmış oldu. Glazer'la bağlantılı olan üç kadın, öldürüldükleri gece ebeveynlerinin yatağında bulunan fotoğraflardaki kadınlarla aynı kişilerdi.

Alex'in okuduğu ifşaatlar ve haberler, Roland Glazer'ın, hikâyesi ana akım haline gelseydi ve davası görülseydi bazı büyük kariyerleri paramparça edecek ve gizli bir yeraltı dünyasını ortaya çıkaracak saatli bir bomba olduğunu öne sürüyordu. Bunun yerine Glazer, duruşmasının başlamasından önceki gece hapis-hane hücrelerinde kendini astı. Anne babasının bu adamla ne alakası olduğu Alex'in gerçeği aradığı yıllar boyunca karşılaştığı en büyük bilinmezlikti.

Roland Glazer'ın fotoğrafını panonun ortasına kırmızı bir raptiyeyle iştirilmişti. Glazer'ın resminin ve ebeveynlerinin yatağında bulunan kadınların fotoğraflarının çevresinde düzinelerce indeks kartı ve haber vardı. Yatak odasının penceresinden alınan tek parmak izinin görüntüsü, tahtarın sağ tarafında yerini almıştı; bugün de başından beri olduğu kadar büyük bir gizemdi. Alex tahtayı incelerken, gerçeği bulmaya yıllar önce panoyu oluşturduğundan daha yakın olup olmadığından emin değildi. İlerleme eksikliği, Alex'in sürekli susturmaya çalıştığı bir iç diyalogdan kaynaklanıyordu.

Belki de psikoloğu haklıydı. İsteddiği varış noktası değildi, sadece yolculuğun kendisiydi.

26. KISIM

Washington D.C. 6 Mart 2023, Pazartesi 20:36

KANIT TABLOSU OLARAK KULLANILAN AYAKLI ŞÖVA-
le, apartman dairesinin yemek takımı olması gereken bölümünde
bulunuyordu ve Alex tarafından her gün görülebiliyordu. Na-
diren de olsa misafir geldiğinde, gizlemek için tahtanın önüne
akordeon tarzı bir seperatör çekiyordu.

Kapı zili çaldı ve Alex'in dikkatini tahtadan uzaklaştırdı. Ön
kapının yanındaki dahili telefona doğru yürüdü ve düğmeye
bastı.

"Merhaba?"

Garrett, "Hey Alex, benim." dedi. "Yukarı gelebilir miyim? Se-
ninle bazı ofis işleri hakkında konuşmam gerekiyor."

"Elbette." Alex binanın ön kapısının kilidini açmak için düğ-
meye bastı.

Tahtaya geri döndü ve akordeon seperatörü önüne çekti. Alex
kapıyı açarken asansör geldi. Bir dakika sonra Garrett koridorun
sonunda belirdi.

Alex, Garrett içeri girdikten sonra, "Bir bira falan ister misin?"
diye sordu.

"Elbette." dedi Garrett.

Alex buzdolabından bir şişe Sam Adams alıp ona uzattı.

"Peki ev görüşmesi neyle ilgili? Sabaha kadar bekleyemeye-
cek bir şey mi?"

Garrett birasından bir yudum alırken, “Muhtemelen bekleyebilir.” dedi. “Ama bu konuşmayı ofiste yapmak istemedim.”

Garrett pencereye doğru yürüdü ve Potomac’a baktı.

“Byron Zell vakasında ilginç bir gelişme yaşadım.”

Alex zorlukla yutkundu ve kayıtsız görünmek için elinden geleni yaptı. “Ah, öyle mi? Hâlâ o dava üzerinde çalışıyorum. O, kırılması zor bir ceviz. İnternette pek bir şey bulamadım. Teslim ettiği mali kayıtlar da temiz görünüyor. Tüm elde edebildiklerim şimdilik bu kadar.”

Garrett hâlâ pencereye bakıyordu ve hemen yanıt vermedi, sözleri bayat bir koku gibi havada asılı kalmıştı.

“Yani, ne oluyor?” diye Alex sonunda sordu.

“Byron Zell bana bir e-posta gönderdi. İçinde onun tüm mali kayıtları var.”

“Gerçekten mi? Bunları zaten sağladı, diye düşünmüştüm. Araştırmam için bana verdiğin şey bu değil miydi?”

“Evet.” dedi Garrett pencereden dönerek. “Bu yüzden belgeleri ikinci kez gönderdiğinde şaşırdım.”

“Evet, öyle... garip.” Alex durakladı. “Bize verdiği şeyle eşleşiyor mu?”

“Kelimesi kelimesine.”

“Ah, pekâlâ, sanırım cevabını aldın o zaman. Byron Zell’in dedikleri doğru görünüyor. Ancak sen... gönderdiği dosyaların gerçek olmadığını mı düşünüyorsun?”

Garrett pencereden uzaklaşıp Alex’in durduğu mutfağa doğru yürürken, “Hayır, onlar gerçek.” dedi. “Fakat e-postayla birlikte farklı bir sorun ortaya çıktı. Byron Zell’in bana gönderdiği belgelerde başka bir şey daha vardı.”

“Başka bir şey?” Bu sefer Alex’in ses tonu samimiydi. E-postaya yalnızca mali belgeler eklemişti, dolayısıyla ‘başka bir şey’ onun için de yeni bir haberd.

“Dosyalardan biri rahatsız edici çocuk pornografisi içeriyordu.”

“Ne?”

Garrett, Alex’in şaşkınlığını görmezden gelerek, “Berbat şeyler.” dedi. “Bu yüzden kendimi zor bir durumda buldum.

Doğrudan müvekkilimle ve beni işe aldığı davayla ilgili olduğundan mali belgeleri yasal olarak gizli tutmam gerekiyor. İçlerinde kötü bir şeyler olsa bile, avukat-müvekkil ayrıcalığı bunu bildir-memi engelleyecekti. Ancak çocuk pornografisi başka bir şey. Po-lise haber vermekten başka seçeneğim yoktu. Eğer yapmasaydım, suçtan sorumlu tutulabilirdim. Yetkililer şu anda durumu araştırıyor. Zell'in bilgisayarının her ayrıntısını inceleyecek adli bilişim uzmanlarından oluşan bir ekibe sahip olduklarına eminim."

"Kahretsin." dedi Alex kendi kendine.

"Güzel." dedi Garrett. "Endişemi anlıyorsun, sanırım artık yaptığımız küçük dansa bir son verebiliriz. Bir soru sormam gerekiyor ve bana gerçeği söylemeni istiyorum. Palavra sıkma."

Alex başını salladı.

"Zell'in bilgisayarından gelen e-postanın Lancaster & Jordan'la ilişkilendirilmesinin herhangi bir yolu var mı Alex?"

Alex cevabını hemen ağzından kaçırmayacak kadar tecrübeliydi. Garrett'm üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir soru sorduğunu biliyordu, o yüzden kendine biraz zaman tanıdı. Zell'in dairesine zorla girdiği geceyi zihninde yeniden canlandırdı. Her ayrıntıyı adım adım inceledi ve hiçbir hata bulamadı.

"Hayır." diye yanıtladı sonunda.

"Emin misin?"

"Evet."

Alex, Garrett'in onu hukuk müfettişi olarak işe aldığından bu yana geçen yıllar boyunca ona büyük ölçüde güvendiğini biliyordu. Firma için ortaya çıkardığı bilgilerle onu etkilemeye çalışmak ile onu asla tehlikeye atmamak arasında ince bir çizgide yürümüştü.

"Söz veriyorum." dedi Alex. "Bunun bizle bir şekilde ilişkilendirilmesi mümkün değil. Bu yüzden belgeler ondan bir e-postayla size geldi. Zell dışında izi sürülemez."

Garrett'm başını sallayıp birasından bir yudum almasını izledi.

"Ve çocuk pornosu meselesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ben sadece firmaya sağladığı mali bilgilerin özel dosyalarıyla eşleştikten emin olmaya çalışıyordum."

Garrett tekrar başını salladı. "Tamam tatlım. Aç mısın? Seni akşam yemeğine götüreyim."

Alex kendini gülümsemeye zorladı. Üzerini değiştirmek için yatak odasına gitmeden önce, "Açlıktan ölüyorum." dedi. O ve Garrett bu şekilde çalışıyorlardı. Hiçbir zaman çok fazla ileri geri olmazdı. Bilgi alışverişinde bulunulur, ikisi de diğerinin doğruyu söylediğine inanır, tartışma sonuçlanır ve yollarına devam ederlerdi.

Alex birkaç dakika sonra yatak odasından çıktığında Garrett'ı masasının önünde dururken buldu. Seperatörü bir kenara çekmişti ve şimdi panoya ilştirilen fotoğrafları, notları ve gazete haberlerini analiz ediyordu.

Alex boğazını temizledi. "Hazır mısın?"

Garrett panodan ayrılmadı. Ona sırtı dönük bir şekilde konuşuyordu. "Bundan vazgeçtiğini saruyordum."

"Evet, yapamayacağımı anladım. Böylece konuya geri döndüm."

Garrett sonunda döndü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Bunu uzun bir duraklama izledi.

"Bu serin için iyi değil Alex. Her şeyi zihninde çok taze tutmak. Sağlıksız; psikiyatristin sana söylediği bu değil miydi?"

Garrett, Alex'in terapi seanslarından haberdardı. Psikiyatrik tedavi mahkeme kararı değildi ama Alex'e sekiz milyon dolar tazminat veren yargıç tarafından şiddetle tavsiye edilmişti. Verilen tazminatın bir kısmı terapiye ayrılmış ve kendisinin terapiye katılması teşvik edilmişti.

"Dr. Moralis ve ben her konuda aynı fikirde değiliz."

Garrett, "Bazen geçmişini bırakmak iyidir." dedi. "Her şeyi değil. İyi şeyleri değil. Ama bir kısmum."

"Eh, kötü şeyler sadece benim bir parçam. Gitmesine izin vermeye çalıştım ama bu benim için işe yaramıyor. Bakmak, mutlaka bir şey bulmak değil, sadece *bakmak*... onları unutmadığımı hissettiriyor bana. Ve onları unutmak istemediğim için aramayı asla bırakmayacağım."

Uzun bir duraklama daha oldu.

"Akşam yemeğine gidecek miyiz?" Alex sordu.

Garrett başını salladı. "Evet. Pizza?"

27. KISIM

Washington D.C. 10 Nisan 2023, Pazartesi 19:48

56 YAŞINDAKİ ANNETTE PACKARD, ATLETİK YAPISINI pilates ve yüzmeye borçluydu. Pilates'e orta yaşlarında başlamıştı, yüzmek ise onun kanında vardı. Gençliğinde ABD Olimpiyat takımında yüzmeye hayalleri vardı ve bir şansı da olmuştu. Ancak eklem kırıkdağındaki bir yırtılma 400 metre kelebek performansından yarım saniye çalmış ve bu küçük farkla birlikte yüzmeye kariyeri de sona ermişti. Yüzmeye yarışlarını erken bırakmış olmasına rağmen bu sporla büyümüş birçok kişi gibi o da sudan hiç ayrılmadı. J. Edgar Hoover Binasının olimpiik bir havuza sahip olması da buna çok yardımcı oldu. FBI genel merkezine ev sahipliği yapan Hoover binası, Washington'daki en çirkin bina olarak adlandırılırdı ve havuz, binanın ismine saygı duruşu niteliğindeydi. Yeraltı 2. katında bulunan su sporları merkezi, eksik fayanslar ve kötü yamalı betondan oluşan harap bir karmaşaydı. Bu geniş alan, pencerelerden ya da doğal ışıktan yoksundu ve sürekli olarak değiştirilmeleri gereken, kötü çalışan baş üstü floresanlarla gölgeleniyordu. Ancak Annette bu gece olduğu gibi geç saatlere kadar çalıştığında, havuzun yirmi dört saat açık olması işine yarıyordu. Banliyödeki özel bir sağlık kulübünün üyesiydi ama havuz saatleri akşam yedide bitiyordu ve mevcut projesi gecenin o saatinde nadiren özgürlüğüne izin veriyordu.

Kadınların soyunma odası ile havuz arasında kalan hazırlık alanındaki duşlardan çıktı ve altı parkurdan yalnızca birinin dolu olduğunu görmekten mutlu oldu. Yaşlı bir beyefendi kurbağalama ve köpekleme karışımı bir teknikle suda tekmeler atarak ilerlemeye çalışıyordu. Adı Len Palmer'dı, kalça protezi ameliyatı geçirmiş seksen yaşında emekli bir özel ajandı. Annette, adamın hayat hikâyesini önceki hafta havuz dolu olduğu için aynı kulvarı paylaşmak zorunda kaldığında yaptıkları konuşmadan biliyordu. Bu gece Len'in su sıçratığı yerin karşı tarafına yöneldi.

Annette Packard yirmi beş yıldır FBI için çalışıyordu. Bir saha ajanı olarak işe girdiğinde, silah taşımanın ve kötü adamları kovalamanın onun mesleği olmadığını hemen anlamıştı. Bir yıl sonra merkeze alındı ve iki yıl sonra da valilik için siyasi emelleri olan bir bölge savcısı hakkında ön araştırma yapmakla görevlendirildi. Otuz dört yaşında, hayal kırıklığına uğramış bir FBI ajanı olan Annette, aradığını işte bu özel ekipte bulmuştu. Bazen yeteneklerin onları geliştirmeden keşfedildiğini ve hedeflere onların peşinde koşmadan, hatta var olduklarını bile bilmeden ulaşıldığını öğrendi.

Otuzlu yaşlarının ortasında özel bir birime atılan Annette Packard, insanların kişisel ilişkilerini araştırma konusunda ustalık geliştirdi. Yıllar geçtikçe bu konuda çok iyi olduğunu kanıtladı. *Acımasız* kelimesi onun birinin hayatının perdesini aralama ve endişe verici ufak tefek bilgileri köklendirme yeteneğini eni iyi tanımlayan söz olabilir. Uzun yıllardır, önde gelen bir siyasi figür inceleme sürecinden geçceğinde, araştırmayı yapması için çağrını alan kişi hep Annette Packard'dı. Büro hâlâ onun her zaman ateşli silah taşımasını şart koşuyordu ama o, kötü adamları kovalamak yerine politikacıların gömmeye ve saklamaya çalıştığı sırların kokusunu alan kişiydi.

Kalan birkaç saç telini bonesinin altına sıkıştırdı ve havuza atladı. Kollarını göğsüne dolayarak ayaklarını dibe doğru uzattı. Soğuk su eski bir dostun kucaklaması gibiydi. Birçok kişi havuzun dondurucu soğukluğundan şikâyetçiydi ama Annette havuzun buzlu tarafını tercih edenlerdendi. Soğuk su onun aşırı

ısının önler ve zihnini sarsarak konsantre olmasını sağladı. Ayakları dibe değdiğinde dizlerini büktü, sonra yukarıya doğru iterek yüzeye çıkana kadar ciğerlerindeki havayı serbest bıraktı. Kendini duvara yaslayarak derin bir nefes aldı ve ufalanan fayansı sert bir şekilde iterek serbest stil vuruşuna başlamadan önce havuzun ortasına gelene kadar su altında ayak çırpı.

Üç tur sonra ritmini buldu ve otuz dakika boyunca sabit bir tempo tuttu, artan kalp atış hızının neredeyse farkına bile varmadı. Suda bu kadar uzun yıllar geçirdikten sonra kendini artık motive etmesine bile gerek kalmıyordu. Kardiyovasküler egzersiz yapmak istediğinde kendini zorlaması gerekiyordu ki bazen bunu da yapıyordu. O zamanlarda da çoğunlukla yavaş ve istikrarlı bir yağ yakımını tercih ediyordu. Kilosu zaten azdı ve kasları yaşına göre çok sıkıydı. Bu ayrı zamanda düşüncelerini bir arada tutmasına da yardımcı oluyordu; Federal Soruşturma Bürosu'ndaki konumunun gerektirdiği bir şeydi bu.

Kırk dakika sonra kalan enerjisini yüz metrelik sprintle harcamaya karar verdi. Duvara doğru takla attı ve suya uzun kulaçlar atıp ayaklarını da tüm gücüyle çıkararak arkasında keskin bir iz bıraktı. Son dönemece yaklaşırken suyun üzerinde bir varlık hissetti; biri havuzun kenarında durmuş onu izliyordu. Su altı dönüşünün yarısında takla atmasını yarıda kesti ve yüzeye çıktı, sonra gözlüklerini çıkarıp alına koydu.

"James." dedi asistanı ve Lawrence Chadwick'in araştırılmasıyla ilgilenen iki numaralı ajana. "Naber?"

James, "Bir sorunumuz var." dedi.

Chadwick araştırmasını sürdürdükleri üç ay boyunca hiçbir önemli sorunla karşılaşmamışlardı; bu rahatlatıcı ama endişe verici bir durumdu. Annette mesleği gereği, araştırdığı konu hakkında bir çapak bulamadan ne kadar uzun süre geçirirse bu kendisinde güven değil, şüphe uyandırıyordu. Annette her zaman bir çapak bulurdu ve bulamadığında da bu genellikle onu sakladıkları anlamına gelirdi.

"Nasıl bir sorun?" Annette derin bir çaba sarf ederek sordu.

"Kötü bir şey. Sana hemen üst katta ihtiyacımız var."

“Ne kadar kötü?” Annette gözlerindeki klorlu suyu sildi.
“Rota düzeltmesi mi yoksa motor arızası mı?”

Yıllar geçtikçe, Annette’in ekibi araştırmalarını okyanusta gemi seyahati yapma konusunda ortaya çıkan sorunlarla açıklamaya alışmıştı. Rota düzeltmeleri yaygın ve yönetilebilirdi. Küçük bir şeyin ortaya çıktığını ve bunun etrafından dolaşmak için dönüp yeniden toplanmaları gerektiğini söylerlerdi. Motor arızası daha az sıklıkta ortaya çıkardı ancak yeterince erken fark edilirse genellikle müdahale edilebilirdi.

“Ah, ben bunu daha çok doğrudan yolumuzun üzerindeki bir buzdağı olarak sınıflandırırdım.”

Annette, “Kahretsin.” dedi ve bonesini kafasından çıkardı.
“Ne kadar büyük?”

“Titanik’i batıracak kadar büyük.”

28. KISIM

Washington D.C.
13 Nisan 2023, Perşembe
22:32

LAURA MCALLISTER, MCCORMACK ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜNDEKİ küçük kayıt stüdyosunda tek başına oturdu, kulaklarındaki kulaklıkları çıkardı ve mikrofonu kendisinden uzaklaştırdı. Dizüstü bilgisayarının ışığı ve kontrol panelinin gösterge panosunda yanan birkaç ışık dışında stüdyo karanlıktı. Kaydı bitirdiği için sınırlarını sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ama USB flaş belleği bilgisayarındaki çıkarırken eli hâlâ titriyordu. Bellek, geçen ay üzerinde çalıştığı bölümün son düzenlemelerini içeriyordu. Artık seslendirmesi tamamlanmış ve referanslar da neredeyse eksiksiz olduğundan bölüm hemen hemen yayınlanmaya hazırdı. Geçen ay *Wake Up America*'ya çıktığında Dante Campbell ona bundan sonra ne üzerinde çalışacağını sormuştu. O zamanlar Laura'nın hiçbir fikri yoktu. Bir ay sonra artık üniversitenin her yerine şok dalgaları gönderecek bir hikâyesi olduğuna inanıyordu.

Flash bellekte McCormack Üniversitesi'nde gerçekleştiği iddia edilen tecavüz olayı ve bu olayın fakülte yönetimi ve öğretim görevlileri tarafından var olduğu fark edilmeden toprağın derinliklerine gömülerek nasıl örtbas etmek istendiğine dair hazırlanması bir ay süren detaylı bir bölüm vardı. Bu bölüm, yaptığı en geniş kapsamlı ve resmi araştırmacı gazetecilik olacaktı. Gerçekleri bilen öğrencilerle, konuşacak kadar cesur öğretim üleriyle, randevu tecavüzü ilaçlarının nasıl etki ettiğini açıklayan bilim adamlarıyla ve tecavüz kurbanlarının neden hikâyelerini

anlatmak için her zaman veya hemen öne çıkmadıklarını açıklayan psikiyatristlerle yapılan röportajları içeriyordu. Bölüm, suçluların isimlerini de veriyor ve suçlamaları zaman çizelgeleri ve fotoğraflarla doğruluyordu. Laura, üyelerinin içeceklere genellikle Liquid G olarak adlandırılan bir randevu-tecavüzü ilacı olan gama hidroksibutirat kattığını kanıtlamak için yarı gizli bir şekilde bir kardeşlik partisine bile gitmişti.

Laura McAllister, üniversite radyo programı gibi küçük yayın kuruluşlarının büyük hikâyeler yaratabileceğini bir kez daha kanıtlamak üzereydi. İfşasının büyük bir sansasyon yaratacağından emindi. Yalnızca McCormack Üniversitesi'ndeki kampüs tecavüzünü, randevu tecavüzü uyuşturucularını ve üniversitedeki örtbas gayretlerini ele almakla kalmamış, aynı zamanda rıza konusundaki tartışmayı da dokunaklı bir şekilde incelemiş ve öğrencilerin seks konusunda yaptığı seçimleri de derinlemesine araştırmıştı.

Bu bölümün üniversite ve sorumluları birbirine katacağı kesindi. Hayatları mahvetme ve kariyerleri sona erdirmeye gücü vardı, Laura'nın bunu yayınlama konusunda çekinceleri olmasının nedeni de buydu. Hikâye o kadar değişti ki Laura bunun neden olacağı sonuçlardan endişe ediyordu. Ödevini yapmış, her suçlamayı doğrulamış ve atacağı her bombanın karutunu toplamıştı ama yine de ruhunun bir kısmı bunu yapıp yapmaması gerektiğini sorguluyordu. Özellikle sanıklardan biri için işler, Laura'nın tahmin edemeyeceğini bildiği bir şekilde sarpa saracaktı. Bulgularının meşruluğu hakkında Kongre önünde ifade vermek zorunda olduğunu hayal ediyordu ve güçlü insanların hikâyeyi engellemek için her şeyi yapabileceklerinden ve kendisini bir sonraki Jodi Kantor, Megan Twohey veya Ronan Farrow olma hayalleri kuran bir üniversite öğrencisi olarak itibarsızlaştırabileceklerinden endişeleniyordu. Tüm bu araştırmasının bunları yaşamaya değip değmeyeceğini merak etti.

Sonra kurbanları düşündü. Hikâyelerimi anlatacağı kızların hayatları çoktan mahvolmuştu ve Laura bir şekilde onların sesi olmuştu. O, bu trajediye ışık tutacak tek kişiydi çünkü sorumlular

hikâyenin sona ermesini istiyordu. Laura ve küçük radyo programı, hikâyelerini duyurmanın tek yolu haline gelmişti ve yardım etmek için platformunu kullanma zorunluluğunu hissetti. Eğer suçları işleyen, sonra da örtbas etmeye çalışanların hayatları bu süreçte mahvolacaksa, öyle olsundu. Ve eğer güçlü insanlar onun peşine düşerse ve itibarını zedelemeye çalışırsa, o da karşı adım atardı. Telefonunda Dante Campbell'in bilgileri kayıtlıydı, ülkenin en güçlü ve tanınmış gazetecilerinden birinin Laura'ya tavsiyeye ihtiyacı olursa yardım etme teklifi vardı.

Cep telefonunun çalması Laura'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Arayanın kimliğine baktığında Duncan Chadwick'in adını gördü. Babası, Yüksek Mahkeme'deki boş sandalyeyi doldurmak için başkanın muhtemel adayı olarak son zamanlarda tüm haberlerde yer alıyordu. Laura telefonuna bakarken aklına iki şey geldi. Birincisi, gizlilik çabalarına rağmen hikâyesinin sızdırılmış olması, ikincisi ise artık zamana karşı yarış halinde olmasıydı.

29. KISIM

Washington D.C. 14 Nisan 2023, Cuma 18:45

ANNETTE PACKARD SUV'UN ARKASINDA OTURDU VE notlarını okudu. Kariyeri boyunca düzinelerce yargıcın, çok sayıda senatörün ve sayısız kongre adayının incelenmesini yönetmişti. Amerika'nın görevdeki valilerinin neredeyse üçte birinin hayatları, kampanyalarına başlamadan ve adaylığa çıkmadan önce Annette Packard tarafından alt üst edilmişti. Siyasette bir gelecek umanların özel meselelerini araştırırken hiçbir zaman sorunsuz bir gidişat beklenemezdi. Ancak yakın zamana kadar Annette, Larry Chadwick'in hayatını incelediği son üç ayda tam da bunu bulmuştu: açık gökyüzü ve sakın rüzgârlar. Adam süttен çıkmış ak kaşıktı. Bu heyecanlı bir değişiklikti ama şimdi maske düşmüştü. Genellikle öyle olurdu. Bu kez süreci rayından çıkarmakla tehdit eden kişi Chadwick'in oğluydu.

SUV Chadwick'in ikametgahına yanaştığında Annette, bu son gelişmeye kadar, yargıcın hayatı ve kariyerine ilişkin adli incelemesi sırasında bulduğu en kötü şeyin, suçlu oğlunu beladan kurtarmak için yapılan birkaç iyilik olduğunu düşündü. Bunu yapacak güce ve nüfuza sahip olsalardı çoğu ebeveynin yapmayacağı şeyler değildi bunlar. En azından kendisi ve ekibi bilgiyi başkana bu şekilde sunmuştu. Larry Chadwick'in, oğlunu beladan kurtarmak için pozisyonunu kötüye kullanmakla suçlanabileceği inkâr edilemezdi, ancak büyük resme bakıldığında ihlaller önemsizdi. Bunlardan en büyüğü, Duncan Chadwick on yedi yaşındayken

Larry'nin oğlunu alkollü araç kullanma suçundan kurtarmasıydı. Yarım yamalak ama Larry'nin adaylığını batıracak kadar kötü değil. Bu olay en fazla birkaç rahatsız edici soruya ve özellikle kan peşinde koşan fesat senatörlerin imtiyaz suçlamalarına yol açacaktı. Ve bu ancak olayların keşfedilmesi durumunda gerçekleşecek bir şeydi. Bu suçlama o kadar iyi gizlenmişti ki Annette ve ekibi bile bunu zorlukla ortaya çıkarabilmişti ve tüm Adalet Bakanlığı'nın gücü arkasındaydı.

Hevesli bir senatörün alkollü araç kullanma olayını ve diğer küçük olayları ortaya çıkarması durumunda soruları Larry halledebilirdi. Ona nasıl tepki vermesi gerektiği konusunda koçluk yapacaklardı. Bir adayın çocuğunun peşine düşmek tehlikeliydi. Taktik, adayın çocuğuna yönelik ucuz bir saldırı olarak sınıflandırılırsa geri tepeceğiydi. Sonuç olarak, oğlunun şiddet içermeyen suçlarından dolayı Larry Chadwick'e saldırmak muhalefet için akılsızca bir yaklaşımı olacaktı. Ancak oğlunun McCormack Üniversitesi kampüsündeki bir dizi tecavüzdeki rolü nedeniyle Larry Chadwick'in peşine düşmek sadece adil bir oyun olmakla kalmayacak, aynı zamanda Larry'nin şansı için de ölümcül olacaktı.

Sürücü kaldırma yanaştığında Annette SUV'dan indi ve Chadwicklerin kumtaşı kaplı evlerine doğru yöneldi. Ufukta ayıldır süren mavi gökyüzü ve açık deniz yolculuğunu tehdit edecek fırtına bulutları görülmeye başlamıştı.

30. KISIM

Washington D.C.
14 Nisan 2023, Cuma
19:00

FBI'İN EVİN ETRAFINDAKİ VARLIĞI ARTIK ONU ŞAŞIRT-mıyordu. Larry Chadwick, habersiz bir şekilde evine geldiklerin-de asıl rahatsız oluyordu. Annette Packard ve ekibi onun geçmi-şine bir yıkım getirmiş, sorgulanabilir her şeyi yerle bir etmiş ve yıkıntılar arasında şüpheli ya da hain kalıntılar aramıştı. Ülkenin en yüksek mahkemesinde ömür boyu görev verilebilmesi için, duvarların arkasında hiçbir şeyin çürümeyeceğinden emin ol-mak için hayatının önceden parçalanacağı gerçeğine teslim oldu. Ancak yıkım hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Larry, kumtaşı kaplı evinin yanına yanaştığında, ön tarafa park edilmiş, devlet tarafından verilmiş siyah SUV'u, direksiyo-nun arkasındaki ajanı ve tehlike işaretlerinin yanıp söndüğünü gördü. Ev ziyaretleri her zaman bir 'gelişme' olduğu anlamına geliyordu ve Annette'in bu konuda Larry'nin acil müdahalesine ihtiyacı vardı. İnceleme süresinin sonuna yaklaşıyorlardı. Larry, Annette'le geçmişinin birçok kez üzerinden geçmişti ve kendisi hakkında daha fazla sunabileceği hiçbir şey düşünemiyordu. Son haftalarda Annette akademik yıllarından uzaklaşmış, yetişkin yaşamına ve kariyerine odaklanmaya başlamıştı. Mali durumu herhangi bir rüşvet veya yolsuzluk kusuru olmaksızın gayet iyiy-di. Larry, kariyeri boyunca profesyonel seçimlerine güveniyordu. Kurulda doğru görüş ve kararları sunmuştu ve bunların hepsi

mantıksal hukuki analize dayanıyordu. İşe alınanlar ve atanalar çeşitliydi ve tartışmasızdı. Bu noktaya kadar her şeyin tertemiz olduğu düşünülüyordu. Bu yüzden FBI'ı akşam saat yedide evine hangi yeni gelişmenin getirdiğini merak etti.

Larry ön kapıyı itip içeri girdi, paltosunu dolaba astı ve mutfaka girdiğinde Annette Packard'ı masada karısının karşısında otururken buldu.

"Annette." dedi Larry. "Bu gece seni görmeyi beklemiyordum."

Annette, "Habersiz geldiğim için özür dilerim." dedi. "Bir şey ortaya çıktı."

Koyu renk bir pantolon ve ceket giymişti ve her zamanki gibi profesyonel görünüyordu. Kadın ciddiyetin tam tanımıydı.

Larry yanına geldi ve karısına bir öpücük verdi. "Hey bebeğim, her şey yolunda mı?"

"Evet." dedi Renee Chadwick. Annette ve ben sen eve gelene kadar biraz lafladık. İkinizle de konuşması gereken bir şey varmış."

"Tamam." dedi Larry sıradan bir ses tonuyla. "Bir içki koyup geliyorum. Size de bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Hayır" dedi Annette. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Ya sen, bir kadeh şarap?" diye Larry karısına sordu.

"Belki birazdan. Annette'in bize söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum."

Larry mutfak barına doğru yürüdü ve cam bir bardağa buz doldurdu. "Bu kadar acil olan ne? Bu sabaha kadar bekleyemez miydi?"

Annette, "Korkarım, hayır." dedi. "Bir sorununuz var Larry."

Midesinde hafif bir ağrı vardı, belki de ilişkisinin açığa çıkmasından korkuyordu. "Şimdi ne var? Vergilerim temiz. Onlarla işin daha yeni bitmedi mi?"

"Evet. Vergilerin temiz. Korkarım bunun oğlunuzla ilgisi var."

"Duncan mı?" Larry viskisi elinde bardan döndü. "Bu bir alkollü araç kullanımıydı, Annette. Ve kan tahlili şüpheliydi. Uygulayabildiğim herhangi bir etkiden çok, kanıt eksikliği nedeniyle bunu reddettiler."

"Sorunumuz alkollü araç kullanımı değil."

Larry, Annette'in ifadesinin ciddi ve metanetli olduğunu gördü.

"Nedir?" Larry sordu.

"Hiç McCormack Üniversitesi'nin *The Scoop* adlı radyo programını duydu mu?"

Larry, Renee'nin yanına oturdu. "HAYIR. Duymalı mıydım?"

"Yapımcılığım Laura McAllister adında bir öğrenci yapıyor. Program, gazetecilik bölümünün kampüsteki kayıt stüdyosundan yayınlanıyor ve oldukça popüler. Sanki bütün üniversite her hafta dinlemek için onu bekliyor. Kız, yaptığı bir haberle ulusal çapta ün de kazandı ve yakın zamanda Dante Campbell'la birlikte *Wake Up America*'da yer aldı."

"Tamam." dedi Larry.

"Küçük bir üniversite programı olarak başlayan şey, bir popüler kültür sansasyonuna dönüştü. Laura McAllister, Joe Rogan'ın kadın versiyonu olarak adlandırılıyor. Kendisi genç bir izleyici kitlesine hitap eden popüler bir podcast yayıncısı."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Üniversite son sınıf öğrencisi olan Laura McAllister, programına A listesindeki meşru konukları çekmeyi başardı ve programında hiçbir konu tabu değil. Sosyal medya aracılığıyla, çoğu ülke çapındaki üniversite öğrencileri olmak üzere bir milyondan fazla insan, her hafta bölümleri sosyal hesaplarına yüklediğinde programını dinliyor. Gösterisi katlanarak büyüyor."

"Tamam." dedi Larry tekrar. "Peki bu beni nasıl etkiliyor?"

Annette ellerini kavuşturup masanın üzerine koydu. "Bize bu öğrenci gazetecinin McCormack Üniversitesi kampüsündeki tecavüz iddialarını araştırdığını ve tüm detayları ortaya koyan bir programı yayınlamaya hazırlandığını söyleyen kaynaklarımız var."

Larry bitkin bir nefes verdi. "Sormak istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır ama bilmen gerekiyor. Laura McAllister, Delta Chi kardeşliği (oğlunuzun dahil olduğu kardeşlik kulübü) üyelerinin kardeşlik partilerinde Liquid G olarak adlandırılan gama hidroksibutirat ilacını alkollü içeceklere karıştığını iddia

etmeye hazırlanıyor. Tatsız, kokusuz bir ilaç. Yaygın olarak randevu tecavüzü kimyasalı olarak adlandırılır. Birkaç kızdaki gelen suçlamalar var ama içlerinden biri, Kristi Penny adında bir kız, dönemin başlarında Delta Chi kardeşliği partisinde tecavüze uğradığını iddia ediyor ve resmi bir polis raporu da varmış.”

Larry, “Tanrı aşkına.” dedi ve viskisinden büyük bir yudum aldı. “Neden okuldan bununla ilgili bir şey duymadım?”

“Kaynaklarımın bana söylediğine göre bunu dahili olarak araştırıyorlar. Duymadınız çünkü üniversite krizi kontrol altına alma konusunda çaresiz kalmış durumda. McCormack önemli miktarda bağış topluyor ve mezunlarından güçlü bir mali desteği var. Üniversite, Ivy League’lere rakip olabilecek elit bir akademik kurum olarak güzel bir konuma sahip. Bir tecavüz skandalı iş dünyası için kötü olacaktır, üniversitenin imajını yerle bir eder ve mezun bağışlarının akışını engeller. Bu, üniversite rektörünü ve dekanı zor bir duruma sokacaktır ve bu durumda ikisinin de hayatta kalması pek olası değil. Bir tecavüz skandalının işe alıma engel olacağından bahsetmiyorum bile. Kaynaklarımın bana söylediğine göre bu cinsel saldırı vakaları bir süredir devam ediyormuş. Üniversite hikâyeleri gizli tutmak için çok çalışıyor ancak artık son kurban resmi bir polis raporu sunduğuna göre, olayları daha uzun süre gizli tutmak mümkün olmayacak. Ve Laura McAllister programını yayınlarsa, tam olarak neyi açığa çıkardığına bağlı olarak skandal tüm haberlerde yer alacak.”

“Duncan işin içinde mi?” Renee sordu.

“Öğrenmemiz gereken şeyde bu. Ama Duncan işin içinde olmasa bile adaylığınız söz konusu olduğunda bunun önemi olmayabilir. Skandal tek başına adaylığınızı devirmeye yeter.”

Larry “Allah kahretsin!” dedi.

Annette, “Aşırı tepki vermeden önce,” dedi. “Duncan’la konuşmamız lazım. Şu ana kadar duyduğumuz her şey ikinci kaynaktan. Ayrıntıları bilirsek bunun önüne geçebiliriz. Duncan bize içeriden bilgi verebilirse. Eğer o bu olaya dahil değilse, hikâye yayınlanmadan önce bir açıklama yapabiliriz ki bu da olayları yatıştırır.”

“Nasıl bir açıklama?” diye Larry sordu.

“Siz, Renee ve Duncan, basın toplantısı aracılığıyla bir kamuoyu açıklaması yaparak kardeşliğin yaptığı her türlü yanlışlı kınayacak ve cinsel saldırıya kesinlikle karşı çıkacaksınız. Rıza konusunda güçlü bir beyanda bulunacaksınız. Elbette Duncan’ın da konuşması ve kardeşlikten uzaklaşması gerekecek. Hiç kızınız yok, bu sizin aleyhinize olacak çünkü kurbanlara ne kadar empati duyduğunuzu söyleyemeyeceksiniz. En azından dediklerimi denerseniz, insanların size bu konuda anlayış gösterme ihtimali var. Her neyse, önümüzde uzun bir yol var. Dar ve tehlikeli ve çok dikkatli bir şekilde yönlendirilmeniz gerek. Ama var. Yapmamız gereken ilk şey Duncan’la konuşmak.”

Larry başını salladı. Viskisini dev bir yudumda bitirdi. “Bu kızın adı ne demiştin? Öğrenci gazetecinin?”

“Laura McAllister. Neden, onu tanıyor musun?”

Larry başını salladı. “Hayır, sadece bu konuyu kafamda iyice yerleştirmeye çalışıyorum.”

31. KISIM

Washington D.C. 17 Nisan 2023, Pazartesi 12:20

POTOMAC NEHRİ'NİN KİYİSİNDE YER ALAN MCCORMACK Üniversitesi muhteşem, prestijli ve Chadwicklerin kumtaşı malikanesinden bir taş atımı uzaklıktaydı. Duncan Chadwick'in evine bu kadar yakın bir okula gitmesi tesadüf değildi. Larry, suç eğilimli oğlunu, Larry'nin onu beladan kurtarma yeteneğinin sınırlı olacağı uzak bir üniversiteye göndermenin tehlikelerini biliyordu. Larry, siyasi nüfuzunu kullanabilmek için Duncan'ın Doğu Yakası'nda kalması konusunda ısrar etmişti. Washington, D.C. ise çok daha iyiydi. Artık oğlunun Larry'nin geniş kapsamlı siyasi güçlerine her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Ancak bu sefer alkollü araç kullanımını reşit olmayan birinin sicilinden uzak tutmak için mücadele etmiyordu. Bu sefer Larry hem Duncan'ın geleceği hem de kendi geleceği için savaşıyordu.

Basın toplantısı yalnızca ayakta durulan alanda yapılıyordu. McCormack Üniversitesi'nin kemerli kapısının dışında duran podyumun önüne elli katlanır sandalye yerleştirilmişti. Her koltuk doluydu ve arkalarında balon gibi bir taş içinde tüm basın kameralarıyla karga tulumba duruyordu. Haber kameraları hazır bekliyordu ve öğleden sonra tam on iki yirmide Larry, Renee ile Duncan'ı podyuma çıkardı. Hem kendisi hem de Duncan, mavi kravat takmış ve kömür karası takım elbiseler giymişlerdi; bu, Duncan'ın saygı duyulan bir kamu görevlisi olan babasının tıpkısı olduğu yönünde pek de incelikli olmayan bir mesaj veriyordu.

Larry podyumun arkasında yerini aldı ve mikrofonu ayarlayarak haber kameralarının kendisine ve mükemmel ailesine odaklanmasını sağladı.

“İyi günler.” dedi. “Oğlum Duncan’ın kayıtlı olduğu McCormack Üniversitesi’nde korkunç bir olayın meydana geldiğini öğrendim. Mahremiyetine saygı göstermek adına ismini vermeyeceğim bir kız öğrenciye tecavüz edilmiş. Edindiğim bilgiler bana bu olayın sadece McCormack Üniversitesi kampüsünde değil, aynı zamanda Duncan’ın şu anda üyesi olduğu kardeşlik birliğinde yaşandığını söylüyor. Her şeyden önce düşüncelerim ve dualarım bu genç kadınla.”

Larry durakladı ve notlarına baktı. Fotoğraf makinelerinin deklanşörlerinin sesi ardı ardına duyuluyordu.

“Bu haber Renee ve benim için şok oldu ve Duncan için de şaşırtıcı bir gelişmeydi. Ailecek el ele verip her türlü cinsel saldırıya karşı sesimizi yükseltmek istiyoruz. Renee ve ben Duncan’la rıza ve neyin saldırı teşkil ettiği konusunda uzun ve bazen can sıkıcı tartışmalar yaşadık. Oğlumza aşıladığımız değerlerle gurur duyuyoruz ve Duncan bugün sizinle bu olay hakkında konuşmak istiyor.”

Larry baktı.

“Oğlum?”

Duncan başını salladı ve podyumda babasının yerini aldı. Larry Chadwick’in oğlu mikrofonun arkasında durduğunda fotoğraf makinelerinin deklanşörlerinin sesi yine artış gösterdi. Zorlukla yutkundü ve konuşmadan önce boğazını temizledi, sesinde duyulabilir bir titreme vardı.

“Babamın dediği gibi sınıf arkadaşımın tecavüze uğradığını duyduğumda şok oldum. Ve tecavüzün benim kardeşliğimde gerçekleştiğini öğrendiğimde daha da şaşırdım. Ayrıntılar hâlâ tam açıklanmadı ama bugün ailemle birlikte, babamın dediği gibi ismini vermeyeceğimiz kurbanı inandığımı söylemek için buradayım çünkü kendisi anonim kalmak istiyor. Ama ben ona inanıyorum ve onun yanındayım. Ayrıca Delta Chi kardeşliği aracılığıyla kurduğum güçlü dostluklara rağmen üyeliğimi derhal

iptal edeceğimi ve mağdurun adaleti bulmasına yardımcı olmak için elimden ne geliyorsa yapacağımı da söylemek istiyorum. Teşekkür ederim.”

Muhabirler sorular sormaya başlayınca Duncan podyumdan geri çekildi. Larry yerine geçti ve kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı.

“Yargıç Chadwick!” Agresif bir muhabir bağırdı. “Bu sizin Yüksek Mahkemeye adaylığınızı etkileyecek mi?”

Larry, “Bu öğleden sonra soru almayacağız.” dedi. “Ancak bu basın toplantısını kapatmadan önce kurbanı ve ailesine, saldırganın adalete teslim edilmesine yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz vermek istiyorum. Mağduru ve ailesini, herhangi bir şekilde yardımcı olabileceğimi düşündükleri takdirde bana ulaşmaya davet ediyorum. Ayrıca Duncan’ın bu basın toplantısının hemen ardından yetkililere mümkün olan her şekilde yardımcı olmak için polisle konuşacağını da belirtmek isterim.”

“Yargıç Chadwick, siz hâlâ Yüksek Mahkeme’deki boş pozisyon için başkanın adayı mısınız?”

Larry, “Bu öğleden sonra bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” dedi. “Tanrı sizi kutsasın. Ve Tanrı bu korkunç suçun kurbanını korusun.”

Larry ailesini toplayıp ciddiyetle podyumdan çıkıp kendisini bekleyen arabasına binerken muhabirler hâlâ soru sormaya devam ediyordu.

32. KISIM

**Washington D.C.
21 Nisan 2023, Cuma
23:35**

ZEMBEREK BOŞALMIŞTI.

Hikâyesi sızdırılmıştı. Laura, ne kadar uzun süre araştırırsa ve ne kadar çok kişiyle konuşursa, hikâyesiyle ilgili belirli ayrıntıların kampüste dolaşmaya başlayacağını biliyordu. Her zaman dedikoduların önüne geçebileceğini düşünmüştü ama bir şekilde hikâyesi sızdırılmıştı. Sadece birkaç tarutum değil, bölümün neredeyse her detayı bir şekilde McCormack Üniversitesi'nde dolaşıyordu. Duncan Chadwick'in telefonla araması ona ipucu vermişti; Chadwicklerin basın toplantısı da bunu doğrulamıştı. Laura, Duncan'ın çağrısına cevap vermemişti ve geçen hafta onunla ya da Delta Chi kardeşliğinin diğer üyeleriyle karşılaşmamak için dikkat çekmemeye çalışmıştı.

Basın toplantısı kampüse şok dalgaları göndermişti ve herkesin bahsettiği tek şey buydu. Aniden ortaya çıkmıştı ve Laura, bölümün yayınını durdurmak ve hikâyesinden bir parça koparmak için bunun açıkça zamanlandığını biliyordu. Basın toplantısı işleri Laura'nun beklemediği bir şekilde hızlandırmıştı ve şimdi vermesi gereken bir karar vardı: Olayı sonlandırıp geçen ay keşfettiği her şeyi açıklayacak ya da arkasına yaslanıp polis olayı kendi başına açığa çıkarmasına izin verecekti. Ancak üniversite haftalardır tecavüzden haberdardı ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Üniversitenin itibarını zedelememek için hikâye ortadan kalkana kadar yetkililerin mağdurları suçlama

konusunda aynı yolu izleyeceklerinden endişeliydi. Her ne kadar bu bölümün kendisini önde gelen bir siyasi figür ve oğlunun dahil olduğu büyük bir tartışmanın içine sokacağı konusunda gergin olsa da Laura'nın bu işi sürdürmekten başka seçeneği yoktu.

Gazetecilik bölümünün kayıt stüdyosunda otururken flash belleği parmaklarının arasında döndürdü.

Laura röportajları tamamlamış, soruşturmayı bitirmiş, dublajdaki pürüzleri gidermiş ve bütün bölümü flash belleği atıp cep telefonuna da indirmişti. Elbette bölümün tamamı kayıt stüdyosunun bilgisayarının sabit diskinde de duruyordu, ancak bölümü stüdyodan yayınlamak artık bir seçenek değildi. Bir hafta önce stüdyoya girdiğinden beri işler dramatik bir şekilde değişmişti. O zamanlar bölümü ne zaman ve nasıl yayına alacağına karar verecek zamanı olduğuna inanıyordu. Ama artık hikâyesi sızdırıldığı için olaya kanşanların isimleri kampüste yayılmaya başlamıştı ve Chadwickler saldırıya geçmişti. Üniversitenin programını kapatmayı düşündüğü haberi kulağına ulaşmıştı. Laura'nın harekete geçmesi gerekiyordu, hem de hemen harekete geçmesi.

Planı cesurdu. Laura'nın hikâyelerini sosyal medya hesaplarına yüklemekten önce dağıtırken kullandığı ilk yöntem olan McCormack Üniversitesi'nin bant genişliğini ve yayın platformunu kullanmayı atlayacaktı. Bunun yerine bu sefer tek başına devam edecek ve bölümü milyonlarca takipçisine çevrimiçi olarak yayınlayacaktı. Daha sonra birkaç gün saklanırdı. Belki bir otele gider ve olayların nasıl geliştiğini görürdü. Eve gitmeyi de düşündü ama basın ya da polisin ya da Tanrı aşkına federal hükümetin onu aramaya gelmesi ihtimaline karşı dikkatleri anne ve babasına çekmek istemiyordu.

Karanlık stüdyoda, "Kahretsin." diye fısıldadı ve bu hikâyenin nasıl bu kadar büyüdüğünü anlamaya çalıştı.

USB belleği sırt çantasına koydu ve fermuarını kapattı. Askları omuzlarına çektikten sonra kayıt stüdyosunu kilitleti ve kampüse doğru yola çıktı. Yapması gereken bazı önemli şeyler vardı ve hatta sabah Dante Campbell'e ulaşıp hikâyeyi tartışmayı ve Dante'den bu haberi duyurma konusunda yardım istemeyi

düşündü. Ancak bunun çok uzun sürebileceğini biliyordu çünkü Dante ve NBC'nin, doğruluğunu teyit etmek için hikâyenin her ayrıntısını taraması gerekecekti. Laura taramayı zaten yapmıştı ve hikâyesinin doğru olduğunu biliyordu.

Kampüsten çıkarken kampüsün kenarındaki ormanlık alan olan Horace Grove'dan geçti. Bu, evine gidiş-dönüş yolculuğunu beş dakika kısaltan bir kestirmeydi ve öğrencilerin günün ve gecenin neredeyse her saatinde uğrak yeri idi. Gerçi bu gece garip bir şekilde terk edilmiş gibiydi. AirPod'larını taktı ve son kez dinlemek için bölümünün daha önceden indirilmiş dosyasına tıkladı. Bu sefer de herhangi bir hata fark etmezse artık zamanı geldi demektir. Bu gece onu yükleyecek ve parçaların olması gerektiği yere düşmesine izin verecekti. Ormanın içindeki patikada yürümeye başladığında kulaklıklarında *The Scoop*'un giriş müziği çalmaya başlamıştı.

Bu Laura McAllister'ın canlı görüldüğü son andı.

BÖLÜM IV

Kayıp Kişi Vakası

"Son teslim tarihim var."

—Annette Packard

Montague Kampı Appalachian Dağları

Dışarı çıkmak için geç saatlere kadar beklediler. Kamp ateşi bir saatten fazla süre önce sönmüştü ve kampın derin bir uykuda olduğundan ve danışmanların artık sokağa çıkma yasağından sonra çocukları yakalamak için gece sinsi sinsi dolaşmadığından emin olana kadar kulübede Texas Hold'em oynayarak vakit geçirmişlerdi. Montague'de geçirdiği beş yazdan sonra o ve arkadaşları ne yapacaklarını biliyorlardı. Kampa ilk gelişi sekizinci sınıftan sonraki yaz, on üç yaşındayken olmuştu; Montague Kampının çocukları kaydolmasına izin verdiği en erken yaştı. Artık lisedeki son yılını yeni bitirmişti ve yakında üniversiteye başlayacaktı. Bu onun Montague'deki son yazıydı. Ne kendisi ne de arkadaşları Montague Kampı'na geri dönmeyecekleri için bu yaz, hak kazanmanın ve sıralamanın anlamsız olduğu ilk yazdı. Beşinci sınıfların tümü bu boşluğun farkındaydı ve bu, en üst sınıf seçkin kampçı grubunun neden her yaz kendi kurallarına göre davrandıklarını açıklıyordu.

Kulübenin kapısını açtı ve etrafına dikkatlice baktı. Kampın sessiz olduğunu görünce başını salladı ve dört kişilik grup aceleyle kulübeden çıkıp ormanın içinde kayboldular ve yolu bulmak için el fenerlerine bastılar. On beş dakika sonra şelalenin sesi ağaçların arasından belli belirsiz duyuldu ve onlar da biraz daha hızlandılar. Açıklığa vardıklarında ay ışığının şelaleden yansıdığını ve göleti sakın bir gümüş rengine boyadığını gördüler.

"Hey." diye gölün diğer tarafından bir fısıltı geldi. Kızları görünce gülümsedi ve el salladı. O ve arkadaşları

koşarak geldiler. Sekiz kişiydiler: dördü erkek, dördü kız. İçlerinden biri kamptan gizlice bir kasa bira çalmıştı. Aslında meyveli seltzerleri tercih ederlerdi ama ana kulübeden neyi çalmayı başanyorlarsa onu almışlardı. Bu gece bulabildikleri Budweiser'dı. Kimse şikâyet etmedi. Onlar, ergenlik deneyimlerini belirleyen bir yer olan Montague'ye son yaz gezilerine çıkan on sekiz yaşında bir grup gençti. Her yaz kamp dışında kimse birbirini görmüyordu. Farklı şehirlerde, farklı eyaletlerde yaşıyorlardı. Ama bu yaz Montague'u onlar yönetiyorlardı ve burada geçirdikleri son yazdan maceranın her zerresini çekip alacaklardı.

Birkaç bira içtikten sonra erkekler gömleklerini kayaların üzerine fırlatıp gölete daldılar. Kızlar şortlarının altına giydikleri mayolanyla erkekleri takip ettiler. Birlikte şelaleye doğru yüzdüler ve yirmi dakika boyunca dağdan akan suya göğüs gerdiler. Geri dönme zamanı geldiğinde ormana girdiler ve patikayı buldular. Kampa dönüp aynıldıkları andaysa gölgelerde kalmaya çalıştılar.

Kampın doğu tarafını dolaştı ve ormandan çıkmak üzereyken kamp danışmanlarından birinin kulübesinin kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu. Hızla bir ağacın arkasına saklandı, karanlığa gömüldüğünden emin oldu ve izlemeye başladı. Montague'nin baş danışmanlarından biri olan Bay Lolland'ın kulübesinden çıktığını gördü. Yanında bir kız vardı. Bay Lolland sanki onu teselli ediyormuş gibi elini boynuna koymuştu.

Ormanın içinden gizlice geçti ve Bay Lolland'ın kızı kulübesine götürüp içeri sokmasını izlerken, yaprakları siper olarak kullanarak kamp boyunca onları takip etti. Bir dakika sonra Jerry Lolland'ın kendi kulübesine döndüğünü gördü. İçine mide bulandırıcı bir his geldi. Ne olduğunu biliyordu. Montague'deki ilk yazında o da Bay Lolland'ın kurbanlarından biriydi.

Kamp ateşi sönüyordu. Akşam yemeğinden sonra belirlediği yere, sağlam bir meşe ağacının gövdesinin

arkasındaki ormandaki küçük açıklığa saklandı. Bulunduğu yerden Mr. Lolland'ın kulübesi apaçık görülüyordu. Arkadaşları geceyi kamp ateşiyle sonlandırıp kulübelerine doğru yola çıkarken, kamp alanı uzaktan küçülmeye başlamıştı. Kırk dakika sonra kabin ışıkları söndükten sonra Bay Lolland'ın kapısının açık olduğunu gördü.

Kendini meşe ağacının gövdesine yaslayıp Bay Lolland'ın kampın içine iyice girmesini bekledi ve ardından meşe ağacının gölgesinden sürünerek ormanda sessizce yürüyüşüne başladı. Bay Lolland ikinci sınıf kampçıları için ayrılan kamp alanından geçerken yaprakların arasından onu izledi. Bay Lolland, birinci sınıf öğrencilerinin bulunduğu alana girip bir kulübeye yaklaşıırken, bir derenin içinden geçip daha iyi bir görüş elde etmek için ormanın kenarına yaklaştı.

Bir dakika sonra Bay Lolland, yanında bir kızla birlikte kulübeden çıktı. Kamp boyunca onların attığı her adımı takip etti ve sonunda sağlam meşe ağacının arkasındaki küçük açıklığa geri döndü. İşte orada hayatı değişti. Jerry Lolland'ın kızı kulübesine götürmesini oradan izledi. Tereddüt ettiği yer orasıydı. Pek çok şey yapmış olması gerekirdi. Ormandan çıkıp Bay Lolland'ın kızı kulübesine almasını engellemeliydi. Ana locaya koşup diğer danışmanları bulup onlara olup biteni anlatmalıydı. Ancak bunu yapmak, aynı şeyin kendisinin de başına geldiğini kabul etmek anlamına gelirdi ve Jerry Lolland'ın kulübesinde geçirdiği zamandan duyduğu utanç, bunun başka birinin başına gelmesine izin verdiği için duyduğu suçluluk duygusundan daha büyüktü.

O gece Bay Lolland'ı durdurmadı. Ancak ormanın karanlık gölgelerinde dururken Jerry Lolland'ın bir daha kimseye zarar vermemesini sağlayacak bir plan yapmaya çoktan başlamıştı.

33. KISIM

Washington D.C. 22 Nisan 2023, Cumartesi 23:45

BYRON ZELL MASASINA OTURDU VE YENİ BİLGİSAYARına dokundu; yetkililerin el koymasının ardından masaüstü bilgisayarının yerine satın aldığı küçük bir MacBook'tu. Sadece birkaç hafta içinde hayatı cehenneme dönmüştü. Şirketinin kendisini itham ettiği mali suçlara ek olarak, şimdi uğraşması gereken daha büyük bir sorun vardı: çocuk pornografisi bulundurmak gibi çok daha ağır bir suç. Garrett Lancaster onunla tüm bağlarını kesmişti ve Byron bunu henüz kanıtlayamasa da birinin dairesine girdiğinden ya da büyük ihtimalle bilgisayarına sızdığından emindi. Karanlık ağdaki pornografi zulasını sakladığı özel mali belgelerinin Lancaster & Jordan'a nasıl gönderildiğinin tek açıklaması buydu.

Sonunda kabul eden bir firma bulana kadar üç farklı ceza hukuku bürosuyla iletişime geçmişti. Ancak bulduğu firma, Lancaster & Jordan'ın sıkletinde olmaktan çok uzaktı. Yine de onun en iyi yaklaşımı, Garrett Lancaster'a gönderilen sahte bir e-posta aracılığıyla yetkililerin onun kişisel bilgilerini elde etme yöntemine saldırmaktı. Byron'ın elinde marketten iki Red Bull ve bir paket cips satın aldığını gösteren bir makbuz vardı. Makbuzun üzerinde, e-postanın gönderildiği zamana denk gelen satın alma tarihi ve saati yazıyordu. Byron'ın yeni avukatı, Byron'ın nerede olduğunu kanıtlamak için marketten güvenlik kamerası görüntülerini de isteme sürecindeydi. Eğer Byron, e-postanın gönderildiği

sırada dairesinden ve bilgisayarından uzakta olduğunu kanıtlatabilirse, o zaman, karanlık ağdan indirilmiş iki gigabaytlık çocuk pornografisi delilleri kabul edilemeyecek ve kendisine yöneltilen suçlamalar düşürölmek zorunda kalacaktı.

Yeterli olması gerekirdi, ancak o zaman bile yan etkiler olacaktı. Muhtemelen yine de gayrı resmi olsa da cinsel suçlu olarak kayıtlara geçecek ve bir daha asla anlamlı bir işe giremeyecekti. Ve bu son felaket geride kaldığında Byron, zimmete para geçirme suçlamalarına karşı mücadelesine yeniden başlayacaktı. Yeni dizüstü bilgisayarını kurcalarken, berbat bir hayat yaşadığını düşündü.

Avukatının çocuk pornografisi suçlamasını düşürememesi durumunda ne olacağı üzerinde fazla durmamaya çalıştı. Suçlandığı mali suçlardan hüküm giymesi halinde onu birkaç aylığına bir golf kulübü hapishanesine göndereceklerdi. Bu tür hapishanelere girmiş ve buraları yara almadan atlatmış arkadaşları vardı. Ancak çocuklara olan tutkusu başka bir hikâyeydi. Bu daha ağır bir ceza gerektiriyordu ve gerçek bir hapishaneye gitmek onun için ölüm cezası anlamına geliyordu, özellikle de kafesteki hayvanlar onun neden orada olduğunu öğrenirse.

Yine de aklındaki tüm korku ve endişeye rağmen, bilgisayarının başına otururken içinde tanıdık bir dürtünün kabardığını hissetti. Bu asla bastıramadığı bir dürtüydü.

Karanlık ağda birkaç dakika geçirmenin kimseye zararı olmazdı. Bu kez kendisini özellikle heyecanlandıran görüntüleri indirme isteğine direnecekti. Arama geçmişinin günlüğe kaydedilmemesi için klavyeye dokundu ve özel tarama özelliğini açtı. Daha sonra bir dizi web sayfasını ve oturum açma bilgilerini inceledi. İnternetin nadiren keşfedilen bu köşesi, hayatını ve dürtülerini kısıtlayan sosyal normlardan kurtulmak için ziyaret ettiği tanıdık bir yerdi. O gece orada sadece birkaç dakika geçirmeyi planlamıştı. En fazla yarım saat. İnternetin bu gölgeli köşesinde hiçbir yargılama ya da utanç yoktu. Sevdiğini sevmesine izin verilen yerdeydi. Ve sonucu ne olursa olsun, orada, insanlığın en karanlık ucunda bulunmaktan kendini alamıyordu. Byron Zell'in zaafı çocuklardı.

Sitelere göz atarken amaçladığından biraz daha uzun zaman harcadı. İçine düştüğü bu bok çukurundan bir şekilde çıkmayı başarabilirse, bu gecenin karanlık ağıdaki son seferi olacağına kendini inandırdı. Reşit olmayan çocukları son bir kez incelemesi, onu hayatından sonsuza kadar çıkarmanın bir yolu olacaktı. Ruhunun bir kısmı buna inanıyordu. Ancak içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman iyileştirilemeyecek bir bağımlılıktan mustarıptı.

Bir saat sonra bilgisayarını ve masa lambasını kapattı ve ofisinden çıktı. Üst kattaki dairenin oturma odasının pencerelerinden şehrin ışıkları görünüyordu. Gece açıktı ve ay, parke zemini Byron'ın mutfaka gidebilmesine yetecek kadar aydınlatan parlak bir hilal gibiydi, buzdolabını açıp süt kartonuna uzandı.

Açık buzdolabından gelen ışık mutfak adasına gölgesini dölürüyordu. Göz ucuyla kendisine ait olmayan başka bir gölgenin görüntüsünü yakaladı. Byron döndü ve mutfağın diğer tarafında siyahlar içinde bir siluetin durduğunu, silahın namlusunun buzdolabından gelen ışığı yansıttığını gördüğünde elinden süt kutusu düştü.

İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı. "Param var."

Siyah siluet çocuk pornografisi içeren fotoğraflar taşıyordu. Byron itiraz etmeye, inkâr etmeye çalıştı ama sözler boğazında düğümlendi, nefes alamıyordu. Silahtan arka arkaya iki tıslama sesi çıktı. Gürültü duyuldu ama hepsi bu. Acıyı bekledi ama gelmedi. Bir an çevresinin farkındaydı, bir an sonra ise ölmüştü.

Byron Zell mutfak zeminine yığıldı. Biri yüzüne diğeri göğsüne isabet eden kurşunlar yüzünden öne ya da arkaya düşmedi; sadece basitçe diz çöktü. Dizleri büküldü ve bacakları, havası sönmüş bir oyuncak gibi altına kıvrıldı.

Tetikçi yığının yanına gitti, çocuk pornografisi içeren fotoğrafları cesedinin üzerine attı ve ardından aceleyle daireden çıktı.

34. KISIM

Manhattan, NY
25 Nisan 2023, Salı
08:02

TRACY CARR'IN DUŞTAN ÇIKARKEN VÜCUDUNDAN Sular damlıyordu. Askıdaki havluyu aldı ve öne eğilip ıslak saçlarını havluyla yakalayıp iki tur başının üstünde döndürmeden önce iyice kuruladı. Yatak odasına girdi, televizyonu açtı ve iç çamaşırını ve sutyenini giyerken arka planda sabah haberlerini dinlemeye başladı.

Tam o anda komodinin üzerindeki telefonu titredi ve Tracy, editörünün aradığını gördü. Aramayı etkinleştirmek için telefonu kaydıldı.

"Merhaba Gary." dedi.

"Haberleri izliyor musun?"

Tracy dikkatini CNN sunucusu konuşurken altta kırmızı son dakika haberinin yanıp söndüğü televizyona verdi; bu, şok değerini çoktan kaybetmiş bir haber taktığıydı. Kayıp bir köpek bile yirmi dört saatlik kablolu yayın programlarının çoğunda son dakika haberi olabilirdi.

Tracy, "Duştan yeni çıktım." dedi. "Neler oluyor?"

"Larry Chadwick'in geçen haftaki basın toplantısını hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Temelde kendisinin ve oğlunun cinsel saldırı mağdurlarına karşı ne kadar duyarlı olduklarını gösteren bir kampanya reklamıydı. Siyasi tiyatro."

"Evet, o haber konferansı artık bir tiyatro oyununa benzemiyor, daha çok suçluluk duygusundan kurtulma girişimine

benziyor. Laura McAllister adında bir McCormack Üniversitesi kızı kayıp. Sokakta onun Larry Chadwick ve oğlunun haber konferansı sırasında bahsettiği tecavüz olayını araştıran öğrenci gazeteci olduğu söyleniyor. Ayrıntılar az ama eminim ortada daha büyük bir hikâye vardır. Senin de bu işte olmanı istiyorum.”

Tracy, CNN yayınının altında yanıp sönen bandı okudu: WASHINGTON, DC’DE KAYIP ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİ.

“Ne zaman?”

“Şimdi. Mümkün olan en kısa sürede. DC’ye git ve neler ortaya çıkarabileceğine bir bak. Yarınki baskı için bir manşet istiyorum. Artık ne bulabilirsen. Sonrasında açığa çıkardıkça daha fazla detay. Bu olayın nasıl sonlanacağını ve Larry Chadwick’le herhangi bir şekilde bağlantılı olup olmadığını görene kadar hikâyede yer alacaksın.”

“Tamamdır. Aşağıya indiğimde seni arayacağım.”

Tracy aramayı sonlandırdı. CNN yayınının geri kalanını izledi. Başkanın Yüksek Mahkeme’deki boşluğu doldurma ihtimalinin yüksek olduğu kişi tarafından düzenlenen zamanlaması tuhaf bir basın toplantısının hemen ardından kaybolan bir üniversite öğrencisi. Ortada bir bağlantı olabilir mi? Tracy bunu öğrenmeyi planlıyordu. Gökten daha iyi bir hikâye düşmesini isteyemezdi. Gişe rekorları kırma potansiyeli olan bir film gibiydi. Kesin gerçekler hâlâ bilinmiyordu, bu da spekülasyonların çılgınca olacağı anlamına geliyordu; izleyicileri sosyal kanallarına çekmek için mü-kemmeldi. Bu, gerçeğin hâlâ bulunmayı beklediği ve açgözlü izleyicilerinin, onun bulabildiği en küçük bilgiyi bile yiyip bitireceği anlamına geliyordu. Tracy, toplumun üzücü ama gerçek ıstırabını, gerçek suçun kanlı ayrıntılarına karşı duyulan obur iştahı ustaca manipüle eden biriydi. Tracy geçimini böyle sağlıyordu. Genç, çekici, üstelik de yarı ünlü bir üniversiteli kızın ortadan kaybolmasına, Lawrence Chadwick gibi geçen ay başkanın Yüksek Mahkeme’ye atamayı değerlendirdiği birinin eklendiği bir vaka, bu Tracy Carr’ın gözünde rating ışıklarının parlaması demekti.

Tracy Carr, New York Times’ta suç muhabirliği yapmasının yanı sıra, gerçek suçları ele alan başarılı bir YouTube kanalını da

yönetiyordu. Altı milyon abonesi vardı ve kanal tamamen para kazanmaya başlamıştı; altı haneli rakamını yalnızca reklam gelirinden elde ediyordu. Kanalı yönetmek için üç kişiyi işe almıştı: Üniversitedeki eski oda arkadaşı reklamları organize ediyor ve kanalın YouTube'daki ve İnternet'teki yerleşimini optimize ediyordu. Bir prodüksiyon editörü, Tracy'nin kaydettiği ham görüntüleri topluyor ve kısa, izlenebilir videolara çeviriyordu. Ve bir de kameramanı Jimmy vardı. Çekimler genellikle yapılandırılmış ve planlanmış oluyordu, ancak kendisine yeni atanan ve hızla gelişen bu hikâye, huz ve aksiyon gerektiriyordu. Telefonunu eline aldı.

"Jimmy." dedi Tracy. "Bir şey oldu. Çantanı ve tüm ekipmanlarını hazırlamanı istiyorum. DC'ye gidiyoruz."

"Ne zaman?" Jimmy sordu.

"Şimdi. Üniversiteli bir kız kaybolmuş. Ama bu sadece başlangıç. Seni bir saat sonra alırım."

35. KISIM

**Washington D.C.
25 Nisan 2023, Salı
09:15**

LANCASTER & JORDAN'IN OFİSLERİ WASHINGTON D.C.'deki One Franklin Square binasının onuncu katında yer almaktaydı. Konferans odası bu sabahki toplantı için hazırlanmış, firmanın diğer kurucu ortağı Jacqueline Jordan gibi Garrett da programını boşaltmıştı. Aslında Jacqueline, Lancaster & Jordan'ın Matthew Claymore'u müşteri olarak alması durumunda baş danışman olacaktı.

Matthew ve ailesi, Franklin Park'a bakan pencerelerden sabah güneşi ile parlayan uzun maun bir masanın hâkim olduğu büyük toplantı odasına girdiklerinde Garrett ve Jacqueline ayağa kalktılar. Kongre Binası'nın kubbesi çok uzaktan da olsa görölüyordu.

Garrett elini uzatırken, "Matthew." dedi. "Garrett Lancaster, tanıştığımıza memnun oldum. Bu ortağım Jacqueline Jordan."

Matthew, "Bunlar da benim ailem." dedi. "Patrick ve Sheila." Karşılıklı el sıkışıldı.

Patrick Claymore, "Toplantıyı bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz." dedi.

Garrett ve Jacqueline'in araştırmaları onlara Patrick ve Sheila Claymore'un Doğu Yakası'nda bir dizi markete sahip olduklarını ve şaşırtıcı derecede zengin olduklarını söylemişti. Oğulları Matthew, McCormack Üniversitesi'nde işletme okuyordu. Okul, geçen hafta Larry Chadwick'in basın toplantısından sonra haberlerde sık sık yer almıştı. Claymore'lar, Lancaster ve

Jordan'ın, bir McCormack Üniversitesi öğrencisinin de dahil olduğu potansiyel bir kayıp kişi vakasında Matthew'u temsil etmesi hakkında bilgi almak için bir toplantı talep ettiğinde, Garrett ve Jacqueline hemen bir tanışma toplantısı ayarlamışlardı.

"Asıl biz teşekkür ederiz." dedi Jacqueline. "Lütfen oturun. Umarım yardımcı olabiliriz. Başlamadan önce kahve?"

Claymore'lar nazikçe reddetti.

Matthew konuşmanın çoğunu kendisi yapacağı için konferans masasının başında oturuyordu. Anne ve babası onun solunda, Garrett ve Jacqueline ise sağındaydı. Jacqueline deri bir dosyayı açtı ve sarı not defterinde birkaç sayfa çevirdi.

"Matthew, annenle baban bize telefonda bazı ön bilgiler verdi, ama Garrett ve ben tamamen bilgilendirmen gerekecek."

"Tamam." diye başladı Matthew. "McCormack Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisiyim. Hafta sonu kız arkadaşım... Bilmiyorum, mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı ve sosyal medyada da bir anda sessizleşti. Bunu daha önce de programıyla meşgul olduğunda yapmıştı."

"Programıyla derken?" diye Jacqueline sordu.

"Evet, kendisi gerçekten popüler bir kampüs radyo programı hazırlayan bir gazetecilik öğrencisi."

Patrick Claymore "Popüler mütevazı kalır." dedi. "Laura'nın radyo programı, aslında bir podcast, indirme sayılarına bakılırsa her hafta yüz binlerce kişi tarafından dinleniyor."

Jacqueline bazı notlar karaladı. "Kız arkadaşının adı ne?"

"Laura McAllister."

Jacqueline not defterine yazmaya devam ederken başını salladı. "Lütfen devam et."

"*The Scoop*, Laura'nın her hafta kampüsteki yayın stüdyosunda yaptığı bir radyo programı olarak başladı. İlk başta sadece popüler kültür ve dedikodu üzerineydi. Laura, kampüs dedikodularının kısaltması olarak düşünebileceğiniz *Kamp-kodu* adlı bu bölüm yaptı; burada ülke çapındaki üniversitelerden en çılgın hikâyeleri buldu ve onlar hakkında konuştu. Öğrenci-profesör ilişkilerinden, resmi ilişkilerin ters gitmesine kadar her şey hakkında. Birinci sınıftayken herkes her perşembe gecesi onu

dinlemeye başladı. Adeta bir McCormack Üniversitesi buluşmasıydı ve Laura'nın programı gerçekten popüler oldu.

"Daha sonra ikinci sırafta üniversite kampüslerinin kız öğrenciler için nasıl güvensiz olabileceği ve aslında nasıl güvensiz olduğu konusunda daha ciddi bir program yaptı. Sadece McCormack'la değil, ülkenin her yerinden kızlarla röportaj yaptı ve fikir birliği, kızların kampüs dışında yalnız yürürken kendilerini en çok korktukları ve savunmasız hissettikleri yönündeydi. Böylece Laura, üniversitenin geceleri ve hafta sonları öğrencileri kampüse getirip götürmesi için özel şoförler tutması şeklinde soruna bir çözüm buldu. Programa 'Uber U' adını verdi ve bu çok tutuldu. Yalnızca McCormack Uber U programını benimsemekle kalmadı, aynı zamanda ülke genelindeki üniversiteler de bunu benimsedi. Laura, *Wake Up America*'ya davet edildi ve Dante Campbell ile röportaj yaptı. O zamandan beri Laura'nın şovunun popülaritesi hızla arttı. Sosyal medya platformlarında bir milyondan fazla takipçisi var."

Matthew devam etmek için başını salladı.

"Her neyse, Laura bana son birkaç haftadır kampüsteki tecavüzle ilgili bir hikâyeyi araştırdığını söylemişti."

"McCormack Üniversitesi kampüsünde mi?" Jacqueline sordu.

"Evet. Tüm detayları bilmiyorum çünkü Laura bu konuda çok sessizdi. Hikâyenin sızmasını istemiyordu. Ancak geçen hafta Chadwicklerin basın toplantısının ardından kampüs havaya uçtu. Tamamen Laura'nın anlatmaya hazırlandığı hikâyeyeyle ilgiliydi. Daha sonra, söylediğim gibi, Laura hafta sonu aramalarımıza ve mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı ve sosyal medyada sessiz kaldı. Ailesi pazar günü beni arayıp ondan haber alıp almadığımı sordu. Onlara haber almadığımı söyledim ve Laura'nın ailesi pazar günü onun kaybolduğunu bildirmiş. Daha sonra dün iki polis memuru bir sürü soru sormak için daireme geldi."

"Laura hakkında mı?" Jacqueline sordu.

"Evet, Laura hakkında, yakın zamanda kavga edip etmediğimiz ve daha bir sürü şey hakkında."

"Sorularına cevap verdin mi?"

"Evet ama bir süre sonra korkmaya başladım ve onlara ailemi aramak istediğimi söyledim."

Bay Claymore toplantı masasına doğru eğildi. "Polis Matthew'e resmi bir görüşme sırasında daha fazla soruyu yanıtlamak ve DNA örnekleri vermek için bölge ofisine gelip gelmeyeceğini sormuş. Yasal bir temsilcisi olana kadar böyle bir şey yapmaması talimatını verdim. Laura'nın güvende olması için dua ediyorum ve bu iş git gide büyük bir korkuya ya da yanlış anlaşılmaya dönüşüyor. Ama bu zavallı kıza bir şey olduysa yetkililerin ilk bakacağı kişinin erkek arkadaşı olacağını bilecek kadar da korku hikâyesi duydum."

Jacqueline başını salladı. "Dün seni sorguya çektiklerinden beri polisle hiç temasa geçtin mi?"

"Hayır." dedi Matthew. "Bu sabah bir dedektif, kendisini geri aramamı isteyen bir sesli mesaj bıraktı."

"Ama aramadın?"

"HAYIR."

"Tamam" dedi Jacqueline. "Peki bildiğin kadarıyla henüz kimse Laura'dan haber almış mı?"

"HAYIR." Matthew omuz silkti. "Ona birkaç kez mesaj attım ve arkadaşlarıyla konuştum. Kimse ondan haber alamamış ve kimse onu görmemiş."

Jacqueline düşünürken kalemını not defterine vuruyordu. "Her şey sırayla. Garrett ya da ben orada olmadan polisle konuşmayın. Dairenize gelirlerse avukatınızı aramak istediğinizi söyleyin ve hemen benimle iletişime geçin. Sana cep numaramı vereceğim. Bu arada, soruşturmacılarımızdan biri, Laura ile ilişkinizin ayrıntılarını ve ihtiyaç duyacağımız diğer bazı bilgileri daha ayrıntılı olarak incelemek için sizinle iletişime geçecek. Daha sonra ve ancak o zaman polisle resmi bir görüşme ayarlayacağım. Ama bunu kendi kurallarımız çerçevesinde yapacağız. Ve bu gerçekleştğinde ben de yanınızda olacağım."

Aynılırken el sıkışıldı ve artık Lancaster & Jordan'ın ellerinde yeni, yüksek profilli bir dava daha vardı.

36. KISIM

Washington D.C.
25 Nisan 2023, Salı
10:00

ALEX, GELİŞİM ÇAĞINDA ALKOLÜN TEHLİKELERİNİ fark etti ve alkole asla dokunmama kararı aldı. Normal bir ergenlik geçirmiş olsaydı durum farklı olabilir ve çoğu çocuğun yaptığı gibi lise günlerinde alkolü denemiş ve bundan zarar görmemiş olabilirdi. Ancak gençken ve kolay etkilenebilirken yaşadığı, kütahlar arasında zıplamasına, basından kaçmasına ve kendisini şantaj yapmaya çalışan psikopatlar tarafından köşeye sıkıştırılmasına neden olan bir trajedinin ardından Alex, alkolün cazibesinin tuzaklarla birlikte geldiğini biliyordu. Artık yirmi sekiz yaşındaydı ve yaşamının bir sonraki aşamasına geçmişti; belki de alkolü koltuk değneği yerine sosyal bir araç olarak kullanabileceği bir noktadaydı. Ancak pek sosyal değildi ve mesleği onu hiçbir zaman ortak varoluşun gerekli olduğu durumlara sokmamıştı; genellikle atladığı yıllık Lancaster & Jordan Noel partisi dışında. Ve böylece, gençlik yıllarının endişesinden kurtulması ile yirmili yaşlarının sonlarına gelmesi arasındaki bir noktada, fırsat penceresi kapanmıştı ve artık alkolün kendisine ne yapabileceği konusuna pek de merak duymuyordu. Ancak kahve başka bir hikâyeydi.

En son merakı, buhar basıncının sıcak suyu kahve telvesi ile karıştırmasını sağlayan iki odacıklı bir cihaz olan vakumlu sifondu. Alex zamanlamayı deneyerek altı buçuk dakikanın en yumuşak karışımı ürettiğini keşfetmişti. Şimdi sabah içeceğinin tadına bakarken tatmin olmuş bir şekilde kupasını kanepeye götürüp

dizüstü bilgisayarını çıkardı. Her sabah aynı şekilde başlıyordu. Kahve ve haberlerin ardından ofise gitmeden önce kanut masasında bir saat çalışma. Otuz dakika boyunca dünya haber manşetlerini taradıktan sonra ilgi alanını DC bölgesiyle daralttı ve donup kalmasına neden olan bir hikâye gördü. Hikâye *Washington Times*'taydı.

Yerel İş adamı Haneye Tecavüz Sırasında Vuruldu

Schuster Industries'in eski finans müdürü Byron Zell, pazartesi sabahı erken saatlerde DC'deki dairesinde ölü bulundu. Polis, Zell'in kurşun yarası sonucu ölmesi ve bir aile üyesi tarafından bulunması dışında cinayetle ilgili çok az ayrıntı paylaştı.

Zell'in adı şirket fonlarının zimmete geçirildiği iddiasıyla Schuster Industries ile bir davaya karışmıştı. Ancak Zell'in hukuki sorunları bununla da bitmedi. Yakın zamanda çocuk pornografisi bulundurmakla da suçlanmıştı ve öldüğü sırada bu dava hâlâ soruşturma altındaydı.

Başka hiçbir bilgi yayınlanmadı. Bu hikâye gelişme aşamasındadır.

Alex, telefonu çaldığında ekranını kaydırmış diğer haberleri aramaya başlamıştı. Arayan Garrett'ti.

"Merhaba?"

"Sana hemen ofiste ihtiyacımız var. Yeni ortaya çıkan bir durumla ilgili."

"Ne oldu?"

"Ofiste ayrıntıları içeren ve sana güncel gelişmeleri aktaracak bir dosya var. Yeni bir müvekkil, bir kayıp vakası ve Larry Chadwick ile McCormack Üniversitesi arasında yaşanan karışıklıkla olası bir bağlantı. Henüz tüm detayları bilmiyorum. Bu davada senin de yer almam istiyoruz ama bu konuda hızlı olmamız gerekiyor. Medyada yer alma potansiyeli yüksek ve çok geçmeden McCormack Üniversitesi meraklı muhabirlerle dolup taşacak.

Çok derine inmeden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyoruz. Jacqueline liderliği ele alıyor ve ofiste sana bilgi verecek."

"Otuz dakika içinde orada olacağım."

"Sonra görüşürüz."

"Hey, Garrett? Byron Zell hakkındaki haberleri gördün mü?"

"Gördüm."

"Buna ne diyorsun?"

"Byron Zell hakkında daha sonra konuşacağız. Aklımın bir köşesinde, onun dairesi artık bir suç mahalli olduğundan senin küçük maceran hakkında endişeleniyorum. Ama bir hukuk firmasını yönetmeye çalışıyorum ve şu anda daha büyük endişelerimiz var. Eminim polis benimle Byron Zell ve çocuk pornografisi hakkında konuşmak isteyecektir. Bana baskı yapılmadığı sürece onun davasına atanan soruşturmacının sen olduğunu söylemeyi düşünmüyorum. Lütfen sana yardım etmeme yardım et, Alex. Byron Zell hikâyesinden uzak dur."

Konuşmanın üzerine bir duraklama oldu.

"Alex?"

"Evet."

"Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Anladım."

"Otuz dakika sonra görüşüyor muyuz?"

Alex, Byron Zell haberine bakarak, "Evet." dedi. "Orada olacağım." Aramayı sonlandırdı ve bir kez daha zihninde adamın evine gizlice girerek gezinmeye başladı. Alex, kahvesini bitirdiğinde, olay yeri inceleme ekibi her yüzeyin tozunu alsa bile, arkasında onun varlığına işaret edecek hiçbir şey bırakmadığına neredeyse kendini ikna etmişti.

37. KISIM

Washington D.C. 26 Nisan 2023, Çarşamba 10:32

ERTESİ GÜN ALEX, ARABASINI MCCORMACK ÜNİVERSİTESİ kampüsünün hemen dışında bulunan bir apartman kompleksinin otoparkına çekti. Üç katlı binanın ön tarafında her kata erişim sağlayan zikzak merdivenler bulunuyordu. Alex arabasından indi, merdivenlerden ikinci kata çıktı ve 211 numaralı dairenin kapısını çaldı. Bir dakika sonra kapıyı genç bir adam açtı.

"Matthew Claymore?"

"Evet?"

"Ben, Alex Armstrong. Lancaster & Jordan için çalışıyorum. Jacqueline Jordan, sen ve Jacqueline bu hafta polisle görüşmeden önce birkaç şey üzerinde sizinle birlikte çalışmamı istedi."

"Evet, içeri gelin." dedi Matthew.

Alex, iki yatak odası, oturma alanı ve mutfaktan oluşan öğren-ci tarzı küçük daireye girdi. Elindeki dosyayı mutfak masasının üzerine koydu ve oturdu.

"Bir şey içmek ister misiniz?" Matthew sordu. "Kahve hâlâ sıcak." Alex kahve makinesine baktı, cam haznesi kirli kahverengiye boyanmış standart bir Mr. Coffee damlatma makinesiydi.

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Matthew onun karşısına oturdu.

Alex, "Laura McAllister adında bir kız kayıp." dedi. "Polis senin olaya karışıp karışmadığını bilmek istiyor."

Matthew başını salladı. "Evet."

"Sen ve Laura çıkıyor muydunuz?"

"Evet."

"Her şey sırayla. Laura'nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgin var mı?"

"HAYIR."

"Hafta sonuna ilişkin bazı spesifik ayrıntılara dalacağız. Eğer yalan söylüyorsan bu Lancaster & Jordan'ın seni savunma becerisini etkileyecektir."

"Yalan söylemiyorum."

"Tamam." dedi Alex. "Benim görevim bunu kanıtlamak."

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Birçok yolu var. Yapmamız gereken ilk şey çok sağlam bir mazeret üretmek, sonra da bu mazereti kanıtlarla doğrulamak."

Alex, Jacqueline Jordan'ın ona verdiği özeti açtı. Özet artık Lancaster & Jordan ofislerinde anılan şekliyle 'Matthew Claymore Davası'nın ayrıntılarını içeriyordu.

"Önce bana Laura'dan bahsedeceksin. Bunlar da tüm bildiklerim." dedi Alex. "Laura McAllister'in pazar öğleden sonra ailesi tarafından kaybolduğu bildirildi. Kaynaklarımıza göre onu en son cuma akşamı gören olmuş. Bu kişi Laura'nın oda arkadaşıymış ve polise Laura'nun üzerinde çalıştığı bir projeyi bitirmek için üniversitenin kayıt stüdyosuna gittiğini söylemiş. O zamandan beri onu kimse görmemiş. Bu bildiklerinle eşleşiyor mu?"

Matthew başını salladı. "Evet."

"Laura'nın düşmanları var mıydı? Başına bir şey geldiğini düşünmek mantıklı mı, yoksa bir nedenden dolayı kalkıp gitmiş olması daha mı muhtemel?"

Matthew başını ileri geri salladı. "Yani, sanırım her ikisi de mümkün. Laura programı için yeni bir bölüm yayınlamaya hazırlanıyordu ve bu konuda pek çok tartışma vardı. Bayan Jordan size bundan bahsetti mi?"

"*The Scoop*. Evet, özetle var."

Alex, Laura McAllister'ı, radyo programı ve bir milyondan fazla takipçisi olan sosyal medya platformunu biliyordu. Jacqueline ona durum hakkında bilgi vermişti ve Alex, patronunun

hazırladığı ön dosyanın ayrıntılarını incelemek için bir saat harcamıştı.

"Tamam." diye devam etti Matthew. "Yani Laura üzerinde çalıştığı tecavüz hikâyesini gizli tutmaya çalışsa da kampüste söylentiler dolaşmaya başladı. Ve biliyorsunuz, Duncan Chadwick'in babasının basın toplantısından sonra, son bir haftadır okulda işler gerçekten çılgınca ilerliyor."

"Nasıl çılgınca?"

"Laura'nun açıklayacağı şeye dair dedikodular tavan yapmış durumda. Tecavüze uğrayan kızların kim olduğu ve tecavüze hangi dernek üyelerinin karıştığı konusunda dedikodular çıktı. İnsanlar çıldırmış gibi. Ayrıca Laura bana okulun ona baskı yaptığını söyledi."

"Okul mu?" Alex sordu.

"McCormack Üniversitesi... burası, nasıl desem, prestijli bir okul. Bir nevi Ivy League'in alternatifi ve ebeveynleri zengin ve güçlü olan öğrencilerin ilgisini çekiyor. Laura, soruşturması hakkında bana anlattığı kadıyla, bir kardeşliğin partilerinden birinde randevu tecavüzü ilacı kullandığını doğrulamış. Tecavüze uğrayan kızlardan birinin aldığı polis tutanağı da varmış. Laura'nun hikâyesi sadece bu cinsel istismar olayını vurgulamakla kalmayacak, aynı zamanda üniversitenin halının altına süpürdüğü geçmiş sorunlara da işaret edecekmiş. Laura, McCormack'ın bozulmamış itibarını korumak ve mezunlarını mutlu ve gururlu tutmakla daha çok ilgilendiğini, böylece her yıl düzenli bağış akışının devam ettiğini de söyledi. Okulun maddi durumu Harvard'ınkiyle yarışabilecek durumda ve Laura, McCormack'ı itibarını korumak için kampüsteki tecavüzle ilgili bir haberi gizli tutmak da dahil olmak üzere her türlü önlemi almakla suçlayacaktı.

Alex birkaç not yazdı.

"O halde asıl sorunuza dönelim." dedi Matthew. "Laura'nun hem bazı düşmanları vardı hem de bir yerlere gidip tüm söylentiler yatışana kadar saklanmak için iyi nedenleri vardı."

"Laura'nun adını vereceği adamlar kimlerdi?" diye Alex sordu. "Onların isimleri ne?"

Matthew başını salladı. "Bana hiç söylemedi. Söylediğim gibi üzerinde çalıştığı hikâye konusunda oldukça ketumdu."

"Peki nasıl bu kadar kötü bir şekilde sızdı?"

"Fikrim yok. İnsanlar Laura'nın tecavüz hikâyesini araştırdığını biliyordu ama Duncan Chadwick'in basın toplantısına kadar sadece birkaç söylenti dolaşıyordu. Daha sonra her şey havaya uçtu."

"Laura hikâyesini bitirmeye ne kadar yaklaşmıştı?"

"Sanırım neredeyse işi bitmişti, sadece kayıt stüdyosunda seslendirme çalışması yapması gerekiyordu."

"Eğer işi bittiyse neden takvimine uyup perşembe gecesi yayınlanmadı? *The Scoop* o zamanlar yayınlanmıyor mu?"

"Öyle ama Laura'nın hikâyeyi yayınlamak konusunda tereddütleri vardı. Üniversite, Laura'ya yazılı bir mektupla, üniversitenin stüdyosunda yaptığı her türlü kayıt çalışmasının kendilerine ait olduğunu ve onların onayı olmadan yayınlamayacağını söylemişti."

Alex daha fazla not aldı.

"Tamam. Şimdi sana ve Laura'ya geçelim. Onu en son ne zaman gördün?"

"Cuma sabahı. Perşembe gecesi benim dairemde kaldı ve cuma günü ders için erkenden ayrıldı."

"Hangi ders?" Alex sordu. "Ayrıntılara gireceğiz ve her ayrıntıya ihtiyacım var."

"Sanırım medya hukuku ve etiğiydi. Evet," dedi Matthew başını sallayarak, "bu onun pazartesi, çarşamba ve cuma günleri sabahın erken saatlerindeki dersiydi."

"İyi. Ayrıntılar yardımcı olacaktır."

"Ne konusunda yardım?"

"Güvenilirliğin. Laura ne kadar uzun süre kayıp kalırsa, o kadar çok şüpheye maruz kalacaksın. Hafta sonunun her ayrıntısının planlanmasına ihtiyacımız var. Cuma günü saat kaçta ayrıldı?"

"Saat dokuzdaki dersti, yani..."

"Öyle değil Matthew. Dairenden tam olarak kaçta ayrıldı?"

"Sekiz yirmi. Dersten önce duş almak için evine dönmek istedi."

"Peki onu bir daha görmedin mi?"

"Hayır, o zamandan beri onu görmedim."

Cuma sabahı dairenden çıktuktan sonra onunla iletişim kur-
dun mu? Telefon görüşmesi, mesaj? Sosyal medya etkileşimi?"

"Hayır."

"Polis Laura konusunda seni görmeye ilk ne zaman geldi?"

"Pazartesi öğleden sonra. Şey... yani... saat öğleden sonra biri
geçiyordu."

"Tamam. Şu anda bir baş ve sonumuz var: Cuma sabahı saat
sekiz yirmide dairendeydiniz ve pazartesi öğleden sonra saat bir-
de polis dairene geldi. Sen ve ben burada oturup arada geçen her
saatin hesabını yapacağız. Ve bana sadece nerede olduğunu söy-
lemeyeceksin, bir de bunu kanıtlayacağız."

"Her saatin mi?"

"Evet."

"Tüm hafta sonu attığım her adımı nasıl kanıtlayacağız?"

"Birçok yolu var. Hafta sonunu bana gezdirecek ve hatırlaya-
bildiğin her saatin her detayını bana anlatacaksın. Telefonunu in-
celeyeceğim ve yaptığın her aramayı, gönderdiğin her mesajı ve
sosyal medyadaki her ayak izini didik didik edeceğim. Telefonu-
nun kaydettiği pingleri doğrulamak ve hareketlerini takip etmek
için baz istasyonu kayıtlarını alacağım ve attığın her adımın ha-
ritasını çıkarmak için cep telefonunun GPS konum belirleyicisini
kullanarak her şeyi doğrulayacağım. Bulunduğun her mekanda-
ki güvenlik kamera görüntülerini alıp bunları faturalarla eşleştire-
ceğim. Kredi kartları, banka kartları ve dijital ödeme işlemleri
bulunduğun yeri doğrulayacaktır."

"Vay be."

Alex alt dudağını büktü. "Bu dünyada iz bırakmadan gezin-
mek zor. Ve mahremiyetimizin tamamen ihlal edilmesini, Laura
McAllister'ın kaybolmasıyla hiçbir ilgin olmadığını kanıtlamak
için kullanacağım. Laura'yı en son cuma sabahı gördüğünü bana
kanıtlamaya hazır mısın, yoksa başlamadan önce bu ifadeyi de-
ğiştirmek ister misin?"

"Hayır. Onu en son cuma sabahı gördüm. Hadi başlayalım."

38. KISIM

Washington D.C.
28 Nisan 2023, Cuma
08:15

KARARGÂH, LANCASTER & JORDAN'IN ANA OFİSLERİ'nin de yer aldığı One Franklin Meydanı'ndaki binanın dokuzuncu katında yer alıyordu. Bu kat, günde on saat boyunca burunlarını hukuk kitaplarına gömerek veya bilgisayar monitörlerine yaslanarak üst kattaki gerçek avukatlar için araştırma yapan binlerce arşivlenmiş kayıt arasında gezinen araştırmacılara, avukat asistanlarına ve yeni hukuk mezunlarına ayrılmıştı. Lancaster & Jordan'daki ortaklar iş emrini onuncu kattan veriyor, ancak müfettişler işleri dokuzuncu kattan yürütüyordu. Çalışma odasının çevresi, üst kattaki devasa köşe birimleriyle karşılaştırıldığında soluk görünen mütevazı ofis mobilyalarıyla doluydu, ancak hâlâ dört duvarı, bir kapısı ve nüfuzu vardı. Bu nüfuzun asıl sahipleri çok uzun süredir görevde olan soruşturmacılardı ve sekiz yılın sonunda Alex de onlardan biriydi.

Lazer yazıcının sesi arkada yankılanırken o masasında arkasına yaslandı. Matthew Claymore'la buluştuğundan beri yoğun ve üretken bir iki gün geçirmişti. Şimdi Jacqueline Jordan'la toplantı için çabalarının çıktısını alıyordu. Alex, Jacqueline'in tam olarak ne istediğini anlamasına yetecek kadar vaka üzerinde çalışmıştı. Ve bu özel vakayla ilgili araştırmasının mükemmel olması gerektiğini biliyordu. Jacqueline'in, ele aldığı davalara müfettişleri görevlendirirken genellikle ailevi bir önyargısı varmış gibi görünüyordu; çoğu zaman da yüksek profilli davalara erkek kardeşini atıyordu. Ancak Jacqueline'in Buck'ı önemli davalara atmasının

gerçek nedeni, Buck'ın Lancaster & Jordan'ın çalıştırdığı en iyi araştırmacı olmasıydı; bu, Alex'in asla tartışmayacağı bir noktaydı. Ancak Jacqueline'in Matthew Claymore davası için Alex'i seçmiş olması ki bu dava haber değeri taşıma potansiyeline sahipti, Buck Jordan'ın firmanın soruşturmacıları arasında en üst sırada yer almasına rağmen Alex'in hemen hemen ikinci sırada yer aldığı kanıtıydı.

Kapısının çalındığını duydu ve başını kaldırıp baktığında Buck'ın kapıdan başını uzattığını gördü.

Buck, "Selam evlat." dedi. "Dokuzdan önce buradasın. Bu, patron hanım adına bir dava üzerinde çalıştığın anlamına geliyor olmalı."

Alex gülümsedi. "Jacqueline'in davalarından biri üzerinde çalışırken onun saatlerinde çalışmak zorundasın."

"Sadece aptalı oynuyorum. Hepimiz Claymore davasını kapattığını biliyoruz. Aferin sana. İlginç bir şey var mı?"

Buck'ın gülümsemesi sarkık yanaklarını yukarı doğru iterek gözlerinin neredeyse kapanmasına neden oldu. Neredeyse altmış yaşındaki Buck Jordan, mesleğinin yıllarını yüzünde taşıyordu. Uzun, ardı ardına sigara içilen gözetlemeler ve alkolle dolu tüm o uykusuz gecelerin bedelini fena ödemişti. Alex, Buck'ı iyi tanıyordu ve hatta yıllar geçtikçe, işlevsel alkoliklerin hala alkolik olduğunu göstermeyi amaçlayan ince teşviklerle içkisini ehlileştirme bile çalışmıştı.

Alex, "Üzerinde çalışıyorum." dedi.

"Bir şeye ihtiyacın olduğunda haber ver."

"Teşekkür ederim, Buck."

Nihayet yazıcı durduğunda Alex, araştırmasını topladı, sayfa ları delgeçten geçirdi, L&J ciltleyiciyle ciltledi ve onuncu kata çıktı. Köşedeki ofise doğru yürüdü, Jacqueline'in asistanının görmesi için dosyayı havaya kaldırdı-patronun önemli bir iş beklediği anlatan sessiz bir şifre-ve asistanı devam et anlamında başını salladı. Jacqueline kapıyı açarken aynı anda Alex'de kapıyı çaldı.

"Hey Jacqueline, ~~Matthew Claymore~~ la ilgili ilk araştırmalar elimde."

Büyük şehir avukatlığının adeta bir simgesi olan Jacqueline Jordan her zaman kusursuz giyinirdi. O sabah üzerinde diz boyu eteğiyle uyumlu gri bir ceketin içine giydiği ipek bluzdan oluşan bir kıyafet vardı. Her zaman canlı ve şıktı. Ofise ilk gelen avukat olmak gibi kötü bir üne sahipti; genellikle sabah yediden önce gelir ve çok nadir akşam yediden önce çıkardı. Ve kadının programında hiçbir tüyo yoktu. Doğu Yakası'nın en büyük ceza savunma firmalarından birinin kurucu ortağıydı ve hizmetleri yoğun talep görüyordu. Tanınmış bir anestezi uzmanıyla evli olan Jacqueline Jordan, güçlü bir DC çiftinin yansıydı ve Alex, Garrett ile yaptığı konuşmalardan kadının harcayacak parası olduğunu biliyordu. Herhangi bir madde amaç için çok çalışmıyordu, bu onun kanunda vardı.

Ellili yaşlarında bir yerdeydi ve orta yaşta olduğunun tek kanıtı, çalışırken burnunun ucunda dengede duran koyu renk camlı gözlüklerdi. Hukuki soruşturmaların arka sokaklarında inatçı kariyeriyle yüzünde derin kırıksıklıklar edinen ağabeyi Buck'ın aksine Jacqueline Jordan kırışksızdı. Alex bunu aylık botoks seanslarına bağlıyordu. Jacqueline okuduğu özetten başını kaldırdı ve gözlüğünün üzerinden Alex'e baktı.

"Ve? Nasıl görünüyoruz?"

Alex, Jacqueline'in masasının önündeki sandalyelerden birine otururken, "İlk bakışta çocuk temiz görünüyor." dedi. Alex çalışmasının bulunduğu dosyayı ona verdi.

"Onu kesin olarak cuma sabahı Laura McAllister'la birlikte dairesine yerleştirebiliyorum; bu, Laura'nun ayrıldığını gören Matthew'un oda arkadaşı ve cep telefonunun GPS'i tarafından onaylandı. İki profesör cuma sabahı ve öğleden sonra Laura'yı sınıflarında gördüklerini doğruladı, yani elimizde Laura'nun hayatta olduğuna ve Matthew'un onu son görüşünden sonra iyi durumda olduğuna dair kanıt var. Laura'nın en son cuma akşamı gazetecilik bölümünün kayıt stüdyosuna giderken oda arkadaşı tarafından görüldüğü bildirildi. O zamandan beri onu kimse görmedi. Pazar günü öğleden sonra ailesi tarafından kayıp ihban yapıldı ve polis, edindiğim bir polis raporuyla da doğrulandığı üzere, pazartesi günü öğleden sonra saat bir on ikide Matthew'un kapısını çaldı.

"Laura'nun cuma sabahı evinden ayrılmasından, polisin pazartesi öğleden sonra onunla konuşmasına kadar nerede olduğunu, kredi kartı kullanımı, ATM kamerası, sosyal medya paylaşımları, telefonundaki GPS takip cihazı ve cep telefonu sinyalleriyle doğrulayacak şekilde hareketlerinin ayrıntılı bir zaman çizelgesini çıkarıp ispatlamayı başardım. Her şeyi. Yani teknik olarak garanti edilemeyecek olan Matthew'un uyku saatleri dışındaki her şeyi. Hevesli bir savcı ya da düzenbaz bir dedektif, bu anonim saatleri, Matthew'un sinsi planlarını uygulamak için kullandığını iddia edebilir."

"Matthew'un uyuduğu saatlerde yanında biri var mı?"

"Tam olarak değil. Oda arkadaşıyla konuştum ve Matthew'un odasında uyuduğuna *inandığımı* doğruladı. Ancak görgü tanığı ya da kanıtı yok. Ne yazık ki bunlar Matthew'un zaman çizelgesinde açıklayamadığımız boş saatler."

"Fitbit veya akıllı saat?"

Alex başını salladı. "Sordum. Kullanmıyor. Bu saatlerde cep telefonu onu evinde gösteriyor ancak kirli işlerini yapmak için telefonunu evinde bıraktığı iddia edilebilir."

"Tamam, eğer konu açılırsa ölü saatlerle daha sonra uğraşmak zorunda kalacağız. Herhangi bir kırmızı bayrak var mı?"

"Laura'yla çıkıyordu, bu yüzden ne yaparsak yapalım hemen şüpheli olacak. Ve o, Laura McAllister'in partilerinde içkilere katmak için tecavüz ilacı kullanmakla suçlayacağı ev olan Delta Chi kardeşliğinin bir üyesi. Henüz bu konu hakkında çok fazla bilgim yok ama üzerinde çalışıyorum."

"Tamam." dedi Jacqueline, Alex'in çalışmalarına göz atarken. "Şu ana kadar iyinin kötüye ağır bastığını söyleyebilirim. Çocuğu nasıl değerlendiriyorsun? Şahsen."

"Ona inanıyorum. Daha önce yalancılarla çalıştım. Matthew Claymore yalan söylemiyor. Ölümüne korkuyor ama yalan söylemiyor."

Jacqueline başını salladı. "O halde plan şu. Laura McAllister gelmezse veya Allah korusun başına bir şey geldiyse diye cephaneye ihtiyacım var. Matthew'u polisin kendisine yöneltebileceği

suçlamalara karşı korumamız gerekiyor. Bu sadece onun iddia ettiği kadar masum olduğundan emin olmamızı değil, aynı zamanda Laura McAllister'in başına ne gelmiş olabileceğine dair alternatif teoriler geliştirmemizi de gerektirecek. Detayları bilmemiz gerekiyor. Kim, nasıl ve neden. Rutini biliyorsun."

Alex, "Zaten bunun üzerinde çalışıyorum." dedi. "Açık soru, Laura McAllister'in ortadan kaybolmasının, anlatmak üzere olduğu tecavüz hikâyesiyle bir ilgisi olup olmadığı."

"Kesinlikle. Bu kız ve üzerinde çalıştığı hikâye hakkında bulabildiğin her şeyi öğrenmeni istiyorum. Kimin bu işe karıştığı, kimin isminin açıklanacağı, kimin hikâyesinin ana akıma ulaşmasını engellemek isteyebileceği. Matthew'un Laura'nun hikâyesinin bir parçası olmadığından emin olmalıyız ama aynı zamanda olanların isimlerine de ihtiyacımız var. Bu kızın bir an önce hayatına dönmesi ve hiçbirini kullanmak zorunda kalmamamız için dua ediyorum ama neredeyse bir haftadır kayıp ve en kötü senaryoya hazırlanmamız gerekiyor. Matthew'un hareketlerinin zaman çizelgesi iyi bir başlangıç, ancak işler çirkinleşirse daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Anladım." dedi Alex ayağa kalkarken. "Gelecek haftaya kadar daha iyi bir fotoğraf çekmiş olacağım."

"Teşekkür ederim Alex. Bu davada benimle birlikte olmana sevindim."

Alex başını salladı. Binayı terk etti ve Laura McAllister'in başına ne gelmiş olabileceğine dair araştırmasına devam etmek için McCormack Üniversitesi'ne geri döndü. Bu seferki araştırması, bazı geleneksel olmayan bilgi toplama yöntemlerini de içerecekti.

39. KISIM

Washington D.C.
28 Nisan 2023, Cuma
09:00

ANNETTE PACKARD "O ENDİŞELİ." DEDİ.

Karşısındaki kabinde oturan Larry Chadwick, buhar yukarı doğru yükselirken kahve kupasını döndürdü. Özel olarak konuşmak için onu on beş dakika önce odasından çıkarmıştı.

"Başka ne yapmamı istiyor? Duncan'ın hayatı bu yüzden alt üst oldu. Polisle iş birliği yapıyor. Kamuoyu önünde kınadığı ve istifa ettiği kardeşliği dışında onu bu kıza bağlayan hiçbir şey yok."

"Durum kötü görünüyor Larry ve Başkan Senato'daki rakiplerinin bu krizi kendi çıkarlarına kullanacağından endişe ediyor. Eğer seni aday gösterirse ve oy alamazsan, bu onun seçim yılını girerken zayıf görünmesine neden olur."

Larry, "Oylarımız var." dedi. "İç oylama da öyle söylemiyor mu?"

"Öyle ama... Bu oylama iki hafta öncesine ait, yani bu hikâye ortaya çıkmadan öncesine. Rakamları yeniden değerlendiriyoruz ve kesinlikle senin lehine olan oyların çoğu artık kararsız durumda."

"Bir sonraki Bob Woodward olmayı ümit eden asi bir üniversiteli kız birkaç günlüğüne kaçıyor ve bizim de bu yüzyılın suçuymuş gibi davranmamız gerekiyor. Daha da kötüsü, rakiplerimize karşı oynamamız ve oğlumun işin içinde olduğunu sürekli inkâr

etmemiz gerekiyor. Duncan'la bu kızın adının aynı cümlede geçmesi bile onu ona bağlamaya başlar. Bunu anlıyorsun değil mi Annette? Lütfen bana karalama kampanyasının nasıl çalıştığını anladığını söyle."

"Anlıyorum Larry. Ve işe yarıyor gibi görünüyor."

"Duncan'ın o kızın kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yok, hikâye bitti."

"Korkarım bu hikâyenin sadece başlangıcı."

Larry derin bir nefes aldı. "Çocukların siyasette sınırların dışında olduğunu sanıyordum."

"Kayıp şahıs soruşturmasında değil."

"Oğlumla alakası olmayan bir şey. Bu kıza en yakın çağrışım oğlumla aynı üniversiteye gitmesi mi? Karşı tarafın uğraştığı şey bu mu?"

"Bundan daha fazlasını yapıyorlar Larry. Artık öyle olmasa da Duncan, partilerinde içkilere randevu tecavüzü ilacı *katarak bunu kullandığı* iddiasıyla büyük inceleme altına alınan bir kardeşlik derneğinin üyesiydi."

"Bu doğru olsun ya da olmasın ve bunun doğru olduğunu bilmiyoruz; şu anda söylentiden başka bir şey değil; Duncan olaya karışmadı."

"Bunun ister bir karalama kampanyası ister oğlunuzun dahil olduğu meşru bir hikâye olduğuna inanın, umarım sorunu her iki şekilde de görürsünüz."

Cevap vermeden kahvesini karıştırdı. Sonunda başını kaldırıp ona baktı.

"Beni aday göstermekten vazgeçmesini mi önereceksin?"

"Hayır. Henüz değil. Sen başkanın ilk tercihisin. O seni istiyor ve şu anda *sadece* seni istiyor. Benim işim, eğer seni aday gösterirse onay duruşmasını atlatacağından emin olmak. Eğer atlatamazsan, bu sadece onun için kötü değil, benim için de kötü olur. Ben mükemmel olanı arıyorum, Larry. İncelediğim ve kefil olduğum herkes Vaat Edilmiş Topraklara ulaşmayı başardı. Eğer senin için başkana kefil olursam ve bu karışıklık senin onayını gölgede bırakırsa, başkanunki kadar benim kariyerim de tehlikeye

girecek. Yönetebileceğim özgür bir dünyaya sahip olmayabilirim ama ödemem gereken faturalarım ve ipotek borcum var.”

Larry, “Bu tam bir karmaşa.” dedi. “Hayatımın işi ellerimden kayıp gidiyor.”

Larry Chadwick’in siyasi hurslarının onu bir kızın kayıp olduğu gerçeğine karşı kör etmesi Annette’i şaşırtmamalıydı. Ya da Yüksek Mahkeme adaylığının raydan çıkma ihtimalini, yirmi iki yaşındaki bir üniversite öğrencisinin ortadan kaybolmasından daha fazla bir trajedi olarak değerlendirdiği. Sonuçta o bir politikacıydı.

“Lütfen başkana bu şeye biraz zaman vermesini söyler misin? Ondan bir hafta daha beklemesini iste. Adaylığımı iptal etmeden önce polisin en azından bir soruşturma başlatmasına izin verin.”

Annette bir an düşündükten sonra yavaşça başını salladı.

“Tamam. Ondan bir hafta isteyeceğim.” dedi.

Bir hafta ona başkanın mutlaka yanıtlanmasını isteyeceği soruların yanıtlarını bulması için zaman verecekti. Bu, Annette’e patronuna Larry Chadwick’i güvenle desteklemesini mi yoksa kayıplarından kurtulup siyasi bir tsunamiden kaçınmasını mı söylemesi gerektiğini anlaması için zaman verecekti.

40. KISIM

Washington D.C.
28 Nisan 2023, Cuma
13:35

CUMA ÖĞLEDEN SONRA, JACQUELINE JORDAN'IN Ofisinden ayrıldıktan birkaç saat sonra Alex, Georgetown'daki bir lokantanın arka kısmında oturuyor ve muhtemelen o gün daha önce birkaç kez demlenmiş olan yuvarlak bir cam demlikten servis edilen filtre kahvesini karıştırıyordu. İlk yudumu tahmin ettiği kadar berbat çıkmıştı. Matthew Claymore ön kapıdan içeri girene kadar sadece birkaç yudum daha içmesi gerekiyordu. Matthew sonunda gelip karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Polisle görüşmen nasıl geçti?" diye Alex sordu. Matthew'un polisle ilk resmi toplantısı o sabah erken saatlerde yapılmıştı.

"İyi sanırım. Konuşmanın çoğunu Bayan Jordan yaptı ve etkiliydi de... Sanırım birlikte yaptığımız tüm işleri ona vermişsin, çünkü dedektiflerden biri bana hafta sonu nerede olduğumu sorduğunda kanıt sundu. Bütün bunları benim için yaptığın için teşekkür ederim."

"Bize bunun için para ödüyorsunuz. Ancak Laura'nun başına bir şey gelmiş olması durumunda zaman çizelgesinden çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Ne gibi?"

Laura'nın üzerinde çalıştığı hikâye hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Laura ne kadar uzun süre kayıp kalırsa polis o kadar çok cevap arayacaktır. Ve ne kadar çok bakarlarsa, var olsun ya da olmasın aradıklarını bulma olasılığı o kadar artar."

“Bu ne demek?”

“Sadece bana güven. Bunu uzun zamandır yapıyorum ve bir polis soruşturmasında benim de hoş olmayan deneyimlerim oldu. Zaten onların radarındasın. Oyunda öndesin çünkü iyi, gerçekten iyi bir yasal temsil elde ettin. Ama polisin Laura’nın başına gelenlerle ilgili bir teorisi var ve senin de bu teorinin bir parçası olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Arkamıza yaslanıp onların bir hikâye yaratmasını bekleyemeyiz. Laura’nın başına ne gelmiş olabileceğine dair kendi teorimizi sunarak hücumla geçmeliyiz.”

“Onlara tüm hafta sonu nerede olduğumu söylememe ve göstermeme rağmen mi?”

“Önemli değil Matthew. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Masum olman önemli değil. Hafta sonunda boş saatler var. Uyuduğun saatler. Ve o saatlerde yalnız olduğun için polis ve dedektifler bunları kendi hikâyelerine uydurmak için kullanacaklar. O zamanı, kimsenin hareketlerini açıklayamadığı o saatleri, Laura’yı kaçırıp cesedini saklayarak geçirdiğini söyleyecekler.”

“İsa aşkına! Ona bir şey olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Sadece polisin ve dedektiflerin nasıl çalıştığını anlatıyorum. Benim işim seni yaklaşan fırtınaya karşı korumak. Bunu yapabilmek için yardımına ihtiyacım var.”

Bir garson yaklaştı ve Alex’in kupasına kahve döktü.

“Sana bir şey getireyim mi, tatlım?”

Matthew, “Bir kola lütfen.” dedi.

Garson gittikten sonra Matthew Alex’e baktı. “Annemle babam bana Bayan Jordan ne derse onu yapmamı söyledi, ben de yapacağım. Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim. Eğer yapabilirsem.”

“İyi. Birkaç soruyla başlayalım. Sen ve Laura özel miydiniz?”

“Mesela, başka insanlarla da görüşüyor muydun anlamında mı?”

“Evet.”

“Hayır. Oldukça ciddiydik.”

“Ne zamandır birlikteydiniz?”

“İlk sıfırın ortasından beri. Neredeyse bir buçuk yıldır.”

“Ona romantik açıdan ilgi duyabilecek başka biri var mıydı?”

"Aklıma geldiği kadarıyla hayır."

"Laura'nın eski bir erkek arkadaşı var mıydı?"

"Muhtemelen ama kimseden bahsetmedi. Birinci ve ikinci sınıftayken okulda hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Belki liseden."

Garson Matthew'un içeceğini getirdi.

"Siz ikiniz yemek sipariş edecek misiniz?"

Alex, "Hayır, teşekkürler." dedi.

Garson hesabı masaya koydu.

Bir sonraki masaya doğru koşmadan önce, "İkinci içecekler bedava, sadece bana işaret edin." dedi.

"Tamam." dedi Alex. "Bana Laura'mın üzerinde çalıştığı hikâyeyi anlat."

Matthew omuz silkti. "Bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Laura bu konuda gerçekten özeldi. Bana söylediği tek şey, kampüste meydana gelen bir tecavüzle ilgili kendisine ihbarda bulunulduğuydu. Olayları araştırmaya başladıktan sonra, tecavüzün kardeşlik evimde gerçekleştiğini bana bildirmek için yanıma geldi. Ya da biliyorsun, iddiaya göre böyle oldu."

"Bunu biliyor muydun?"

"HAYIR. Yani söylentiler vardı ama o kadar."

"Ne tür söylentiler?"

"Adamlardan bazıları Liquid G almış ve içkiye katmış."

"Kim? İsimleri neydi?"

"Bilmiyorum. Bu sadece bir söylentiydi. Ben bunun bir parçası değildim, bu yüzden doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama sonra, birkaç hafta önce, bir kızın polise gittiğini ve kardeşlik evinde tecavüze uğradığına dair ihbarda bulunduğunu duyduk. Hepimiz çıldırmıştık. Polisin gelip sorular sormaya başlayacağı, dekanın bizi çağıracağını ya da kardeşliğin kapatılacağını düşündük. Ama hiçbir şey olmadı. Bu yüzden bunun doğru olmadığını düşündüm."

"Laura sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Söylediğim gibi, hikâyesini yayınlamadan önce sızdırılacağından endişeleniyordu, bu yüzden bana hiçbir şey söylememeye dikkat etti."

"Laura'nın hikâyesinden endişelendin mi?"

"Bilmiyorum, sanırım. Neyin doğru olduğunu, neyin uydu-
rulduğunu bilmiyordum. Hiçbir arkadaşımın başının belaya gir-
mesini istemiyordum, özellikle de bunların hiçbirisi doğru değilse.
Ve biliyorsun, sana karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, Laura
ve ben ondan önceki gece bu konuda kavga ettik... Bilirsin, o kay-
bolmadan önce."

"Ne tür bir kavga?"

"Sadece bir tartışma. Ne tür bir karutı olduğunu bilmek iste-
dim ama o bana bu konuda hiçbir şey anlatmak istemedi. Hikâ-
yesi hakkında kampüste pek çok söylenti dolaştığı için stresliydi.
Kardeşliğimle ilgili olduğu için ben de stresliydim. Böylece her
şey büyük bir tartışmaya dönüştü."

"Bu tartışmayı polise anlattın mı?"

"Hayır. Hiç sormadılar. Ve Bayan Jordan bana sorulmadıkça
herhangi bir ayrıntı vermememi söyledi."

Alex kahvesinden bir yudum almak için durakladı.

"Laura hikâyeye ilk olarak nasıl girdi? Bunu nasıl duydu?"

"Onun ihbar hattı aracılığıyla. Geçen yıl *The Scoop*'un popüler
olmaya başlamasıyla birlikte bir e-posta hesabı açtı. İnsanlar ona
her türlü çılgın hikâyeyi e-postayla gönderiyordu ve Laura ilginç
olanlara göz atıyor ve ardından bunların doğru olup olmadığını
görmek için araştırmaya başlıyordu."

"Üniversite kampüsündeki tecavüzü ona kim bildirdi?"

Matthew başını salladı. "Bilmiyorum."

Alex kahvesinden son bir yudum almayı başardı. "Tamam.
Biraz araştırma yapacağım. Sorularım olabilir. Eğer ararsam tele-
fonuna cevap ver. Anladın mı?"

"Evet. Yardıma ihtiyacın var mı? Yardım edebilirim."

Alex'in ihtiyaç duyduğu son şey, onu koruma çabası içinde
kanunları esnetirken veya çiğnerken ona yardım ve yataklık eden
istikrarsız bir suç ortağıydı.

"Telefonunu açık tut yeter." dedi kabinden kalkarken. "Bir
şeye ihtiyacın olursa ararım."

41. KISIM

**Washington D.C.
28 Nisan 2023, Cuma
14:45**

ALEX ARABASINA OTURDU VE APARTMAN KOMPLEKSİNE baktı. Araştırması ona Laura McAllister'ın 7. blokta yaşadığını ve oda arkadaşının adının bu dönem on beş kredi alan son sınıf öğrencisi Liz Chamberlain olduğunu ve öğleden sonra saat üçte politika bilimleri dersine gitmek için evden ayrılmak üzere olduğunu söylemişti. Alex bekledi ve izledi. İki kırk sekizde 7. bloğun kapısı açıldı ve Liz Chamberlain belirdi. Kız kapıyı arkasından kilitledi ve McCormack Üniversitesi kampüsüne doğru yürüdü. Alex otoparka son bir kez baktı, kimseyi göremedi ve arabasından indi. Laura'nın apartman kapısına yaklaşırken deri kaplı kilit açma setini çıkardı. Kilidin birkaç hafta önce Byron Zell'inkinden daha az karmaşık bir mekanizma olduğu ortaya çıktı ve Alex altmış saniyeden kısa bir sürede içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve ellerini lateks eldivenlerine soktu. Alex ilk yatak odasına gitti, masanın üzerinde Laura McAllister ve ailesinin fotoğrafını gördü ve odaya girdi. Yatağı yapılmış ve düzenlenmişti. Dolabında, asılı kıyafetlerin üzerindeki raflarda mağazadaki gibi katlanmış kot pantolonları, taytları ve tişörtleri bulunuyordu. Bu odada kötü bir şey olduğunu ya da Laura'nın aceleyle ayrılmak istediğini düşündürecek yersiz hiçbir şey yoktu.

Alex, dedektiflerin ya çoktan bu odada kanıt aradıklarını ya da yakında geleceklerini biliyordu. Varlığına dair hiçbir iz bırakmamaya dikkat edecekti. Dedektiflere karşı derin bir güvensizliği vardı; küçümseme, ailesinin cinayetiyle ilgili yanlış yönetilen

soruşturmadan kaynaklanıyordu. Lancaster&Jordon için çalıştığı her davada zihnindeki yasadışı sorgulamayı ve onu bir katil gibi göstermek için uyguladıkları taktikleri canlandırıyordu. Yıllar önce Garrett'la samimi bir konuşma yapan Alex, başına gelenlerin başkalarının da başına gelmesini önlemek için araştırmacı olarak yeteneklerini kullanacağına söz vermişti. Şu anda bu 'herkes' Matthew Claymore'du ve onu korumak için uyguladığı stratejilerden pişmanlık duymuyordu. Buna kayıp bir kızın evine zorla girip eşyalarını karıştırmak da dahildi.

Alex masaya oturdu ve Apple padin üzerinde duran fareyi salladı. Laura'nın iMac'i canlandı ve onu bahar çiçeklerinden oluşan bir ekran koruyucu karşıladı. Ana ekranın sağ üst köşesindeki e-posta simgesine tıkladı. Bilgisayarın şifresi senkronize edildi ve Alex doğrudan Laura McAllister'in gelen kutusuna yönlendirildi. 'The Scoop İhbar Hattı' başlıklı e-postayı seçti ve mesajlar arasında gezinmeye başladı. On beş dakika sonunda biri ilgisini çekmeyi başardı. Üzerinde 13 Mart'tan, yani bir aydan fazla bir süre öncesine ait bir tarih vardı ve konu satırında 'McCormack Üniversitesi'nde Tecavüz' yazıyordu. Alex e-postayı açtı. İki e-postadan oluşan bir konuşma dizisinden oluşuyordu. Alex başlangıca doğru ilerledi.

Sevgili Laura,

Sana kampüsteki son deneyimimi anlatmak için ya-
zıyorum. Gama hidroksibütirat diye bir şey duydun mu?
Diğer adı da Liquid G. ve kızlara tecavüz edilsin diye
kullanılıyor. Bu kampüste. Kanıtım var.

— Ashley Holms

İlerleyen kısımlarda Alex, Laura'nın cevabını okudu.

Ashley, ilgimi çektin. Konuşmak ister misin?

— Laura

Alex e-postadan çıkış yaptı ve bilgisayarı uyku moduna geçirdi. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra Ashley Holms'u aramak için daireyi terk etti.

42. KISIM

**Washington D.C.
28 Nisan 2023, Cuma
15:30**

LANCASTER & JORDAN'DA DEDEKTİF OLARAK GEÇİRDİĞİ sekiz yıllık kariyeri boyunca Alex, aralarında Washington D.C. sokaklarında yalnızca adları olan rastgele çete üyelerinin de bulunduğu bir dizi kötü ruhun izini sürmekle görevlendirilmişti. McCormack Üniversitesi kampüsünde yaşayan Ashley Holms'u bulmasıysa otuz dakika sürdü. Sadece bir ikinci sınıf yurdu vardı, 156 ikinci sınıf öğrencisini barındıran Wakington Hall. Yurt resepsiyonunun arkasındaki çocuğa, kuzeni Ashley'e sürpriz yapmak için orada olduğunu ancak yurt oda numarasını bilmediğini açıklayan kendinden emin bir yalan, Alex'in 455 numaralı kapıyı çalmasına yetti.

"Ashley?" Alex kapıyı açan kişiye sordu.

"Evet?"

Alex, Ashley Holms'un yüzündeki kafa karışıklığını fark etti. McCormack Üniversitesi'ne varlıklı ailelerden gelen öğrenciler kaydoluyordu ve Alex, dövmele ve piercingleri yasaklayan kurallar olduğundan emindi. Diken diken sarı saçlar ve bugünkü ruj tonu (parlak macenta) muhtemelen kızın bu yabancı yarabğın neden kapısını çaldığına dair kafa karışıklığını daha da arttırıyordu.

"Ben Alex Armstrong. McCormack Üniversitesi'nde olup bitenlerle ilgili bazı yasal çalışmalar yapıyorum. Konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Ashley, "Eh, sanırım." dedi. "Bu Laura McAllister'la mı ilgili?"

"Dolaylı olarak. Girebilir miyim?"

Ashley kapıyı itip koridora çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Burada konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette, sorun değil."

"Kimin için çalıştığınızı söylemiştiniz?"

"Bir hukuk firması. Lancaster & Jordan."

Bu belirsiz bir cevaptı ve kız bunu kabul etmiş görünüyordu.

Daha fazla soru sormak istese de Alex ona fırsat vermedi.

"Laura McAllister'ı en son ne zaman gördün?"

"Geçen hafta. Polis bunu bana zaten sordu."

"Gününü tam olarak hatırlıyor musun?"

"Perşembe. *The Scoop* için bir şey üzerinde çalışıyorduk. Bu onun programı. Öğrenciler için bir radyo programı yapıyor."

"Evet, seninle bu konuyu konuşmak istiyorum. Laura'nın hikâyesinin ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Adımı nasıl aldın?" Ashley sordu.

Alex, Chadwicklerin felaket habercisi olan basım toplantısından bu yana kampüsteki havayı Matthew'la yaptığı konuşmalarından biliyordu. Laura'nın kaybolduğu haberi manşetlere yansdığundan beri McCormack Üniversitesi muhabirler ve medyayla dolmuştu. Alex bu kızın iş birliğini umuyorsa neye ihtiyacı olduğu konusunda dürüst olmalıydı.

"Firmam Matthew Claymore'u temsil ediyor. Onu tanıyor musun?"

"Evet, o Laura'nın erkek arkadaşı."

"Matthew için yaptığım çalışmada Laura'nın hikâyesinin ayrıntılarını incelemeye başladım. Laura'ya haber verenin sen olduğunu biliyorum ve Matthew'un Laura'nın üzerinde çalıştığı hikâyenin bir parçası olup olmadığını bilmem gerekiyor. McCormack'ın kampüsündeki tecavüz iddialarıyla herhangi bir ilgisi varsa."

"Matthew mı? Hayır, adı hiç geçmedi bile."

İçini bir rahatlama hissi kapladı ve parmak uçlarını karıncalandırdı. Alex daha önce müvekkilinin masumiyetinin daha az kesin olduğu vakalar üzerinde çalışmıştı. Masum bir insanın özgürlüğü için çalıştığından emin olduğunda bir davaya tam anlamıyla bağlanmak her zaman daha kolaydı.

"Geçen hafta Laura'yı gördüğünde neredeydi?"

"Kayıt stüdyosunda."

"Onun hikâyesiyle ilgili bir şey için mi?"

"Evet. Laura'nın benimle yaptığı röportajı bitirmek üzereydim. Birkaç açıklamaya ihtiyacı vardı ve ardından bazı seslendirme düzenlemeleri yapacağını söyledi."

"Laura'nın hikâyesindeki rolün neydi? Delta Chi kardeşliğinde neler olup bittiğine dair onu bilgilendirdin. Ne kadarını biliyordun?"

"Çok fazlasını."

"Kimin bu işe karıştığını biliyor musun?"

"Onlardan birini tanıyorum, evet."

"Kim?"

Ashley durakladı. Alex kızın ne kadarını açıklayacağına karar vermekte zorlandığını görebiliyordu.

"Dinle Ashley, kapını çalan tuhaf bir kadın olduğumu biliyorum. Ama güven bana, şirketim Matthew Claymore'u temsil etse de Laura'nın çıkarlarını düşünüyorum. Laura'nın hikâyesi hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmem gerekiyor. Laura'ya ne olduğunu anlamama yardımcı olacak her şey, aynı zamanda Matthew'un hiçbir parçası olmadığı bir şeyle haksız yere suçlanmamasını da sağlamama yardımcı olacak."

Bir sessizlik daha oldu.

"Burada yardımına ihtiyacım var, Ashley."

"Laura'ya bildiğim her şeyi anlattım. İşin geri kalanını anlatıklarımı doğrulamak için yaptı."

"Laura'ya ne söylediğini söyle bana."

Ashley yutkundü ve tavana baktı, sonra sonunda tekrar Alex'e döndü.

"Bir ay kadar önce bir kıza tecavüz edildi. Kendisi benim arkadaşım ve isminden bahsedilmesini istemiyor. Delta Chi'nin evindeyken oldu bu. Bir erkekle gittiğini duydum ve takılmaya başladıklarını düşündüm. Öncesinde endişelenmedim, bu beni şaşırtmadı bile. Ama ertesi gün bana olanları anlattı. Bayılmış ve hiçbir şey hatırlamıyormuş. Ama yine de ertesi sabah kardeşlik

evinde uyandığında biliyordu... tecavüze uğradığını biliyordu. Hastaneye gitti ve kan tahlili sonuçları geldiğinde vücudunda Liquid G olduğu görüldü.”

“Polis ona tecavüz eden adamı buldu mu?”

“Hayır. Bakmadılar bile. Arkadaşımın vücudunda uyuşturucu ve alkol olduğu ve tecavüze dair gerçek bir hatırası olmadığı için bu konuda bir şey yapamayacaklarını söylediler.”

“Adamın kim olduğunu biliyor mu?”

Ashley başını salladı. “Olay bu. O gecedен hatırladığı tek şey ufak tefek şeyler. Liquid G’nin yaptığı da budur. Kendinizi savunamaz hale getiren bir randevu tecavüzü ilacı, sonrasında da adeta hafızanı siliyor. Ancak...”

“Ancak ne?”

“Ancak biliyoruz... Arkadaşlarım ve ben bu adamın kim olduğunu biliyoruz. Elimizde gecenin erken saatlerinden fotoğraflar var. Partide hep birlikteydik ve bol bol selfie çektik. Tüm fotoğraflarda ayrı adamla birlikteydi ve başka bir arkadaşımız onları gece geç saatlerde yukarı çıkarken görmüş.”

“Kimdi o? O adam kimdi?”

Ashley ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Daha fazlasını söylememe gerek var mı bilmiyorum. Laura’nın bu kadar endişelenmesinin nedeni buydu. Pek çok söylenti yayılmaya başlamıştı ve çok geç olmadan hikâyesini duyurmak istiyordu.”

“Çok geç olabilir, Ashley. Dinle, Laura’ya ne olduğunu kimse bilmiyor ama polis Matthew Claymore’un olaya karıştığına karar verdi.”

“Matthew mı? Sana söyledim, onun Laura’nın hikâyesiyle hiçbir ilgisi yok.”

“Bu davayı çözmeme yardım et. Polisin hedefi Matthew ve ben de ona yardım etmek için tutuldum. Bana arkadaşına kimin tecavüz ettiğini söylersen ben de bu bilgiyi polise ileteceğime ve onların bu konuda harekete geçmesini sağlayacağıma söz veriyorum.”

Ashley bir an daha durakladı. “Duncan Chadwick. O ve babası basın toplantısını bu yüzden düzenlediler çünkü Duncan, Laura’nın kendisini tecavüzle ilişkilendirmek üzere olduğunu biliyordu.”

Alex'in parmak uçları sanki vücudundan bir elektrik akımı geçmiş gibi yeniden karıncalandı. Jacqueline Jordan onu Laura McAllister'in başına ne gelmiş olabileceğine dair alternatif teoriler bulması için göndermişti. Şu anda Duncan Chadwick onlardan biriydi.

"Laura'nın hikâyesi bitmiş miydi?"

"Evet. Sadece işleri toparlıyor ve röportajımı cilalıyordu ama okulun programını kapatacağından endişeliydi. Nasıl desem... Tecavüz iddiaları geniş bir ağ oluşturuyordu ve sadece Duncan Chadwick ve onun kardeşliğini değil, pek çok insanın da bu olaya karıştığını iddia ediyordu. Okul hikâyeyi gizli tutmaya çalışıyordu. Laura her şeyi kayıt stüdyosunda kaydettiği ve kayıt stüdyosu üniversiteye ait olduğu ve üniversite tarafından işletildiği için, Laura orada kaydedilen her şeyin teknik olarak okulun kontrol ettiğini söylemişti. Bu yüzden programının bu bölümünü sosyal medya hesaplarına bırakıp stüdyoyu atlamayı düşünüyordu."

"Yani bölümü bir yerde saklamış olmalı?"

"Evet. Bir USB bellekte. Her şeyin nasıl çalıştığını bilmiyorum, sadece kulaklıkları taktım ve mikrofona konuştum. Gerisini Laura halletti. Ama kaydı bitirdiğimizde bilgisayarına flaş belleği taktığını gördüm. Laura, stüdyoda kaydedilen her şeyin aynı zamanda bir sabit diskte saklandığını ve teknik olarak üniversiteye ait olduğunu söyledi."

"Kayıt stüdyosundaki bir sabit diskte mi?" Alex sordu.

"Evet. Ama kilitli. Geçen gün yanından geçtim. Şimdi oraya kimserin girmesine izin verilmiyor. Kapının kilidini açmak için okul kimliklerimizi kullanabiliyorduk ama denediğimizde kimliğim çalışmadı."

"Çok yazık." dedi Alex. "Sanırım bu bir çıkmaz sokak. Yine de teşekkürler. Çok yardımcı oldun."

Alex, Ashley Holms'un cevap vermesine ya da soru sormasına fırsat vermeden koridora doğru ilerledi. Yurdun ön kapısından içeri girdi ve kampüse doğru ilerledi.

43. KISIM

Washington D.C.
28 Nisan 2023, Cuma
16:05

ALEX, MCCORMACK ÜNİVERSİTESİ KAMPÜSÜNÜN içerisindeki gazetecilik binasına doğru hızla ilerledi. Ana girişin dışında iki haber minibüsünün park ettiğini, ekiplerin kabloları çektiğini ve akşam haberleri için canlı yayına hazırlandığını fark etti. Larry Chadwick'in önceki haftaki basın toplantısından sonra DC basını McCormack Üniversitesi'ne zaten akın etmişti ama Laura McAllister'in ortadan kaybolması ulusal medyanın da olaya dahil olmasına neden olmuştu. McCormack Üniversitesi ve çevresi muhabirlerle doluydu ve kız kayıp olduğu sürece durumun daha da kötüleşeceği kesindi.

Alex yürüyüp olayı izlerken, ekipler, muhabirler, minibüsler ve kameralar, aklına on yıl önce Donna'nın onu evinden çıkarıp benzer haber ekiplerinin sıcak ışıklarına götürdüğü o elim gecedeki görüntüler getirdi. Boğazına acı bir safra tadı geldi. Basm için genç bir kızın kaybolmasından daha heyecan verici sayılabilecek tek şey, daha önce ailesini öldürmekle suçlanan bir kadının davayı araştırdığının ortaya çıkmasıydı.

Alex'in içinde aniden kameralardan ve haber ekiplerinden habildiğince uzaklaşma isteği doğdu. Muhabirlerin haberlerini sunmak için en iyi yeri bulmaya çalıştığı McCormack Üniversitesi'nin kapısı dışındaki kargaşaya bakarken, kaldırımında biriyle çarpıştı.

"Aman Tanrım, özür dilerim." dedi Alex, yönünü toparlayıp elinde mikrofon tutan ve haber sunan bir kadına çarpıştığını fark

ettiğinde. Kameraman kamerasını omzundan indirdi ve tiksintiyle elini salladı.

“Kestik.” dedi. “Bunu baştan çekmek zorunda kalacağım.”

Alex kameramana baktı. Muhabirin bölümü yeniden çekmek zorunda kalacağı gerçeği, en azından canlı yayında olmadıkları anlamına geliyordu. Alex tekrar muhabire baktı.

“Ben gerçekten...”

Özrünü tamamlamaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Sanki soluk borusu daralmış gibiydi ve ne kadar konuşmaya çalışırsa çalışsın hiçbir kelime çıkmıyordu. Alex’in vücudunun neden kapandığını anlaması sadece bir dakika sürdü: Alex, ailesinin öldürüldüğü gece evinden çıktığında on yıl önce mikrofonu yüzüne yapıştıran muhabir Tracy Carr’a bakıyordu.

On yıldır kendisini takip eden ve Alexandra Quinlan’ın neredede olduğuna dair yıldönümü güncellemelerini sunarak önemli bir takipçi kitlesi kazanan muhabirle karşı karşıyaydı. Alex, “Donuk Gözler” lakabını bulan kadının bu olduğunu biliyordu. Ve işte buradaydı, doğrudan ona bakıyordu.

“Üzgünüm.” dedi Alex sonunda. “Dikkat etmiyordum.”

Alex, son karşılaşmalarından bu yana geçen yıllara ve fiziksel dönüşümüne rağmen Tracy Carr’ın onu tanıdığından korkarak göz temasını keserek bakışlarını kaçırdı. Alex, kadına parçaları bir araya getirmesi için zaman tanımadı ve kısa da olsa tüm karşılaşmalarının haber kamerası tarafından kaydedildiğinin farkına vararak hızla uzaklaştı. Ve eğer Tracy Carr haberini kimin mahvettiğinden şüpheleniyorsa, kadının elinde bunu inceleyip onaylayacak dijital delil vardı. Alex aceleyle uzaklaşırken gazetecilik binasının köşesini dönmek üzereyken omzunun üzerinden bir bakış attı. Tracy Carr onu izlemeye devam ediyordu ve Alex tuğla binanın arkasında kaybolmadan önce bir anlığına gözlerini birbirlerine kilitlediler.

Alex, McCormack Üniversitesi gazetecilik binasının koridorlarında kayıt stüdyosunu arayarak ve sınırlarını sakinleştirmeye çalışarak zaman geçirdi. Kalbi hızla çarparken ve başı deli gibi

dönerken bir tuvalet gördü ve kapıdan içeri girdi. Lavaboya doğru sendeledikten sonra yüzüne soğuk su çarptı. Başını kaldırıp aynaya baktığında Alexandra Quinlan'ın ona baktığını gördü. O genç kız hâlâ aklımdaydı ama onu aynada görmek yeni ve şaşırtıcı bir şeydi. Alex Armstrong'un diken diken sarı saçları, piercingleri, dövmeleeri ve çılgın ruj tonlarıyla imajı yıllardır onun eski imajının yerini almıştı. En azından aynaya baktığında eskiden olduğu kızı hiç düşünmemişti. Şimdiye kadar. Ta ki hayatını mahveden muhabirle yüz yüze gelene kadar.

Alex, Alexandra Quinlan kaybolana kadar birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ancak zihni eski imajını ne kadar kolaylıkla yerinden ederse etsin, Tracy Carr'ın her şeyi bir araya getirmesini engellemek için çok daha büyük bir şeyin gerekli olacağını fark etti. Alexandra Quinlan'ı hiç hatırlamayan ya da çok az anısı olan sıradan bir gözlemci için bugün Alex'e bakmak bir yabancıya bakmaktan başka bir şey değildi. Ancak on yıldır Donuk Gözler'e takıntılı olan kadın için Alex'in gözlerine bakmak kesinlikle tanımayı tetikleyecekti.

Sinirlerini sakinleştirmek için birkaç dakika daha harcadı ve sonunda tuvaletten çıkıp kayıt stüdyosunu bulana kadar boş koridorlarda dolaştı. Westcott Gazetecilik Bölüm binasının ikinci katındaydı ve tam Ashley Holms'un söylediği gibi, Alex kolu denediğinde kapının kilitli olduğunu fark etti. Duvara bir pencere konmuştu ve kayıt stüdyosunun içi karanlıktı. Alex yaya trafiğinin seviyesini ölçmek için koridorda bekledi. Beş dakika sonra hiçbir öğrenci veya öğretim üyesinin görünmediği anda Alex pena setini çıkardı ve Tracy Carr'la karşılaşmasından dolayı ellerinde hala hafif bir titreme olmasına rağmen stüdyonun kapı kilidini hızla açtı.

İçeride ışıkları mı açması gerektiğini yoksa karanlıkta mı çalışması gerektiğini düşündü ama stüdyoda ışıklar kapalıyken görülmenin, stüdyo tamamen aydınlatılmış halde kontrol panelinde oturmaktan daha şüpheli olacağına karar verdi. Tepedeki floresanlar stüdyoya hayat verdi ve Alex, önceki gece Laura McAllister'ı *Wake Up America*'da izlediğinden bu alanı hemen tanıdı.

Bu kadar küçük bir stüdyoda üretilen hikâyelerin bu kadar çok dinleyiciye ulaştığına inanmak zordu. Işıkları yaktıktan on dakika sonra hâlâ stüdyonun önünden geçen kimseyi görmemişti. Kayıt stüdyosunun bilgisayarında çalışmaya gitti ve sabit diskteki kayıtlı belgelere ulaşana kadar temel güvenlik duvarlarını aşmak için birkaç dakika harcadı. Dosyalar öğrencilerin adları ve kimlik numaralarına göre başlıklandırılmıştı. Alex, Laura McAllister'ın 21 Nisan tarihli son kayıtlı belgesini bulana kadar ekranı kaydırdı; bu belge önceki cuma gününe aitti ve bu, herhangi birinin onu en son gördüğü veya ondan haber aldığı zamanı temsil ediyordu. Belge bir MPEG-4 ses dosyasıydı.

Alex pencereden hızlıca baktı. Koridor sessiz ve hareketsizdi. Sırt çantasından flaş belleği çıkardı, USB sürücüsüne taktı ve dosyayı kopyaladı. Büyük dosyanın aktarılması on beş dakika sürdü. Alex, zamanını stüdyonun masasında oturup pencerenin önünden geçen herkese sıradan davranarak geçirdi. Kimse ona dönüp bakmadı. Aktarım tamamlandığında flaş sürücüyü çıkardı, çıkarken kayıt stüdyosunu kilitledi ve binadan ayrılırken aşırı dikkatli davrandı. Hiçbir muhabir veya haber ekibini göremeyince Laura McAllister'ın bölümünü dinlemek için eve gitti.

44. KISIM

Washington D.C. 29 Nisan 2023, Cumartesi 07:15

LAURA MCALLISTER'IN SON GÖRÜLMESİNDEN BU YANA geçen sadece bir haftalık bir süre sonrasında, cumartesi sabahı erken saatlerde, kampüs hâlâ uykudayken, Profesör Martin Crosby önümüzdeki haftanın ders notlarını bitirdi, birkaç e-postaya cevap verdi ve üstünü fakültenin tuvaletinde değiştirdikten sonra şortu ve spor ayakkabılarıyla koşuya çıktı. Forma girmek onun Yeni Yıl kararıydı ve dört aydır her cumartesi sabahı bir saat çalışma ritüeli sonrası çıktığı beş kilometrelik bir koşu kilo vermesine ve forma girmesine yardımcı olmuştu. Koşmaktan keyif almayı bile başlamıştı. Reiner Fakülte Binası'ndan çıkıp avluya geldi, saatindeki zamanlayıcıyı ayarladı ve kampüse doğru yola çıktı.

Otuz dakika sonra, Horace Korusu'nu kesen ormanlık yolda koşarak beşinci kilometreyi tamamlarken derin nefes alıyordu. Kendini iyi hissediyordu ve bir iki kilometre daha zorlamaya karar verdi. Bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı. Altıncı kilometreye geldiğinde bir virajı dönerken, diz arkası kirişinde bir kıpırdanma hissetti ve hızını yavaşlattı. Biraz ilerisinde küçük bir açıklık vardı ve ihtiyatlı bir şekilde oraya topallayarak girdi ve gerinmek için eğildi. Ellerini yere dokundurduğunda koşu yolunun yanındaki ormanlık alanda yaprakların arasında bir şeyin parıldadığını fark etti. Daha yakından bakıldığında, yaprakların üzerine tünemiş gibi görünen, üzerinde yeşil bir mücevher bulunan

gümüş bir yüzük ortaya çıktı. Daha da eğildi ve yüzüğü yaprakların arasından çıkarmaya çalıştı. Parmakları taştan kayınca ilk denemesi başarısız oldu. Yüzüğün hala yapraklar tarafından kamufle edilmiş bir elde takılı olduğunu fark etmeden önce ikinci denemeye hazırlık olarak yaprakları süpürdü. Şişmiş, kireç beyazı bir el, bilek ve kol gördüğü gerçeğini kabul edince geriye doğru tökezledi. Cebinden telefonunu çıkarmaya çalıştı.

Bir saat sonra polis araçları koşu yolunu kapatmıştı, ışıkları yarup sönyordu. Adli tabibin minibüsü açıklığa geri dönmüş ve arka kapıları açık olacak şekilde belli bir açıyla park etmişti. Olay yeri fotoğrafçısı cesedin fotoğraflarını çekerken sarı olay yeri bandı bölgeye çekiliyordu. Arka planda bir dedektif vardı ve adli tabip onun yanında bekliyordu. Her şey belgelendikten sonra dedektif cesede yaklaştı ve ilk incelemesini yaptı. Kurban, sanki katili gelişigüzel bir şekilde cesedini saklamaya çalışmış gibi yapraklarla kaplıydı. Kızın yüzü kemik beyazıydı ve yanağına uzanan koyu renkli saç telleriyle sert bir tezat oluşturunuyordu.

Dedektif, cesedin yanına çömelerek ve ölü kızın saçını yana doğru tarayarak adli tabibe “Kurbanımız kadın,” dedi. “boyunda bağ yaraları var.”

Adli tabip de çömeldi. Eldivenli elleriyle ölü kızın boynuna dokundu.

“İnce, belki de bir santimlik bir iple yapılmış gibi görünüyor.” dedi. Cesedi morga götürdüğümde ölçüm yapacağım. Hangi tür ipin kullanıldığını belirlemeye yardımcı olmak için muhtemelen lifleri kurtarabilirim.”

Dedektif kızın vücudunun geri kalan kısmındaki yaprakları temizledi. Kurbanın belden aşağısının çıplak olduğunu görünce, “Kahretsin.” dedi. “Muhtemelen tecavüze uğramış.”

Adli tıp görevlisi, “Öyle varsaymak zorundayız.” dedi. “Ama muayeneye başladığımda bundan emin olacağız. Kimliğini tespit etmek için ebeveynlerinin morga gelmesine ihtiyacımız olacak.”

Ne dedektif ne de adli tabip kurbanın isminden bahsetmedi. Gerek de yoktu. İkisinin de Laura McAllister’a baktığı açıktı.

45. KISIM

Washington D.C. 29 Nisan 2023, Cumartesi 09:20

ALEX CAFEDE OLMASINI İSTEMİŞ AMA REDDEDİLMİŞ-ti. Ve toplantıyı kendisi talep ettiği ve ayrıntıları araştırdığı için, yer konusunda pazarlık yapacak durumu yoktu. Gazetecilik bölümünün kayıt stüdyosunu ziyaretinin ardından Alex, önceki akşamı Laura McAllister'ın şoke edici bölümünü dinleyerek ve üzerine bol miktarda not alarak geçirmişti. Pek çok bilgiye ulaşmıştı ve hâlâ yapacak çok işi vardı. Ancak Matthew Claymore davasının taleplerine rağmen, Byron Zell'in ölümünü okudundan beri aklından çıkaramamıştı. Endişeliydi ve Garrett'in bu durumdan uzak durması yönündeki uyarısına rağmen Alex kendine hâkim olamadı.

Benjamin's Tavern, Truxton Circle'daki bir binanın bodrum katında gizlenmiş bir polis barıydı ve devriye polislerinden kampüs güvenliğine, transit polislerden dedektiflere ve bu ikisi arasındaki her türden kolluk kuvvetinin uğrak yeri idi. Benjamin's, Washington D.C.'nin değişken mesai saatlerine uyum sağlarcasına tuhaf saatlerde dolu oluyordu. Sabah sekizde jet lag yaşayan müşterilere sert içecekler sunan bir havaalanı barı gibi, Benjamin's de yorgun polislerin vardiyalarını bitirip dinlenecek bir yer aradıkları sabah saatlerine kadar sürekli bir müşteri akışı görülürdü.

Hank Donovan, elli yaşlarında, boşanmış, çok fazla içki içen bir dedektifti. İçki alışkanlığı bir yana, kendisi yararlı bir bilgi

kaynağıydı. Alex'in Hank'le yıllar içinde pek çok karşılıklı alış-verişe dayanan bir iş ilişkisi vardı. Bir Washington D.C. dedektifi olarak Hank Donovan, çalıştığı Lancaster & Jordan davasına bağlı olarak Alex'in zaman zaman işine yarayan bilgilere erişim hakkına sahipti. Ve Alex, neredeyse on yıl boyunca yasal soruşturmaların en alt kısmında çalışmış ve hâlâ Alleghany'den birçoğu çocuk suçlarından daha karmaşık suç biçimlerine evrilen bir düzine kadar şaibeli arkadaşa yakın olan kayıt dışı bir araştırmacı olarak Hank'in işine yarıyordu.

Alex, Hank'le yıllar önce Buck Jordan aracılığıyla tanışmış ve her iki adam da alkol konusunda ince bir çizgide yürüdüğü için, Benjamin's Tavern'e girdiğinde Buck ve Hank'i barda görmek Alex'i şaşırtmadı. Bir süredir oradalarmış gibi görünüyordu. İki adama baktığında Alex'in aklına Newton'un ilk yasası geldi: Duran bir nesne, üzerine dengesiz bir kuvvet etki etmedikçe hareketsiz kalır. Ailesinin öldürüldüğü gece fizik sınavına çalıştığından beri eylemsizlik yasası onun ruhuna sonsuza dek kazanmıştı. Zaman zaman ve birdenbire Newton yasaları uygulamada gerçek hale geliyor gibiydi. Bu sabah bu ikisini bardan çıkarmanın oldukça dengesiz bir güç gerektireceğini biliyordu.

"Çocuklar." dedi Alex, yaklaşırken. "Geç mi kaldım?"

Buck ona çok fazla burbondan dolayı camlaşmış, kan çanağı gözlerle baktı.

"Hiç de değil." dedi. "Hank ve ben laflıyorduk. Bir süredir birbirimizi göremiyoruz da."

Alex, "Seni gördüğüme sevindim, Hank." dedi.

Dedektif bardağını ona doğru kaldırdı. "Alex, uzun zaman oldu."

"Size ne verebilirim?" diye barmen araya girdi.

Alex biraz kalabalık olan bara baktı ve sabahın bu saatinde bu kadar çok insanın içki içiyor olmasına hayret etti.

"Yavaş damutım Americano servis etmiyorsunuzdur, değil mi?"

Barmen başını salladı ve gülümsedi. "Sadece bira ve likör. Yedi yirmi dört."

"Su alacağım, teşekkürler."

"Bana da bir Jameson daha." Hank bardağını barın ucuna itti.
"Alkollü içeceklerden uzak duruyorsun ha, Alex?"

"Hiçbir zaman yakın durmadım, Hank. Üstelik saat daha sabah dokuz buçuk bile değil."

"Mesaimi daha yeni bitirdim."

"Belki de kahvaltı ve kahve için bir cafe daha iyi bir fikir olabilir."

"Mesaimin sonunda kahve içmeye başlasaydım günün geri kalanında ayakta olurdum. Beni uyutacak ve bu geceye hazırlayacak birkaç Jameson'a daha ihtiyacım var."

"Yeterince adil, uykuya dalmadan önce bizim için birkaç soruya cevap verdiğin sürece problem yok."

"E, hadi sorun o zaman."

"Byron Zell." dedi Buck. "Bize bildiklerinizi anlat."

"Fazla değil." dedi Hank.

"Ama hiçbir şey de değil," dedi Alex, "biz de bunu biliyoruz."

"Siz ikiniz, postu deldirmiş bir pedoyu neden bu kadar merak ediyorsunuz?"

Alex birkaç nedenden dolayı merak ediyordu; bunlardan en önemlisi, yakın zamanda adamın dairesine girmiş olmasıydı. Artık bir suç mahalli haline gelmiş olan bu dairenin her santimi parmak izi almak için tozlanıyor ve lifler için taranıyordu. Hileli operasyonu sırasında dikkatli olmuştu ama sadece bir noktaya kadar. Birinin hatalı bir e-posta göndermek için bilgisayarına nasıl girdiğini öğrenmek isteyen zengin bir iş adamını kurnazlıkla alt ediyordu. Belirlediği çıta düşüktü ve CSI ekiplerini, parmak izi uzmanlarını veya adli bilim adamlarını geride bırakacak kadar zekâ gerektirmiyordu. Byron Zell hakkındaki haberleri okuduğundan beri endişesi, arkasında dikkatsizce bir parmak izi bırakmış olmasıydı. Alex Armstrong hiçbir veri tabanında görünmese de Alexandra Quinlan görünüyordu. Ulusal parmak izi veri tabanının tozlu köşelerinde bir yerlerde, Alex'in on yedi yaşında bir kızken ailesini öldürmekten tutuklandığında alınan parmak izleri vardı. Eğer Alexandra Quinlan'ın parmak izleri vurularak öldürülen bir adamın evinde bulunsaydı basın için ne kadar zor

bir gün olurdu. Aman Tanrım, bu tam bir curcuna anlamına gelirdi.

Alex, "Byron Zell, Lancaster & Jordan'ın müşterisiydi." dedi. "Buck ve ben kısa süreliğine davasında görevlendirilmiştik."

"Sizinkiler pedo suçlamalarında onu mu savunuyordu?"

"Asla!" Buck sözlerindeki hakareti vurgulayan bir güçle söyledi. "Sapıkları savunmayız."

Alex Buck'a baktı. Sabah dokuzdaki toplantıya modaya uygun bir şekilde geç kalmıştı ama Buck'ın bundan çok daha önce orada olduğundan emindi. Hank Donovan'ın sabah bu kadar erken saatte içki içmek için bir bahanesi vardı: Gece vardiyasını yeni bitirmişti. Buck'ın böyle bir bahanesi yoktu.

Alex, "Biz bu tip müşteri almayız." dedi. "Buck'ın çok güzel ifade ettiği gibi."

Buck tekrar, "Sapıklar." dedi.

"Anladı, Buck. Lancaster & Jordan sübyancıları temsil etmez." Alex elini Buck'ın omuzuna koydu ve sesini alçalttı. "İyi misin?"

Buck başını salladı ve burbonuna geri döndü. Yıllar geçtikçe Alex, Buck Jordan'ın ara sıra indiği karanlık vadilere alışmıştı. Bazı konular onu öfke ve depresyon uçurumuna çekiyor gibiydi. Bu dönemlerde her zaman alkolle besleniyordu. Buck'ın Byron Zell'in dairesinde olmasından endişe duyduğunu ve Alex'i en azından Lancaster & Jordan'daki işi söz konusu olduğunda kendi sorumluluğu olarak gördüğü için bir krizin eşiğinde olduğunu biliyordu.

Alex tekrar Hank'e baktı.

"Zell zimmete para geçirme suçlamalarına karşı temsil edilmek için geldi. Mali durumunu araştırıyordum."

"Bir çocuk avcısı ve bir hırsız. Lancaster & Jordan bugünlerde oldukça fazla müşteri çekiyor."

Onu temsil etmeyi kabul ettiğimizde pedo olayım bilmiyorduk, Hank. Ve bunu öğrenir öğrenmez bağlarımızı kestik."

Buck, "Hemen." diye ekledi.

Alex, "Yakından bakarsan," dedi, "çocuk pornografisini polise ilk bildirenin Garrett Lancaster olduğunu göreceksin."

"Gerçekten mi? Bu nasıl oldu?"

Alex bardağını kaldırıp bir yudum su alırken, "Hımm." dedi. O ve Buck birbirlerine kısa bir bakış attılar. "Zell, müstehcen resimleri yanlışlıkla Garrett Lancaster'a göndermiş."

"Kazara?"

"Resimler Lancaster & Jordan'a gönderdiği bir dizi mali belgenin arasında yer alıyordu. Görünüşe göre adam pornosunu bilgisayarındaki mali dosyalara saklamış."

"Peki Lancaster onu ihbar mı etti?"

"Garrett yasa dışı dosyaları polise teslim etti. Bu konuda bildiğim tek şey bu."

"Yani elimizde bir hürsüz, bir çocuk avcısı ve bir aptal var."

"Eh," dedi Alex, "ne olursa olsun, şirketinden gelen parayı zimmete geçirmiyormuş gibi görünüyor."

"Vay canına, adama bir geçit töreni düzenleyelim."

Buck, "Cinayet hakkında bildiklerini bize anlat, Hank." dedi.

"Anlatacak pek bir şey yok. Adamlarımız olay yerine Zell'in akrabalarından biri tarafından çağrılmış; sarurım yeğeni. Birkaç gündür ona ulaşamamış, bu yüzden şefi Zell'in dairesine girip onu kontrol etmesine izin vermesi konusunda ikna etmiş. Onu mutfakta ölü bulmuşlar. İki kurşun yarası. Biri yüze, biri göğsüne. Üniformalı gelmiş ve mekânı kapatmışlar. Olay yeri görevlileri her şeyi belgelemiş, sonrasında da benim adamlarım oraya gitti."

"Ve?"

"Ve ne, Buck? En ince ayrıntısına kadar anlatmam mı lazım?"

Buck, "Yalnızca bir genel bakış." dedi. "Adamın dairesinde ne bulduğunuzu bilmemiz gerekiyor."

"Adli Tabip adamın hemen öldüğünü söyledi. Yüze gelen ilk kurşun onu tek başına öldürebilirmiş, ama kalbine gelen ikinci kurşun bunu garantilemiş. Silah kırk kalibrelik bir Smith & Wesson. Adli tıp izini sürmeye çalışıyor ama henüz bir sonuç yok. Şu ana kadar bu kadar."

Buck, viskisinden bir yudum almadan önce Alex'e baktı ve başını salladı. "Ah, ilginç bir şey daha var. CSI ekibi adamın etrafında çocuk pornosu fotoğrafları buldu, bu yüzden şimdilik bunu takip ediyoruz. Çocuklardan birinin öfkeli bir ebeveyni olup

olmadığını görmek için resimlerdeki çocukların kimliklerini belirlemeye çalışıyorum.”

Alex, Hank’e baktı, göz kapakları kısılmıştı ve başı meraklı bir duruşla eğilmişti. “Cesedin çevresinde resimler mi vardı?” diye sordu.

Hank başını salladı. “İlk bakış açısı, tetiği çeken kişinin, cinayetin bir açıklaması olarak fotoğrafları cesedin etrafına yerleştirildiği yönünde. Fotoğraflar Zell’in bilgisayarından basılmış. Adli tıp görevlileri görüntüleri sabit diskinde buldu. Teknik ekip daha bakıyor. Tesadüfen yeni bilgisayarında da bulmuşlar. Eskisine el konmuştu, yani yine iş başındaymış gibi görünüyor.”

Alex’in kalbi alrunda her yerinden boncuk boncuk terler fışkırırken çarpmaya başladı. Yıllar boyunca üzerinde sonuçsuz bir şekilde çalıştığı, her türlü ayrıntıyı ilıştirdiğı, ayrıntıların bir gün anlamlı olacağına ve ailesinin katiline yol açacağına inandığı panoyu düşündü. Anlamlı bir şey bulmayalı yıllar olmuştu. Son adımını attığından bu yana yıllar geçmişti. Ama şimdi, ailesinin öldürülmesinden on yıl sonra, cinayeti biraz da olsa ebeveynlerinininkine benzeyen Byron Zell’e rastlamıştı. Amerika Birleşik Devletleri’nde her yıl binlerce silahlı cinayet işleniyordu, dolayısıyla Alex bunu bir benzerlik olarak kabul edemezdi. Ama fotoğraflar kesinlikle öyleydi.

Hank “İyi misin?” diye sordu. “Hayalet kadar beyazsın.”

Buck, “Tanrım, evlat.” dedi. “Sakın bayılayım deme. Suyundan bir yudum al.” Şimdi sesini alçaltan Buck oldu. “Endişelenecek bir şey yok. Seni o daireye bağlayacak bir şey bulacak olsalardı şimdiye kadar bulmuşlardı.”

Alex gözlerini kapattı ve soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. Byron Zell’in dairesindeki varlığı şu an aklının köşesine bile gelmiyordu.

Hank “Siz ikiniz bana neler olduğunu anlatmak ister misiniz?” diye sordu.

Alex başını salladı. “Fotoğraflardaki çocukları takip etme şansınız oldu mu?”

“Hayır ve olmayacak. Bu çocukların çoğu sistemde yok ve takipleri mümkün değil. Seks ticareti dünyası berbat bir yer ve

bunların yüzde doksan dokuzu da buradan geliyor. Hiçbir yere varmayacak ama yine de adamlarım onu kovalayacak. Kayıp ve İstismara Uğrayan Çocuklar Merkezi'ni arayacaklar ama hiçbir sonuç alamayacaklar." Hank, viskisinden bir yudum almadan önce Alex'in tepkisini şüpheyle incelemeye devam etti.

"Söyleyeceklerim bu kadar arkadaşlar. Daire temiz. İşe yarar bir kanıt yok. Bolca Zell'in parmak izi ve birkaç önemsiz insanın daha ama hiçbir veri tabanımızdaki kimseyle eşleşmedi."

Buck ona baktı ve göz kırptı. Alex'in omuzlarını biraz serbest bırakması gerekirdi, arkasında herhangi bir iz bırakmadığını duyunca rahatlamıştı ama gerginlik yine de vücudunda kaldı. Byron Zell'in cesedinin etrafına bırakılan fotoğraflar hedefi çok yakından vurmuştu.

Hank, "Beni korkutuyorsun evlat." dedi. "Gerçek bir içki istemediğine emin misin? Şöyle daha güçlü bir şey?"

Alex gözlerini kırıştırarak aklından geçen varsayımdan kendini geri çekti; Byron Zell'in olay yerinin tüyler ürpertici bir şekilde ailesinininkine benzediği fikri.

Buck, "Durum onu çok korkuttu." dedi. "Bu adamı araştırıyorduk ve o artık öldü. Ölü bir sübyancı kötü bir şey değil, bizi meraklandıran sadece Lancaster & Jordan'la olan bağlantıydı. Bir şey çıkarsa veya herhangi bir ipucu alırsan bizi bilgilendirin, olur mu? Garrett Lancaster'ın da ilgileneceğini biliyorum."

"Emin olabilirsin." dedi Hank. "Şimdi ikiniz de bir dahaki sefere iyilik istemek için aradığımda telefonu açmayı unutmayın."

"Ayıp ettin." dedi Buck.

Buck parayı bara bırakırken Alex başını salladı ve güldü.

"Alex'i eve götüreceğim. Bilgi için teşekkürler, Hank."

Alex ayrılmak üzere döndü, aklı onu ailesinin öldürüldüğü geceye götürüyordu. Burası son on yıldır gayet iyi idare ettiği, anıların yalnızca orada olmasını istediğinde bilincine girmesine izin verdiği bir yerdi. Ancak Buck onu bardan çıkarırken, o geceye ait kontrolsüz düşünceler ve görüntülerle boğuştu ve gerçeğe sandığından daha yakın olduğuna dair çılgın bir fikirle boğuştu.

46. KISIM

Washington D.C.

29 Nisan 2023, Cumartesi

09:50

ANNETTE PACKARD, BENJAMIN'S TAVERN'DE BARIN sonunda oturuyordu. Artık burayı sık sık ziyaret etmese de böyle bir yerin varlığını biliyordu. Burası sadece polislere ait değildi. Saha ajanları arasında da popülerdi ve Annette yıllar önce barın müdavimiydi.

Zaman zaman her ikisinin de bir ve aynı olduğunu hissetmesine rağmen FBI için kötü adamları kovalamak yerine politikacıların hayatını araştırma konusunda daha iyi olduğunu keşfetmeden önce bir uyum sağlama sorunu olmuştu.

Kadının gittiğini gördükten sonra elini kaldırıp konuşmadan önce birkaç dakika bekledi:

"Hank Donovan?"

Adını duyunca eski arkadaşının başını çevirdiğini gördü. Taburesinden indi ve sanki bu karşılaşma, Annette'in önceki sabah-tan beri takip ettiği kadının bir barda eski bir polis arkadaşının yanına oturması, aptalca bir şans değil de tesadüf eseriymiş gibi kocaman bir gülümsemeyle oraya doğru yürüdü.

"Annette? Hadi oradan!" dedi Hank, onu sıkıca kucaklamak için ayakta dururken. "Burada ne yapıyorsun? Senin daha yeşil çayirlara gittiğini sanıyordum."

"Hayır, birkaç yıldır DC'deyim. Her zaman seyahat ediyorum, bu yüzden sanki hiç burada değilmişim gibi geliyor."

Annette ve Hank bir ömür önce Washington D.C.'de polislere kök söktürmüşlerdi.

"Bunca yıldır ne yapıyorsun?" diye sordu. "Takım elbiseli ve kravatlısın. Sakın bana seni dedektif yaptıklarını söyleme."

Hank gülümsedi. "Cinayet masasının başı."

"Vay canına, Hank. Tebrikler."

"Teşekkürler. Ve sen? Hâlâ büroda mısın?"

"Bu haziran yirmi yıl oldu."

"Bir ömür, ha?"

Annette gülümsedi. "Öyle hissettiriyor."

"Hâlâ gözetleme işini sana mı yaptırıyorlar?"

Bir bakıma. İnanır mısın bilmem ama bana politikacıları incelettiriyorlar."

"İnanırım." dedi Hank. "Aslında harika bir iş çıkardığını ve hizmetlerine yoğun talep olduğunu duydum."

"Beni meşgul ediyorlar ve para ödemeye devam ediyorlar, sanırım bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

Hank saatine baktı. "Seni üçüncü vardiyada çalıştırmıyorlar, değil mi?"

"Hayır." dedi Annette. "Biriyle buluşacaktım. Yeri o seçti, mecbur kaldım."

Hank saatine dokundu ve Annette onun yüzündeki utanç fark etti. "Beni gece çalıştırıyorlar, bu yüzden işim gündüz sona eriyor. Bu saatte viski içmemin tek nedeni bu."

"Anladım Hank. Bu saatlerin acımasız olabileceğini biliyorum. Hey, sadece meraktan soruyorum, az önce konuştuğun kadın kimdi?"

Hank yanındaki boş tabureyi işaret etti; Alex'in boş bardağı hâlâ bardaki bardak altlığının üzerinde duruyordu. "Ah, bazen birlikte çalıştığım bir hukuk müfettişiydi. İmkanlarımız ölçüsünde birbirimize yardımcı oluyoruz. Adı Alex Armstrong. DC'de büyük bir firma olan Lancaster & Jordan için çalışıyor. Sadece bir dava hakkında bilgi alışverişinde bulunuyorduk. Bu arada, beni yasadışı bir ilişki içinde yakaladığından endişeleniyorsan diye söylüyorum, ben de boşandım."

"Yaşlandıkça paranoyaklaşmışsın."

"Muhtemelen." Hank tekrar gülümsedi. "Annette Packard. Dostum, yıllar oldu. Saatin erken olduğunu biliyorum, bu yüzden

sana bir içki ısmarlayabilir miyim diye sormayacağım ama kahvaltı yapmak ister misin?”

“Keşke yapabilseydim Hank ama şu anda bir davanın ortasındayım ve boğazıma kadar batmış durumdayım. Hakkımı daha sonraya saklayabilir miyim?”

“Elbette. İyi ki beni fark ettin. Seni görmek güzeldi.”

“Seni de Hank.”

Hank saatine tekrar baktı. “Yola çıksam iyi olacak. Numaranı ver de seni telafi kahvaltısına götüreyim.”

İletişim bilgilerini paylaştılar ve ikisi de ayrılmak üzereyken Annette, Hank’in önden yürümesine izin verdi. Hızlı bir hareketle bara uzanıp Alex Armstrong’un boş bardağını aldı ve kimse fark etmeden onu çantasına koydu. Larry Chadwick ve oğlu hakkında bilgi almak için bu kadına ulaşacaksa, herhangi bir tehlike işareti olmadığından emin olmak için kadının geçmişini araştırması gerekiyordu; bu, birisini kaynak olarak kullanmadan önce uyguladığı tipik bir protokoldü.

47. KISIM

Washington D.C. 29 Nisan 2023, Cumartesi 10:30

ALEX EVİNE GİRDİĞİNDE FİKİRLER ZİHNİNDE HÂLÂ dönüyordu. Byron Zell'in katilinin cesedin etrafına çocuk pornografisi içeren fotoğraflar bıraktığı fikri aklına anne ve babasının McIntosh'taki yatak odasının görüntülerini getirmişti. Her ne kadar Garrett olay yeri fotoğraflarını Alex'le hiç paylaşmamış olsa da (tutuklandıktan sonraki haftalarda Alex'in özgürlüğü için mücadele ederken bu fotoğraflara erişimi olmasına rağmen) Alex onları yine de görmeyi başarmıştı. Bunlar McIntosh Polis Departmanı tarafından halkın gözüne girmek için bilerek sızdırılmıştı; sanki ebeveynlerinin yatak odasında yaşanan dehşeti görmek genel olarak kamuoyuna Alex'in bir katil olduğunu karutlayacakmış gibi.

Alex, fotoğrafları ilk defa grup terapisinde olduğu sırasında Alleghany'deki bir grup çocuğun fotoğrafları internetten basıp odasının duvarlarına asmasıyla görmüştü. Görüntüler gözetiminde tutulduğu süre boyunca odasından, banyo kabininden, dinlenme salonundan, posta kutusuna tıkmış zarflardan çıkmaya devam etti. O zaman Alex'in başka seçeneği yoktu. Alleghany sakinlerini oluşturan aşağılık çocuklar tarafından ailesinin öldürüldüğü gelenin görüntülerine bakmaya zorlandı. Onlara bakmaya bağımlı hale gelmesi ise salıverilmesinden sonraydı.

Bu görüntüleri ve görüntülerin sebep olduğu düşünceleri organize etmek ve bölümlere ayırmak, neyin anlamlı olduğunu

ve neyin hayal gücünün bir ürünü olduğunu bulmaya çalışmak saatler süren terapilere mal olmuştu. Karanlık günlerde Alex'in kendisi de dahil etrafındaki herkes –onu sorgulayan dedektifler, hakkında yazan gazeteciler, peşindeki gerçek suç fanatikleri– onu o gece tetiği çektiğine ve zihninin bunu bir şekilde silerek kendisini büyükbabasının saatinin arkasına saklanarak kurtardığı fantezisine inandırmaya çalışmıştı. Alex tavşan deliğinin o kadar aşağısına gitmişti ki aklının uzak bir kısmı hala bunun bir olasılık olduğunu düşünüyordu.

Her ne kadar başarısız olduğunu kabul edemese de on yıl içinde bu belirsiz teorinin oturduğu zihninin puslu köşesinde alternatif başka bir teori bulamamıştı. Ama artık elinde bir şey vardı. Artık başka bir cinayetle bağlantısı vardı. Byron Zell'in cesedinin etrafına bırakılan fotoğraflar belki pek fazla bir ipucu değildi ama önceki gün sahip olduğundan daha fazlaydı. Yıllar önce Cambridge'den döndüğünden beri karşılaştığı ilk ipucuydu bu. Ve bu, zihninin o puslu kısmına açılan kapıyı biraz daha itmeye yetiyordu.

Alex, ebeveynlerinin yatağına bırakılan kızların fotoğraflarının o geceyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmanın anahtarı olduğunu her zaman biliyordu. Fotoğraflar, çocuklara yönelik seks ticareti suçlamasıyla tutuklanan ve duruşmasının başlamasından önceki gece kendisini hapishane hücrelerinde asan iş adamı Roland Glazer için çalışan üç kadına aitti. Aynı zamanda Byron Zell'i öldüren kişinin cesedin yanına da fotoğrafları fırlattığı bilgisi Alex'in zihnini kaçamayacağı gereksiz bir döngüye sokmuştu. Ailesinin katledilmesinin bir şekilde Byron Zell'le bağlantısı olabilir miydi?

Aceleyle yemek odasına gitti, akordiyon kapıyı kenara itti ve kanıt panosunun önünde durdu. Bugün hâlâ kayıp olan üç kadının fotoğraflarına baktı. Alex, Roland Glazer davasına derinlemesine daldığında Glazer'ın sırlarını korumak için kadınları öldürdüğünü öğrenmişti. Alex bakışlarını kadınlardan ebeveynlerinin fotoğraflarına kaydırды. Sonra Zürih'teki Sparhafen Bankası'nın fotoğraflarına ve tavan arasında saklı bulduğu numaralı hesabın

ekstresine baktı. Roland Glazer tarafından açılmış bir hesap. Burada hâlâ anlayamadığı bir bağlantı vardı.

Alex masasından dönüp mutfığa koştu. Byron Zell'in ölümünü konu alan *Washington Times* haberini aldı. Makas kullanarak haberi gazeteden kesti, panosuna tutturdu ve bakışlarını anne babasından Roland Glazer'a, oradan üç kadına sonra banka hesap ekstresine ve son olarak da Byron Zell'e kaydırды. Yirmi dakika boyunca bir anlam arayarak baktı. Alex ancak kapı zili çaldığında nihayet pes etti.

Masanın etrafından dolaştı ve mutfığa doğru yürüdü, dahili telefonu aktive etti.

"Merhaba?"

"Alex, ben Jacqueline. Bir problemimiz var."

Alex, Garrett'in ev ziyaretlerine alışkındı. İlişkileri öyle yakındı ki Garrett'in haber vermeden uğraması alışılmadık bir durum değildi. Bazen işle ilgiliydi ama çoğu zaman Donna'yıladı ve ziyaretten başka bir amacı yoktu. Jacqueline Jordan'ın ortaya çıkması, Matthew Claymore davasında bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. Alex ona seslendi ve asansör gelene kadar kapısı açık olarak bekledi. Asansörün gelmesiyle Jacqueline ortaya çıktı.

Jacqueline asansörden inip koridorda yürürken, "Cumartesi gününü böldüğüm için özür dilerim." dedi.

Alex, "Problem değil." dedi. "Neler oluyor?"

"Laura McAllister'in cesedini bu sabah erkenden bulmuşlar."

"Aman Tanrım. Bu korkunç."

Jacqueline, Alex'in dairesine girdi.

"Sadece yüzeysel bilgilere ulaşabildim. Cesedi bir profesör tarafından kampüs yakınındaki koşu parkurunda bulunmuş. Polis departmanındaki kaynağım, ilk belirtilerin tecavüze uğradığı ve boğulduğu yönünde olduğunu söyledi."

Alex ellerini yüzüne götürdü ama konuşmadı.

"Matthew Claymore'un ailesi az önce beni aradı. Polis Matthew'u sorgulamak üzere gözaltına almış."

"Hangi gerekçeyle?"

"Dedektifler Laura'nın cesedinin yanında Matthew'la bağlantılı olduğunu düşündükleri bir sırt çantası bulmuş."

"Nasıl bağlantılı?"

"Bunun onun sırt çantası olduğunu söylüyorlar."

Alex zorlukla yutkundu. "Şimdi ne olacak?"

"Eğer bu doğruysa ve ilk belirtiler öyle olduğunu gösteriyorsa sırt çantası Matthew'u olay yerine bağlıyor ve bu da elimizde büyük bir sorun var demektir."

"Jacqueline, buna inanmıyorum. Geçen hafta Matthew'la çok zaman geçirdim. O bir katil değil."

"Matthew dün görüşmemizde DNA örnekleri verdi, o yüzden yakında öğreneceğiz."

"Laura'nın vücudunda DNA var mıymış?"

"Kaynağım bilmiyordu ama dağınık bir olay yeri olduğunu söyledi. Eğer Matthew'un DNA'sı olay yerinde yoksa, sırt çantası olsun ya da olmasın bu onun üzerindeki şüpheleri ortadan kaldıracaktır. Eğer DNA'sı kadının vücudunda ortaya çıkarsa o zaman vermemiz gereken bazı kararlar olacak. Ama olay yerinde bulunan sırt çantası benim önceliğim. Şu anda onunla buluşmak için karakola gidiyorum ama ondan önce dün sabahtan bu yana bir şey bulup bulmadığını öğrenmek istedim."

Alex kanepeyi işaret ederek, "Evet, çok fazla." dedi. "Laura'nın hikâyesi hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum. Otur, sana anlatayım. İçecek bir şey getireyim mi?"

Jacqueline kanepeye oturdu. "Buzlu su lütfen."

Alex mutfığa gidip bir bardak buzlu su hazırladı. Karşısına oturmadan önce Jacqueline'e uzattı. Alex bunu yaparken garip bir şekilde kanıt panosunun tamamen görülebildiğini fark etti. Akordeon bölmeyi kapatmayı unutmuştu ve şimdi ebeveynlerinin fotoğrafları, gazete makaleleri ve Post-it Notlarıyla dolu man-tar panolu şövale Jacqueline'in görüş alanında sergileniyordu.

Alex ayağa kalktı ve bölmeyi kapattı.

Alex, "Kusura bakma, sadece benim için gözde bir proje." dedi.

Jacqueline, "Annenle babanın bir fotoğrafını gördüm sanki." dedi.

Alex gülümsedi. "Eminim Garrett sana bundan bahsetmiştir."

Lancaster & Jordan'ın en yeni müşterisiyle yaşanan krize rağmen Alex, Jacqueline'in gözlerinin daha yumuşadığını gördü. Her ne kadar Jacqueline yıllar önce Alex'in Virginia eyaletine karşı açtığı hakaret davasında yalnızca destekleyici bir rol oynamış olsa da bir yargıcı Alex'e yönelik suçlamaları düşürmeye ve onu Alleghany'den çıkarmaya ikna etme mücadelesinde Garrett'in sağ kolu olmuştu. Alex'in geçmişi ve Garrett ile Jacqueline'in onun adına kazandığı dava, Lancaster & Jordan'da hiç bahsedilmeyen bir olaydı ancak tarihte üçünün de birbiriyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılı hale geldiği bir dönem olarak kalacaktı.

Jacqueline başını salladı. "Hayır, bahsetmedi."

Garrett'in pano hakkındaki ketumluğu onun Alex'in tanıdığı en onurlu adam olduğunun bir kanıtıydı. Garrett'in Alex'in ömür boyu süren takıntısının ayrıntılarını paylaşacağı biri varsa o da Jacqueline'di.

"Bu sadece... Bunu yapıyorum işte." dedi Alex. "Ne zaman ailemin davasıyla ilgili yeni ayrıntılar bulsam, onları tahtaya sabitliyorum." Alex omuz silktilti. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum."

Jacqueline gözlerini kıstı. "Hiç de bile. Ve kimsenin sana öyle olduğunu söylemesine izin verme. Senin için önemliyse önemlidir. Nokta."

Alex gülümsedi. "Teşekkür ederim, Jacqueline."

Jacqueline, Alex'in tahtasının artık seperatör tarafından saklandığı yeri işaret etti. "Karışmak istemem ama sanki Byron Zell'in fotoğrafım da mı gördüm orada?"

Alex başını salladı. "Evet. Ama bilmiyorum, bulduğum tuhaf bir şeyle ilgili."

"Bana bundan bahsetmek ister misin?"

Alex gülümsedi. "Tam olarak değil."

Jacqueline gülümsemeye karşılık verdi. "Hadi o zaman çalışalım."

"Tamam."

Alex derin bir nefes aldı.

"Tamam, Laura McAllister'in hikâyesi Delta Chi kardeşliği üyeleri tarafından işlendiği iddia edilen tecavüz suçlarını kapsıyormuş.

Polise yalnızca bir cinsel saldırı vakası bildirilmiş olmasına rağmen Laura, yaşadıkları çetin olay hakkında konuşmaya istekli başka kurbanları da ortaya çıkarmış. Laura'nın hikâyesinin hiçbir yerinde Matthew Claymore'dan bahsedilmiyordu. Ama en çok ilgileneceğin şey sanırım Laura'nın polise ihbarda bulunan kızın Duncan Chadwick'in kendisine tecavüz ettiğine inandığına dair güçlü kanıtlar ortaya çıkarması olacak."

"Larry Chadwick'in oğlu mu?"

"Evet. Bu nedenle basın toplantısında skandalı örtbas etmek için bir gösteri yaptılar."

"Laura'nın hikâyesini yayınlamasına izin vermek yerine, olayın önüne geçerek olayları yatıştırmaya çalıştılar."

"Kesinlikle. Ve oğlunun da dâhil olduğu tecavüzle ilgili bir hikâyenin ana akım haline gelmesi durumunda Yargıç Chadwick'in kaybedecek çok şeyi olduğunu söylemeye gerek yok. Yani burada bir bakış açısı var ve sen de bana bunu bulmanı söylemiştin. Laura'nın hikâyesini gizli tutacak bir nedeni olan biri var elimizde."

"Yüksek Mahkeme'ye aday gösterilmek üzere olan bir yargıcı suçlamak risklidir."

"Yargıç Chadwick'i değil, oğlunu."

Jacqueline, "Bana teorini anlat." dedi.

"Bilgilerim çoğunlukla Laura'nın hikâyesinden çıkardığım sonuçlar. Yayınlanacak bölümü dinledim. İşte bildiklerim. Bir kız, Delta Chi partisinde Liquid G adlı tecavüz ilacı içeren punch içtikten sonra tecavüze uğradı. Yapılması gereken her şeyi doğru yaptı; hastaneye gitti, kendisine tecavüz kiti yaptırdı ve polise rapor verdi. O gece Duncan Chadwick'le kardeşlik partisinde olduğuna dair kanıt var: Bir arkadaşında ikisinin birlikte fotoğrafları var. Laura McAllister, bir e-posta yoluyla tecavüz hakkında bilgi aldı ve soruşturmaya başladı. O gece Duncan'ı ve kızı birlikte gördüklerini söyleyen tanıklar buldu. Ashley Holms adındaki arkadaşısı, tecavüzden iki hafta sonra başka bir Delta Chi partisine gitti ve bardan bir içki aldı ve bunu partiden gizlice çıkardı. O ve Laura, Liquid G'nin mevcut olduğunu doğrulamak için test

yaptırdılar. Laura, üniversitenin ayrıntıları gizli tutmak için yaptığı çalışmalar da dahil olmak üzere, hikâyesi için tüm bu kanıtları toplamaya başladı. Ancak daha sonra hikâyenin bazı kısımları sızmaya başladı. Duncan, skandalda adının geçeceğini duymuştu. Ertesi gün Chadwickler, Duncan Chadwick'in endişeli ve öfkeli bir kardeşlik üyesi rolünü oynadığı, Delta Chi üyeliğini iptal ettiği ve mümkün olan her şekilde polisle çalışacağına söz verdiği bir basın toplantısı düzenledi.”

Jacqueline başını salladı. “Çok iyi bir araştırma, Alex. Tebrikler.” Jacqueline ayağa kalktı. “Tüm ayrıntıları benim için kaynakların adlarıyla birlikte bir özet halinde bir araya getirebilir misin?”

“Hemen çalışmaya başlıyorum.”

“Şimdi Matthew’u görmeye gidiyorum. Ben oraya gidene kadar tek kelime etmemesi gerektiğini biliyor. Ve ellerinde sırt çantasından daha önemli bir şey yoksa onu gözaltında tutamazlar.”

“Washington D.C. dedektif bürosundan bir kaynağım var. Sırt çantası konusunun ne kadar önemli olduğunu anlamak için ona ulaşabilirim.”

“Mükemmel. Bunu yap.” dedi Jacqueline. “Ve eğer ben de yeni bir şey öğrenirsem seni haberdar edeceğim. Polis şu anda ağzını sıkı tutuyor ama Matthew’u gözaltında tutmak istiyorlarsa bana her şeyi anlatmaktan başka çareleri kalmayacak. Yakında konuşuruz.”

Jacqueline elini sallayarak kapıdan çıktı ve gitti. Alex daire-sinde tek başına duruyordu. Sessizliğin yarı sıra bir umutsuzluk duygusu da geldi. Matthew Claymore davasının acil meselelerine rağmen Alex yemek odasına girdi, bölmeyi kenara çekti ve masasının önünde durdu. Jacqueline’ın sözleri nazikti ama Alex, ailesinin öldürülmesinden on yıl sonra bile kendisinin hâlâ muhtemelen hiçbir zaman gelmeyecek yanıtlar aradığını fark ettiğinde patronunun gözlerindeki üzüntüyü görmüştü.

Çabaları aniden yine boşa çıkmıştı ve Alex, yıllar önce çıkmaza girdiğini kendi kendine itiraf etmeden önce ne kadar dayana-bileceğini merak etti. Ve ne kadar yetenekli bir hukuk müfettişi olursa olsun, yetenekleri, onu ailesinin katiline götürecek herhan-gi bir ipucu keşfetme konusunda çok yetersizdi.

48. KISIM

Washington D.C. 29 Nisan 2023, Cumartesi 11:35

JACQUELINE İLE GÖRÜŞMESİNDEN SONRA ALEX'İN İÇİNİ yoğun bir klostrofobi hissi kaplamıştı, bu yüzden köşedeki The Perfect Cup adlı kafeye gitti. Americanoları pek de mükemmel sayılmazdı ama kafe bu bölgede bulabildiklerinin en iyisiydi. İçlerine değişik şuruplar eklenen ve kahveyle pek de ilgili sayılamayacak içecekler barın arkasındaki duvardaki kara tahtaya beyaz tebeşirle yazılmıştı. Alex yavaşça dökülen bir Americano sipariş etti, uzun bir masada iki kişilik bir yer buldu ve telefonunu çıkardı. Hank Donovan'a bir mesaj yazmaya başladı. Dedektifi Benjamin's de kalabalığın içinde bıraktığından bu yana birkaç saat geçmişti ve o zamandan bu yana muhtemelen iki şeyden biri olmuştu: Hank içki sipariş etmeye devam etmişti ve hâlâ bardaydı ve sarhoştı. Ya da evde uyuyordu. Her iki durum da ondan yakın zamanda haber alma ihtimalinin düşük olduğu anlamına geliyordu. Ve Laura McAllister'in cesedinin o sabah erkenden bulunmuş olması, Hank'in ayrıntılardan habersiz olacağı anlamına geliyordu. O sırada vardiyası sona ermişti ve arama başka bir dedektife gittiği için kendini şanslı sayıyordu. Yine de Hank onun Washington Emniyet Müdürlüğü'ndeki tek bağlantısıydı ve Laura McAllister davasında çalışmasa bile bu davaya erişimi olabilirdi. En azından bunu öğrenmek için bir kısa mesaja değerdi.

Birisi karşısına oturduğunda GÖNDER tuşuna bastı. Alex telefonundan başını kaldırdı.

"Merhaba." dedi kadın.

Alex kaşlarını çatarak konuştu. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Belki. Adım Annette Packard. FBI için çalışıyorum."

Alex kadının ceketine uzanıp kimliğini çıkarmasını izledi. Alex bunu yaptığında omuz askısını, kılıfı ve sol koltuk altına sıkıştırılmış silahı fark etti. Kadın kimlik bilgilerini masanın üzerine koydu.

"Sanırım sen ve ben aynı şeyin peşindeyiz. En azından dün seni kampüsün her yerinde koştururken izledikten sonra öyle tahmin ettim."

Alex gözlerini kıstı. "FBI mı?"

"Özür dilerim." dedi Annette. "Bağlam olmadan söylediğim-de bu her zaman korkutucu geliyor. FBI'ın bir gözetim şubesinde çalışıyorum ve son müşterim Duncan Chadwick'in babası Lawrence P. Chadwick."

Alex sözlerini dikkatle seçti. "FBI neden Lawrence Chadwick'le ilgileniyor?"

"Merak etmeye zorlanacak kadar ilgilenmiyorum. Birisi kamu görevine aday olduğunda veya örneğin Yüksek Mahkeme'de ömür boyu görev almak üzere seçildiğinde, güvenlik izni türü özgeçmiş kontrollerinden geçmek zorundadır. İşte bu yaptığım şey."

Alex çenesini kaldırıp kadının sol kolunun altındaki çıkıntıya baktı. "Peki bunu yapmak için silaha mı ihtiyacınız var?"

"Kesinlikle hayır." dedi Annette, kılıfını ve içindeki silahı gizlemek için ceketini kapatarak. "Bu şeyden nefret ediyorum ama büro ajanların her zaman ateşli silah taşımalarını zorunlu tutuyor, o yüzden ben de buna mecbur kalmış durumdayım. Geçmiş kontrolleri dediğimde ne demek istediğimi açıklamam gerekiyor sanırım. Dolaplarımda iskelet saklamadıklarından emin olmak için politikacıları araştırıyorum ve birkaç haftadır Chadwick ailesiyle ilgileniyorum. Eminim Larry Chadwick'in adının başkanın bir sonraki Yüksek Mahkeme adayı olarak kamuoyuna duyurulduğunu duymuşsunuzdur. Yargıcın saklayacak sırları olmadığından emin olmak için görevlendirildim. Her şey pürüzsüz bir

şekilde devam ediyordu. Aslında ona onay mührümü basmak üzereydim. Larry Chadwick ve ailesinin temiz olduğunu başkana bildirmeye bu kadar yaklaşmıştım. Ama sonra Larry'nin oğlu Duncan ve onun kardeşliğinin McCormack Üniversitesi kampüsündeki tecavüz olaylarına karıştığına dair söylentiler duymaya başladım. Böyle bir hikâye, inandırıcı bir şekilde yargıyla bağlantılıysa zarar verici olabilir. Ve Duncan Chadwick'in doğrudan cinsel saldırıya karıştığı yönündeki söylentiler doğrusa... pekâlâ, bu oyunun kurallarını değiştirir. Böylece durum tespiti yapmaya başladım. Kollarımı sıvadım ve cevap aramaya başladım. Tam araştırmalarımı derinleştirmeye başladığım sırada Laura McAllister ortadan kayboldu. Özellikle patronumun yakın zamanda bir aday belirlemesi gerektiğinden beni hangi duruma düşürdüğünü tahmin edebilirsin. Gelecek yılki seçim döngüsü kızıışmadan önce onay sürecinin başlatılması ve bitirilmesi yönünde çok fazla baskı var. Yani tam bir karmaşanın içine düşmüş durumdayım."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Karmaşa düşündüğünden daha büyük." dedi. "Laura McAllister'in cesedi bu sabah erken saatlerde bulundu. Birisi onu boğmuş ve ormana atmış."

Annette sandalyesine yaslandı. "Peki, kahretsin. Bu kesinlikle işleri daha da karmaşıklştırıyor."

Alex kadının sesinde gerçek bir şaşkınlık duydu.

"Peki neden benimle konuşuyorsun?" diye Alex sordu.

Annette konuşmadan önce durakladı.

Annette sonunda, "Laura McAllister'in evine zorla girdiğini gördüm." dedi. "O kilitle etkileyici bir iş çıkardın."

Alex'in nefesi boğazında düğümlendi ve söyleyecek bir şey düşünecek kadar akıllı olsa bile yanıt vermesini engelledi.

Annette başını salladı. "Merak etme, kötü adamları tutuklama günlerim onlarca yıl önce polis departmanından ayrıldığımda sona erdi. Bugünlerde suçluların değil, bilginin peşindeyim. Ve edindiğim bilgiler bana, Lancaster ve Jordan adında bir hukuk firmasında araştırmacı olduğumu ve McCormack Üniversitesi'ni araştırdığınızı çünkü firmanızın Laura McAllister'la çıkan

Matthew Claymore'u temsil ettiğini söylüyor. Matthew dikkatleri üzerine çekiyor -kayıp ve şu anda ölü olan her kızın erkek arkadaşının olduğu gibi.

"Yani benden bir şey istiyorsun öyle mi? Hepsi bu mu?"

"Evet. Laura McAllister'ın hikâyesi hakkında ne öğrendiğini ve Duncan Chadwick'in herhangi bir şekilde olaya karışıp karışmadığını bilmem gerekiyor."

"Ve ne? Ya sana yardım ederim ya da Laura'nın dairesine zorla girdiğim için beni ihbar edersin. Bu küçük bir gasp planı gibi mi?"

"Hayır. Sanırım bilgi almak için ölü bir kızın evine girdiğin gerçeğini neden gündeme getirdiğimi yanlış anlıyorsun. Bunu küçümsemiyorum, hayranlık duyuyorum. Keşke bilgi toplamak için araştırma yaparken kuralları çiğneyebilseydim, ama federal hükümet sürekli nefesimi kesiyor. Meraklılığımı kesinlikle kitaba bağlı tutmalıyım. Senin kadar küstah olamam. Daha incelikli olmaya zorlanıyorum. Sana bir örnek vereyim. Seni Laura McAllister'ın dairesine girerken gördükten sonra Larry Chadwick'i incelememle doğrudan bağlantılı bir dava üzerinde farklı bir açıdan çalışmanın nasıl olacağını düşündüm. Ben de seni takip ettim. Eskiden eski bir meslektaşım olan Hank Donovan'la buluştuğunda Benjamin's Tavern'deydim. Bana senin büyük bir firmada araştırmacı olduğunu söyledi. İşte o zaman senin bildiklerini bilmem gerekebileceğini ve seni kaynak olarak kullanabileceğimi anladım. Bak, orada bir boşluk var. Ben *kişisel* olarak bilgi elde etmek için herhangi bir yasaı çiğneyemem, ancak bu bilgiyi, bilgi toplama becerilerinde daha özgür olan başkalarından alabilirim. Eğer bana yardım etmeyi kabul edersen bir bilgi kaynağı haline gelirsin. Ve bilgi için bir kaynağı işe aldığında, bir suçluyla ya da daha sonra güvenilirmez sayılabilecek kötü bir ruhla yatağa girmediğimden emin olmak için eşeğimi sağlam kazığa bağlamam gerekiyor. Ben de bardağını bardan aldım ve parmak izlerini inceledim."

Alex koltuğuna yaslandı ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Öfkesini gizlemek için yaptığı kötü bir girişimdi ve Annette Packard'ın Alex'i terlettiğini bildiğinden emindi.

"Şaşırtıcı bir şekilde, bu parmak izleri Lancaster & Jordan'dan Alex Armstrong'a değil, Alexandra Quinlan adında bir kadına aitti. İnternette Alex Armstrong hakkında pek bir şey yok ama dostum, bir arama motoruna 'Alexandra Quinlan' adını yaz, emin ol bilgisayarın neredeyse patlayacak gibi olacak."

Alex sakince çantasına uzandı ve bir tüp parlak turuncu ruj çıkardı. Dudaklarına sürdü ve işi bittiğinde tekrar kapattı. Ellerinin titremesini engellemek için elinden geleni yapıyordu.

Annette, "Seni korkutmak istemem." dedi.

"Gerçekten mi? Beni bir kafede pusuya düşürdün, masaya bir FBI rozeti koydun, silah taşıdığını görmemi sağladın ve sonra bana gizlice parmak izlerimi araştırdığını söyledin. Bence bu, gözdağının tam tanımıdır."

"Sana sadece nasıl çalıştığımı gösteriyorum. Ve senin hakkında keşfettiğim bilgileri güvenini kazanmak için kullanabileceğimi düşündüm. Kim olduğun umurumda değil, sadece ne bildiğin umurumda. Birkaç gündür McCormack Üniversitesi'ni araştırıyorsun ve öğrendiklerinle ilgileniyorum. Duncan Chadwick'in Laura McAllister'in anlatacağı hikâyenin bir parçası olup olmadığını öğrenmek benim çıkarım. İşim bunu doğru yapmama bağlı. Ekibim bu işin üzerinde ama ayrıntıları bana ulaştırmaları biraz zaman alabilir. Araştırma şeklinde özgür davranma yeteneğinle zaten sahip olabileceğin ayrıntılar. Bu yüzden bir teklifte bulunmak için buradayım."

Alex rujunu çantasına geri koydu. Annette'e baktı ve başını salladı.

"Dinliyorum."

"Adalet Bakanlığı'nın tamamı parmaklarımın ucunda. Bu davada bana yardım edersen ve Laura McAllister'in üzerinde çalıştığı hikâye hakkında neler ortaya çıkardığını söylersen, sana borçlu olacağım. Bir vakayla ilgili yardıma ihtiyacın olursa (belki çalıştığın o büyük firmadaki patronunu etkileyecek bir şeye ihtiyacın olursa) bunu halletmek için kimlik bilgilerimi ve bağlantılarımı kullanacağım. Karşılıklı. Sen bana şimdi yardım et, ben de daha sonra ihtiyacın olduğunda sana yardım edeyim. Hiç soru sormadan."

"Peki Laura McAllister'in hikâyesinin ayrıntıları? Eğer onları sana verirsem onlarla ne yaparsın?"

"Tek amacım, Laura McAllister ve üzerinde çalıştığı hikâyeyle ilgili herhangi bir şeyin Larry Chadwick'in senato onay duruşmasını geçme şansına zarar verip vermeyeceğini belirlemek."

Alex durakladı. Konuşmanın sarkacının sonunda ona biraz avantaj sağlamak için geri döndüğünü hissetti. Başım salladı.

"Verecek." dedi Alex.

Annette başını eğdi. "Ah, ilerleme var. Detaylandırmak ister misin?"

"Henüz değil. Kendi geçmiş kontrolümü yapmam gerekiyor. Lancaster & Jordan'daki patronumla konuşana kadar da serinlemleri paylaşabileceğimden emin değilim."

"Kulağa adil geliyor."

Annette masarun üzerinden kartvizitini ilettili.

"Konuşmaya hazır olduğunda beni ara. Ve nezaketen, Larry Chadwick'in oğlu hakkında bana söyleyecek bir şeyin olduğuna karar verirsen, benim için ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Son teslim tarihim var."

Alex nefesini toparlamaya ya da cevap vermeye fırsat bulmadan kadın ayağa kalkıp kafeden çıktı. Alex karta baktı:

ANNETTE PACKARD, ÖZEL AJAN, FEDERAL SORUŞTURMA BÜROSU.

49. KISIM

Washington D.C.
29 Nisan 2023, Cumartesi
14:30

TRACY CARR, ÖNÜNDE DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIYLA, OTElinin yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu. Kulaklarını kapatan kulaklıklarla, dişlerinin arasında bir kalemle ve saç topuz yapmış bir halde rahat çalışma modundayken, her iki programının hazırlığını birlikte götürüyordu. *New York Times* okuyucularına Laura McAllister davasındaki en son gelişmeler hakkında güncel bilgiler sunmayı amaçlayan bin kelimelik bir makaleyi yayınlamak için zorlu bir son teslim tarihine yetişmeye çalışırken, aynı zamanda gerçek suç delisi insanların iştahını tatmin etmek için sosyal medya kanallarına da içerik hazırlıyordu. Takipçilerinin çoğu hayatlarında eline hiç gazete almamış ve haberleri (veya dedikoduları) sosyal medyaya düşen videolardan edinen kişilerdi.

Tracy son iki günde iki çekim yapmıştı. Laura McAllister davası gerçek bir hikâyeye dönüşüyordu ve Yüksek Mahkeme Üyeliği'ndeki boşluğu doldurmak için potansiyel adaylığı ışık hızıyla çözülüyor gibi görünen Lawrence Chadwick ile arasındaki yüzeysel bağlantı nedeniyle dava ulusal ilgi çekiyordu. Chadwick'in oğlunun Laura McAllister'la bağlantılı olma ihtimalinin ortaya çıkması göz ardı edilemeyecek gerçek bir suçtu. Artık kız öldüğü için hikâye internette hızla yayılıyordu.

Yine de sosyal medya kanallarından gelen talebe ve *Times'a* son teslim tarihine rağmen (makalesi iki saat içinde editörüne teslim edilecekti ve yalnızca yarısı yazılmıştı) Tracy cuma günü

yaşadığı karşılaşmanın hatırasından kendini bir türlü kurtaramıyordu. Haberin ortasında bir kadın çekime girmiş ve onunla çarpışmıştı. Bu tek başına alışılmadık bir durum değildi. Bir muhabir için beceriksiz bir halkla uğraşmak işinin bir parçasıydı. Ama aklını karıştıran şey bu kaza değildi; kadının ta kendisiydi. Tracy bilgisayarındaki görüntüleri yeniledi ve olayı yeniden izledi. Ekranında kendisinin haberi sunduğunu gördü ve ardından ekranın sağ tarafında kısa sarı saçlı kadın belirdi. Diğer muhabirlerin çekim yaptığı sol tarafa bakıyordu ve çarpışınca kadar Tracy'nin önünde olduğunu hiç görmemişti.

Kadın çerçeveye girerken Tracy çekimi yavaşlattı. Çarpışmanın hemen ardından kadının kafası karışarak dönüp doğrudan kameraya baktığı anda da videoyu duraklattı. Tracy kadını inceledi. Diken diken yapılmış kısa sarı saçlar. Sol kulağında, kaşlarında, burnunda ve alt dudağında piercingler. Tracy sadece kadının gözlerine odaklanarak hareketsiz görüntüye yakınlaştı. Parlak maviydiler ama yapay olarak öyleydiler, muhtemelen renkli kontak lenslerle bu şekilde yapılmışlardı. Tracy bu gözlerin kahverengi olduğunu biliyordu ve dikkat dağıtıcı unsurları aştığında bunu fark etti.

"Kahretsin." diye fısıldadı kendi kendine. Dizüstü bilgisayarını yataktan kaldırıp yüzüne yaklaştırdı. "Bu, bu Donuk Gözler."

50. KISIM

Washington D.C. 1 Mayıs 2023, Pazartesi 13:55

ALEX TELEFONUNU AÇAR AÇMAZ JACQUELINE'İN
"Televizyonunu aç." dediğini duydu.

"Ne oldu?"

"Yerel istasyonlardan birini açman yeterli."

Alex ve Jacqueline, Matthew Claymore'un cumartesi sabahı sorguya getirilmesinden bu yana aralıksız çalışıyorlardı. Söz verdiği gibi Jacqueline, DNA testi gelene kadar resmi bir tutuklamayı önleyecek kadar etkili olmuş ve tek başına bir sırt çantasının cinayet kanıtı olmadığını savunmuştu. Polis, hızlandırılmış bir adli tıp laboratuvarı çalışması sözü vermişti ve Matthew'a Columbia Bölgesi'ni, hatta ebeveynlerinin evini terk etmemesi konusunda kesin emirler vermişti.

"İzliyor musun?" Jacqueline telefonda sordu.

Alex kumandayı alıp televizyonu açtı. Yerel NBC kanalında şu manşeti taşıyan bir son dakika haberi vardı: LAURA MCALLISTER CİNAYET SORUŞTURMASINDA TUTUKLAMA YAPILDI.

Alex sesi açtı ve stüdyodaki haber spikerinin McCormack Üniversitesi'nin kapısının önünde duran kadın muhabire yayını devretmesini izledi.

"Cesedi cumartesi sabahı erken saatlerde bulunan öğrenci gazeteci Laura McAllister soruşturmasındaki önemli bir gelişmeyi haber vermek için McCormack Üniversitesi'nin önündeyiz.

Laura'nın erkek arkadaşı Matthew Claymore cumartesi sabahı serbest bırakılmadan önce birkaç saat sorgulanmıştı. Şimdi, birkaç dakika önce polis farklı bir adamı tutukladı. Washington D.C. polis şefi, tutuklamanın şüpheliyi cinayet mahalline bağlayan DNA delillerinin ardından gerçekleştiğini belirten bir açıklama yaptı."

Haberde, beyaz, orta yaşlı, yağlı saçlı, kalın gözlüklü ve sakallı bir adamın karavanından götürülürken çekilmiş görüntüleri yer alıyordu. Polis onu bir ekip arabasına götürüp arka koltuğa yatırırken üzerinde kirli bir tişört vardı ve elleri arkadan kelepçeliydi.

"Adamın kırk sekiz yaşında Maryland'li bir otomobil tamircisi olan Reece Rankin olduğu belirlendi. Polis Rankin'i yaşadığı mobil ev parkında yakaladı. Polis olay yerindeki DNA kanıtlarının Rankin'le bağlantılı olduğunu belirtti ancak şu anda adamın ellerinde olduğu bilgisinden daha fazlasını paylaşmıyorlar. Bu öğleden sonra yapılacak basın toplantısında daha fazla bilgi edinmeyi umuyoruz."

Görüntü südyoya döndü ve Alex televizyonun sesini kısıtı.

"Kim o?" diye Alex sordu.

Jacqueline, "Rastgele birisi." dedi. "Az önce seninle izlediklerimizden fazlasını bilmiyorum. Matthew'un ailesi bunu duyunca beni aradı. Polisten haber yok. Özür yok, Matthew'un haksız yere suçlandığına dair bir açıklama yok. Çok tipik. Şimdi onu görmeğe gidiyorum."

"Tamam." dedi Alex tereddütlü bir ses tonuyla. "Yediniz mi?"

"Neyi yedim mi?"

"Maryland'li rastgele bir otomobil tamircisinin McCormack Üniversitesi'nde bulunduğunu ve tüm ülkeyi karıştırabilecek patlamaya hazır bir hikâye yayınlamak üzere olan bir öğrenci gazeteciye tecavüz edip boğduğunu?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik, Jacqueline'in de Laura McAllister'in hikâyesinin ani sonucundan şüphe duyduğunun kanıtıydı.

"Bu gelişmenin şaşırtıcı olduğuna katılıyorum ama kanıtlar yalan söylemez Alex. Reece Rankin'in DNA'sı olay yerinin her

tarafındaymış. Ama beni şu anda Reece Rankin ilgilendirmiyor. Matthew ilgilendiriyor. Ve o bu davanın ve polis teşkilatının radarından artık tamamen çıkana kadar temel önceliğimiz o olmaya devam edecek.”

Şimdi duraklama sırası Alex'teydi.

Jacqueline, “Matthew Claymore müvekkilimiz ve tek endişemiz.” dedi.

“Anladım,” dedi Alex sonunda. “Umarım Matthew için bu kâbus sona ermiştir.”

“Ben de.” dedi Jacqueline. “Daha fazlasını öğrendiğimde arayacağım.” Görüşme sona erdi ve Alex, ya Matthew Claymore'un çok şanslı olduğunu ya da bir şeylerin yolunda gitmediğini bile-rek sessiz televizyonu izlemeye devam etti.

51. KISIM

Washington D.C.
15 Mayıs 2023, Pazartesi
10:00

MARYLAND KARAVAN PARKINDA YAŞAYAN RASTGE-
le bir serseri olan Reece Rankin'in tutuklanmasından ve Laura
McAllister'ı öldürmekle suçlanmasından bu yana iki hafta geç-
mişti. Her ne kadar dengesiz bir adamın kampüs yakınındaki
ormanlık bir yolda yürüyen bir üniversite öğrencisini takip etme-
sinden başka suç için bir neden olmasa da suçluluğunun kanıtları
çok kuvvetliydi. Adam, Laura McAllister'ın vücudunun her ye-
rinde DNA'sını bırakmıştı; Bu DNA, onu boğmak için kullandığı
ipin yıprattığı yerlerdeki ellerinin derisindeki epitel hücrelerin-
den, kasık kıllarından ve spermlerden kaynaklıydı. Ayrıca Lau-
ra'nun saçından elde edilen lifler, Rankin'in Toyota'sının bagajını
kaplayan halıyla eşleşiyordu ve Laura'nun vücudunun yakınında
bulunan ayak izleri de adamın iş botlarıyla aynıydı. Bu adamın
Laura McAllister'ı şehvet, özdenetim eksikliği ve hayata tama-
men aldırış etmemekten daha karmaşık olmayan bir nedenden
ötürü boğduğu ve tecavüz ettiği makul şüphenin ötesinde bir ke-
sinlikti.

Reece Rankin'in tutuklanmasından bu yana basında yer alan
haberler sakinleşmişti. Elbette, adamın geçmişine, kim olduğuna,
nerede çalıştığına, komşularının onun hakkında ne düşündüğü-
ne, nefes kesici ama kısa bir dalış yapıldı, ancak Reece Rankin'e
olan ilgi geçiciydi ve medya artık diğer sansasyonel hikâyelerin

peşindeydi. Reece Rankin mahkemeye çıktığında ve mahkûm edildiğinde basın kısa güncellemeler için Laura McAllister'a geri dönecekti. Güzel kızın fotoğraflarını haber programlarında ve magazin dergilerinde yayınlıyorlardı. Ancak medya ve halk çok geçmeden Laura McAllister'ı unutacaktı. Kayıp bir kız, ölü bir kızıdan daha ilginçti. Ve ölü bir kız, katili serbest olduğu sürece ilginçti. Bu Amerikan toplumunun acı gerçeği idi. Kanlı suçlar, özellikle de genç ve çekici kadınları içeriyorsa, halkın ilgisini çekiyordu. Ancak bu merak, vahşet ve kızla ilgili gizem devam ettiği sürece devam ediyordu. Parçalar yerleştirildikten ve yapboz bir araya getirildikten sonra halkın susuzluğu giderilmiş olurdu. Ta ki başka bir kız kaybolana ya da gece yarısı başka bir aile katledilene kadar. Daha sonra toplum çölde dolaşan ve günlerce sudan mahrum kalan susuz bir göçebeye dönüşürdü. Halk, medyanın musluğundan damlayan her damlayı doyumsuzca yutardı. Gerçek suç popüler kültür haline gelmişti; çoğu insanın bundan utanmayacak kadar alıştığı çirkin, dolambaçlı bir suçluluk zevkine.

Laura McAllister'la ilgili açılan ve kapanan davaya rağmen hiç kimse Matthew Claymore'un sırt çantasının nasıl olay mahalline geldiğini açıklayamamıştı. Lancaster & Jordan'ı davada aktif tutan ve müvekkilleriyle ilgili her türlü yeni gelişmeyle ilgilenmelerini sağlayan şey bilinmeyen bir şeydi. Jacqueline Jordan'ın dikkatli gözetimi altında gerçekleştirilen takip soruları sırasında Matthew, dedektiflere sırt çantasını bir hafta önce kaybettiğini açıklamıştı. Soruşturma sırasında Laura'nın evinden çıktığı sabah, onu son gördüğünde kazara almış olabileceğini tahmin etti. Polis açıklamadan pek memnun değildi, ancak Matthew'u suça bağlayan başka hiçbir adli delil bulunmadığından, onu şüpheli olmaktan çıkarmaktan başka çareleri yoktu.

Alex'in dava üzerindeki işi bitmişti ve çoktan başka bir göreve atanmıştı. Matthew Claymore dikiz aynasındaydı ama olay onu ilginç bir yol ayrımına getirmişti. Soruşturması sırasında Laura McAllister'ın McCormack Üniversitesi'ndeki tecavüz suçlamalarını anlatan yayınlanmamış bölümünü ele geçirmeyi başarmıştı ve bu bilgi bir fırsat yaratmıştı.

The Perfect Cup'a girdi, yavaş damlayan ikiAmericano sipariş etti ve Federal Soruşturma Bürosu'ndan Annette Packard'ın birkaç hafta önce onu pusuya dřrdđđ masaya oturdu. Ancak bugün toplantıyı ayarlayan ve müzakereleri yürüten kişi Alex'ti. Annette içeri girip karşıma oturduğundaAmericano'sunu yarılamlıştı.

Annette, "Aradığın için teşekkürler." dedi. "Geri dndđđne sevindim."

"Size bir kahve aldım."

Annette elini fincanın etrafına doladı. "Teşekkür ederim."

"Teklifini düşündüm."

"Ve?"

"Ve sarurım birbirimize yardım edebiliriz."

"Dinliyorum."

"Laura McAllister'ın yayınlanmamış hikâyesine ulaşmayı başardım. Laura'nun öldürülmesi onun hikâyesinin ldđđ anlamına gelmiyor. Canlı ve iyi durumda ve ona erişimi olan tek kişi olmak gibi garip bir durumdayım. Bu doğru değil. Bunun bir kopyasını McCormack niversitesi'nin kayıt stüdyosundaki sabit diskten aldım, yani niversite de hikâyeye sahip. Ancak McCormack'taki yönetim Laura'nun hikâyesini gizleyecek ve hikâyenin hızla çürüyüp gitmesini umacak. Hiç tarışmadığım bu kıza bunun olmayacağından emin olmayı borlı olduğumu hissediyorum. Ve güvenin bana, Laura'nun hikâyesinin ayrıntılarını yayınlanmadan önce bilmek isteyeceksiniz. Bunun Larry Chadwick üzerinde doğrudan etkisi olacak."

"Duncan Chadwick bu işe karşı mı?"

Alex başını salladı. "Laura'nın kanıtı vardı, yani o bir dedektif değildi, bu yüzden "kanıt" demek biraz abartı olabilir, ama Liquid G adındaki tecavüz ilacını satın alan ve içeceklerle katan kişi-nin Duncan Chadwick olduğuna ve kardeşlik partisinde yařadıđđ şeyle ilgili polise ihbarda bulunan kıza tecavüz ettiğine dair mahkûm edici bir delili vardı. Laura bir sürü ayak işi yapmış. Hikâyesi büyük ve etkileyici ve gölgesi, hikâyeyi gizli tutmak için ellerinden geleni yapan okul yöneticileri de dahil olmak üzere

birçok insanı kapsıyor. Ancak Laura'nın hikâyesi sizi ilgilendirdiği için, Larry Chadwick'in oğlu sadece çok kötü bir duruma düşmekle kalmayacak, aynı zamanda muhtemelen Laura'nın hikâyesindeki iddialarla ilgili olarak sorgulanacak ve muhtemelen tecavüzle suçlanacak. Gama hidroksibutiratın satın alınışının izini Duncan'a kadar sürebilirlerse ve bunu ona satan satıcıyı bulmayı başarırlarsa onun için işler daha da kötü olacak."

Annette bir an sessiz kaldı ve Alex onun seçeneklerini değerlendirdiğini gördü.

Annette sonunda, "Laura'nın hikâyesi ortaya çıkarsa ve Duncan da skandala dahil olursa, bu babasının Yüksek Mahkeme'de onaylanma şansını yok eder." dedi. Eğer bu bilgi ana akım medyaya yansımadan önce bana açıklansaydı, başkana Larry Chadwick'i aday göstermemesini tavsiye etmekten başka seçeneğim kalmazdı."

"Haydi, Özel Ajan Packard. Bu hikâyeyi ana akıma ulaşmadan önce ortaya çıkarırsanız bir kahraman olursunuz. Başkarın, itibarını zedeleyecek ve rakiplerine gelecek yıl yapılacak seçimler için cephane sağlayacak potansiyel olarak utanç verici bir adaylıktan kaçınmasına yardım ettiğiniz için itibar kazanacaksınız. Artık politik hit reklamları görebiliyorum. Amerikan halkı, oğlunu tecavüzcü olarak yetiştirecek kadar ahlakı bozuk bir yargıç olan Larry Chadwick'e güvenen bir başkana nasıl güvenebilir?"

Alex, Annette'i dikkatle izliyordu ve gerçekçi bir senaryo kurduğunu biliyordu.

Annette, "Kanıtı ihtiyacım olacak." dedi. "Duncan, randevu tecavüzü ilacı ve tecavüze uğrayan kızla bağlantısı hakkında. Suçlamalarla başkana gidemem."

Laura'nın hikâyesinin kanıtı var. Ve dediğim gibi güçlü doğrulamalar."

"Ne kadar güçlü?"

"Laura'nın hikâyesi ortaya çıktığında yetkililerin olaya müdahale etmesini sağlayacak kadar güçlü. Kız zaten polise şikâyetle bulundu. Laura'nın hikâyesi ortalığa saçıldıktan sonra Duncan onun tecavüzcüsü olarak anılacak. Polis soruşturma açacak ve

Laura'nın ortaya çıkardığı diğer bilgilerle birlikte Duncan'ın suçlanacağından eminim. Bir tecavüz kiti var ve eşleşme olup olmadığını görmek için Duncan'ın DNA'sından bir örnek alacaklar."

"Peki Laura'nın ortaya çıkardığı şeyin kanıtım bana verecek misin?"

"Evet. Lancaster & Jordan'daki patronum için bir dizi brifing hazırladım. Bunları sana verebilirim, ayrıca Laura'nın yayınlamak üzere olduğu bölümü ben halka açıklamadan önce dinlemene de izin verebilirim. Chadwick ailesinin bu kurşundan kaçmak ve Duncan'ın tutuklanmasını ya da suçlanmasını önlemek için siyasi gücünü göstermesi gibi olağanüstü bir durumda bile, Duncan'ın adı sonsuza kadar Laura McAllister'la ve McCormack Üniversitesi'ndeki tecavüzle ilişkilendirilecek."

Annette başını salladı. "Tamam. Elindekini daha fazla satmana gerek yok. Bu bilgiye ihtiyacım var ve yakında ihtiyacım var. Sanırım bu konuşmanın karşılık kısmına ulaştık. Karşılığında ne istiyorsun?"

Alex derin bir nefes aldı. "Parmak izlerimi araştırdın, bu da geçmişimi bildiğin anlamına geliyor. Yardıma ihtiyacım olan şey bu."

"Geçmişin mi? Yani gençken ne olduğuyla ilgili bir şey mi?"

"Ailemin başına gelenleri kastediyorum."

Alex son birkaç gününü bu anlaşmayı zihninde organize ederek geçirmişti. Gerçek şu ki, ailesinin katilini bulma çabaları yıllar önce Garrett'in onu Cambridge'den kurtarıp evine getirmesiyle çıkmaza girmişti. O zamandan bu yana –tavan arasında saklı gizemli banka hesap özetlerini keşfetmesinden, Zürih'teki Sparhafen Bankası'na yaptığı geziden ve ebeveynleri ile Roland Glazer adlı seks kaçakçılığı yapan bir iş adamı arasındaki bağlantıyı keşfetmesinden bu yana– Alex, anne ve babasının katilini arama konusunda gerçek bir ilerleme kaydedememişti. Ancak ebeveynlerinin olay yeri ile Byron Zell'inki (katil tarafından kurbanların fotoğraflarının bırakıldığı) arasındaki belli belirsiz benzerlik, içinde hâlâ için için yanan közleri harekete geçirmişti. Bu heyecan, arayışına devam etme arzusunu yeniden alevlendirmeye yetmişti.

Alex bu cesur girişimin muhtemelen kendisinin son çabaları olduğunu biliyordu. Geriye kalan son külleri karıştırmanın sonunda onları tamamen söndürebileceğinin farkındaydı. Ama aynı zamanda Annette Packard gibi birinin ateş demirini tutması ve sönmekte olan kömürleri itmesiyle, bunların sonunda Alex'in asla tek başına beceremeyeceği bir şekilde yanabileceğini de biliyordu.

"Alex." dedi Annette. "Daha önce söyledim. Parmak izlerini inceledim çünkü seni kaynak olarak göstermeyi planlamıştım ve seni güvenilirmez kılacak herhangi bir sabıka kaydının veya başka tehlike işaretlerinin olmadığından emin olmam gerekiyordu."

"Aileni öldürmekle suçlanmak beni bazılarının gözünde güvenilirmez kılabilir."

"Artık yasal olarak Alex Armstrong'sun. Geçmişin benim için önemli değil."

"Her iki durumda da Laura'nın hikâyesini benden alamayacaksın. Teknik olarak öyle olacak, ancak bunun güvenilir bir kaynaktan geldiğini makul bir şekilde iddia edebileceksin."

"Seni takip etmiyorum."

"Her şeyi hallettiğimde sana ayrıntıları vereceğim. Ancak bunu yapmadan önce bana yardım edip etmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Tam olarak hangi konuda sana yardım edeceğim?"

"Ailemi kimin öldürdüğünü bulmak."

Alex onun gözlerindeki endişeyi gördü.

"Buna nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana tüm adalet sisteminin parmaklarının ucunda olduğunu söylemiştin."

"Uzmanlık alanımla ilgili erişim ve özgürlüklere sahibim. Ailen ve onların başına gelenler benim uzmanlık alanım değil."

"Hayır. Gerçeği kasma, araştırma ve ortaya çıkarma konusunda uzmansın. İhtiyacın olanı sana sağlayabilecek doğru insanları bulursun. Tıpkı benim işim için yaptığım gibi. Ama ailemin neden öldürüldüğünü anlamaya çalışmak için şimdiye kadar öğrendiğim her beceriyi ve geliştirdiğim her içgüdüyü kullandım.

Hiçbir ilerleme kaydedemedim. Yardıma ihtiyacım var. Ve son on yılda bu yardımı sağlayabilecek tek kişi sensin.”

“Dinle Alex, geçmişine baktım ve ailenin durumunu hatırlıyorum. Bence başına gelenler çok korkunçtu. Sana yardım edebileceğimi söylemeyi çok isterdim ama neye bulaştığımı veya ne yapmayı kabul edeceğimi bilmiyorum. Duncan Chadwick hakkındaki bilgilere ihtiyacım var ve buna çok ihtiyacım var. Ama bu bilgiyi alıp karşılığında sana yerine getiremeyeceğim bir şey vaat etmek istemiyorum.”

Alex masarın üzerinden uzanıp Annette’in Americano’sunu aldı ve kendisinininkiyle birlikte masarın yanındaki çöp kutusuna attı.

Alex, “Buradaki kahve berbat.” dedi. “Benim evime gidelim. Sana gerçek bir kahve yapacağım ve ayrıca sana tam olarak neye bulaştığını göstereceğim.”

52. KISIM

Washington D.C.
15 Mayıs 2023, Pazartesi
10:50

DAİRESİNE DÖNDÜĞÜNDE ALEX, ANNETTE PACKARD'ın yanında durdu ve akordeon bölmeyi yana çekerek kanıt panosunu ve on yıllık serüvenini ortaya çıkardı. Alex, tahtayı incelerken sessiz kalan Annette'e baktı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Ailemin öldürüldüğü gece hakkında öğrendiğim her şey bunlar. O geceye dair hatırladığım her şey. O gece rüyamda gördüğüm her şey. Kendi başıma ya da resmi polis soruşturmasında karşılaştığım her türlü delil."

Annette panoyu incelemeye devam etti.

Alex, "Yıllar geçtikçe buna çok yakınlaştım." dedi. "Görülecek bir yapı varsa bile, bu yapıyı göremeyecek kadar ayrıntılara daldım. Bulduklarına bakmak için yeni gözlere ihtiyacım var. Bu panoya yeni bir bakış açısıyla ve o geceyle ilgili önyargılarım ve takıntılarım olmadan bakacak birine ihtiyacım var."

Annette gözlerini kısı ve çenesini tahtaya doğru kaldırdı. "Bu Roland Glazer mı?"

"Öyle." dedi Alex. "Ve o, bu imkânsız yapbozun pek çok tuhaf parçasından sadece biri."

Annette yavaşça panoya doğru yürüdü. Alex kadının dikkatini çektiğini gördü.

Annette gözlerini tahtadan ayırmadan, "Söz verdiğin kahveye ne dersin?" dedi.

Alex başını salladı. "Hemen hazırlıyorum."

Bir saat sonra ikisi de önlerinde kanıt panosuyla kanepede otururken ikinci tur Americano'larını yudumluyorlardı.

"Yani." dedi Alex. "Bana yardım edecek misin?"

"Ben mi, kişisel olarak mı?" diye Annette söze girdi. "HAYIR. Söylediğim gibi, bu", Alex'in kanıt panosunu işaret etti, "benim yaptığım bir şey değil. İlgimi çekiyor ama bu benim yaptığım türden bir araştırma değil. Ancak..." Annette Alex'e baktı. "Yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Kim?"

"Lane Phillips adında FBI'dan eski bir arkadaşım. Kendisi bir zamanlar büronun en iyi profil uzmanlarından biri olan bir adli psikolog. Birkaç yıl önce emekli oldu ve şimdi, inanması zor biliyorum ama, seri katillerin izini süren bir şirketi yönetiyor." Annette tekrar tahtayı işaret etti, "Onun yaptığı *tam olarak* bu. Onu arayıp yardım etmek isteyip istemediğini öğrenebilirim."

Annette kahvesinden bir yudum aldı.

"O halde anlaşma şu: Eğer FBI'ın en iyi suç profili uzmanlarından birini ailenin davasına bakmaya ikna edebilirsem, hikâyesini kamuoyuna açıklamadan önce Laura McAllister'ın Duncan Chadwick hakkında ortaya çıkardığı her şeyi paylaşacak mısın?"

"Evet." dedi Alex. "Anlaşma bu."

Annette ayağa kalktı. "Tamam. Bir telefon edip sana geri döneceğim." Annette ön kapıya doğru yürüdü. Alex kapıyı açtı ve Annette koridora çıkıp döndü.

Annette, "Sadece bir şeyi merak ediyorum." dedi. "Bilginin doğrudan senden değil, güvenilir bir kaynaktan geleceğini söyledin. Bunu açıklamak ister misin?"

Henüz değil ama Laura'nın hikâyesini benim tek başıma sağlayabileceğimden daha yüksek bir perdeden anlatmak isteyebilecek birini tanıyorum. Sadece bana güven."

Bu, planının ya mükemmel bir şekilde işe yarayacak ya da korkunç bir şekilde geri tepecek başka bir parçasıydı.

53. KISIM

Washington D.C.
15 Mayıs 2023, Pazartesi
20:30

ANNETTE PACKARD' MAKER'S MARK'INDAN BİR YUDUM aldıktan sonra kanepesine oturdu. Columbia Heights'taki dairesi küçük ama rahatı ve oturma odasının penceresinden şehir ışıkları ve uzaktaki Potomac kısmı olsa da görülebiliyordu. Artık ellili yaşlarının ortasındaydı ve son birkaç yıldır ABD hükümetinin sağladığı rahat ama ince battaniyenin altından çıkıp başını dışarıdaki dünyaya uzatması durumunda ne kadar para kazanacağını merak ediyordu. Üç yıl içinde iyi bir emekli maaşı, önünde yıllarca yetecek enerji ve seçeneklerle FBI'dan iyi bir durumda emekli olabilirdi.

Yıllar boyunca teklifler almıştı. Birçoğu çekiciydi. Yalnızca para bile onun her zaman dinlemesini sağlamıştı. FBI'da özel ajan olarak 72.000 dolar kazanıyordu. Herhangi bir yüksek profilli siyasi adayın hayatındaki öncü yağmacı rolü, onu üst sıralara taşımış, güç ve nüfuzla donatmış, ancak kârlılığına çok az katkıda bulunmuştu. ABD hükümeti ve Federal Soruşturma Bürosu da dahil olmak üzere tüm bağlı kuruluşları, en çalışkan çalışanların boynuna ödül ve unvanları, onları parasal olarak ödüllendirmeden asmalarıyla ünlüydü. Ancak ömür boyu emeklilik vadedi, iyi yapılan bir işin ve çok çalışılan bir kariyerin ödülüydü. Annette altmış yaşına gelmeden sadece yataktan kalkarak yılda 70.000 dolar kazanacaktı. Ve kolay para, başka bir yerde işe girip

girmediğine bakılmaksızın hayatının geri kalanında devam edecekti.

Yıllar boyunca aldığı kazançlı tekliflerden bazıları, Annette Packard'ı ve onun benzersiz gözetleme yeteneklerini kendi özel güvenlik birimleri ve siber suçlar bölümleri için baştan çıkarmaya çalışan büyük şirketlerden gelmişti. Beceri seti, kurumsal Amerika'da veya Wall Street'te, yalnızca CEO'ların ve diğer güçlü yöneticilerin işe alınmasında değil, aynı zamanda rakip şirketlere yönelik muhalefet araştırmalarında ve iş, finans ve iş ve teknoloji dünyasında yaygınlaşan potansiyel olarak riskli anlaşmalarda da iyi bir şekilde kullanılabilirdi.

Ancak en ilginç teklif, aslında sisteme karşı çıkıp kendi başına hareket eden eski bir büro çalışanı olan Lane Phillips'ten gelmişti. Lane'in özel sektörde edindiği çılgın başarı, hükümet deneyimlerini kazançlı bir gelire dönüştürmek için becerilerinden ve bilgilerinden yararlanmayı hayal eden her ajanın gıpta ettiği bir şeydi. Lane Phillips, altın çağında FBI'ın önde gelen adli psikolog ve suç profili uzmanıydı. Günümüzün genç silahşörleri, bu işin püf noktalarını Lane'in, bir katilin zihnini adli açıdan inceleyen ve uygun bir şekilde "Bazıları Karanlığı Seçer" başlığını taşıyan uzun bir tez olan doktora tezinden öğrenmişti. FBI içindeki Davranış Bilimi Birimi aracılığıyla o kadar geniş çapta ilgi görmüştü ki, büro Lane'in tezini genç psikiyatristlerin ve psikologların seri katillerin düşünce sürecini anlamalarına yardımcı olacak ana eğitim kılavuzuna ve planına dönüştürmüştü.

Lane daha sonra yüzden fazla seri katille yaptığı kişisel röportajlara dayanan maceralarını katillerin zihnine dönüştürerek en çok satan gerçek suç arı kitabına dönüştürdü. Kitap milyonlarca kopya sattı. En çok satan kitabını, mevcut ve hala aktif olan seri katilleri derinlemesine ve benzersiz bir şekilde incelediği bir diğeri takip etti. Lane bunu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gruplandırılmış cinayetleri titizlikle analiz ederek, kataloglayarak ve arşivleyerek yaptı. Hırçın ve ödün vermeyen zekâsını kullanarak, kendisi için bu analizi yapacak bir bilgisayar programı ve ileri bir algoritma geliştirdi. Fikrini Cinayetin Sorumluluğu Projesi

veya sektörde adlandırıldığı şekliyle CSP adında özel bir şirkete dönüştürdü. Algoritma, daha önce ilgisiz cinayetler arasındaki kahlıpları tanıma konusunda başarısını o kadar sık kanıtladı ki, Lane Phillips, resmi olarak üç veya daha fazla kurbanın ölümünden sorumlu kişiler olarak tanımlanan düzinelerce seri katilin tanımlanması ve tutuklanması konusunda inanılmaz bir itibar kazandı.

Dr. Phillips'in programı o kadar başarılı oldu ki, sunduğu hizmetler ve Yapay Zekâ bilgisayar algoritması, ülke genelindeki yüzlerce polis departmanı ve dedektiflik bürosu tarafından lisanslandı ve FBI'in ceza gerektiren suçlar bölümlerine ilişkin kendi veri tabanına uygulandı. Lane'in en çok satan kitabı onu rahatlıkla zengin etmişti. Bağlantısız cinayetler arasındaki benzerlikleri takip eden ve tespit eden bilgisayar programının lisanslanmasıysa onu milyoner kere milyoner yapmıştı.

Lane'in Annette'e kendisi için çalışması ve Cinayetin Sorumluluğu Projesi için yaptığı teklif son derece cazipti. Lane ona, orta yaş krizi sırasında kamu görevine aday olmaya karar veren bir iş adamının vergilerinde hile yaptığını ve şu anda yarı yaşında bir metresi olduğunu keşfetmek yerine gözetleme becerilerini daha iyi kullanma şansına sahip olacağını söylemişti. Lane onu CSP'deki işinin gerçek dünyada etkisi olacağına ikna etmeye çalışmıştı ve onun becerilerine fena halde ihtiyacı vardı. Ama yine de bürodan erken ayrılmak emekli maaşını aksatacağından Annette kibarca Lane'in teklifini reddetmişti. Ancak elli yedi yaşına geldiğinde ve FBI'dan iyi durumda emekli olmakta özgür olduğunda, bazı şeyleri yeniden değerlendirmeyi kabul etti.

Profil çıkarma uzmanıyla düzenli iletişim halindeydi ve şimdi onu aramak için telefonunu eline aldı.

Lane'in selamlama mahiyetinde, "Gelip benim için çalışmaya karar verdin sanırım." dediğini duydu.

"Henüz değil." dedi Annette. "Önce emekli maaşımı almam gerekiyor, hatırladın mı?"

"Sana hükümetin ödediğinin kat kat fazlasını ödeyeceğim."

"Sana verdiğim söz tutacağım."

Lane, "Lütfen tut." dedi. "Ama eğer iş için aramıyorsan, peki ne var?"

"Belki de hiçbir şey. Ama sanırım ilginç bir vakam var... Aslında bu bir vaka ya da resmi olarak üzerinde çalıştığım bir şey bile değil. Ama bu tam sana göre ve bu konuda senin fikrine ihtiyacım var."

"Söyle."

"Yıllar önceki Quinlan ailesi cinayetini hatırlıyor musun?"

"Hayır. Bana biraz anlatsana."

"Gece yarısı bir anne, baba ve ergenlik çağındaki oğulları öldürüldü. Pompalı tüfekle biçildiler. Kanlı olay yerini gören basın bu konuda çılgına döndü. On yedi yaşındaki kız elinde pompalı tüfekle bulundu ve polis, soruşturma başarısız olana kadar onu cinayetlerle ilgili olarak suçladı. Gerçekten kötü bir dedektiflik çalışması ve aşırı agresif bir savcı, davayı berbat etti. Bu McIntosh, Virginia'daydı."

"Tabii ki şimdi hatırladım. Basın kıza Donuk Gözler adını vermişti. Neydi o kızın adı?"

"Alexandra Quinlan."

"Tamam. Daha sonra polise dava açmıştı."

"Aslında Virginia eyaletine. Kıza milyonlar kazandıran dev bir kararlar sonuçlanan büyük bir hakaret davası."

"Evet evet. Şimdi hatırlıyorum. Neler oluyor?"

"Uzun lafın kısıası, şu anda üzerinde çalıştığım şeyde, ünlü bir yargıcı incelerken yolum onunla kesişti."

"Alexandra Quinlan'la mı?"

"Evet ama artık o isimle anılmıyor. Ayrıntılara ihtiyacın yok ve benim bunları vermeye yetkim de yok. Umduğum şey, Quinlan ailesinin vurulduğu olaya ve kızın yıllar içinde karşılaştığı diğer bazı ipuçlarına bir göz atıp işe yarar bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğin."

"Nasıl işe yarar?"

"Cinayetler hâlâ çözülemedi. Kıza bağlanıp kalmışlardı ve bu teori çökünce dava kapandı. Alexandra Quinlan'la yaşanan fiyaskodan sonra kimsenin davaya bu kadar yakından bakmadığını sanıyorum. Ama sorun şu ki, kendisi bakmayı asla bırakmamış."

"Quinlan kızı mı?"

“Evet. On yıl sonra ailesini kimin öldürdüğünü bulmak için hâlâ yoğun bir şekilde çalışıyor. Arayan tek kişi o ve bugün kim-senin ona yardım etmemesi, on yıl önce haksız yere suçlandığı zamanki kadar büyük bir adaletsizlik. Yardımına ihtiyacı olabilir Lane ve onun ortaya çıkarmayı başardığı bazı ayrıntılarla ilgile-neceğini hissediyorum.”

Lane, “Beni heyecanlandırmaya başlıyorsun.” dedi. “Quinlan ailesiyle bir seri cinayet bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu senin uzmanlığın. Ancak bir seri ka-tıl olasılığı karşısında heyecanlandığını itiraf etmekten fazlasını yalnızca sen, Dr. Lane Phillips yapabilir. Bak, bu benim uzmanlık alanım değil ama Alex’in yaptığı bazı araştırmalara ve ebeveyn-leri ile dolaylı olarak bağlantı kurmayı başardığı bazı isimlere bakılırsa, bir göz atmak için zaman ayırmaya değer olduğunu düşünüyorum. Tüm araştırmalarını toplamış ve öne çıkanlardan oluşan bir pano oluşturmuş. Fotoğrafını çektim ve sana gönder-mek istiyorum. Başlamam için yeterli olacaktır. Eğer ilginç bir şey bulursan onun diğer araştırmalarına da ulaşabileceğimden emi-nim.”

Lane, “Gönder şunu.” dedi. “Bir göz atıp sana döneceğim.”

“Teşekkürler Lane.”

“Tam olarak nasıl bu duruma düştün?”

“Kız bana üzerinde çalıştığım, zamana duyarlı bir vakada yar-dımcı olabilir. İyilik takası konusunda anlaştık. Bu konuda bana destek vermen çok büyük bir yardım olacaktır.”

“Severek göz atacağım. Bunu hayır amaçlı bir çalışma olarak değerlendiriyorum.” dedi Lane. “Ama eğer bir şey bulursam, ge-lip benim için çalışırsın.”

“Eğer bunu çözebilirsen, o gün iki haftamı ayıracağım.”

Lane, “Ne söz verdiğine dikkat et.” dedi.

BÖLÜM V

Açığa Çıkma

“Bu katil on yıldan fazla süredir bu işin içinde.”

—Lane Phillips

Montague Kampı Appalachian Dağları

Jerry Lolland'ın kulübesinin arkasına saklanıp planını hazırladığı günün ertesi, her yaz tüm kampın Muscogee Nehri boyunca üç günlük, seksen kilometrelik bir gidiş-dönüş yolculuğu yaptığı Trekking Haftası'nın başlangıcıydı. Montague'un çocukları her gece yanlarında getirdikleri malzemelerle nehir kıyısına kamp kuracaklardı. Danışmanlar mevcuttu ancak asıl görev beşinci sınıflardaydı. Kampçıları kanolara atamak, hepsini nehrin aşağısına götürmek, her gece kamp kurmak ve akşam yemeğini hazırlamaktan sorumluydular. Bu, Montague Kampı'nda en uzun süre kalanlar için bir reşit olma dönemi idi ve beşinci sınıf için, yılların deneyimlerini gösterme şansıydı.

Üç günlük yürüyüşte kampçılara yalnızca iki danışman eşlik ediyordu ve onlar da oldukça arka planda kalacaklardı. Gezinin amacı çocuklar arasında birlik oluşturmak ve liderlerin zirveye çıkmasına olanak sağlamak olduğundan, onların varlığı neredeyse fark edilmeyecekti. O ve diğer beşinci sınıf öğrencileri önceki haftayı planlar yaparak geçirmişlerdi ve şimdi kamptan ayrılma işlemini gerçekleştiriyorlardı. Tüm öğrencileri gruplara ayırdılar ve herkes kendi kanolarındaydı; bir kanoda üç kişi, toplamda otuz kano. Kızın kendi grubunda olduğundan emin oldu.

Pazartesi günü ilk ana kampa ulaştıklarında saat öğleden sonra üçü biraz geçiyordu. Herkesin kanolarını karada emniyete alması, çadırlarının kurulması ve kamp ateşinin yanması bir saat kadar sürdü. Ana kampların

her birinde barbekü ızgaraları mevcuttu ve beşinci sınıflar akşam sekize kadar kömürü yakıp akşam yemeği hazırlamakla meşguldü. Herkesin karnı doydu ve sanki ana kampa dönmüşler gibi kamp ateşi etrafında gece ritüellerine başladılar. Kızın yanına oturdu ve gülümsedi.

"Nasılsın?"

Bütün yaz boyunca ilk kez konuşuyorlardı.

Kız "İyl." dedi.

"Su topladı mı?"

Ellerine baktı. "Evet, birkaç tane küçük kabarcık."

"Eldivenimiz var. Sabah sana vereyim. Ve biraz balsam. Bu gece yatmadan önce onu sürebilirsin."

"Teşekkürler."

"Hey." dedi ateşe bakarak. "Ben... seni dün gece gördüm."

Çocuğa baktı.

"Seni Bay Lolland'la gördüm. Seni kulübesine götürdüğünü gördüm." Bakışlarını yeniden ateşe çevirdi. "Sana dokundu mu?"

Sorusu cevapsız kaldı.

"Sorun değil." dedi. "Bana söyleyebilirsin."

O, başını salladı. "Kimseye söylemememi yoksa bana zarar vereceğini söyledi."

"Bu doğru değil. Artık sana zarar vermeyecek." Ona baktı, göz teması kurmaya çalıştı.

"Bana inanıyor musun?" diye kıza sordu. "Sana artık zarar vermeyeceği konusunda."

"Bay McGuire'a söyleyemezsin."

"Bay McGuire'a söylemeyeceğiz." dedi. "Kimseye söylemeyeceğiz."

Üç gün sonra Montague Kampı normale döndü; Trekking Haftası sonrası normal nasıl oluyorsa ona. Kampçıların kanoları nehirden çekip Montague'deki her şeyin depolandığı dev hangara yerleştirmesi tüm perşembe gününü aldı. Can yelekleri, kasklar, kürekler

ve çadırlar temizlendi, kurutuldu ve gelecek yılki yürüyüş için istiflendi. Temizlik iki gün sürdü, ancak cuma günü öğleden sonra kamp her zamanki haline döndü ve Montague Kampı'nda hiçbir faaliyetin planlanmadığı ve çocukların öğleden sonra ve akşamları serbest olduğu nadir bir boşluk yaşandı.

Öğleden sonrayı dikkatleri üzerlerine çekmeden geçirdiler. Mükemmel planı bulana kadar Trekking Haftası'nın ikinci ve üçüncü gecesini komplo kurarak ve beyin fırtınası yaparak geçirmişlerdi. Öğleden sonra üçte ahşap işçiliği projelerinin gerçekleştirildiği uzun bir ahşap kulübe olan el sanatları barakasının arkasında buluştular.

Çocuk "İhtiyacımız olan her şey arka malzeme dolabında olmalı." dedi.

Kıza "Neye ihtiyacımız var?" diye sordu.

"Muhtemelen yalnızca bir pense, ama ne olur ne olmaz diye birkaç alet daha alacağım."

Malzeme dolabı düzenli bir alet labirentiydi. Çekiçler ve tornavidalar düzenli sıralar halinde askı panosundan sarkıyordu. Arka duvarda birkaç kırmızı Craftsman alet dolabı sıralanmıştı; çekmeceleri vida ve çivilerle doluydu. Duvara gidip bir çift kayar bağlantı pensesi, bir çekiç ve düz uçlu bir tornavida aldılar.

"Bu işe yaramalı." diyerek kıza baktı. "Tamam. Kulübeden uzak dur. Seninle saat onda açılışta buluşuruz."

Kız başını salladı.

54. KISIM

Washington D.C.
30 Mayıs 2023, Salı
10:45

JACQUELINE JORDAN OMUZ ÇANTASINI KONVEYÖR bandına yerleştirdi ve güvenlikten geçişini izledi. Bir güvenlik görevlisi metal detektörünün diğer tarafındaki monitöre baktı ve çantanın içindekileri kontrol ederek silah ve kaçak eşya aradı. Jacqueline bu süreçten daha önce de geçmişti. Ziyaret ettiği neredeyse her hapisanede durum aynuydı ve Lancaster & Jordan'da geçirdiği yıllar boyunca DC'deki Merkezi Gözaltı Tesisini birçok kez ziyaret etmişti.

Sorunsuz bir şekilde metal detektöründen geçti ve gardiyanın detektörü vücudunda aşağı yukarı gezdirmesi için kollarını yana doğru uzattı.

Genç hapisane gardiyanı gülümseyerek, "Teşekkür ederim, hanımefendi." dedi. Jacqueline çantasını aldı, omzuna astı ve hapisanenin ziyaretçi bölümünün yeri gösterilene kadar başka bir gardiyanı kilitli kapılardan takip etti. O sabahki toplantı için özel bir oda talep etmişti ve kendisine bu oda verilmişti. Sonuçta bunun yeni müvekkiliyle ilk buluşması olduğunu iddia etmişti.

Mümkün olduğu kadar fazla mahremiyete ihtiyaçları olacaktı.

Gardiyan toplantı odasının kapısını açtı ve ona içeriyi gösterdi. İki sandalyeden birine oturdu ve çantasından klasörünü çıkarıp önündeki masanın üzerine koydu. On dakika sonra odaya turuncu tulum giyen bir mahkûm getirildi. Jacqueline ona bakarken

yüzündeki kafa karışıklığını fark etti; kendisi onun için tamamen yabancıydı. Gardiyan, adamın kelepçeli bileklerini masanın kenarındaki bir delikli cıvataya bağladı.

Gardiyan, "Otuz dakikanız var." dedi. "Daha erken bir şey ihtiyacınız olursa zile basın."

"Teşekkür ederim." dedi Jacqueline ve gardiyan onları yalnız bırakırken gülümsedi.

"Sen kimsin?" Reece Rankin sordu.

Jacqueline, "Ben senin avukatınım." diye yalan söyledi.

"Sen daha önce tanıdığım kadın değilsin."

"O, mahkeme tarafından sana atanan bir kamu avukatıydı."

"Çünkü gerçek bir avukata verecek param yok. Sen gerçek bir avukat mısın?"

"Evet."

Rankin, fena halde çürümüş ve sararmış dişlerini göstererek gülümsedi. "Param olmazsa sana nasıl ödeme yapacağımı sanıyorsun?"

"Firmam sınırlı sayıda hayır amaçlı dava alıyor. Bu, senin adına çalışacağımız ancak karşılığında vekalet ücreti istemeyeceğimiz anlamına gelir. Bu yüzden para konusunda endişelenme, sadece benim için birkaç soruyu yanıtlamaya odaklan. Daha sonra yardım edip edemeyeceğimi sana bildireceğim."

"Karşılıksız mı?"

"Doğru." dedi Jacqueline. "Benim için birkaç soruya cevap verir misin?"

Rankin başını salladı ve Jacqueline ilk engeli aştığını bilmekten memnun oldu. Alex gibi o da Reece Rankin olayının gelişiminden şüpheleniyordu. Maryland'den rastgele bir sapığın, birkaç güçlü insanın hayatını sarsacak patlayıcı bir hikâyeyi açığa çıkarmak üzere olan bir kıza tecavüz edip öldürmesi tesadüften çok daha büyük bir şeydi.

"Polis, Laura McAllister'ı öldürdüğünü itiraf ettiğini iddia ediyor. Bu doğru mu?"

"Evet, kağıtları bile imzaladım. Ama bunun tek nedeni, birinin onu öldürmem için bana para ödediğini söylediğimde bana

inandıklarını söylemeleri idi. Bir itirafı imzalamamın soruşturmanın geri kalanında onlara yardımcı olacağını ve daha az zaman harcayacağını söylediler.”

“Ama onu öldürdün?”

“Sadece bu kadarını söyledim.”

“Ama bu senin fikrin değildi?”

“Kahretsin hayır. O kaltağın kim olduğunu bile bilmiyordum.”

Jacqueline adamın kabalığını görünce duraksadı ama görmezden gelmeye karar verdi ve yoluna devam etti. Onu yolunda tutması gerekiyordu.

“Peki bunu neden yaptın? Laura’yı neden öldürdün?”

“Çünkü bana bir miktar para verdiler ve bunu yaptıktan sonra daha fazlasını alacağıma söz verdiler.”

“Biri sana Laura McAllister’ı öldürmen için para mı ödedi?”

“Bir tür işitme sorunun mu var hanımefendi? Neden söylediklerimi tekrarlayıp duruyorsun?”

“Bunu polise söyledin mi? Birisinin sana para ödediğini?”

“Evet. Eğer kızı öldürdüğümü itiraf edersem daha kolay kurulacağımı çünkü para aldığımı söylediler.”

“Sana kimin para ödediğini sordular mı?”

“Hayır, henüz bu konuya girmedik. Önce belgeleri, itirafı imzalamam gerektiğini, sonra ayrıntılara geçeceğimizi söylediler. Ama o belgeleri uzun zaman önce imzaladım ve o zamandan beri hiç polis görmedim. Belki de bu yüzden aniden ortaya senin çıktığını düşündüm.”

“Laura McAllister’ı öldürmen için sana para veren adamın adını biliyor musun?”

“Hayır. Sadece bir miktar para ve onlar bana neye ihtiyaçları olduğunu söylediler. Hiçbir soru sormadım.”

“Onlar derken? Birden fazla adam mı vardı?”

“Evet. Konuşmanın çoğunu bir çocuk yapıyordu ama yanında başka bir adam daha vardı. Ancak hiç konuşmadı. Bir nevi arka planda kaldı.”

Jacqueline dosyasını açtı ve Matthew Claymore’un bir fotoğrafını çıkardı. Masanın üzerinden kaydırdı.

"Konuştuğun çocuk bu mu?"

Adam bir süre fotoğrafa baktı ve başını salladı. "Hayır. Bu o değil."

Jacqueline başka bir fotoğrafa ulaştı. Bu Duncan Chadwick'e aitti. Adamın önüne kaydırdı ve bekledi.

"Evet." dedi adam, başını salladı ve sararmış dişleriyle gülümsedi. "Bu o. Tam bir küstah orospu çocuğuydu."

"Eminsin?"

"Kesinlikle."

Jacqueline yavaşça Duncan Chadwick'in fotoğrafını çekip Matthew Claymore'un fotoğrafıyla birlikte klasörüne koydu, ardından dosyayı tekrar çantasına koydu.

Jacqueline, "Diğer kişi onun yaşında biri miydi?" dedi. Başka bir genç?"

"Hayır. Yaşlı bir adamdı. İlk başta, aslında sorumluluğun yaşlı adamda olduğu izlenimine kapılmıştım ama bütün konuşmayı çocuk yaptı."

Jacqueline telefonunu çıkardı ve arama motoruna giriş yaptı. Güzel bir fotoğraf bulana kadar birkaç dakika ekranı kaydirdi, yakınlaştırdı ve telefonunu Reece Rankin'in görmesi için uzattı.

"Laura McAllister'ı öldürmen için sana para ödeyen diğer adam bu mu?"

Adam gözlerini kısarak gülümsedi. "Bu o, buna hiç şüphe yok."

Jacqueline telefonunu çıkardı ve tarayıcıyı kapatıp telefonu çantasına koymadan önce sadece bir an için Larry Chadwick'in resmine baktı.

Rankin, "Bana o sırt çantasını da verenler onlardı." dedi. "Bunu kızın cesedinin yanına bırakmam gerekiyordu çünkü polislerin dikkatini dağıtacakmış. Öyle söylediler."

Jacqueline gülümsedi. "Evet ama sırt çantandan fazlasını bıraktın. Laura McAllister'ın vücudunun her yerinde DNA'nı bıraktın. Deri hücrelerini, kasık kollarını... lanet spermini. Yani, maşum bir çocuğun sırt çantasını olaydan sonra olay yerine atman aslında kimseyi kandırmayacak bir hareket."

Jacqueline ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Yani sana her şeyi anlattım, şimdi bana yardım edecek misin?"

Jacqueline zile basmadan önce döndü.

"Belki." dedi. "Ama bir şey daha var. Laura McAllister'ı öldürmen için sana para ödeyen bu adamlar, ona tecavüz etmeni de mi söylediler?"

"Evet." dedi omuz silkerek. "Bir tutku cinayeti gibi görünmesi gerekiyordu. Çocuğun söylediği buydu. Bunu yapmak istedim ama biliyorsun... para konuşur. Sana karşı dürüst oluyorum. Eğer avukatım olacaksan dürüst olmalıyım, değil mi?"

"Doğru." dedi Jacqueline zile basarken.

"Şimdi bana yardım edecek misin? Avukatım olacak mısın?"

Kapı açıldı ve bir gardiyan Jacqueline'in odadan çıkmasını bekledi. Bunu yapmadan önce Jacqueline Reece Rankin'e döndü.

"Bir avukata olduğundan çok daha fazla bir rahibe ihtiyacın var."

55. KISIM

Washington D.C.
30 Mayıs 2023, Salı
12:30

ANNETTE PACKARD, WASHINGTON DULLES HAVAA-larındaki terminal trafiğinde güçlükle ilerlerken Lane Phillips'i gördü ve arabayı kaldırma çaktı. Lane küçük valizini arka koltu-ğa koydu ve yolcu koltuğuna oturdu.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Özel Ajan Packard."

Annette yan aynasını kontrol edip tekrar trafiğe çıkarken, "Lane, seni gördüğüme sevindim." dedi. "Sırf ben bir şey istedim diye Chicago'dan buraya gelmeni beklemiyordum."

"Sırf o yüzden gelmedim. BSU'ya yeni katılanlar için yarın bir su-num yapacağım. Ben şehirdeyken de buluşup akşam yemeği yiyebi-leceğimizi düşündüm. Quinlan kızının vakasında birkaç ilginç nokta buldum. Müsait olup olmadığını öğrenmek için ona ulaşabildin mi?"

"Ulaştım. O nasıl derler, süper çekingen birisi. Davasıyla ilgi-li basında çıkan haberler yıllar geçtikçe azalmış, ancak tamamen cansız da değil. Kimliğine ve yakın çevresinde kimlerin bulun-masına izin vereceğine hâlâ çok dikkat ediyor."

"Peki sen o yakın çepere nasıl girdin?"

"Gerçekte girmedim. O bana yardım ediyor, ben de ona yar-dım ediyorum; ilişkimizin boyutu bu. Ama evet, Alex bu gece se-rinle buluşmayı kabul etti. Bunu bir restoranda yapmak istemedi, o yüzden benim evimde buluşacağız. Senin için de uygun mu?"

Lane, "Elbette." dedi. "Otele yerleşip hızlı bir duş alayım. O zaman bu gece görüşüyoruz. Kaçta?"

"Sekizde."

56. KISIM

Washington D.C.
30 Mayıs 2023, Salı
19:45

ALEX'İN ANNETTE PACKARD'IN COLUMBIA HEIGHTS mahallesindeki evini bulması çok zor olmadı. Sinirlerini kontrol etmek için bir miktar nefes alıp verdikten sonra binarun ön kapısına giden merdivenleri tırmandı ve son kez derin bir nefes alıp kapı ziline bastı.

Annette kapıyı açtığında, "Başarmuşsun." dedi. "İçeri gel."

Alex onu mutfığa kadar takip etti; Annette, evi nefis bir kokuyla dolduran fırında ızgara kuzudan oluşan akşam yemeğini hazırlıyordu.

"Bir şey içer misin? Bira ya da şarap?" diye sordu.

"Su varsa ben su alayım."

Annette buzdolabından bir şişe Pellegrino çıkardı.

Alex, "Peki, bana bu adamın kim olduğunu bir kez daha söyler misin?" dedi.

"Dr. Lane Phillips. Kendisi bir zamanlar FBI'nın en ünlü profil uzmanı olarak kabul ediliyordu ve bugün hala öyle. Doktora tezi, katillerin neden öldürdüğünü anlamaya odaklanmıştı ve bir katilin zihnine başka kimsenin yapamayacağı şekilde girme konusunda doğuştan gelen yeteneğini defalarca kanıtladı."

"Peki bir profil uzmanı ailemin öldürülmesi konusunda bana nasıl yardımcı olacak?"

"Emin değilim. Sadece bunu tek başıma yapamayacağımı biliyordum, bu yüzden Lane'e ulaştım. Kendisi sadece başarılı bir

suçlu profili çıkarma uzmanı değil, aynı zamanda ülke genelinde sayısız polis teşkilatı ve cinayet masası birimleri tarafından kullanılan ve faili meçhul cinayetlerin çözülmesine yardımcı olan bir program olan Cinayet Sorumluluğu Projesi'nin de yaratıcısı. Temel olarak Lane ve şirketi rastgele cinayetleri analiz ederek bunların birbiriyle bağlantılı olup olmadığını ve nasıl bağlantılı olduğunu görüyor. Ona delil panonun fotoğrafını gösterdim ve oldukça ilgilendi. Daha sonra izninle yıllar içinde keşfettiklerinin ayrıntılarını da kendisine gönderdim."

Bir hafta önce Alex, ailesinin öldürüldüğü geceyi anlamak için on yıl süren yolculuğunun ayrıntılarını aktarmıştı. Lane Phillips adındaki bir adli psikoloğun bir şekilde tüm bunları anlayabilmesi umuduyla Annette'e o gece hakkında öğrendiği her şeyi vermişti.

Annette, "Tüm çalışmalarını inceledikten sonra Lane bir model bulduğuna inanıyor." dedi. "Konuşmak istedi ve işte buradayız."

Alex göğüs kafesinde aniden nabız atışı hissetti ve duygularını kontrol etmeye çalıştı.

"Chicago'dan sırf bana bu modeli anlatmak için mı geldi?"

"DC'de başka işleri varmış, dolayısıyla zamanlama doğru sa-dece." Kapı zili çaldı.

Annette, "İşte geldi." dedi.

Annette ön kapıya doğru ilerlerken Alex gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Kaygısı, Lane Phillips'in söyleyeceklerini dinleme düşüncesinden değil, onun iç görülerinin gerçekten yanıtla yol açabileceği fikrinden kaynaklanıyordu. Ailesinin cinayetine o kadar uzun süre cevap aramıştı ki bakmak onun kimliği haline gelmişti. Cevaplar, endişelenmek için seyahat ettiği meşhur yolun çok ilerisinde efsanevi bir şeydi. Kişiliği cinayetlerden sonra oluşmuştu. Ama işte buradaydı, potansiyel olarak çalışmalarının ve araştırmalarının yanıtlarla çarpışacağı uzak yere varmış olabiliirdi.

"Lane." dedi Annette. "Bu Alex Armstrong. Alex, bu Dr. Lane Phillips."

Alex korkusundan uzaklaşıp gülümsedi. "Dr. Phillips, Chicago'dan buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler."

Adam beklediği gibi değildi. Alex, zihninde, akademisyen görünümlü, beyaz saçlı, gözlüklü, yaşlı bir adam imajını ve toplumun tanıdığı en acımasız katillere ömür boyu maruz kalma sonucu gelişen teslimiyetçi bir kişiliği canlandırmıştı. Ama bunun yerine Lane Phillips, çok daha genç birine benzetilebilecek gür saçları olan, canlı görünüşlü, ellili yaşlarında bir adamdı. Düğmeli bir gömleğin üzerine açık gri bir spor ceket ve altına kot pantolon giyiyordu ve ona baktığında hoş bir şekilde gülümsüyordu; görünüşe göre katillere karşı ömür boyu süren takıntısından hiç etkilenmemiş gibiydi.

"Bana Lane de lütfen. Sadece öğrencilerim bu tür formaliteleri kullanır."

Annette, "Akşam yemeği yaklaşık otuz dakika içinde hazır olacak." dedi.

"Mutfak masasına oturup konuşalım. Lane, içecek bir şey ister misin?"

"Elbette. Biran var mı?"

"İstemediğin kadar çok çeşidim var."

"Hafif bir şey olsun. Bularuk şeyler mideme dokunuyor."

Bir dakika sonra yemek masasının etrafına oturdular. Lane'in önünde deri ciltli bir dosya vardı. Kutuyu açıp üç zarf çıkardı ve "Sorun olmazsa hemen konuya gireceğim." dedi.

Alex başını salladı.

"Ve şimdiden kusura bakma. Ailenin davasının ayrıntılarını yıllar sonra bile tartışmanın ne kadar duygusal ve travmatik olabileceğini anlıyorum. Bu yüzden açık sözlülüğüm için şimdiden özür dilerim. Samimi bir sohbetten doğrudan klinik teşhis moduna geçeceğim."

"Anladım." dedi Alex. "Şey... herhangi bir şey bulabildiniz mi?"

"Sanki. Bu hipotezlerde her zaman boşluklar vardır, bu yüzden emin olamıyorum. Ancak bulgularıma ne kadar çok göz baskarsa, benim göremediğimi birinin görmesi ihtimali de o kadar artıyor."

Lane hem Alex'e hem de Annette'e birkaç sayfa kalınlığında olan ve ataşla tutturulmuş birer dosya uzattı.

"Panodaki çalışmalarını ve araştırmalarını, ayrıca Annette'e sağladığın her şeyi aldım ve buradan yola çıkarak tahminlerde bulundum. Bu arada çok iyi iş çıkarmışsın. Detayları görme yeteneğin var."

Alex başını salladı. "Teşekkürler."

"İşte bildiklerim. Ailen 15 Ocak 2013'te öldürülmüş. Özenli araştırmam, özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nin Doğu Kıyısı civarındaki diğer ailelerin karıştığı benzer cinayetlerle hiçbir bağlantı olmadığını kanıtladı. Ancak ailenin katiline ışık tutmak için, o bilinmeyen katilin daha önce mi yoksa sonra mı cinayet işlediğini öğrenmemiz gerekiyor. Elbette bir seri katille karşı karşıya olduğumuzu varsaymak benim doğrulama önyargımdır.

"Şimdi, eğer ailenin olayı rastgele bir şiddet eylemiyse ya da tek seferlik bir katilin işiyse, o zaman sana yardım edebilme ihtimalim pek yüksek değil. Uzmanlığım rastgele cinayetler arasındaki benzerlikleri belirlemek ve bunları birbirine bağlayan bir bağlantı olup olmadığını anlamaktır. Verdiğin bilgilerle masaya oturduğumda amacım, ailenin öldürülmesinin aynı kişi tarafından işlenen bir dizi cinayetin parçası olup olmadığını belirlemektir."

"Peki siz belirleyebildiniz mi?" Alex sordu.

"Belki." Lane dosyayı işaret etti. "Hepsi orada, o yüzden üzerinden geçelim. Anahtar nokta belirttiğin bazı ipuçlarını takip etmektir, özellikle de ailenin Roland Glazer denen adamla olan ilişkisini."

Alex, "Uzun bir süre bu ipucunu takip ettim," dedi, "ama Glazer açısından vazgeçtim. Buna bir türlü anlam veremedim."

Lane, "Çünkü tek başına çok az anlam ifade ediyor," dedi. "Diğer birçok faktörle birlikte karmaşık bir bulmacayı bir araya getiriyor. Ya da en azından bizi daha fazla parçaya götürüyor."

Lane dosyanın bir kopyasını havaya kaldırdı, bir sayfa çevirdi ve okumaya başladı.

"Roland Glazer duruşmasından önceki gece kendini hapiste astı. Ama senin gayretli çalışmanın da gösterdiği gibi o, ailenin

muhasabe firmasına bağılıymış. Algoritmanın ilginç bir dönüş yaptığı yer burası. Ve unutmayın, bilgisayar programıma eklenen yapay zekâ mükemmel değil. Birçok durumda gözden rahatlıkla kaçınılabilecek bağlantıları da dikkate alır ve çoğu zaman bu bağlantılar bizi bir yere götürmez. Ancak bu durumda algoritmanın tespit ettiği şey hukuk firmanla olan bir bağlantıydı.”

Alex dosyadan başını kaldırdı. “Benim... hukuk büromla mı?”

“Evet. Ailenin Lancaster & Jordan’la bağlantısı vardı. Roland Glazer’a cinsel saldırı ve seks kaçakçılığı suçlamaları yöneltildikten ve bu durum onunla ilişkisi olan tüm ünlüleri, iş adamlarını ve kraliyet ailesi mensuplarını şok ettikten sonra, iş arkadaşlarının çoğu yasal temsilci arayışına girdi. Glazer’ın mali işlerinin bir kısmını yöneten muhasebeciler olarak ebeveynlerin de ayrışını yaptı.”

“Ailem...” Alex güçlükle yutkunabildi. “Lancaster & Jordan’ın müşterisiymiş?”

“Evet. Araştırmam, 2012 yılında Dennis ve Helen Quinlan’ın Lancaster & Jordan ile yasal temsil için bir sözleşme yaptıklarını ve 15.000 dolarlık bir vekalet ücreti ödediklerini gösterdi. Anlayabildiğim kadıyla, ebeveynlerine karşı hiçbir suçlama yapılmadığından ve resmi bir yasal temsile gerek duyulmadığından bu ilişki basit bir hukuki tavsiye niteliğindeydi. Senin de farkında olduğuna eminim, bu yaygın bir olay. İlginç olan şu ki Bay Glazer da firmamızla yasal bir anlaşma yapmış. Algoritmam bunu başarılı olarak algıladı, bu da yalnızca yapay zekâ yazılımının ebeveynleriyle Glazer arasında, Glazer’ın ebeveynlerinin muhasabe firmasının müşterisi olması dışında, bağlantı kurmanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyor. Ortak nokta her ikisinin de Lancaster & Jordan’la kısa bir süreliğine de olsa ilişkili olmasıydı.”

Alex bakışlarını sayfaya çevirdi, Dr. Phillips’in ebeveynleri ile Glazer arasında ortaya çıkardığı bağlantıyı tekrar tekrar okudu ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Lane, “Yine söylüyorum, Lancaster & Jordan’la olan bu bağlantı hiçbir anlam ifade etmeyebilir.” dedi. “Algoritmam cinayetler arasındaki bağlantıları belirliyor. Analistlerim bu bağlantıların daha ileri bir yere varıp varmadığını görmek için sonrasını

oradan devralıyor. Annette yakın zamanda benden bu vakayı incelememi istediğinden analistlerimin araştırmalarını tamamlamaya zamanları olmadı. Ama şu ana kadar bulduklarımız bunlar.”

Lane dosyanın bir sayfasını çevirdi.

“2013’ten bu yana Lancaster & Jordan’ın cinayet kurbanı olan dört müşterisini tespit edebildim ve bunların hepsi de Doğu Yakası’ndan.”

Alex, üzerine bir baş dönmesi dalgasının geldiğini hissetti. Bir an başını kaldırdı ama ne Lane ne de Annette durumunu fark etmedi. Lane okumaya devam ediyordu ve Annette her kelimeye takılarak onu takip ediyordu. Alex derin bir nefes aldı ve tekrar Lane’in bulgularına odaklandı.

“2016 yılında, Karl Clément adında bir adam, bir haneye tecavüz olayı sırasında kurşun yarasıyla ölmüş. Polis hiçbir ipucu bulamamış ve dava bugün hala çözülememiş durumda. Aynı yılın ocak ayında, yerel bir lisede üniversite danışmanı olan Clément öğrencilerinden birine cinsel saldırıda bulunmakla suçlanmış ve Lancaster & Jordan’dan hukuk danışmanlığı istemiş. 2017 yılında Robert Klein adında bir adam, komşusunun on iki yaşındaki kızına ağır saldırı ve taciz suçundan tutuklanmış. O da Lancaster & Jordan’dan hukuki temsil talebinde bulunmuş. Altı ay sonra da evinde öldürülmüş.”

Lane dosyasından başını kaldırdı.

“Klein’in nasıl öldürüldüğüne dair bir tahminin var mı?”

Annette, “Kurşun yarası.” dedi. “Şüpheli bir haneye tecavüz sırasında.”

“Bingo. Polis olayı kötüye giden bir hırsızlık olarak değerlendirdi.” Lane sayfayı çevirdi.

“Tamam, benimle kal. İki tane daha. 2019 yılında Nathan Coleman adında bir adam, reşit olmayan bir çocuktan seks talep ettiği için tutuklanmış. Lancaster & Jordan’dan temsil talebinde bulunmuş ancak teknik bir sorun nedeniyle suçlamalar düşürülmüş. İki ay sonra oturma odasında ölü bulunmuş. Resmi görüş neymiş peki? Bir haneye tecavüz vakası sırasında vurularak öldürülmüş.”

Lane dosyasının sayfasını çevirdi.

"En son olarak da Byron Zell adında bir adamımız var."

Byron Zell'in ismi Alex'in midесinin bulanmasına ve alınının boncuk boncuk terlemesine neden oldu.

Annette, "Durun bir dakika." dedi. "Bu ismi duymuştum."

Lane, "Alex de öyle." dedi. "Byron Zell kanıt panosundaydı." Alex'in görüşü, ona Zell'in olay yeri hakkındaki ayrıntıları veren dedektif Hank Donovan'la yaptığı görüşmeyi düşündüğünde bulanıklaştı: Zell'in kurbanlarının resimleri cesedinin etrafına bırakılmıştı. Alex, ailesinin olay mahalli ile zayıf bir bağlantı kurmuştu ama daha fazla ilerleyememişti. Ama şimdi FBI'ın en ünlü suç profili uzmanı da anne ve babasının cinayetini Byron Zell'e bağlamıştı ama farklı bir şekilde: Hepsi Lancaster & Jordan'ın müşterileriydi.

Lane Annette'e baktı. "Bu isim sana muhtemelen bir şeyler çağrıştırıyor çünkü cinayet yaklaşık bir ay önce DC'de meydana geldi. Alex'in her şeyi tek başına elde ettiği noktaya gelmem için yeni yapay zekâ teknolojisiyle sürekli güncellenen karmaşık bir bilgisayar algoritması gerekti."

Alex, "Cinsel saldırı." demeyi başardı.

Anette "O da ne?" diye sordu.

"Olayın tamamı cinsel saldırıyla ilgili."

"Kesinlikle." dedi Lane. "Reşit olmayanlara yönelik cinsel saldırı, daha spesifik olarak."

Baş dönmesi onu bir anlığına tüketti ve Alex sandalyesini hareket ettirdikten sonra masaya tutundu.

"İyi misin?" diye sordu Anette.

Alex kendine geldi, güçlükle yutkundu ve sonra Annette'e baktı. "Etraflarında fotoğraflar vardı."

Annette "Neler vardı?" diye sordu.

Alex'in ağzı pamuk gibi kurumuştı ve devam etmeden önce su şişesinden büyük bir yudum aldı.

"Ailem. Onları kim öldürdüyse, Roland Glazer'ın kurbanlarının fotoğraflarını cesetlerinin yanına bırakmış. Glazer için çalışan üç genç kadının. Glazer'ın seks ticareti suçlamasıyla yargılanmasından kısa süre sonra ortadan kaybolmuşlar. Pek çok kişi

Glazer'ın onları özel adasında olup bitenler konusunda sessiz kalmaları için öldürdüğüne inanıyor. Byron Zell'i kim öldürdüysen de aynı şeyi yaptın; kurbanlarının fotoğraflarını cesedinin etrafına yerleştirdi."

Annette Lane'e bakmak için yavaşça başını çevirdi. "Tanımladığın diğer kurbanların cesetlerinin yanında fotoğraf bırakılıp bırakılmadığına dair bir bilgi var mı?"

Lane başını salladı. "Hepsinin." Dosyayı havaya kaldırdı. "Yani elimizde hepsi bir şekilde reşit olmayanlara yönelik cinsel saldırıyla bağlantılı olan bir grup kurban var. Hepsi Lancaster & Jordan'ın müşterileriydi. Ve hepsi de kurşunla öldürüldü ve hepsinin yanına da aynı kartvizit iliştiler: kurbanlarının fotoğrafları."

Lane dosyanın bir sonraki sayfasını çevirdi.

"Bu bizi konuşmada bilgisayar algoritmasından insan analitiğine geçiş yaptığımız noktaya getiriyor. Veya benim uzmanlık alanım olan suçlu profili çıkarmaya. Bu katilin neye benzeyebileceğine dair ayrıntılı bir profil oluşturdum."

Alex ve Annette de takip etmek için dosyalarının sayfalarını hızla çevirdiler.

"Algoritma dört cinayette ortak bir bağlantı buldu. Ama unutmayın, bu, ailenin 2013 yılında öldürülmesinden sonra başlayan bir arama. Yani aileni de katırsak 2013'ten itibaren beş cinayet vakamız var."

Annette, "Bu ya tuhaf bir tesadüf," dedi, "ya da Lancaster & Jordan'dan hukuki tavsiye almak çok tehlikeli."

Alex sessiz kaldı. Akıllı, düşüncelerini tutarlı sorular halinde organize edemeyecek kadar hızlı çalışıyordu.

Lane, "Tesadüf diye bir şey yoktur." dedi. "Sadece tesadüf ya-nılsaması vardır. Ve bu yanılsamanın temeline inmek için, algoritmanın saptadığı türden bir dizi cinayetin arkasında olabilecek kişi tipinin profilini çıkardım."

Lane birasından bir yudum almak için durakladı.

"Yaş ve cinsiyetle başlayalım. 2013 yılında Quinlan ailesi cinayetlerini işleyen birinden bahsettiğimizi düşünürsek katilin

otuzlu yaşlarında olması gerekirdi. Ancak suçların karmaşıklığı göz önüne alındığında katilin daha yaşlı olduğundan şüpheleniyorum. Kırklı yaşların ortalarından ellili yaşların ortalarına kadar.”

“Karmaşıklığı derken?” diye Annette sordu.

“Cinayetlerin tamamı mağdurların evlerinde meydana gelmiş. Bunun mümkün olabilmesi için katilin eve girip kurbanı öldürmesi ve kaçması gerekiyordu. Bu kurnazlık, sabır ve planlama gerektirir. Bu etrafta dolaşıp insanlara ateş eden bir çocuk değil.”

Lane dosyasına geri döndü.

“Yani elimizde kırk beş ila elli beş yaşlarında, kurnaz, zeki ve muhtemelen önemli bir işte çalışan biri var. Beyaz yakalı olma olasılığı mavi yakalıya göre çok daha fazla. Ve en önemlisi, bu kişinin reşit olmayanlara yönelik cinsel taciz suçlarını işleyenlere karşı güçlü bir intikam hissi var. Ama bu sadece bir kan davası değil, kişisel bir kan davası. Katil büyük olasılıkla çocukluğunda cinsel saldırıya uğramış olmalı.”

Annette, “Ve şimdi de bugünün sapıklarının uyguladığı cinsel istismarın intikamını alıyor.” dedi.

“Doğru.”

Annette, “Elimizde çocukken istismara uğrayan orta yaşlı birisi var ve şimdi cinsel tacizcileri bulup öldürüyor.” dedi. “Bu sapıklar Lancaster & Jordan’da müvekkil olarak darboğaz yaşamışlar.”

Lane’e dörmeden önce kısaca Alex’e baktı.

“Lancaster & Jordan’dan biri olduğunu mu düşünüyorsun? Fikir bu mu?”

“Belki.” dedi Lane. “Ama şu ana kadar yalnızca 2013’ten bu yana olan cinayetlere odaklandık. Bu katilin tam bir resmini çizebilmek için Alex’in ailesinin öldürülmesinden önceki yıllara da baktım ve 1981 yılında Appalachian Dağları’ndaki bir yaz kampında meydana gelen ilginç bir olayla karşılaştım.”

“Yaz Kampı mı?” diye Alex sordu.

“Evet. Montague Kampı. Bulduğum şey, bu katilin on yıldan çok daha fazla bir süredir bu işin içinde olduğunu gösteriyor.”

BÖLÜM VI

Bir Katilin Profili

"Durgun bir nesne."

—Alex Armstrong

Montague Kampı Appalachian Dağları

Jerry Lolland'ın kulübesinin arkasındaki açıklığın karanlığında saklandılar. Ağustos böceklerinin ritmik tonlardaki vızıldamaları geceye kaşırıyordu. Büyük meşe ağacının gövdesine yaklaşır sivrisinekleri görmezden gelmeye çalışırken ikisi de konuşmuyordu. Saat on bire yaklaşmıştı ve kulübeler birer birer karanırken Montague Kampı sonunda gece moduna tamamen geçmiş gibiydi. Ancak Bay Lolland'ın kulübesinden hâlâ ışık geliyordu ve çok geçmeden tel kapısı gıcırdayarak açıldı. Karanlıkta onun ön verandada durup kampı incelemesini izlediler, o sırada her ikisi de adamı takip etmenin güvenli olup olmadığına kendi içlerinde karar vermeye çalıştılar. Bu gece gideceği kulübe kendi kulübesi mi olacaktı? Kız öyle umuyordu ama peşinde olduğu başkaları olduğunu da biliyordu. Bunu biliyordu çünkü Jerry, soyunmasının çeşitli aşamalarında onun fotoğraflarını çekmek için Polaroid kamera kullanmıştı. Kamerayı kendisine doğrultup fotoğrafları çekerken çıkan tıklama sesi ve kameradan çıkan filmin sesi, bunu ne zaman düşünse midesi bulanıyordu.

Jerry onun fotoğrafını ilk kez çektiğinde, "Ah, iyi kız." demişti. "Bak ne kadar güzelsin."

Ona gösterdiği ilk fotoğrafa zar zor bakabilmişti. Kendini banyo aynasında çıplak görmüştü ama bu görüntü yalnızca kendi zihninde vardı ve banyodan çıktığında kaybolmuştu. Bay Lolland'ın elinde tuttuğu fotoğraf, kendi yansıması gibi olsa da asla yok olmayacağını bildiği için onu utandırmıştı. Bay Lolland, fotoğrafı içine koymak için şifonyer çekmecesini açtığında diğer

kurbanlarının fotoğraflarını görmüştü. Çekmeceye hızlıca baktığında sayamayacağı kadar çok fotoğraf vardı; belki on, belki on beş. Fotoğraflardaki çocuklar da onun gibi çıplaktı. Artık ormanda saklanırken onları hatırlıyordu ve bu gecenin yalnızca Bay Lolland'ın ona yaptıklarının cezası olmadığını biliyordu; bu, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm kurbanlarına yönelik bir misillemeydi.

Ön verandadan yürüyüşünü izlediler. Kampın ortasına, kızın kulübesinin bulunduğu yere doğru yöneldi. Yatağını boş bulunca şaşıracaktı ve geri döndüğünde dikkatinin dağılması için adamın öfkesine güveniyorlardı. Açıklıktan aceleyle çıkıp kulübenin yan tarafına koştu. Her danışmanın kulübesi, perdeli verandaların dışında duran barbekü ızgaralarını yakacak bir doğal gaz kaynağıyla donatılmıştı. Izgaraya doğru koşup çömeldiler.

Çocuk cebinden aletleri çıkarırken, "Adama dikkat et." dedi. Kız kulübenin kenarına ilerledi ve Bay Lolland'ın Montague Kampı'nın karanlığında kaybolmasını izlerken gözlerini kısarak uzaklara baktı. Beş dakikalan olduğunu düşündüler. Ancak bu, kulübenin boş olduğunu görünce dönüp geri gelmesi durumunda geçerliydi. Bay Lolland'ın onu aramak için fazladan birkaç dakika ayıracağına, ek binayı ve ardından ana kulübeyi kontrol edeceğine güveniyorlardı.

Kız ızgaranın yanına geri döndü ve çocuğun yanındaki yerini aldı.

"Gitti." dedi.

Çocuğun kulübeden çıkan gaz hattını bulana kadar barbekü ızgarasının arkasına uzanmasını izledi. Gaz hattını ızgaraya sabitleyen civatayı bükmek için dolaptan aldıkları penseyi kullanıyordu. Sürgü serbest kalana kadar birkaç saniyelik zorlu bir çaba gerekti ve sonra kolayca döndü. Boru ızgaradan çıkana kadar bağlantı parçasını döndürdü, sonra ayağa kalktı ve borunun gevşek kısmını boru tam uzunluğuna gelinceye kadar çekti. Bu haliyle pencereye ulaşmaya ancak yetiyordu.

Kız, Bay Lolland'ın yatak odasına açılan pencereyi açmaya çalıştı ve "Kilitli." dedi. "İçeri girip kilidini açacağım."

"Ya geri dönerse?"

Kız tekrar konuşmadan önce sertçe bir yutkunarak, "Çok uzun sürmez." dedi. "Daha önce de oraya gitmiştim."

Çılgınca bir hamleyle onun yanından geçip köşeyi döndü, sonra kulübenin ön basamaklarını tırmandı; Bay Lolland'ın ensesini sıkı bir şekilde tutarak haftalar önce kendisini ilk kez getirdiği merdivenlerden çıktı. Tel kapıyı açıp içeri kayarken kapı gıcırdadı. Hiç zaman kaybetmeden yatak odasına koştu ve odaya adım attığında aklında uçuşan görüntüleri ve anılan görmezden gelmeye çalıştı: Gömleğini çıkarmış, şişkin, kıllı karnını açığa vuran Jerry Lolland'ı, ona nasırlı elleriyle dokunduğunda nasıl hissettiğini, Polaroid kameranın onun fotoğraflarını çekerken çıkarttığı sesini. Odayı hızla geçti ve pencerenin kilidini çevirerek açtı. Otuz saniyeden az sürmüştü. Uzakta Bay Lolland'ın kulübesine doğru yürüdüğünü görmeden önce, kendisi dışarı çıkıp kulübenin köşesini dönmüştü.

"Acele et!" dedi kız, elini cama koyarak pencere kıpırdayana kadar yukarıya doğru iterek.

Gaz hattını kıza verdi ve tam Bay Lolland'ın ön verandanın basamaklarını tırmandığını duyduklarında kız pencereyi tekrar kapatmadan önce boruyu pervazın üzerinden gizlice geçirip kulübeye soktu. Açıklığa geri koşmak çok tehlikeliydi, bu yüzden pencerenin altına çömeldiler ve kendilerini olabildiğince küçültmeye çalıştılar.

Yatak odasının ışığı yandı ve ışık önlerindeki yere düşerek ormana yayıldı. Yatak odasının ışığı sönünceye kadar otuz dakika boyunca zar zor nefes alarak beklediler. Uzaklaşmayı düşünmeden önce otuz dakika daha beklediler. Ve uyuduğundan emin olana kadar bir otuz dakika daha.

Çocuk kıza başını salladı ve kız da kabinin dış duvarının tabanındaki kırmızı vanaya uzandı. Gazın Jerry Lolland'ın kulübesine dolmasını sağlamak için kolu çizgiye paralel olana kadar çevirdi. Bir süre daha bekledikten sonra kulübeden uzaklaşıp kampa geri döndüler. Jerry'nin bir şekilde tuzaklarından kaçıp onun peşine düşeceği korkusuyla kulübesinde uyuyamayacak kadar tedirgindi. Üstelik kızın hâlâ yapacak işleri vardı ve planın bu son kısmı için bir suç ortağına ihtiyacı yoktu.

Kampın geri kalanı uyurken kız, ateş çukurunu çevreleyen sandalyelerden birine yerleşti. Gecenin ateşinden turuncu közler parlıyordu ve uyanık kalmak için kendini için için yanan kömürlere bakmaya zorladı. Saatler geçiyordu ama çok yavaş ilerliyordu; sanki her dakika, altmış saniyeden daha büyük bir değerden oluşan, zamanın bir çarpıklığıymış gibi. Sonunda ufka puslu ve uzak bir panliti geldiğinde, ormana geri döndü ve açıklığa doğru ilerledi. Bay Lolland'ın kulübesi sessiz, sakın ve karanlıktı. Yavaş yavaş ormandan çıktı ve kulübenin arka tarafına yaklaştı, sonra pencerenin altına çömeldi ve ardından pencere pervazından bakmak için kendini kaldırdı. Komodin üzerindeki çalar saatin panliti dışında içerisi karanlıktı ama yine de Bay Lolland'ı yatakta yatarken görmeye yetecek kadar ışık sağlıyordu. Cansızdı ve hareketsizdi ama Jerry Lolland'ı sadece öldürmüş olmak yetmezdi. Dünyanın onun günahlarını bilmesi ve onu buna göre yargılaması gerekiyordu.

Hızla kulübenin önüne doğru ilerledi ve sessizce ön verandanın üç basamağını tırmandı. Tel kapı gıcırdadı ve bu gıcırta Bay Lolland hâlâ hayatta olsaydı onu bekliyor olacağı hissini uyandırarak içine ölüm korkusu saldı. Ancak bir anlık sessizliğin ardından onun öldüğünü anladı. Kulübenin içine girdi ve koridorda parmaklarının ucunda ilerledi. Gaz kokusu güçlüydü ve yatak odasına kadar yayılmıştı. Yatak odasının kapısını ittiğinde, adamın bir kolu yatağın kenarından sarkmış halde sırt üstü yattığını

gördü. Pike onu belden aşağısını örtüyordu ve şafağın ilk ışıkları pencereden içeri sızıp kılı midesini aydınlatıyor, kendi midesinin bulantıyla kasılmasına neden oluyordu. Yine de kendini adamın gövdesine bakmaya zorladı ve nefes almadığından emin olmak için bir dakika boyunca bunu yaptı.

Emin olunca şifonyerine gitti ve üst çekmeceyi açtı. Orada kendisinin ve diğer kurbanlarının fotoğraflarını buldu. Yüzleri alacakaranlıkta bulanık görünüyordu ve çekmecedeki fotoğrafları alırken kendisi için olduğu kadar Jerry'nin diğer kurbanları için de utanarak fotoğraflara bakmaya cesaret edemedi. Ancak fotoğraflardaki bir yüz diğerlerinden öne çıkıyordu. Fotoğrafı gözlerine yaklaştırdı ve söken şafağın aydınlığında yanıldığını kanıtlamasını istedi. Ama tartışmasız bir şekilde bu erkek kardeşi idi. Fotoğrafta daha gençti ve muhtemelen onun fotoğrafının da Montague Kampı'nda birinci sınıftayken çekilmiş olduğunu fark etti. Ona hiç söylememişti.

Kardeşinin fotoğrafını alıp cebine attı. Sırrı onunla güvende kalacaktı. Jerry Lolland'ın ona yaptıklarını asla başka biriyle tartışmayacağı gibi, kardeşini de bunu yapmaya asla zorlamazdı. Sırrını o saklamak istediği sürece koruyacaktı. Ancak Jerry'nin diğer kurbanları isimsiz kalmayacaktı. Başka yol yoktu. Yatağa yürüdü, Jerry Lolland'ın cansız bedeninin üzerinde durdu ve fotoğrafları birer birer göğsüne ve yüzünün çevresine yerleştirdi. Adam ölmeyi hak ediyordu ama o, ölümün onun günahlarını gizlemesine izin vermeyecekti.

Bitirdiğinde kendisini taciz eden adama baktı. İçine bir tatmin duygusu yerleştiğini hissetti. Avcısının elinde katlandığı acının artık bir amacı olduğunu bilmek onu huzurlu ve değerli hissettirdi. Bu adamın tacizinin acısını katlaması gerekiyordu çünkü amacı Jerry Lolland'ın başkalarına zarar vermesini engellemekti. Acısı, kendisine, fotoğraflardaki diğerlerine ve erkek kardeşine yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için kullandığı

yakıttı. Jerry Lolland, başkalarını taciz edenlerin kökünü kazımak ve onlara ahlaki bir toplumun sağlayamayacağı adaleti sağlamak için onu ömür boyu sürececek bir arayışa sokacaktı.

İki saat sonra, sabah yediyi henüz yeni geçmişken, dışandaki bağışmalar duyduğunda yatakta uyuyordu. Ses sadece onu değil, tüm sakinleri yatağından kaldırmıştı. O sabah Montague Kampı en alışılmadık şekillerde canlanırken, kafası kanşan diğer çocuklarla birlikte kulübesinden dışarı çıktı ve kamp ateşi alanının yanında toplandı. Her sabah uyanmaya alışık oldukları şekilde danışmanların ısıklarıyla ya da Bay McGuire'in hoparlördeki sesiyle değil, bunun yerine ambulans sireniyle kalkmışlardı.

57. KISIM

Washington D.C.
30 Mayıs 2023, Salı
21:32

LANE, "MONTAGUE KAMPI, 13-18 YAŞ ARASI ÇOCUKLAR için bir yaz kampıydı." dedi. "1981'de danışmanlardan birinin kendini öldürmesinden sonra kapandı."

"Peki buranın ailemin öldürülmesiyle bir ilgisi var mı?" diye Alex sordu.

"Belki. Montague Kampı'nda olanlar bu katile dair oluşturduğum profile katkıda bulunuyor ve geçmiş bugüne bağlamamı sağlıyor."

Alex hızla Annette'e baktı, sonra Lane devam ederken tekrar dosyaya baktı.

"Montague Kampı'nda Jerry Lolland adında bir danışman 1981 yılının yaz ortasında ölmüş. Onu kulübesinde bulmuşlar. Ele geçirdiğim otopsi raporunda ölüm nedeninin karbon monoksit zehirlenmesine bağlı boğulma olduğu belirtiliyor."

Annette "Kendini mi öldürmüştü?" diyerek araya girdi.

"Resmî açıklama bu."

"1981'de bir kamp danışmanının intiharının ailemle ne alakası var?" diye Alex sordu.

"Eh, asıl önemli olan bu. Bu olay kırk yılı aşkın bir süre önce yaşanmış, dolayısıyla bu olaya doğrudan karışan herhangi birinin izini sürmekte zorluk yaşadım. Bağlantıyı bulduktan sonra çoğunlukla kamuya açık kayıtlara güvendim. Ancak kaynaklarımdan

faýdalanup davayla ilgilenen dedektiflerden Martin Crew adında birine ulaşmayı başardım. Şu anda yetmişli yaşlarının sonlarında ve yıllardır emekli. Yine de olayı dün gibi hatırlıyordu.”

“Bu kadar unutulmaz olan neymiş ki?” diye Alex sordu.

“Jerry Lolland’ın sübyancı olduğu gerçeği.”

Annette gözlerini kıstı. “Bir sübyancı nasıl kamp danışmanı olarak iş bulabilir?”

“Onu kulübesinde ölü bulana kadar kimse adamın sapık olduğunu bilmiyormuş. Ve ancak o zaman kurbanlarının resimlerini cesedinin her tarafına yayılmış halde bulmuşlar.”

Dosya Alex’in elinden düştü.

Lane, “Biliyorum.” dedi. “Şok edici. Profilim doğruysa aileni öldüren kişi Jerry Lolland’ı da öldürmüş demektir. Bu da katilin Jerry Lolland’ın kurbanlarından biri olduğu anlamına geliyor.”

“İsimleri var mı?” diye Alex sordu.

“Lolland’ın kurbanlarının mı? Hayır, o zamanlar mühürlenmişti ve kamuoyuna açıklanmamıştı. Onları kendi başıma bulacak kadar derine incek zamanım olmadı.”

Alex ayağa kalktı. Ellerini saçlarının arasından geçirirken titriyordu. “Konuştuğunuz dedektifin iletişim bilgileri var mı?”

Lane dosyasındaki son sayfayı açtı ve Alex’in görmesi için havaya kaldırdı. Jerry Lolland soruşturmasını yürüten dedektifin adını ve telefon numarasını gösterdi.

“Bunu isteyeceğini düşündüm.”

58. KISIM

Washington D.C.
30 Mayıs 2023, Salı
21:45

ANNETTE'İN COLUMBIA HEIGHTS'DAKİ EVİNDEN AY-
rıldı ve aracını doğrudan Lancaster & Jordan'a sürdü. Gece geç
saatlerde otopark boştu. Neredeyse çalışma odasında yaşayan
inatçılar bile akşam dokuzda pes etmişti. Asansörle dokuzuncu
kata çıktı ve ışıkları teker teker açıp çalışma odasına doğru hızla
ilerledi. Ofisine girdiğinde telefonu hâlâ kulağındaydı.

Alex telefona, "Bekle." dedi. "Henüz orada değilim."

Ofise giderken üstün bilgisayar becerileri sayesinde şiddet
suçlarından kendini korumayı başarmış Alleghany'den arkadaşı
Kyle Lynburg'u aramıştı. Silahlı soygun nedeniyle Alleghany'ye
gelmişti: on altı yaşındayken 7-Eleven'ı havaya kaldırmıştı. Al-
leghany'deyken Alex ona istediğini elde etmek için silah kullan-
manın ne kadar aptalca olduğunu anlatmıştı. Bu konu hakkında
özellikle hassastı ve sözleri Kyle Lynburg'da yankı uyandırmıştı.
Serbest bırakıldıktan sonra bir daha eline silah almadı. Bunun ye-
rine bilgisayar becerilerini geliştirdi ve bunları en iyi şekilde kul-
landı. Bu günlerde, dahi benzeri yeteneklerini yüksek teknoloji
bilgisayar korsanlığına ihtiyaç duyan kişilere aktararak geçimini
sağlıyordu. Alex onun hızlı aramada olmasından memnundu.

Ona ne yapması gerektiğini anlattı: Lancaster & Jordan'daki
gizli ve arşivlenmiş dosyaları koruyan güvenlik duvarını ölçek-
lendirmek. Firmanın avukat-müvekkil imtiyaz sözleşmesi, etkin

olmayan veya kullanımdan kaldırılan dosyaların arşivlenip mühürlenmesini gerektiriyordu. Bu dosyalara yalnızca davayı yürüten avukat erişebiliyordu. Aktif vakalar o kadar korunmuyordu. Alex dahil birçok çalışan bu dosyalara erişim sağlamak için şifrelerini kullanabilirdi. Ancak dava sonuçlandığında dosyalar, yalnızca davayı yürüten avukatın erişebileceği dijital bir kasada saklanırdı.

Masasına geldiğinde Lane Phillips'in verdiği dosyayı klavyesinin yanına koydu ve monitörünü canlandırmak için fareyi salladı.

Alex, "Tamam." dedi ve telefonunu hoparlöre aldı. "Bilgisayarımın başındayım."

Kyle, "Lancaster & Jordan'ın ana kartına girmemi sağlayacak şifreni gir." dedi. Gerisini oradan halledeceğim."

Alex şifresini yazıp ENTER'a tıkladı.

"Girdim."

Tamam, dedi Kyle. "Bilgisayarının kontrolünü ele alıyorum."

Kyle işe giriştiğinde Alex tuş vuruş sesleri duymaya başladı. Bilgisayar ekranı karardı ve beyaz yazı tipinde bir dizi anlamsız kod belirdi. On dakika boyunca ekran, monitör bir anlığına tamamen kararınca ve ardından yeniden hayata dönene kadar anlamsız şeylerle dolmaya devam etti.

"İçerideyiz." dedi Kyle. "BT adamınız her kimse ne yaptığını biliyormuş. Birkaç güvenlik duvarına arka uç uygulamak zorunda kaldım ve bu süreçte de birkaç dijital ayak izi bıraktım. İyi bir BT meraklısı bakarsa sistemi hacklediğimizi görecektir. Geri dönmüş her şeyi silmek için hâlâ zamanım var, ama ancak daha ileri gitmemeye karar verirsek."

Alex, "Öyle bir şey olmayacak." dedi. "Artık dosyalara girebilir miyim?"

"Evet. Bir dosya şifre korumalı olduğunda 'morsecode4' şifresini kullan, bu sayede dosyaya erişebileceksin. Bu şifre on iki saat içinde kaybolacak ve daha sonra kullanılamaz hale gelecek. O zamana kadar, ilgilendiğin herhangi bir dosya üzerinde özgürce hüküm sürebilirsin."

"Teşekkür ederim, Kyle. Herhangi bir çıkınaza girersem seni geri arayacağım."

"Aramayacaksınız. Neden kendi bilgisayar sisteminize girdiğini bana söylemek ister misin?"

"Tam olarak değil."

"Fatura e-postanda." dedi.

"Hepi topu on dakikayı aldı."

Hat kesilmeden önce, "Ben de yemek yemeliyim kızım." dedi.

Alex bilgisayarına odaklandı ve yirmi yıllık Lancaster & Jordan müşterilerini içeren arşivlenmiş dosyaları çıkarmaya başladı. 2012 yılını bulana kadar sayfayı taradı. Lancaster & Jordan'ın o yıl temsil ettiği tüm müşteriler alfabetik olarak listelenmişti. Alex, Q harfine doğru doğru ilerleyince ebeveynlerinin adlarını buldu: Dennis ve Helen Quinlan. Anne ve babasının isimlerine bakıp her şeyi anlamlandırmaya çalışırken alt göz kapaklarında gözyaşları birikti. Geçici şifreyi girdi ve ailesinin dosyasını kontrol etti.

Gözlerini sildi ve Dr. Phillips'in araştırma dosyasını aldı. Dosyadaki her kurbarun adının Lancaster & Jordan arşivlerinde de yer aldığını doğrulamak için on beş dakika daha harcadı: Karl Clément, Robert Klein ve Nathan Coleman. Byron Zell'i onaylamasına gerek yoktu. Her dosyadan tek bir sayfa (müşteri profil sayfası) yazdırdı ve bunları masasına koydu. Dosyalar arasında ileri geri gitmek yerine hepsini tek bir alanda bir arada görmesi gerekiyordu. Her sayfanın altında davayı yürüten Lancaster & Jordan avukatının adı yazıyordu: Jacqueline Jordan.

Alex düşündüğü şeyin mümkün olup olmadığını belirlemeye çalışarak başını salladı. Dosyaları topladı ve bilgisayarına geri dönmekten önce masasının yanına koydu. Lancaster & Jordan veri tabanını kapattı ve interneti açtı. Arama motoruna Montague Kampı yazdı ve ardından kamp danışmanının adını ekleyerek araştırmasını daralttı. Arama motoruna *Montague Kampı ve Jerry Lolland'*ı yazdığı anda, intihar ve ardından gelen skandalı anlatan birkaç haber makalesi buldu.

"Alex?" dedi birisi onu şaşırtarak.

Başını kaldırdığında Jacqueline Jordan'ın ofisinin kapısında durduğunu gördü.

59. KISIM

Washington D.C.
30 Mayıs 2023, Salı
23:05

JACQUELINE JORDAN, LANCASTER & JORDAN'IN oto-parkına girdiğinde park edilmiş tek bir araba gördü. Karanlıkta ara sıra araçların durduğunu görmek normaldi, ancak en çalışkan stajyerler bile akşam ona kadar eşyalarını toplayıp çıkmış olurlardı. Jacqueline asansörle onuncu kata çıktı ve ofise baktı. Günün yirmi dört saati yanan acil durum ışıkları dışında ortam karanlık ve sessizdi.

Koridorlarda bir gezintiye çıktı, sonunda Garrett'in köşe ofisinin önünden geçti ve kendi odasına doğru ilerledi. Reece Rankin'e yaptığı hapisane ziyaretinden öğrendiklerini yazmak için birkaç dakika harcadı. Polis çoğunlukla zanlıyı ele geçirdikleri için memnundu ama Matthew Claymore'un sırt çantası hâlâ gelecekte etkisiz hale getirilmesi gerekebilecek patlayıcı bir karuttı; özellikle de Rankin'in onun kiralık bir haydut olduğuna dair iddiası gün ışığına çıkıp ilgi kazanırsa. Ancak Rankin'in hikâyesini ciddi birinin dinlemesi pek mümkün değildi. Yine de bunun Matthew'u koruması gereken bir durum haline gelmesi ihtimaline karşı hazırlıklı olması gerekiyordu.

Jacqueline özetini bitirdi ve ofisin ışığını kapattı. Asansörde lobi yerine dokuzuncu katın düğmesine bastı, sonra orada vakit geçiren ortakların, avukat yardımcılarının ve müfettişlerin dediği gibi çalışma odasına doğru yürüdü. Bir ofis aydınlıktı ve normalde karanlık olan alanın önünde göze çarpıyordu. Oraya doğru yöneldi.

"Alex." dedi. "Bu kadar geç saatte burada ne yapıyorsun?"

Jacqueline, Alex'in korkusunu fark etti; gözlerinde sanki bir iblise bakıyormuş gibi bir bakış vardı.

"Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

"Hayır, korkutmadın." dedi Alex hızla ayağa kalkıp masasının etrafına dağılmış kağıtları toplayarak. "Ben sadece... Burada kimsenin olduğunu bilmiyordum."

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet, evet. Sadece bazı işleri halletmeye çalışıyordum. Artık işim bitti."

Jacqueline, Alex'in kağıtları gelişigüzel bir deste halinde toplanana kadar kağıtları karıştırmasını izledi.

"Bu kadar geç saatte burada ne yapıyorsun?" diye Alex sordu.

Jacqueline, Alex'in çılginca davranışlarını izlerken gözlerini kısı.

Jacqueline, "Matthew Claymore davası üzerinde çalışıyordum." dedi.

"Gerçekten mi? Bunun bittiğini sanıyordum."

"Çoğunlukla öyle. Sadece bazı yarım kalan işleri halletmeye çalışıyorum."

"İlginç bir şey ya da yardımuma ihtiyacın olan bir şey var mı?"

"Hayır." dedi. "Reece Rankin itirafından vazgeçmeye karar verirse hiçbir şeyin geri gelip Matthew'a zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Alex başını salladı. "Peki, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Alex yanından geçip koridora çıktığında Jacqueline yana çekildi. Alex'in onu takip etmesini istediğini hissetmiş gibiydi. Jacqueline bunu yapmayınca Alex, onun yanından geçerek ofis kapısını kapatarak durumu zorladı.

Alex, "Ben de tam çıkmak üzereydim." dedi. "Geliyor musunuz yoksa gidiyor musunuz? Muhtemelen gecenin bu saatinde gidiyor olmalısınız."

Jacqueline cevap vermeden önce biraz düşündü ve Alex'in hızlı konuşmasını ve gergin tavrını değerlendirmeye çalıştı.

"Gidiyorum." dedi Jacqueline sonunda.

“O zaman aşıya birlikte inelim.”

Birkaç dakika sonra ikisi de Lancaster & Jordan’ın ön kapısından çıkıp kendi araçlarına bindiler. Jacqueline arabasını çalıştırıp dikiz aynasından baktı. Alex’in farları yanmıştı ve Jacqueline onun otoparktan çıkışını izledi. Jacqueline bir dakika bekledi ve ardından motorunu kapatıp arabasından indi. Bir dakika sonra lobiden geçip asansöre tekrar binmişti.

Dokuzuncu katın kapıları açıldığında Jacqueline çalışma odasına adım attı ve doğrudan Alex’in ofisine yöneldi. Işıkları yaktı ve Alex’in masasının arkasına geçti. Birkaç dakika önce Jacqueline onu şaşırttığı masanın yüzeyi kağıtlarla doluydu ama şimdi masa boştu. Oturdu ve fareyi salladı. Alex’in ekranı yanıp söndü ve Jacqueline ekranı analiz etmeye başladı. Lancaster & Jordan’ın yıllara göre düzenlenmiş alfabetik müşteri listesi olan arşivlenmiş kayıtlarına baktığını fark etmesi sadece bir dakika sürdü.

Jacqueline, yapılan son birkaç aramayı görmek için ekranın üst kısmındaki menüyü tıkladı; her isim bir açılır menüde görünüyordu:

Nathan Coleman, 2019

Robert Klein, 2017

Karl Clément, 2016

Dennis ve Helen Quinlan, 2012

Jacqueline isimlere bakarken sakince nefes aldı. Alex’in birkaç dakika önceki gergin davranışını düşündü. Sonunda fareyi ekranın köşesine sürükledi ve Lancaster & Jordan’ın arşivlenmiş dosyalarının bulunduğu pencereyi kapattı. Bunu yaptığı anda onu geçmişine götüren bir görüntüyle karşılaştı. Zaman içinde açılan bir kapı gibi, Montague Kampı’nın görüntüsü onu yıllar öncesine taşıdı ve kısa bir süre için Montague Kampı’nda ilk ve tek yazını geçirdiği on üç yaşındaki kızı dönüştürdü. Alex’in bilgisayar ekranında, 1981 yazında kendini öldüren Jerry Lolland adlı kamp danışmanı hakkında bir *Washington Post* makalesi vardı.

On uzun yıl sürmüştü ama Jacqueline artık McIntosh, Virginia’daki Quinlanların evine yaptığı ziyaretin sonunda gelip onu bulacağını biliyordu.

60. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 19:32

GPS'E GÖRE, WYTHEVILLE, VIRGINIA'YA YOLCULUĞU beş saat sürecekti. Alex acele etmedi, orta şeritte sürdü ve o sırada zihrinin dolaşmasına izin verdi. Ofisten erken çıkmıştı ve saat iki buçukta otoyoldaydı. Çılgına dönmüş olmalıydı. Bir deli gibi araba kullanmalıydı. Jerry Lolland davasında çalışan dedektifin yaşadığı Wytheville, Virginia'ya gitmek için çaresizce acele etmesi gerekirdi. Dedektif Martin Crew, Alex'le buluşmayı ve 1981'deki Montague Kampı davasıyla ilgili hatırladığı her şeyi tartışmayı kabul etmişti. Potansiyel cevaplar beklerken Alex'in içinin aciliyet ve endişeyle dolu olması gerekirdi. Bunun yerine hız sınırlarını hiç aşmadı ve diğer arabaların yanından hızla geçmesine izin verdi.

On yıllık eziyet ve arayış sona eriyordu. Alex bu anın hayalini kurmuştu. Uyurken sık sık rüyalarında karşılaştığı meşhur kapının diğer tarafında ailesinin ölümünün gizeminin olduğu benzer bir sahne hayal etmişti. Cevapların ortaya çıkması için tek yapması gereken o kapıyı açmaktı. Ama bu rüyalar sırasında bir şey onu her zaman durdurmuştu. Kapının kolu yoktu ya da şimdiye kadar bulduğu ve açamadığı tek kilitte sürgülenmişti. Ama şimdi işte buradaydı ve o kapının anahtarını elinde bulundurabilecek bir dedektifle buluşmaya gidiyordu. Hız yapıyor olmalıydı. Huzursuz olmalıydı. Bunun yerine Alex, bulmaktan korktuğu şey yüzünden üzüntüyle doluydu —

Wyltheville, Appalachian Dağları'nın eteklerinde yer alıyordu, sekiz bin nüfusu ve buna uygun bir otel özgeçmişiydi vardı. Alex akşam yedi buçuğu biraz geçerken şehre vardı. Dedektif Crew bu anı buluşmayı kabul etmişti ama bunu saat sekize kadar yapamayacaktı. Alex, toplantıdan sonra DC'ye saatlerce sürecektir dönüş yolculuğunu yapamayacağını biliyordu, bu yüzden şehrin kenarında bir motel buldu, tek gecelik parasını ödedi ve arabasını 109 numaralı odanın önüne çekti. Arabadan indi, kapıyı kilitledi ve içeri girdi. Küçük ama temiz odada büyük bir yatak, komodin ve televizyonlu şifonyer bulunuyordu. Gece çantasını yatağın üzerine koydu, dışlarını fırçaladı ve ruh haline uygun koyu bir ruj sürdü. Çıkarken kapıyı kilitledi ve şehre doğru aracını sürdü. Adı parlayan Budweiser ve Pabst Mavi Kurdele tabelalarıyla birlikte kırmızı neonla gösterilen Sly Fox, ana caddenin ortasındaki bir köşede bulunuyordu.

Alex içeride barda oturan yaşlı bir adam gördü ve barın boş olması nedeniyle onun Martin Crew olduğu sonucuna vardı. Görünmeyen hoparlörlerden country müziği çalınıyor ve barın arkasındaki televizyonda bir beysbol maçı gösteriliyordu. Adamın yanına yürüdü.

"Dedektif Crew, değil mi?"

"Alex Armstrong mu?" diye soruya soruyla yanıt verdi adam, Alex'in piercinglerine ve dövmelelerine yandan bir bakış atarak.

Alex başını salladı. "Evet, bu kadar kısa sürede buluştuğunuz için teşekkürler."

"Konuşmak için DC'den onca yolu arabayla gelmeyi planladığını duyduğumda, bunun acil bir şey olduğunu anladım."

"Yolculuk fena değildi, yaklaşık beş saat sürdü."

"Beni meraklandıran yolculuğun uzunluğu değil, kırk yılı aşkın bir süre önce kendini öldüren bir pedofil kamp danışmanı hakkında benimle irtibata geçen iki hafta içinde ikinci kişi olman. O zamanlar zor bir davaydı ve sonucundan hiçbir zaman tatmin olmadım. Yıllar sonra bir şekilde kendini yeniden diriltiyor olması dikkatimi çekiyor. Söyleyeceklerimi duymak kadar ben de bu davayla neden ilgilendiğini merak ediyorum."

"Hadi konuşalım."

Alex dedektifin yanındaki tabureye oturdu.

"Ne içersin?" diye Dedektif Crew sordu.

"Soda ve limon."

Dedektif barmene el salladı.

Crew, "Yani." dedi. "Soruların Dr. Lane Phillips'in yaklaşık bir hafta önce benimle iletişime geçmesiyle mi ilgili?"

"Öyle." dedi Alex. "Eh, teknik olarak onun soruşturması benimkiyle ilgiliydi. Her iki durumda da aradığım cevapları sağlayabileceğinizi umuyorum."

"Başlayabilirsin. Umarım kendim de bazı yarutlar bulabilirim."

"DC'de büyük bir firmada hukuk müfettişiyim. Firmanın birkaç müşterisiyle ilgili, Dr. Phillips'in dikkatimi çektiği bazı ilginç gelişmeler oldu."

"Ne tür gelişmeler, ne kadar ilginç ve bunun Jerry Lolland'la ne alakası var?"

Belki hiçbir şey ama ben bunu çözmek için buradayım. Firmanın müşterilerinden birkaçı şüpheli koşullar altında öldü ve Dr. Phillips ölümleri muhtemelen Jerry Lolland'ın intiharına bağlamayı başardı. Bu davayla ilgili hatırladıklarınızı bana da anlatabilir misiniz?"

"Şimdi her zamankinden daha meraklıyım. Lolland davası bir süre önceydi ama Dr. Phillips'ten bir telefon aldıktan sonra Wythe İlçesi Şerif Ofisine geri döndüm. Eyalette dedektiflik yapmadan önce orada yirmi yıl çalıştım, dolayısıyla hâlâ ulaşabildiğim bazı insanlar vardı."

"Virginia eyaletinde mi dedektiftiniz?"

"Evet, Jerry Lolland davasına bu şekilde dahil oldum."

"Eyalet dedektiflerini intihar için çağırımları tipik bir davranış mıydı?"

"Hayır, hiç de değil. Lolland'ın cesedinin etrafında bulunan çocuk pornosu fotoğrafları yüzünden çağıldık."

"Evet, bana bundan bahseder misin?"

"Montague Kampı, Wytheville'den yaklaşık on beş kilometre uzakta, bölgede prestijli bir yaz kampıydı. Eyaletin her yerinden, hatta daha uzak yerlerden insanlar çocuklarını oraya

gönderirlerdi. Gençlere bağımsızlığı öğreten ve üniversiteye geçiş yapmalarına yardımcı olan sekiz haftalık bir yaz kampıydı. Bilirsin, tipik kamp mantrası. En azından mekân bu şekilde kendini konumlandırıyordu. Montague, Jerry Lolland'ın intiharı ve ardından gelen skandalın ardından kapandı. Lolland uzun süreli danışmanlardan biriydi. Temel olarak burayı yönetiyordu ve aynı zamanda işe alımdan da sorumluydu. Bir ebeveyn çocuklarını Montague'e göndermek istiyorsa kampın gidişatını, Montague'nin sunduğu her şeyi ve çocuklarının ne kadar güvende olacağını öğrenmek için Jerry Lolland'la buluşurdu. Bu adamın topladığı çocukları avladığını öğrenmek tüyler ürperticiydi."

"Bana Jerry Lolland'ı ve onun çocuklara yönelik istismarını nasıl öğrendiğinizi anlatabilir misin?"

"1981 yılının yazıydı. Montague Kampı'ndaki bir ölümü araştırmak için bir telefon aldım. Şüpheli bir intihardı ama değişik bir durum da vardı. Cesedin çevresinde bir sürü fotoğraf bulunmuştu; çıplak çocukların fotoğrafları, hepsinin Montague Kampı'nda kayıtlı çocuklar olduğu belirlendi. Çocukların fotoğrafları genelde ilk senelerindendi, hepsi de on üç ila on dört yaşları arasındaydı. Fotoğraflar eski bir Polaroid fotoğraf makinesiyle çekilmişti, o zamanın son teknolojisiydi, çektiğiniz anda fotoğrafın baskısını alabildiğiniz türdendi. Oldukça rahatsız edici şeyler. Fotoğraflarda adı geçen çocuklarla konuştum ve hepsi benzer hikâyeler anlattı: Jerry Lolland gece geç saatlerde kulübelerine gelmiş ve onları kendi kulübesine götürmüştü."

"Onları nasıl kandırmış?"

"Onlara acil bir konu hakkında kendileriyle özel olarak konuşması gerektiğini ve onunla gitmezlerse başlarının belaya gireceğini söylemiş. Unutma, bu çocuklar genç ve kolay etkilenebilir kişilerdi ve yaz kampına ilk gittiklerinde muhtemelen korkmuş ve evlerini özlemişlerdi."

Alex, "Gerçekten iğrenç." dedi.

"Evet, kelimenin tam anlamıyla bir sapık. Her halükârda Lolland çocukları kulübesine götürmüştü ve onlara cinsel tacizde bulunmuş. Rutininin bir kısmı da onların fotoğraflarını çekmekmiş."

"Fotoğraflarla çalıştığım davanın bağlantısı olabilir. Lolland'ın cesedinin çevresinde mi bulundular? Kendini öldürdüğünde fotoğraflara mı bakıyormuş?"

Dedektif Crew içkisinden bir yudum aldı. "O zamanlar işleyen teori şuydu: Lolland suçluluk duygusuna ve utancına yenik düştü, barbekü gaz hattını odasına çekti, pencereleri kapattı ve ölmek üzere yatağına yattı. Yıllar boyunca kurbanlarının tüm fotoğraflarını çıkardı ve bir nevi itiraf olarak ortaya koydu."

"Ama şimdi başka bir şeyin olduğuna mı inanıyorsun?"

"Her zaman başka bir şeyin olduğuna inandım. Ama bunu kanıtlayamadım. Davanın hassas doğası nedeniyle asla takip bile edilemedi."

"Lolland'ın kendini öldürdüğünü düşünmüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum. Ancak dedektiflik mesleğinin sorunu, düşündüklerinize kanıtlayabileceklerinizin farklı şeyler olmasıdır." Crew içkisini kaldırdı. "Bu kadar çok dedektifin alkolizme meyletmesinin nedenlerinden biri de bu."

Alex gülümsedi. "Bunun televizyoncuların uydurduğu bir klişe olduğunu düşünürdüm."

"Belki de öyledir. Sararım sadece kendi adıma konuşabilirim."

Dedektif Crew içkisini bitirip barmene işaret etti.

"Jerry Lolland kendine gaz vermediyse nasıl öldü?"

"Ah, gaz onu öldürdü, bu tartışmaya açık değil. Gaz hattını iki gözümle gördüm. Karbon monoksit zehirlenmesinden dolayı boğularak hayatını kaybetti. Ama benim sorguladığım ölüm nedeni değil, tarzı. Otopside intihar, resmi ölüm şekli olarak kayda geçti. Her zaman bunun bir cinayet olduğuna inandım."

Dedektifin içkisi geldi ve bir yudum aldı.

"Sorun şu ki, kim olduğunu bildiğimden kesinlikle emin olmama rağmen onu kimin öldürdüğünü hiçbir zaman kanıtlayamadım."

Alex zorlukla yutkundü ve Lane Phillips'in önceki günkü tahminini hatırladı: *Eğer profilim doğruysa aileni kim öldürdüyse Jerry Lolland'ı da o öldürmüş demektir. Bu da katilin Jerry Lolland'ın kurbanlarından biri olduğu anlamına geliyor.*

61. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 19:35

JACQUELINE JORDAN, ALEX’İ ÖNCEKİ GECE OFİSTE BULduğundan beri onu yakından takip ediyordu. Nadir görülen bir panik ve mantıksız düşünce anında, zili çalıp Alex’in onu içeri davet edeceği düşüncesiyle kızın Georgetown’daki dairesine bile gitmişti; Jacqueline, sonunda çözülmekte olan on uzun yıl önce yarım kalmış işi burada halledecekti. Ancak o dürtüsel an geçti ve Jacqueline, Alex Armstrong’un sorununu çözmek için aklını başka, daha iyi seçeneklere açtı.

Alex o öğleden sonra Lancaster & Jordan’dan ayrıldığında Jacqueline onu takip etmişti. Alex DC’den otoyola çıktığında Jacqueline, Alex’i dağların arasından takip ederken güvenli bir mesafede kaldı. Kızın nereye gittiğini anlaması uzun sürmedi. Elbette Wytheville’e gidiyordu. Elbette Jerry Lolland ve Montague Kampı hakkında bulabildiği her şeyin izini sürüyordu. Buck, kızı amansız bir araştırmacıya dönüştürmüştü ve Alex, Jacqueline’in gerçeğe ulaşmasının an meselesi olduğunu anlamasına yetecek kadar ipucu ortaya çıkarmıştı. Jacqueline arabayı sürerken her şeyin başladığı yerde biteceği ironisini düşündü.

Saatlerce süren araba yolculuğunun ardından Alex, Wytheville kasabasına girerken yavaşladı ve Shady Side Motel’in otoparkına girdi. Jacqueline ilerlemeye devam etti ama geriye doğru döndüğünde 109 numaralı odanın önüne park edilmiş olan Alex’in arabasını gördü. Arabayı köşeye çekip bekledi, direksiyona

hafifçe vurdu ve bir sonraki hamlesini düşündü. Jacqueline, Matthew Claymore davasını tartışmak için Alex'in evine gittiği geceyi hatırladığında, yavaş yavaş gelişen kaygı onu bunaltmaya başladı. İşte o zaman Alex'in kanıt panosunu görmüştü. Şimdi Jacqueline ucuz bir motelin önünde arabasında otururken aklında Alex'in panosundaki görüntüler belirdi: Roland Glazer, Dennis ve Helen Quinlan, Byron Zell. Tuhaf kanıt panosunu kısa bir süre incelerken Jacqueline, tek bir parmak izinin fotoğrafını da görmüştü. Parmak izinin kendisine ait olduğunu biliyordu, Quinlan'ın evine girdiği gece oradan ayrılmadan önce lateks eldiveni yırtıldıktan sonra Alex'in penceresine dokunmuştu.

Alex'in evindeki o günden beri Jacqueline kıza bakmak için bir plan uygulamaya başlamıştı. Önceki geceden bu yana işler büyük ölçüde huzlanmıştı ve Jacqueline şu anki düşüncelerinin panik ve korkuyla gölgelendiğini biliyordu. Bu kızın gerçeği açığa çıkarması fikri Jacqueline'in kaldıramayacağı bir şeydi. Alex'in, Jerry Lolland'ın Jacqueline'in hayatının gidişatını sonsuza dek değiştirdiği Montague Kampı'ndaki karanlık kulübede maruz kaldığı tacizden başlayarak her şeye ışık tutacağı fikri mantıklı bir şekilde çözümlenemeyecek kadar fazlaydı. Jacqueline'in sırrı tüm dünyanın görmesi için ortaya çıkacaktı ve bunu önlemenin tek bir yolu vardı.

Sinirli bir şekilde direksiyona vurması, darbelere dönüştü ve öfke nöbetine benzer bir patlamayla ayağını gaz pedalına bastı ve motelin otoparkına tekrar girerken çakılları etrafa fırlattı. Aracını Alex'in arabasının iki kapı aşağısına park etti, yolcu koltuğundan malzeme dolu çantasını aldı ve arabadan fırladı. Doğrudan 109 numaralı odaya yürüdü, nefesi düzensizdi ve nabızı kulaklarında çarpıyordu. Kapının kilidi açık olsaydı odaya girip bu işi halledecekti. Aksi takdirde kapıyı çaldığında Alex cevap verip kapıyı açtığında onu içeri doğru itecekti. İkisi de mükemmel çözümler değildi ama Jacqueline'in endişesini gidermeye karşı çok büyük bir ihtiyacı vardı. Bu tehdidin sona erdirilmesinin ya şimdi ya da asla olmayacağını söyleyen iç sesini susturması gerekiyordu.

Kapı açıldığında 109 numaralı odaya doğru yalnızca birkaç adım atmıştı. Bu onu ürküttü ve bedeni beyninden gelen komutları anlayamadan arkasını dönüp ters yöne doğru yürümeye başladı. Anahtarlıkla kilidi açılan bir arabadan gelen bip sesini ve ardından bir kapının açılıp kapanmasını duydu. Sonunda omzunun üzerinden baktığında Alex'in park yerinden çıktığını gördü.

Jacqueline aceleyle arabasına geri döndü ve Alex'i kasabaya kadar takip etti, orada caddede aracını park etmesini ve ardından Sly Fox adlı bir bara girmesini izledi. Alex'in orada ne yaptığını görmek için içeri girme isteği duydu ama bu da Jacqueline'in huzla bir kenara ittiği başka bir dürtüsel düşünceydi. Bunun gibi küçük bir kasabada, köşedeki bir bara girmek, adınızı hoparlörden duyurmak gibiydi. İnsanlar bunu fark ederdi ve Jacqueline'in ihtiyacı olan son şey o gece herhangi birinin onu fark etmesiydi.

Alex'in motel odasına zorla girme yönündeki aceleci karan raydan çıktığı için mutluydu. Jacqueline arabasına oturup kendini sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes aldı. Bir planı vardı ve buna bağlı kalması gerekiyordu. Alex'in nerede kaldığını biliyordu ve sinsice yaklaşmak işleri halletmenin en iyi yolu olurdu. Gerçekten şiişeldi. Alexandra Quinlan, ailesinin başına gelen trajediden on yıl sonra, hiçliğin ortasında ucuz bir motelde yaşamına son verecekti.

62. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 20:30

“**K**URBANLARINDAN BİRİ Mİ?” DİYE ALEX SORDU. “Jerry Lolland’ı kurbanlarından birinin mi öldürdüğüne inanıyorsunuz?”

Dedektif Crew viskisinden bir yudum daha aldı ve başını salladı. “Öyle olmalı.”

“Nasıl bu karuya vardınız? Madem bu kadar emindiniz, kanıtlamak neden bu kadar zordu?”

“Neyle karşı karşıya olduğumu anlamalısın. Olay yerine cinayetten değil, intihar şüphesiyle çağırılmıştım. Yani oraya ilk gidenler polis değil, delil yok etme birimiydi.”

Alex gözlerini kıstı. “Kim?”

“Buralarda acil servis ve itfaiyeye öyle deriz. Görevleri hayat kurtarmaktır, suç mahallerini korumak değil. Olay yerine çağrıldığında kamp darüşmanları, acil yardım görevlileri ve bütün bir itfaiye teşkilatı Lolland’ın kulübesine girmiş durumdaydı. Yani olay yerinden çıkarabileceğimiz pek fazla iyi kanıt yoktu. Çok fazla kirlenmişti. Ama yine de beni şüphelendirmeye yetecek kadar şey bulmayı başardım.”

“Ne gibi?”

“Parmak izleri. Eğer Lolland’ın kendini öldürdüğüne dair teori doğruysa, ona dokunan son kişi olduğu için parmak izleri kabinin yan tarafındaki gaz vanasında olmalıydı. Ancak elbette, kampın müdürü Allen McGuire adındaki adam, Lolland’ı yatakta

tepkisiz bulduktan sonra, o da gaz kokusu almış, gaz hattının pencere pervazına sıkıştığını görmüş ve elektriği ve vanayı kapatmak için dışarı koşmuş. McGuire'in parmak izleri gaz vanasındaydı ama çok sağlam bir mazereti vardı. Valf üzerinde Jerry Lolland'ınki de dahil olmak üzere başka izler varsa, McGuire dokunduğunda bunlar yok olmuştu. Ancak yatak odasının penceresi başka bir hikâyeydi."

"Pencere mi?"

"Evet. Teknisyenler Jerry Lolland'ın kulübesinin penceresinden net, tam avuç içi ve beş parmak izi çıkardılar."

Alex'in aklı kanıt panosuna ve yatak odasının penceresinde bulunan tek, tanımlanamayan parmak izine gitti.

"Parmak izini teşhis edebildiniz mi?" diye sordu.

"Veri tabanında araştırdık ama hiçbir sonuca ulaşamadık ve ben de bunu yapamayacağımızı biliyordum. Avuç içi izi küçüktü ve bir çocuk tarafından bırakıldığı açıkça görülüyordu. Herhangi bir sonuç alamayınca kurbanların ebeveynlerine (fotoğraflardaki çocuklara) çocuklarının parmak izlerini alıp alamayacağımızı sorduk. Fotoğraflarda on dört çocuk vardı ve hepsi parmak izi vermeyi kabul etti."

"Ve? Bunlardan biri penceredekiyle eşleşti mi?"

Crew viskisinden bir yudum daha alırken, "Evet." dedi. "Sorun şu ki, Lolland kulübesini çocukları taciz etmek için kullandığından, fotoğraflardaki çocukların Lolland'ın kulübesinde olduklarına şüphe yoktu. Fotoğraflar çocuklar kulübedeyken çekilmişti. Kulübenin çeşitli yerlerinde çocuklara ait birçok parmak izi bulduk ve bu açı hızla çıkmaza dönüştü. Aslında üstlerim bana, çocuklardan birinin Lolland'ı uyurken gaz hattını kulübeye sokarak öldürdüğünü düşünmemem için emir vermişti."

"Ama bundan şüphelendin?"

"Evet."

"Neden?" diye Alex sordu. "Penceredeki avuç içi ve parmak izi yüzünden mi?"

"Beni şüphelendiren parmak izinin kendisi değildi. Parmak izinin olduğu yeri."

"Çünkü... ne, penceredeydi, değil mi? Camın üzerinde?"

"Evet. Ama *dışarıda*, sanki birisi kulübenin dışında dururken pencereyi açmış gibi."

"Kahretsin."

"Kesinlikle." dedi Crew. "Biri dışarıdan Lolland'ın penceresini açmış ve gaz hattını yatak odasına sokmuş. Ama işin ilginç yanı şu. Eğer Lolland suçuna yenik düşmüş ve kendini öldürmeden önce bir itiraf olarak fotoğrafları etrafına yerleştirmiş olsaydı, fotoğrafların *onun* parmak izleriyle kaplı olmasını beklerdin."

"Değil miydi?"

"HAYIR. Lolland'ın cesedinin etrafındaki Polaroid fotoğrafların başka birinin parmak izleriyle kaplıydı. Ve penceredeki parmak izleri, Lolland'ın cesedinin etrafındaki fotoğraflardan alınan izlerle eşleşiyordu."

Dedektif Crew spor ceketinin göğüs cebine uzanıp bir kâğıt parçası çıkardı. Onu barın üzerine koydu.

"Bu Jerry Lolland'ın kurbanlarının bir listesi; fotoğraflardaki tüm çocuklar ve hikâye ortaya çıktıktan sonra öne çıkan birkaç kişi daha."

"Tüm kurbanlarının fotoğraflarını çekmemiş mi?"

"Görünüşe göre öyle değil."

Alex kâğıdı önüne çekti.

Crew, "Bu isimleri kamuya açık hiçbir kayıta bulamazsın çünkü kurbanların isimleri gizli tutuldu." dedi.

Alex isim listesini taradı. Listenin sonlarındaki ismi gördüğünde bütün sistemi kaygıyla doldu. Kafasını kaldırıp Crew'a baktı.

"Fotoğraflarda ve pencerede kimin parmak izleri vardı?"

Crew uzanıp listeyi işaret etti. Alex adamın parmağını sayfa-da bir isme gelinceye kadar takip etti. *Jacqueline Jordan.*

63. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 21:30

ALEX, MOTEL ODASININ KAPISINI AÇTI VE 109 NUMARALI odaya girdi. Geç olmuştı ve Dedektif Crew'la yaptığı görüşmenin ardından bitkin düşmüştü ama yine de DC'ye geri dönmeyi düşünüyordu. Kafasında fikirler uçuşurken uyuması zor olacaktı ve gece saatlerini, önünde açık bir yol varken ve tam olarak ne olduğunu çözerken ve bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar verirken ona eşlik edecek düşüncelerinden başka bir şey olmadan 81. Otoyolda geçirmek daha iyi olabilirdi. En azından Garrett'la konuşması gerekiyordu. Belki de polisle. Peki onlara ne söyleyecekti? Ailesinin katilini on yıl boyunca aramanın onu Jacqueline Jordan'ın, yıllar önce Alex'in adını temize çıkarmaya yardım eden kadının kapısına getirdiğini nasıl kolayca açıklayabilirdi? Virginia eyaletine açılan hakaret davasında çok önemli bir rol oynayan kadının. Son sekiz yıldır yanında çalıştığı kadının.

Ancak yatağın görüntüsü fikrini değiştirdi. Vücudundaki adrenalin akışı azalıyordu ve birdenbire keder ve belirsizlikle boğulduğunu hissetti. Yorganın altına girmeden önce hızlı bir duş aldı. Akli, Jerry Lolland'ın kurbanları listesinde yazılı Jacqueline'in ismine dönmeye devam etti. On yıldır izlediği bu yol gerçekten buraya gelmiş olabilir miydi? Jacqueline'in ailesini öldürmüş olması düşünülebilir miydi? Beyninin duygusal tarafı ona hayır diyor, bunun mümkün olmadığını söylüyordu. Ancak rasyonel

taraf, kanıtlar nereye götürürse götürsün takip etmeyi öğrenen taraf, ona araştırmasının kusursuz olduğunu ve kanıtların yalan söylemediğini hatırlatıyordu.

Ama elbette aklına bir fikir geldi. Gerçeğe ulaşmanın kusursuz bir yolu. DC'deki her avukatın ruhsat alabilmesi için eyalet barosuna parmak izi vermesi gerekiyordu. Alex'in tek yapması gereken, Jacqueline'in parmak izlerine erişmekti; bu, birkaç telefon görüşmesi ve birkaç iyilikten fazlasını gerektirmeyecek basit bir görevdi. Daha sonra Jacqueline'in parmak izlerini, çocukluğunun geçtiği evin yatak odası penceresinde bulunan tek parmak iziyle eşleştirecekti. Alex bunun için Donna'nın yardımını isteyecekti. Donna, Alex'in duruşmasının ardından McIntosh Polis Departmanından sürgün edilmiş olmasına rağmen Alex, Donna'nın hâlâ orada bağlantıları olduğundan emindi.

Bir eylem planı üzerinde karar kıldı ve düşünceleri uykuya dalmasına yetecek kadar sakinleşene dek yatakta tavana bakarak bir saat geçirdi. Sığ ve kesik kesik bir uykuya dalmış olmasına rağmen motel kapısının açıldığını hiç duymadı.

64. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 23:30

JACQUELINE'NİN YÜZÜ RÜYASINDA BELİRİP BELİRİP kayboluyordu. Alex, büyükbabasının saatine doğru koştu ve arkasına saklandı ama Jacqueline'in yüzü köşeden ona doğru baktı.

Alex, Jacqueline'in, "Şimdi bana zorluk çıkarma." dediğini duydu. "Bu ancak sen zorlaştırırsan zor olur."

Alex gözlerini zorla kapattı, Jacqueline'in sesini dinlemek zorunda kalmamak için parmaklarını kulaklarına götürdü. Daha sonra dirseğine bir şeyin dokunduğunu hissetti. Sol kolunu kulağından çekip düzelteren Jacqueline'di. Alex gözlerini açtı ve artık büyükbabasının saatinin arkasına saklanmadığını, bunun yerine yataкта yattığını fark etti. Odayı incelerken rüyanın onu nereye götürdüğünü anlayamadı. Sol ön kolunun iç kısmındaki keskin batmayı hissettiğinde gözleri odaklandı. Jacqueline onun yanında duruyordu ve koluna bir iğne batırıyordu. Jacqueline'in sıringanın pistonuna basışını izlerken Alex'in aklına bunun onun berrak rüyalarından biri olmadığı düşüncesi geldi.

Jacqueline'in yüzüne dokunmak için sağ elini uzattı. Eli neredeyse hedefine ulaşacaktı ama sanki havası sönmüş gibi kolu oraya varmadan göğsünün üzerine düştü. Tekrar kolunu kaldırmayı denedi ama hiçbir şey olmadı.

Jacqueline'in "İstedğin kadar mücadele edebilirsin." dediğini duydu. "Yoruluncaya kadar direnebilirsin ya da ne kadar çabalarsan çabala, bir kasını bile hareket ettiremeyeceğini kabul

edebilirsin. Göz hareketlerini kontrol eden kasların en az etkile-
necek, böylece bana hâlâ bakabileceksin.”

Paniğe kapılan Alex doğrulmaya çalıştı ama çabalarının fay-
dasız olduğunu hemen fark etti. Kendini bir karabasanın ortasın-
da olduğuna inandırmaya çalıştı; bu, kişinin zihninin vücuttan
önce uyandığı ve devasa bir çabaya rağmen sinir sistemi ile mo-
tor sistemi bağlantı kurmaya karar verene kadar hareketin im-
kânsız olduğu bir olaydı. Ama Alex durumun böyle olmadığını
biliyordu. Birkaç dakika önce içinde bulunduğu kurgusal dünya
gerçeğe dönüşmüştü. Artık Jacqueline Jordan’ın görüntüsüne de-
ğil kadının tam kendisine de bakıyordu. Ve Jacqueline az önce
ona damarları kurşunla doluymuş gibi hissettiren bir kimyasal
enjekte etmişti.

65. KISIM

Wytheville, Virginia
31 Mayıs 2023, Çarşamba
23:35

İLACIN ADI SÜKSİNİLKOLİN'Dİ. DAMAR YOLUYLA UYGULANDIĞINDA saniyeler içinde felce neden oluyordu. Kas içine uygulandığında da aynı şekilde işe yarardı ancak etkili olması biraz daha uzun sürerdi. Doza bağlı olarak felç saatlerce sürebilirdi. Jacqueline ilacı o geceki planlarına hazırlık olarak yanına almıştı. Kocasının hastaneye götürüp getirdiği ameliyat çantasında süksinilkolin bulmuştu ve bir gece önce Alex'in evine gittiğinde, onu evinde öldürme düşüncesiyle eşyalarının arasına koymuştu ama sonra bu fikirden vazgeçmişti. Kızı evinde öldürmek, çözeceğinden daha fazla soruna yol açacaktı. Jacqueline, Alex'in ölmesinin en iyi yolunun kendini öldürmüş gibi göstermek olduğuna karar vermişti. Alex'in intiharının, Jacqueline'in adalet arayışının yıllar önce farklı bir intiharın sahnelenmesiyle başladığı Montague Kampı'na bu kadar yakın bir yerde gerçekleşmesi şiiirseldi.

"Jac...queline." Alex'in kekelediğini duydu.

"Konuşmak yok." dedi Jacqueline. "Yakında ses tellerin zaten çalışmayı bırakacak. Ben konuşacağım, sen dinleyeceksin."

Jacqueline yatağın kenarına bir sandalye çekip oturdu. "Cevap arıyordun ve bu gece onları sana vereceğim."

"Ben zaten... biliyorum." dedi Alex sanki vahşi bir boğaz ağrısıyla konuşuyormuş gibi gergin bir sesle. "...resimler. Jerry... Lol-land. Tıpkı diğerleri gibi. Sadece... tıpkı ailem gibi."

"Evet." dedi Jacqueline başını sallayarak. "Birkaç hafta önce panonu gördüğümde, bunu anlamamın an meselesi olduğunu biliyordum. Sonra dün gece seni ofisinde buldum. Bana baktığında sanki bir hayalete bakıyor gibiydin. Geri döndüm ve çalışmanı gördüm. Clément, Klein ve Coleman'ın dosyalarını çıkarmışsın. Arşivlere geri dönmüşün ve ailenin dosyasını bulmuş ve onları temsil eden avukatın ben olduğumu görmüşsün. Ve Jerry Lolland hakkında hikâyeler aramak için internette arama yaptığını gördüğümde sonun geldiğini anladım."

"Neden?" diye Alex hırıldadı.

"Ailen mi? Çünkü tıpkı Jerry Lolland gibi cinsel tacizci Roland Glazer'a yardım ve yataklık ettiler. Ailen onun parasını saklamasına yardım etti, bu da onun çocuklara karşı işlediği suçları işlemesine yardım ettikleri anlamına geliyordu. Yıllar önce Jerry Lolland'ı öldürdükten sonra, başka bir sapığın günahlarının cezasız kalmasına asla izin vermeyeceğime kendi kendime söz verdim."

"Ama... neden... Raymond?"

"Evet, yıllar boyunca sana en çok bunun eziyet ettiğini biliyorum. Ne yazık ki kardeşin istenmeyen hasardı. O çocuk için yüreğim hala acıyor. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ama onun ölümlü daha büyük bir iyilik içindi. Ve senin ölümün de aynı olacak. Bunu duymamın zor olduğunu biliyorum. Ama sonunda sana bebek gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi. Herkes küçük, zayıf Alex'i kolluyor. Herkes seni pamuklara sarıyor ve hayatının yolunda olduğundan emin oluyor. Keşke çocukken istismara uğradığımda bana göz kulak olması gereken kişilerden bu ilginin ufak da olsa bir kısmını görebilseydim."

66. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 23:45

ALEX GÖZLERİNİ KIRPTI. BOYNUNU JACQUELINE'İN yüzüne çeviremiyordu ama gözlerini mümkün olduğu kadar sola kaydırdı ve Jacqueline'in yatağın yanındaki sandalyede oturduğunu gördü.

Jacqueline, "Dün gece bunu yapmayı düşündüm." dedi. "Bu işi bitirmek için dairene gittim ama bunun çok riskli olduğuna karar verdim. Bu öğleden sonra ofisten ayrılıp DC'den güneye doğru 81 numaralı otoyola çıktığında, nereye gidebileceğin aklıma geldi. Tabii ki araştırmacı Buck, cevapları aramak konusunda seni eğitti. Ve sen bu cevapların Jerry Lolland'ın Montague Kampı'ndaki ölümünü araştırarak bulunabileceğine inanıyordun. Bu çok daha iyi sonuç verecek. Yalnız bir kız, hiçliğin ortasındaki yalnız bir motelde kendi canına kıyar. Sorunlu bir hayata yenik düşen sorunlu bir kız."

Alex gözlerini Jacqueline'de ya da nereye kadar ulaştırabiliyorsa orada tuttu. Bacakları ve kolları hareket edemeyecek kadar ağır geliyordu, bu yüzden sol elinin uyluğunun altına sıkıştırılmış parmaklarıyla başladı. Jacqueline'in bunu fark etmemesini umuyordu. Sağ elinin parmaklarını test etmek çok tehlikeliydi çünkü felç sağ kolunun göğsünün üzerine düşmesine neden olmuştu ve eli ve parmakları açıkça görülebiliyordu.

Tüm enerjisiyle sıkı ve sol işaret parmağının uyluğuna battığını hissetti. Birkaç denemeden sonra fiziksel çabanın zihinsel

konsantrasyondan daha az önemli olduğunu fark etti. Gözlerini kapatıp tekrar denedi. Tamamen sol elinin parmaklarına odaklandığında onları hareket ettirebildiğini fark etti. Aslında elini açıp kapatabileceğinden emindi ama Jacqueline'in hareketi fark edip koluna başka bir şırınga boşaltmasından korktuğu için bunu kendine kanıtlayamadı.

Alex gözlerini kapalı tuttu ve konsantrasyonun ilacın neden olduğu felci kırmasına olanak sağlayacağı teorisini test etmeye devam etti. Bu sefer sağ ayağına odaklandı ve ayak parmaklarını oynattı. Başlangıçta el parmaklarını hareket ettirmek için verdiği mücadeleden çok daha kolaydı.

Jacqueline'in, "Beni yine de vazgeçirdi." dediğini duydu. "Yıllardır akıl hocan olan kişi."

Alex gözlerini açtı ve Jacqueline'in odada volta attığını gördü.

"Dün gece bunu senin dairende yapmanın berbat bir fikir olduğunu söyledi bana. Aslında bunun genel olarak berbat bir fikir olduğunu düşünüyor. Ama o benim bildiklerimi bilmiyor. Pano-nu görmedi. Bunu çözmeye ne kadar yaklaştığını bilmiyor."

Alex daha sonra sol ayağındaki ayak parmaklarını denedi ve aynı sonuçla karşılaştı.

"Seni kanatları altına aldığı için o kadar gurur duyuyordu ki. Küçük ödülüyle o kadar gurur duyuyordu ki benim her zaman bildiğim şeyi asla anlayamadı."

Jacqueline ileri geri yürümeye devam etti. Alex başını soldan sağa hareket ettirmeye çalıştı. Bu daha fazla çaba gerektirdi ama odaklanmış bir konsantrasyonla başardı. Sanki bir rüyadan uyanmanın eşiğindeymiş gibiydi ve her an gücünün ve hareketliliğinin geri döneceğini hissediyordu.

Jacqueline, "Ama ben bugünün geleceğini biliyordum." diye devam etti. "Bunun kaçınılmaz olduğunu her zaman biliyordum. Dünyayı sapıklardan temizlemeye devam etmek için arkamızda bıraktığımız tek yarım kalmış işi halletmemiz gerektiğini her zaman biliyordum."

Alex göğsünün üzerinde duran sağ kolunun gücünü test etmek üzereydi ama Jacqueline yüzünde kederli bir ifadeyle tepesinde belirdi.

“Çok sadık bir takipçisin, değil mi? Bu her zaman senin en büyük zayıflığındı.”

Jacqueline’in, küçük bir cam şişeyi ters çevirip şırınganın iğnesini lastik tıpadan geçirirken ve hazne dolana kadar bulutlu beyaz bir kimyasalı çekerken üzgün bir şekilde gülümsediğini gördü.

Daha sonra motel odasının kapısı kırılarak açılırken bir ses duydu.

“FBI! Ellerini havaya kaldır!”

67. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 23:55

ALEX BAŞINI SAĞA HAREKET ETTİRMEYE ÇALIŞTI VE boyun kasları tepki verdiğinde şaşırdı. Anette Packard, iki eliyle tuttuğu silahı Jacqueline'e doğrultmuş ve tetikçi pozisyonunda çömelmiş kapıda duruyordu. O arın karmaşası içinde Alex'in aklına Annette'in tuhaf görüldüğü düşüncesi geldi. Alex onu ateşli silahlar konusunda eğitim almış gerçek bir FBI ajanı olarak değil, politikacıların hayatlarını araştıran sofistike ve iyi giyimli bir kadın olarak tanıyordu. Belki de Alex'in kafasını karıştıran ve bir şeylerin ters gittiğini düşünmesine neden olan şey bu önyargıydı. Ancak bir başka netlik anı, Alex'e Annette'in FBI'a ait bir kurşun geçirmez yelek ya da rüzgarlık giymediğini söyledi. Havuç model bir pantolon, beyaz bir bluz ve yüksek topuklu ayakkabılardan oluşan şık bir kıyafet giyiyordu. Ve yanında başka ajan yoktu. Yedek kuvvet yoktu. Siren yoktu. Sadece Annette ve her zaman yanında taşımak zorunda kaldığından yakındığı silahı vardı.

"Eller yukarı!" diye Annette bağırdı.

"Annette." dedi Alex, onu şaşırtan tiz bir sesle.

Ani adrenalin patlaması felç edici ilacın etkilerini geride bıraktıyordu.

"Alex." dedi Annette. "Buraya gel."

"Gelemez." dedi Jacqueline.

"Alex. Hemen. Buraya. Gel."

Alex, Annette'in her kelmeyi yavaşça söylediğini, durduğu yerde hiç hareket etmeyen Jacqueline'den gözlerini hiç ayırmadığını gördü.

"Yapamam." dedi Alex, ses tellerine gücün geri geldiğini hissederek. "Bana bir şey enjekte etti."

Jacqueline, "Süksinilkolin." dedi. "Koluna enjekte edildiğinde kasları felç oluyor. Kalbine enjekte edildiğindeyse onu saniyeler içinde öldürecek." Hiçbirinin hareket etmediği kısa bir duraklama anı yaşandı: Alex yatakta yatıyordu, Annette tetikçi duruşunda donup kalmıştı ve Jacqueline bir heykel gibiydi, dolu şırıngayı elinde bir hançer gibi tutuyordu.

Annette, "Şırıngayı bırak." dedi.

Yine kimse kıpırdamadı.

"Bırak onu, yoksa seni vururum."

Çıkmaz, Jacqueline'in şırıngayı omzunun üzerinden kaldırıp Alex'in göğsüne doğru saplama hareketiyle indirmesiyle sona erdi. Ateşlenen silahın sesi motel odasının duvarlarında yankılandı ve küükürtlü koku Alex'in zihnini ailesinin öldürüldüğü geceye götürdü. O gece evi 4 Temmuz'un havai fişekleri gibi kokuyordu. Annette'in odaya dalmasını, yatağın üzerinden başaşağı atlamasını ve Jacqueline'e kafasıyla çarpmasını izlerken bile görüntülerin sistemine akmasını engellemekte çaresizdi.

68. KISIM

Wytheville, Virginia 31 Mayıs 2023, Çarşamba 23:57

BİR AN İÇİN AKLI ONU YİNE BÜYÜKBABASININ SAATİ-
nin arkasına yerleştirdi, kenardan baktı ve Raymond'un ebevey-
nlerinin yatak odasına doğru adım adım ilerlemesini izledi.

"Dur." diye fısıldamaya çalıştı.

Kardeşi koridorda yürümeye devam ettiğinde daha yüksek
sesle seslendi.

"Dur."

Kardeşi devam etti.

"Raymond! Dur!"

Alex bu kelimeleri çığlık atarak, mümkün olduğu kadar yük-
sek sesle duyurmak için ruhunun derinliklerine uzandı. Bu çaba
zihnini bilincin farklı bir boyutuna kaydırды. Aniden Raymond
artık pijamalarını giymiyor ya da ebeveynlerinin yatak odasına
doğru yürümüyordu. Bunun yerine beysbol üniformasını giy-
mişti ve sahanın önünde durmuş, sopasını sağ omzunun üze-
rinde tutarak bir sonraki atışı bekliyordu. Alex, çocukluğunda
binlerce kez yaptığı gibi, bir bahçe sandalyesine oturmuş maç
izliyordu. Yıllar boyunca bunun gibi anılardan kaçınmak için çok
çalışmıştı. Küçük kardeşini hayatta, enerjik bir insan olarak hayal
etmek, o gece onun için daha fazlasını yapmadığı için çok faz-
la acı ve suçluluk duymasına neden olmuştu. Alex, Raymond'u
durdurmak için kendi yatak odasından çıkmak yerine, o gece

ebeveynlerinin yatak odasına gitmesine izin vermenin verdiği suçluluk duygusuyla yıllarca mücadele etmişti. Suçluluk duygusunu yenmek için kullandığı araçlardan biri de Raymond'ı düşünmekten tamamen kaçınmaktı. Ama şimdi bir şekilde onu düşünmek istiyordu. Onu, tanıdığı on üç yaşındaki hareketli çocuğu hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Top geldi ve Alex, Raymond'un sopayı savurmasını izledi. Topu sol sahaya atarken öğleden sonra yankılanan çınlamayı duydu. Top, dış saha oyuncularının arasından geçerek kaleye kadar sekti.

Raymond birinci kalenin etrafında koştu ve ikinciye doğru ilerledi.

Alex "Koş, Raymond!" diyerek tezahürat yaptı.

Orta saha oyuncusu topu alıp yakalayıcıya fırlatırken, erkek kardeşi ikinci kaleyi geçti ve üçüncüye yöneldi.

Alex, Raymond'un üçüncü kalenin etrafında koştuğunu ve eve doğru gittiğini gördü. "Koş, Raymond!" Alex bahçe sandalyesinden atlayıp daha iyi görebilmek için çitlere doğru koşarken tekrar bağırdı.

Yakalayıcı, topu sahanın üzerine çömelmiş olan diğer yakalayıcıya attı. Alex, Raymond'un üçüncü kale çizgisine doğru koşuşunu ve topun gelip yakalayıcının topa dokunup onu oyun dışı bırakmaya çalıştığı anda sahanın üzerinden kafa üstü atlayışını izledi. Sonra sessizlik oldu. Coşkulu tezahürat yapan taraftar, hakem ve oyuncular sessizliğe büründü. Raymond'un atlayışıyla sahanın etrafında bir toz bulutu yükseldi ve Alex oyunun sonunu ve Raymond'un güvende olup olmadığını görmek için gözlerini kısarak baktı. Ancak toz dağıldığında orada kimse yoktu. Raymond ortadan kaybolmuştu. Tıpkı kalabalık, beysbol sahası ve park gibi.

Alex gözlerini açtı ve motel odasına geri döndü. Raymond'a tezahürat yapmaktan kaynaklanan adrenalin patlaması vücudunu dik oturma pozisyonuna getirmişti. Solunda, Annette ve Jacqueline duvarın önünde şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı, her iki kadın da üstünlüğü ele almak için mücadele ediyordu. Alex, Annette'in silahının banyo kapısının yakınına düştüğünü

fark etti ve görünüşe göre ikisi de diğerrinin onu almasını engellemeye çalışıyordu.

Jacqueline Annette'le birlikte yatağa doğru sendelerken Alex, Jacqueline'den keskin bir çığlık geldiğini duydu. Bir Greko-Romen güreşçisi gibi Jacqueline, Annette'i yerden kaldırdı ve geriye doğru düşüp yatağın üzerinden yuvarlandı, böylece yatağın diğer tarafında yere çarptıklarında Jacqueline üstte olacaktı. Hareket şiddetliydi ve vücutlarının çarpışması yatağı bir deprem gibi salladı. Yeniden mücadele etmeye başladılar. Alex, savaşın artık Jacqueline'in sağ koluna odaklandığını ve sıringanın hâlâ elinde olduğunu fark etti.

Alex, Jacqueline'in üstünlüğü ele geçirdiğini gördü. Yardım etmek istiyordu ama vücuduna hücum eden adrenaline rağmen hâlâ hareket etmeye çabalıyordu. Aklına garip ama geleceği gören bir düşünce girdi ve ailesinin öldürüldüğü geceden itibaren incelediği fizik ders kitabının sayfası net bir şekilde ortaya çıkınca bir an için tekrar rüya gördüğüne inandı. Newton'un ilk yasası düşünceleri arasında bir döngü halinde gidip geliyordu.

Duran bir cisim, üzerine dengesiz bir kuvvet etki etmedikçe hareket-siz kalır.

Alex oturma pozisyonundan kendini arkaya doğru atarak yatağın onu geri kaldırmasını sağladı. Bazanın ivmesi onu yataktan fırlattığında vücudunu sola doğru çevirdi. Yere düştü ve banyo kapısına doğru yuvarlandı. Silaha ulaşabileceği mesafeye kadar ilerledi. Kasları, sarsıntılı ve kontrolsüz bir şekilde de olsa yeniden çalışıyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde kalktı ve silaha doğru yolun geri kalanını emekleyerek ilerledi, silahın kabzasını avucuyla kavradı ve yanına düştü. Duvara doğru ilerledi, döndü ve bacaklarını kullanarak oturma pozisyonuna geldi. Sırtı duvara dayalı olan Alex yatağın üstünü net bir şekilde görebiliyordu. Jacqueline'm bileğini Annette'in elinden kurtardığını ve bulanık, hızlı bir hareketle iğneyi aşağı indirdiğini gördü.

Yatak görüşünü engelliyordu. Alex iğnenin nereye girdiğini görmedi, yalnızca Annette'in çığlığını duydu ve iğnenin saplandığını anladı. Sonra Jacqueline'in ağır nefes alması dışında odaya

bir sessizlik hâkim oldu. Alex silahı kaldırdı ve sabitledi. Elleri sanki bir örs gibiydi. Önce Jacqueline'in kamburunu, sonra da doğrulurken başını gördü. Alex ateş etmeyi düşündü ama kolları o kadar sallanıyordu ki isabet ettirebileceğine inanmadı.

Jacqueline ayağa kalktı ve en iyi ihtimalle felçli, en kötü ihtimalle ölmüş olan Annette'e baktı. Jacqueline'in dönüp yatağın boş olduğunu görmesi ve bakışlarının Alex'e ve göğsüne doğrultulmuş silaha sabitlenmesi biraz zaman aldı.

Alex sakinleşmek için bir nefes aldı, zihnini bir lazer gibi odakladı ve ebeveynlerinin yatak odasının önünde duran Raymond'un görüntüsünün, konsantre olmasına yetecek kadar bir süre boyunca düşüncelerinden silinmesine izin verdi. Gücü önce omuzlarında, sonra kollarında, ellerinde ve son olarak da sağ işaret parmağında hissetti. Daha sonra tetiğe bastı.

BÖLÜM VII

Tam Daire

"Kalmamın hiç bir yolu yok."

—Alex Armstrong

69. KISIM

Washington, D.C. 10 Haziran 2023, Cumartesi 15:32

ACIL TIP TEKNİSYENLERİ SHADY SIDE MOTEL'İN 109 numaralı odasına vardıklarında Jacqueline Jordan'ın çoktan öldüğünü ilan etmişlerdi. Alex ve Annette hastaneye götürüldü ve ertesi sabah damar yoluyla verilen bol miktarda salin ile süksinilkolin sistemlerinden temizlendikten sonra serbest bırakıldılar. Durumları çok kötü değildi ve Annette'in tek yaralanması, şiddetli mücadeleleri sırasında Jacqueline Jordan'ın üzerine düşmesi sonucu oluşan çukuk omuzdu.

Hem Alex hem de Annette polis tarafından sorgulanmıştı. Hikâyeleri benzerdi. Birlikte çalışıyorlardı (Alex Lancaster & Jordan için bir vaka üzerinde, Annette ise federal hükümet için bir sorgulama üzerinde çalışıyordu) ve kendi vakalarının örtüştüğünü, ortak paydanın Duncan Chadwick olduğunu öğrendiklerini söylemişlerdi. Onları Wytheville'e getiren bir ipucunun peşindeydiler. Annette, planlanmış bir toplantı için Alex'in motel odasına gitmişti ve Jacqueline Jordan'ı Alex'in felçli bedeninin başında dururken bulduğunda kıyamet kopmuştu. Hikâyede pek çok boşluk vardı ama inandırıcı olmaya yetecek kadar doğru bilgi içeriyordu. Annette'in FBI'daki konumu ve Beyaz Saray'la doğrudan bağları, başka türlü sorulabilecek pek çok devam sorusunun önüne geçmişti.

Söz verdiği gibi, üzücü deneyimlerinden bir hafta sonra Alex, Laura McAllister'in hikâyesi hakkında keşfetmeyi başardığı her

şeyi teslim etmek için Annette ile buluştu: notları, özetleri ve Laura'nın bölümünün bir kopyası. The Perfect Cup'ta buluştular ve konuşurken Americano içtiler.

Alex, "Bu pek de adil bir ticarete benzemiyor." dedi. "Hayatımı kurtarman karşılığında sana sadece bilgi veriyorum."

"Hayır." dedi Annette. "Tıpkı anlaştığımız gibi, bana bilgi karşılığında bilgi veriyorsun."

Annette'in sağ kolu, çıkık omzunu hareketsiz hale getiren bir askıyla sabitlenmişti.

"Peki ya şu hayatımı kurtarma meselesi?"

Annette gülümsedi. "Bunun tam tersi olduğunu iddia edebilirim." Alex o geceyi düşünerek kahvesinden bir yudum aldı. "Sanırım birbirimize yardım ettik ama bunu başlatan sendin."

"Başlatan," dedi Annette, "sanırım bu konuda haklısın."

"Sen geldiğinde pek aklım başımda değildi ama motel odasının kapısını kırdığında, topuklu ayakkabı mı giyyordun?"

Annette gülerek, "Standart kıyafetim." dedi. Lane'in ortaya çıkardığı bilginin senin için oldukça yıkıcı olduğunu biliyordum, bu yüzden sana göz kulak olmayı planladım. Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakayım istedim. Şehir dışına kadar peşinden geldim ve işte o zaman Jacqueline Jordan'ın seni motele kadar takip ettiğini gördüm. Silahlı çatışmaya girmeyi planlamıyordum."

Alex araştırmasını teslim ederken omuz silktili ve kalın bir klasörü masanın üzerine itti. "Sana bundan daha fazlasını borçluyum, bu yüzden sana borcumu ödeyebilmemin bir yolu varsa bana haber ver."

Annette bilgiyi aldı. "Eşit olduğumuzu söyleyebilirim. Eğer DC'ye geri dönmeye karar verirsen beni ara. Bir kahve içeriz."

"Kesinlikle arayacağım."

Annette uzanıp Alex'in elini tuttu.

"Teşekkür ederim Alex. Sen iyi olacaksın."

Alex başını salladı. "Biliyorum."

Bir saat sonra Alex, Garrett ve Donna'nın kapısını çaldı. Birleşik bir cephe ve vekil ebeveynler olarak kapıyı birlikte açtılar.

Donna, "Merhaba tatlım." dedi.

Alex gülümsedi. "MERHABA. Sonuç geldi mi?"

"Geldi." dedi Donna. "İçeri gel."

Alex, on gün önce motel odasında uykuya dalmadan önce, Columbia Bölgesi Barosu'ndan Jacqueline'in parmak izlerini almak ve bunları, ailesinin öldürüldüğü gece yatak odasının penceresinde bulunan parmak iziyle karşılaştırmak için bir plan yapmıştı. Shady Side Motel'de geçirdiği gecenin ardından parmak izi onayı bir formaliteydi ancak hayatını tanımlayan bir olayın tamamen sona ermesini sağlayacaktı. Gerçeği bu kadar uzun süre aradıktan sonra Alex'in emin olması gerekiyordu.

Polis hâlâ seçkin bir avukatın müfettişlerinden birini öldürmeye kalkışmasının nedenini anlamaya çalışsa da henüz bir cevap bulamamıştı ve Alex de herhangi bir ipucu sunmuyordu. Alex'in Jacqueline Jordan'ın ailesinin ölümündeki rolü hakkındaki ayrıntıları kendisine saklamaya karar vermesinin iki nedeni vardı. İlki bencilceydi: Alex'in isteyeceği son şey ailesinin cinayet hikâyesini yeniden canlandırmak ve tekrar manşetlere taşımaktı. Yetkililere Jacqueline Jordan hakkında bildiklerini anlatmak tam olarak bunu yapacaktı. Alex on yıl önce medyanın incelemesinden kıl payı kurtulmuştu. Magazin dergilerinden ve gerçek suç çlgınlarından ikinci kez kurtulamayacağından emindi. Diğer neden ise özverili olmasıydı ve Garrett ile Donna Lancaster'a olan sevgisiyle ilgiliydi. Alex'e karşı ilk suçlamaların reddedilmesinde önemli bir rol oynayan ve Alexandra Quinlan'ın Virginia eyaletine karşı açtığı hakaret davasının kazanılmasına yardımcı olan avukat Jacqueline Jordan'ın aslında davayı mahveden kişi olduğuna dair sansasyonel ayrıntıların ortaya çıkması hiç şüphesiz Lancaster ve Jordan'ı batıracak, Garrett'in kariyerini mahvedecek ve onu ve Donna'yı sürgüne gönderecekti. Alex, gezegende en çok sevdiği insanlara aynı cümleyi söyleyemeyecek kadar çok yılı birlikte geçirmişti.

Bunun yerine kapanış kendine özel olarak kalacaktı. Donna'nın hâlâ McIntosh Polis Departmanında bağlantıları vardı ve Alex ondan bu kaynaklara ulaşmasını ve delil olarak saklanan

yatak odası penceresinden tek parmak izini almasını istemişti. Alex, Annette Packard'dan son bir iyilik istemişti ve Annette, parmak izinin Jacqueline'inkiyle karşılaştırılarak analiz edilmesi için Donna ile birlikte çalışmıştı. Bir hafta sürmüştü ama şimdi hepsi mutfak köşesinde otururken Donna masanın üzerinden tek bir kâğıt parçasını Alex'in önüne itti. Bir anlığına Donna'ya baktı, sonunda sayfaya bakana kadar cesaretini topladı.

Jacqueline Jordan'ın parmak izi, Alex'in yatak odası penceresinden alınan parmak iziyle eşleşiyordu. Alex ne bulacağından neredeyse emin olmasına rağmen derin bir nefes aldı. Yine de bunca yıl sonra nihayet gerçeğe ulaşmak nefesini kesmişti. Gözlelerinden yaşlar akıyordu ve Garrett hemen yanındaydı. Alex başını göğsüne doğru çevirirken kolunu ona doladı.

Garrett, "Çok üzgünüm." diye fısıldadı.

Donna uzanıp Alex'in elini tuttu; böylece dönüştükleri beklenmedik aileyi tamamlamış oldu.

Donna, "Bu bilgiyle ne yapacağınıza karar vermemiz gerekiyor." dedi.

Alex başını Garrett'in göğsünden kaldırarak, "Hiçbir şey." dedi. "Bu konuda hiçbir şey yapmayacağız."

Donna, "Ama Alex..." diye başladı.

"Hayır." dedi Alex onun sözünü keserek. "Bu benim kararım olmalı. Bunu yapmama izin vermelisiniz. Hepsini tekrar yaşayamam. Ailemin resmini marketteki her magazin dergisinde tekrar göremem. Basının tekrar kapımın önüne üşüşmesini istemiyorum. Artı, bu sefer ikinizin de durumu benim kadar kötü olacak."

Garrett, "Bunun bize veya firmama ne yapacağı umurumuzda değil." dedi.

"Ama benim umurumda. Ve benim istediğim de bu. Bunun üçümüz arasında kalmasını istiyorum. Başka kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Peki ya Annette Packard ve FBI?" diye Garrett sordu.

Alex başını salladı. Annette bana bir iyilik yapıyordu. Arkadaşı olan eski bir FBI profil uzmanıyla çalışıyordu. Herhangi bir resmi kanaldan geçmedi ve tek kelime bile etmeyecek."

Garrett ve Donna birbirlerine baktılar ve Alex aralarındaki sessiz onayı gördü.

“Eminsin, değil mi?” diye Donna tekrar sordu.

“Eminim.”

Garrett onu bir kez daha yakınına çekti. “Gitmeni engelleme şansımız var mı?”

Alex başını tekrar göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı.

“Kalmamın hiçbir yolu yok.”

70. KISIM

McIntosh, Virginia
12 Haziran 2023, Pazartesi
10:04

MONTGOMERY YOLU'NDAKİ ESKİ EVİNE UĞRADI VE garaj yoluna park etti. Yerdeki fıskiyeleler çalışıyordu ve çimler yeşilin muhteşem tonlarındaydı; bir gün önce yeni biçilmişti, kenarlar tam kesilmiş ve köşeler de keskin doksan derecelik açılardaydı. Çitler budanmıştı ve açelyalar sabah güneşiyle parlıyor ve fıskiyelelerin sisinde yıkanırken üzerlerinden damlalar süzülüyordu.

Alex arabasından indi ve mahalleye baktı. Uzun zamandan beri ilk kez McIntosh'a dönüyordu. Son iki yıldır onun müdahalesini gerektiren hiçbir aksaklık yaşanmadan ev problemsiz bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Birkaç küçük sorun ortaya çıkmıştı ama Alex'in mülkle ilgilenmesi için tuttuğu ekip tarafından kolaylıkla halledilmişti. Sıcak su ısıtıcısının yeni bir ateşleyiciye ihtiyacı vardı, bir ağaçkakan sedir kaplamada bir delik açmıştı ve ön kapıya giden yürüyüş yolundaki bir beton levha yerinden oynamıştı ve kaldırılması gerekmişti.

Çocukluğunun geçtiği eve baktığında üzerine bir nostalji dalgası çöktü. Hayatının ilk on sekiz yılına ait güzel anılar, zamanla evin başka bir şeye dönüştüğü tek bir gecenin karanlığında gölgede kalmıştı. Zaman almasına rağmen, zihni her şeyi yeniden doğru düzene sokmayı başarmıştı. Eve bir kez daha bakabilir ve içinde barındırdığı tüm neşeli anıların tadını çıkarabilirdi.

Alex dönüşümün nasıl gerçekleştiğinden emin değildi. Bu muhtemelen terapi, zaman ve nihayet bulduğu kapanışın bir

konbinasyonunun sonucuydu. Ne olursa olsun nihayet çocukluk evinin önünde korkusuzca durabildiği için mutluydu. Yıllarca titizlikle bakımını yaptırmıştı ama artık bırakmaya hazırdı. Ancak halletmesi gereken son bir şey vardı.

Ön kapının kilidini açtı ve geçmişine adım attı, Cambridge'e gitmeden hemen önce gizlice eve girdiği sıcak yaz gecesini hatırladı. Raymond'un beysbol kartı koleksiyonunu geri almaya geldiği ama bunun yerine onu yıllar sürecektir bir yolculuğa çıkaran banka hesap özetlerini bulduğu geceydi. O gece evde oluşan nemli kokuyu hatırladı; yapışkan yaz havası duvarlara nüfuz ederek evi acı bir boşluk ve bakımsızlık kokusuyla doldurmuştu. Bugün, bu parlak, güneşli sabahta ev tertemiz ve havadardı, güneş ışığıyla parlayan parke zeminlerden limon kokusu taşıyordu.

Birinci kata çıkıp boş odalara göz attı. Yeni boyanmış duvarlar aydınlık ve davetkardı, yeni cilalanmış zeminler pürüzsüz ve parlaktı. Mutfak, kuvars tezgâhı, kiler ve fırının üzerinde dekoratif davlumbazıyla televizyon dizilerinden fırlamış gibiydi. Mütahhit harika bir iş çıkarmıştı ve ev ileride ona sahip olacak aileyi çok mutlu edecekti.

Birinci kattaki incelemesini bitiren Alex, girişe geri döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Bunu tereddüt etmeden ve korkmadan yaptı. Artık yeterince zaman geçmişti ve bu anılar hiçbir zaman yok edilemese de iyi bir şekilde kontrol edilip uzak tutulabilirdi. Merdivenlerin başında dönüp koridordan eski yatak odasına doğru yürüdü. Artık boş ve halı yerine parke kaplı oda hatırladığından daha küçük görünüyordu. Raymond'un odasına girdiğinde de aynı duyguyu yaşadı.

Sonunda koridora çıktı ve ebeveynlerinin yatak odasının kenarına doğru yürüdü. Kapı açıktı ve içeriye girdi. Burada da duvarlar yeni boyanmıştı ve halı, evin geri kalanına uyum sağlayacak şekilde tertemiz parke ile değiştirilmişti.

Alex gülümsedi. Ev mükemmeldi.

Kapı çaldı ve Alex merdivenlerden aşağı indi.

"Merhaba. Alex, değil mi?" dedi kadın, Alex kapıyı açtığı anda.

"Evet."

"Tammy Werth."

Alex emlakçıya, "Merhaba, Tammy." dedi. "İçeri gel."

Tammy evin etrafına baktı ve gülümsedi. "Dışarısı muhteşem ve çok bakımlı. Ve iç mekân da aynı derecede kusursuz. Evin kolaylıkla satılacağını düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" diye Alex sordu.

"Bugünkü piyasada ve bu tür bir durumda, çocuk oyuncak. Hemen taşınmaya hazır. Web sitesi için sadece birkaç fotoğraf çekeceğim ve bir iki ölçüm yapacağım."

Alex, "Kulağa hoş geliyor." dedi. "İşinize bakın ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Tammy gülümsedi ve işe koyuldu. Birkaç dakika sonra Alex, hareket halindeki bir minibüsün garaj yoluna girdiğini ve iki iri yapılı genç adamın ortaya çıktığını gördü. Ön kapıyı açtı ve onlara el salladı.

"Merhaba." dedi adamlardan biri. "Nakliye firmasından geliyoruz." Adam etrafına bakındı. "Taşınacak fazla bir şey yok, sanırım."

Alex, "Sadece bir parça." dedi. "Üst katta."

Alex iki taşımacıyı üst kata çıkardı ve koridorun sonunda büyükbabasının saatinin durduğu yeri işaret etti.

"Bu kadar mı?" diye adam sordu.

"Bu kadar."

"Peki paketlenip nakliye tesisimize mi gidecek?"

"Evet." dedi Alex. "Onlara ürünün gönderileceği adresi verdim."

İki adam büyükbabasının saatine yaklaşımadan önce omuzlarına sarılan kayışları çıkardılar. Birkaç dakika sonra Alex, adamların saati kamyonun arkasına yüklemesini izlerken gülümsedi. Londra'daki yeni dairesinde nasıl görüneceğini hayal etti. Mekânın fotoğraflarını internette görmüştü ve saatin nereye konacağına çoktan karar vermişti.

Adamlardan biri kamyonun arkasını kapattıktan sonra, "Bir imzanız gerekecek." dedi.

Alex sayfaya bir şeyler karaladı ve kâğıtları geri verdi. Adamlar araca bindi ve Alex hareket eden kamyonun uzaklaşmasını izledi.

Emlakçı, "Her şey hazır." dedi, kamerası boynunda asılı halde ön kapıdan çıkarken. "Ekibime bugün ilerleyen saatlerde ön bahçeye SATILIK tabelasını astıracağım ve evi bu gece resmi olarak web sitemizde ilana koyacağım. Geri dönüşlerle ilgili size haber veririm."

"Teşekkür ederim." dedi Alex.

"Hafta sonundan önce bir teklif alacağımıza bahse girerim, ama yine de sizi haberdar edeceğim."

Emlakçı uzaklaşırken Alex garaj yolunda durdu. Ön veranda oturup beklerken mahallenin normal seslerini (kuş cıvıltıları ve birkaç ev öteden gelen çim biçme makinesinin vızıltısı) dinledi. On beş dakika sonra garaj yoluna bir araba yanaştı. Alex ayağa kalktı ve arabayı yakından izledi.

Sonunda, ailesinin öldürüldüğü o önemli gecede olay yerine ilk ulaşan muhabir Tracy Carr arabadan indi ve garaj yolundan ona baktı.

Alex buzları kırmak için "Sizinle burada karşılaşmak çok komik." dedi.

Tracy kapıyı kapatıp ön yoldan Alex'in durduğu yere doğru yürürken, "O gün çekim yaparken seni tanıdığımı biliyordun." dedi.

"Biliyordum."

Tracy, "Çok farklı görünüyorsun." dedi. "Ama gözlerin seni ele verdi."

"Öyle görünüyor." dedi Alex.

İki kadın bir süre birbirlerine baktılar.

"Beni sen aradın. Şimdi ne olacak?"

Alex cebinden keskin turuncu renkli rujunu çıkardı ve gülümsemeden önce dudaklarındaki ruju tazeledi. "Şimdi sana bir teklif sunuyorum."

71. KISIM

Londra, İngiltere 1 Temmuz 2023, Pazartesi 13:05

ALEX, ÇOCUKLUĞUNUN GEÇTİĞİ EVİN ÖN BAHÇESİ-ne SATILIK tabelası asıldıktan iki hafta sonra Londra'daydı. Yıllar önce Alexandra Quinlan olarak kaçak ve saklanarak gelmişti. Bu kez hiçlikten kaçan ve kimseden saklanmayan, ilk seferinde başarısız olduğu yeni başlangıcı yapmaya kararlı Alex Armstrong olarak buradaydı.

Hayatını analiz ettiğinde gidebileceği başka bir yer olmadığına karar verdi. DC'de kalmak ve Lancaster & Jordan'da çalışmalarına devam etmek ne mümkün ne de uygun geldi. Yıllar geçtikçe benzersiz bir dizi araştırma becerisi geliştirmişti ve Londra'nun bunları kullanacağı en iyi yer olduğunu biliyordu. Donna ve Garrett anlayışla karşıladılar ama iletişimde kalacaklarına dair ondan söz aldılar. Alex kabul etmişti ama bu yazılı olmayan sözleşmeye gerek yoktu. Garrett ve Donna Lancaster hayatına dokunmuştu ve Alex havasız yapamayacağı gibi onlarsız da var olamazdı.

Londra'daki dairesi mütevazı bir boyut ve fiyata sahipti. Her ne kadar parası yetse de Alex'in daha büyük bir şey satın alması için hiçbir nedeni yoktu. Yeni kasabasına inip yeni işine başladığında mümkün olduğu kadar küçük bir etki yaratmak istiyordu. Cumartesi öğleden sonra kapı zili çaldığında Alex gülümsedi. Heyecanını kontrol etmekte zorlanıyordu ve sonunda zilini çalan adamı gördüğü için neden bu kadar mutlu olduğunu tam olarak açıklayamıyordu. Belki de hayatındaki yeni bölümü mümkün

kıldığı içindi. Ve onunla bir haftadan az zaman geçirmesine rağmen, yıllar geçtikçe bir nedenden dolayı onun kalbinde anlamlı bir yer edinmişti. Romantik olarak değil. Onun iki katı yaşındaydı. Ve bir baba figürü olarak değil; Garrett Lancaster hayatında her zaman bu yeri elinde tutacaktı. Ancak kapısını çalan adam, Alex'in hayatında tanımlayamadığı özel bir yere sahipti.

Kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtı.

Alex gülümseyerek, "İngiliz Leo." dedi.

Leo, kalm İngiliz aksanıyla, sanki tutuklanmış gibi ellerini havaya kaldırarak, "Silahşor Alex." dedi. "Beni deliklerle doldurmayacaksın, değil mi?"

Alex gülümsedi. "Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin değil mi?"

"Pek olası değil, dostum."

"İçeri gel."

Alex, Leo'yu en son yıllar önce onu Laverne Parker ve Drew Estes'ten kurtardıktan sonra yanağından hafifçe öptüğünde görmüştü. İşte o zaman Alex, Garrett Lancaster'ın Leo'yu kendisine bakması için tuttuğunu öğrenmişti. Birbirlerini son gördüklerinin üzerinden yıllar geçmesine rağmen Alex, Leo'yu iyi bir arkadaş olarak görüyordu. Sekiz yıllık mesajlaşma ve FaceTime onların yakın bir bağ kurmasına olanak tanımıştı. Leo onun hayatında esrarengiz ama sevimli bir varlıktı.

Leo, Alex'e bakması için işe alındığında, Londra'da özel dedektiflik mesleğine yeri başlamıştı. Tüm niyet ve amaçlar açısından Alex onun ilk vakası, Garrett Lancaster ise ilk müşterisiydi. Leo bir buçuk yıl boyunca Alex'i İngiltere'de ve Avrupa'da takip ederek geçirmişti. Kolay para getiren iş bittiğinde ve Alex Amerika'ya giden bir uçağa atladığında Leo, ödeme yapan başka müşteriler aramak zorunda kalmıştı. Onları bulmuştu ve şimdi başarılı bir özel dedektiflik firması yönetiyordu. Alex ona mesaj atarak araştırma becerilerinin satılık olduğunu bildirdiğinde Leo bu fırsatı değerlendirdi. İşler yoğunlaşıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Bugüne kadar yetkin bir ortak bulamamıştı. Alex cevabın kendisi olduğuna onu ikna etmişti.

"Yani muhtemelen sana ne kadar ödeyeceğimi ve senden ne yapmanı isteyeceğimi bilmek istiyorsun."

"Hayır." dedi Alex. "Bütün bunları daha sonra tartışabiliriz. Bana adil bir ödeme yapacağından eminim ve araştırmamı istediğin her konuda beklentilerini aşacağımdan fazlasıyla eminim."

Leo gözlerini kıstı. "Beni iş hakkında konuşmak için çağırma-dıysan, cumartesi günü burada ne işim var?"

"Önce senin egonu bir birayla şişirecektim ama birayı işimiz bitinceye bırakalım."

"Hangi iş bitinceye?"

Alex kapıya doğru yürürken "Hadi." dedi. "Bir konuda yardıma ihtiyacım var."

Bir teslimat kamyonu dairesinin önündeki sokağa park edilmişti. Sürgülü kapı açıkken arka çamurlukta bir adam oturuyordu.

"Bunu halledebilecek misin?" Kamyon şoförü Alex'e bir pano verirken sordu.

"Şimdi, evet."

Alex teslimatı imzaladı ve kâğıdı şoföre geri verdi. İngiliz Leo kamyonun arka kısmına baktı, baloncuklara sarılmış uzun bir eşya onları bekliyordu.

Alex, "Bunu yukarı taşımama yardım etmeni istiyorum." dedi.

"Bu Nedir?" diye Leo sordu. "Ve ağırlığı ne kadar?"

"Büyükbabamın saati. Ve çok ağır."

Leo, kamyonda kendilerini bekleyen zorlu engelden sonra Alex'e baktı. "Hizmetlerimin karşılığını ilk maaş çekinden kesiyorum."

Alex gülümsedi. "Kulağa adil ve makul geliyor."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Alex yeni dairesinde oturdu. Geç olmuştu, televizyon kapalıydı ve tek ses odanın köşesinde duran büyükbabasının saatinden geliyordu. Alex, ağırlıklarını gidebildikleri kadar yükseğe çıkarmak için saati kurmuştu. Şimdi sarkaç sallanırken saatin tik taklarını dinliyordu. Çocukluğunun büyük bölümünde saat, yatak odasının dışındaki ikinci kat koridorunda fark edilmeyen bir şeydi. Alex onun güzelliğine

aldırmadan yarundan binlerce kez geçmişti. Sonra ailesinin öldürüldüğü gece bambaşka bir şeye dönüşmüştü; görkemli ve koruyucu bir şeye.

Kendisine eşlik eden saatin tik taklarından başka hiçbir şeyi kalmayan Alex, o günkü *New York Times*'a uzandı. Tracy Carr, Laura McAllister ve kızın öldürülmeden önce anlatmak üzere olduğu McCormack Üniversitesi'ndeki tecavüz hikâyesi hakkındaki haberi bitirmişti. Laura'nın bölümde bahsettiği isimler de haberde yer alıyordu. Duncan Chadwick'in, kardeşlik cemiyetinde içkilere katmak için kullanılan randevu tecavüzü ilacını elde etmedeki rolünden detaylı olarak bahsediyordu. Bunu mutlaka bir soruşturma takip edecekti ve daha haber yayınlanmadan önce Larry Chadwick, Yüksek Mahkeme'deki adaylığından gönüllü olarak çekilmişti. Hikâye çarpıcıydı ve Tracy haberde Laura McAllister'ı onurlandırarak harika bir iş çıkarmıştı.

Alex okumayı bitirdikten sonra arkasına yaslandı. Kesinlikle askıda kalan birçok şey vardı. Alexandra Quinlan'ı aramayı asla bırakmayacak gerçek suç fanatikleri mutlaka vardı. Ancak popüler bir muhabirin önderlik etmemesi halinde bu fanatikler çok geçmeden tükenip gideceklerdi. Alex'in Tracy Carr'a teklifi, muhabire Larry Chadwick'in oğlu ve Laura McAllister'in dahil olduğu gişe rekorları kıracak bir hikâye hakkında bilgi vermeyi içeriyordu. Alex'in vereceği bilgi karşılığında Tracy Carr, Alexandra Quinlan'ı takip etmeyi bırakmayı kabul etmişti. Artık yıllık güncellemeler yoktu. Artık korkunç videolar yoktu. Artık ailesinin evinin önünde çekim yapmak için McIntosh'a gitmek yoktu.

Gazeteyi bir kenara koydu. Zorlu bir yolculuktu ama sonunda yeni başlangıcıru işaret eden hayat yolundaki o yol ayrımına ulaşmıştı. Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve büyükbabasının saatinin sallanan sarkacının sesini dinledi. İleri geri. İleri geri.

72. KISIM

Appalachian Dağları 14 Ekim 2023, Cumartesi 21:52

A DAM SUV'UNU APPALACHIAN DAĞLARI'NIN dolambaçlı yollarında sürdü. Şehrin güvenlik kameralarından uzakta olmasına rağmen, görüntüsünün kaydedilebileceği benzin istasyonlarından ve dinlenme tesislerinden uzak durdu. Plakalarını önlem olarak Maryland'deki bir hurdalıktan alınan plakalarla değiştirmişti. Arabayı sürerken, kayalar korkulukların yanında dikey olarak tırmanıyordu ve yol her iki tarafında dağların olduğu bir kanyonun içinden geçerken onu sıkıştırıyor gibiydi. Yolun diğer kısımları tamamen açıktı ve uzakta dumanlı dağlardan başka bir şey yoktu. Gözlerden uzak evlerin bacalarından dumanların çıktığını görünce yaklaştığını anladı.

Larry Chadwick Yüksek Mahkeme'ye atanmış olsaydı, bu geceki görevi kat be kat daha zor olacaktı. Dokuz Yüksek Mahkeme yargıcı devlet kurumları tarafından yakından korunurdu. Columbia Bölgesi sınırları içinde Yüksek Mahkeme Polisi, yargıçları gece gündüz korur, DC'nin dışındaysa ABD Polis Teşkilatı güvenliğin detaylarını sağlardı. Neyse ki Yargıç Chadwick Yüksek Mahkeme'nin radarından çıkmıştı. Teknik olarak çekilmiş ve gönüllü olarak kendisini değerlendirmeden çıkarmıştı. Her iki durumda da bir Yüksek Mahkeme yargıcı değil de bir federal yargıç olarak Larry Chadwick'in güvenliğine ilişkin ayrıntılar komisyonla değil, yalnızca talep üzerine belirleniyordu. Yargıcın dağ evine yaptığı seyahatinde böyle bir güvenliğe gerek

görülmemiştir. Appalachian Dağları'nın eteklerinde sıkışık kalan yargıç muhtemelen kendini yalnız ve güvende hissediyordu. Heathrow kasabası küçük ve sessizdi. İki trafik lambasının bulunduğu tek bir yoldan, caddenin her iki tarafında sıralanan küçük mağazalarından ve restoranlardan oluşuyordu. Sakinleri samimiydi ve mahremiyetlerine değer veren zengin Doğu Sahililerden oluşuyordu.

Adam son dönüşü yaptı ve yargıcın dağ evinin arkasından geçen yolda hızlandı. Yargıcın olağan programı, eşiyle cuma öğleden sonra DC'den ayrılması ve pazar akşamı akşam yemeği ve pazartesi sabahı duruşmasına hazırlık olarak brifingleri okumadan önce bir kadeh şarap için zamanında şehre dönmesini içeriyordu. Şimdi aracını yavaşlatırken, Reece Rankin'i Laura McAllister'a tecavüz etmesi ve öldürmesi için kiralayan adama, bir ulusun adaletini yönetme yetkisinin verilmesinin Amerika'nın en büyük ironilerinden biri olduğunu düşündü.

Jacqueline, Reece Rankin'le yaptığı ziyaretten öğrendikleriyle polise gidebilirdi. Yetkililere Rankin'in itirafını ve Larry ile Duncan Chadwick tarafından işe alındıktan sonra Laura McAllister'a tecavüz edip öldürdüğünü söyleyebilirdi. Ancak bunu yapmak, Chadwickleri Amerikan adalet sisteminin koruyucu ellerine bırakacaktı; burada uygun bir ceza verilmesi pek mümkün değildi. Chadwick ve oğlu, Amerika'nın adalet sisteminin sağlayabileceğinden daha fazla cezayı hak ediyordu.

Yolun kenarına çekti ve ormanlık bir alana girdi. Arabasını, geçen araçların görüş alanı dışında kalacak şekilde yeşilliklerin içine doğru kenara çekti, sonra dışarı çıktı ve dar yol Larry Chadwick'in dağ evinin arkasında sona erene kadar ormanın dörtte üçü boyunca güçlkle yürüdü.

Erken gelmişti. Işıklar hâlâ evin pencerelerini aydınlatıyordu ve Chadwicklerin geceyi geçirmesini beklemek için bir açıklığa yerleşti. Smith & Wesson'u kemerinden çıkarıp yere, yanına koydu. Mülkün etrafındaki vahşi doğanın sakinliğini dinlemek için bir dakika ayırdı. En yakın komşu iki kilometreden fazla uzaktaydı. Gölün uzak bir noktasından bir dalgıç kuşu öttü. Bu ses

ona yazlarını kampta geçirdiği gençliğini hatırlattı ve oturduğu açıklık onu Jerry Lolland'ı öldürdükleri geceye götürdü.

Hayatının yolculuğu Montague Kampı'nda başlamıştı. Sorunları ilk kez Montague Kampı'nda ele almıştı. Orada, bir yaz boyunca tacizle karşı karşıya kaldıktan ve aynı istismarın Jacqueline'in başına da geldiğine tanık olduktan sonra, bazı insanların Amerika'nın sunduğu yumuşak adalete, sapıkların günde üç öğün yemek yediği ve hapisanede rahat bir yaşam sürdüğü, kitap, televizyon ve daha fazlasını içeren bir hayata layık olmadığına karar vermişti. Hayır, bazı failer parmaklıklar ardında şımartılmış bir hayattan daha fazla cezayı hak ediyordu. Çocuklara yönelik cinsel saldırı gibi en iğrenç şiddet eylemlerini gerçekleştirenler ve onlara yardım edenler, bu ülkenin sağlayamayacağı bir adaleti hak ediyordu.

Chadwicklerin arazisinin kenarındaki açıklıkta otururken Jerry Lolland'ı hatırladı. Sağlık görevlileri onu kulübeden dışarı çıkarırken adamın vücuduna baktığını hatırladı; beyaz bir çarşaf onu tepeden tırnağa kaplamıştı ve planlarının ne kadar işe yaradığını doğruluyordu. Jerry Lolland onların ilk cinayetiydi. Jacqueline ile birlikte ilk kez bir sapığı durdurmak için o zaman bir araya gelmişlerdi. Yıllar boyunca diğer cinayetler onu takip etmişti ama o hâlâ Jerry Lolland'ı çok canlı bir şekilde hatırlıyordu.

Çoğu planlandığı gibi gitmiş ve mükemmel bir şekilde yürütülmüştü. Ancak bir tanesi hala onu rahatsız ediyordu. Hasar almalarına ve sonunda çöküşlerine neden olan bir tanesi. Artık kendi adaletini sağlamaya tek başına devam etmek zorunda kalacaktı.

Larry Chadwick'in evinin arkasındaki ormanda oturup evin ışıklarının sönmelerini beklerken o geceyi hatırladı.

McIntosh, Virginia
15 Ocak 2013

McIntosh kasabası küçük ve birbirine yakın evlerden oluşuyordu. Dennis ve Helen Quinlan'ı öldürmenin sonuçlan olacaktı ama Jacqueline'i bundan vazgeçirmeyi başaramamıştı. Burada bir ironi vardı; kanun dışı bu ikiliyi onlarca yıl önce Montague Kampı'nda kurmuşlardı ama Jacqueline bunca yıl bu ikiliyi ayakta tutan katalizör olmuştu. O geceki görev, olası aksiliklere ilişkin itirazlarına rağmen onun reddedemeyeceği bir görevdi.

Arabayı Dennis ve Helen Quinlan'ın yaşadığı sakin mahallenin karşısındaki sanayi parkına çekti. Müşteri olmalannın yanı sıra Quinlanlar, bir dizi detaylı mali incelemenin sonunda ortaya çıktığı üzere Roland Glazer'ın seks trafiğini yönetmesine yardımcı olan muhasebecilerdi. Quinlanlar Glazer'ın parasını saklamasına yardım eden finans sihirbazlarıydı. Glazer'ın genç kadınların doğum yaptığı gözlerden uzak adasına rahatça seyahat etmesini sağlayan para transferlerini ve çekleri organize edenler onlardı. Başkaları da işin içindeydi, politikacılar, iş adamları ve kraliyet ailesi, ama bu oyuncuların tamamı dokunulmazdı. Ancak Quinlanlara ulaşılabilirdi ve yıllardır Glazer'ın kirli işlerinde parmak izleri vardı. Lancaster & Jordan'a geldiklerinde öne sürdükleri bahane (Glazer'ın parasının nereden geldiğini ya da onu korumayı bıraktıktan sonra nereye gittiğini bilmemele-ri) en iyi ihtimalle kınlandı, düpedüz yalandı. Açıklama belki de ilk başta doğru olabilirdi. Ancak bilgisizliklerinin bu kadar uzun süre devam etmesi anlaşılmazdı.

Suçlulukları, Roland Glazer'ın federal suçlamaya maruz kalmasından sonra Quinlanların kovuşturmayla karşı korunmak için Lancaster & Jordan'a koşmasıyla kanıtlanmıştı.

Farları kapattı ve tekerlekler çakıl taşlarında gıcırda-maya başlayınca durdu.

"Girip çıkıyorsun." dedi Jacqueline'e.

Karşılığında aldığı tek şey Jacqueline'in başını hızlı bir şekilde sallamasıydı. Daha sonra Jacqueline kapıyı açtı ve ormanın içinde kayboldu. Farlar kapalıyken motoru çalışır durumda tuttu. Görevi üç farklı zaman diliminde ölçmüşlerdi ve onun ormanda yürümesi, arka bahçeden gizlice geçmesi, garajdan Dennis Quinlan'ın pompalı tüfeğini alması, arka kapıdan içeri girmesi, merdivenleri tırmanması için ne kadar süre geçmesi gerektiği konusunda bir üst ve alt süre tahminleri vardı. Dennis ve Helen Quinlan'ın işini bitir, evden çık, ormana doğru koş ve sonrasında kaç.

Beklerken saate baktı. Ait süre sınırın gelmiş ve geçmişti. Üst sınıra yaklaşıldığında terlemeye başladı, zaman geçtikçe huzursuzlanıyordu. Bir şeyler ters gitmişti ve bir an ne olduğunu görmek için ormana gitmeyi düşündü. Ancak bu ikisini de riske atacak kötü bir karardı. Diğer seçenek daha kötüydü: Görevi iptal etmek ve onu aimadan ayrılmak.

Hiçbirini yapamadı, bu yüzden bekledi. Ve daha uzun süre bekledi, ta ki sonunda ormanda bir karaltı görene kadar. Jacqueline daha önce hiç görmediği şekilde çılgınca koşuyordu. Bir şeyler ters gitmişti. Arabayı geri vitese taktı ve kadın yolcu koltuğuna oturur oturmaz gaz pedalına basıp arabayı geriye doğru vahşi bir U dönüşüyle savururken etrafa çakıl taşlarını saçtı. Normal sürüşe geçtikten sonra sanayi bölgesinden hızla uzaklaştı. Ana yola vardıklarında ve Quinlanların eviyle aralarına epey bir mesafe koyduklarında farlarını yaktı ve hızını yasal sınıra düşürdü.

Ona baktığında eldivenli ellerini yüzüne koyduğunu gördü. Sağ el işaret parmağı yırtılmış lateks eldivenden dışarı çıkmıştı.

“Eldivenin yırtılmış.” dedi.

Jacqueline avuçlarını yüzünden çekti ve sağ elini inceledi.

Adam “Arkanda bir parmak izi bırakmış olabilirsin.” dedi.

Jacqueline başını salladı ve gözlerini kapattı. “Bu sorunlarımızın yalnızca başlangıcı.”

Arabayı evinin dışındaki kaldırım kenarına çekti ve ateş edildiğine dair raporlar gelirken birkaç dakika telsizi dinlediler. Yolculuk sırasında Jacqueline ona Quinlan’ın evinde meydana gelen olayların bir özetini çıkarmıştı; konuştuğu süre boyunca sağ eli ve çıplak işaret parmağını kullanıyordu.

“Bir şeye dokundun mu?” diye sordu.

Jacqueline’in zihninde yaşadıklarını değerlendirmesini izledi. “Pencere.” dedi. “Dışarıya bakmak için çocuğun yatak odasının penceresine dokundum. Ve ön kapı kolu, ama o diğer elimle de olabilir.”

Onun diğerlerinden öne çıkan çıplak parmağa bakmaya devam etmesini izledi.

Jacqueline “Ne yapmalıyız?” diye sordu.

“Şu anda bir şey yapamayız. İçeri gir. Uyumayı dene. Bir an önce yoldan çıkmak istiyorum.”

Yolcu koltuğunda hareketsiz otururken sessizlik vardı.

“Kız seni gördü mü?” diye adam sordu.

“Bilmiyorum. Sanmıyorum. Yatak odasının penceresi açıktı ve o gitmişti.” Adama bakmadan önce durakladı. “Oğlan... O beni gördü. Başka bir seçeneğim yoktu.”

Adam başıyla onayladı. “Biliyorum. İçeri gir. Yann konuşacağız. Elbiselerini yak. Botları, eldivenleri, her şeyi. Bu gece yap.”

Jacqueline cevap vermeden kapıyı açtı ve arabadan indi. Ön kapıya doğru yürüyüp içeride kaybolurken

başka bir şey söylemedi. Adam arabayı vitese takıp evine doğru yola çıktı. Garaj kapısı açıldığında içeride girdi ve birkaç dakika karanlıkta oturdu, geceyi değerlendirdi ve Quinlan'ın evinde tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Jacquellne ona her şeyi anlatamayacak kadar sarsılmıştı. Sadece Dennis ve Helen Quinlan'ı öldürdükten sonra, çocuk Quinlanların yatak odasının kapısını açıp onu korkuttuğunda on üç yaşındaki oğullarını da öldürdüğünü söylemişti. Olayın nasıl gerçekleştiğine dair ayrıntıların paylaşmamıştı. Kızının kaçması ve nereye gittiğini bilmemesi dışında ondan daha fazlasını öğrenemeyecek kadar sarsılmıştı.

Karanlıkta birkaç dakika kaldıktan sonra arabadan inip evine girdi. Işıkları söndürüp yatağa girdi. Bir saat boyunca dönüp durdu, uyuyamadı. Bunca yıldır daha önce böyle bir şey olmamıştı. Hep dikkatli ve titiz davranmışlardı. Sadece suçlular cezalandınılırdı, masumlar asla cezalandınılmazdı. O ve Jacqueline masumlar için savaşıyorlardı. Toplumun gerçekten aşağılık üyelerine karşı adaleti talep edenler onlardı; Amerikan sisteminin tam olarak sağlayamadığı adaleti. Onlar her zaman masumların koruyucusu olmuşlardı. Bu geceye kadar.

Yatağının yanındaki saate baktığında saat üçü on geçiyordu. Uzun bir şaşkınlıktan sonra en sonunda göz kapakları kapandı ve uykuya daldı. Yirmi beş dakika sonra telefon çaldı ve onu sıg, huzursuz uykusundan uyandırdı. Kim olduğunu kontrol etmek için cep telefonunu kaldırdığında midesine bir batma hissi geldi.

"Merhaba?" dedi bitkin bir sesle.

"Garrett!" Donna acil bir fısıltıyla ona seslendi. "Benim. Sana merkezde ihtiyacım var. Geç olduğunu biliyorum ama sana hemen ihtiyacım var."

Garrett Lancaster hiçbir soru sormadı. Gecenin bir yarısı polis merkezine koşup kansına yardım etme isteği kahramanca görünecekti; kansına yardım etmek için her şeyi yapmaya istekli, sadık bir kocanın eylemi.

Gerçekte, karısının onu neden polis merkezine çağırdığına dair meraksızlığı, küçük kasabalarında üçlü bir cinayetlin meydana geldiğini bilmesinden kaynaklanıyordu. Hayatının Alexandra Quinlan'ınla çarpışmak üzere olduğunu tahmin etmek imkansızdı. Ve kalbinin bir kısmının kız için sonsuza dek kanayacağını ancak daha sonra fark edecekti.

Yataktan kalktı, bir an düşünmeyi, takım elbise giymeyi ve kravat takmayı düşündü ama bunun yerine kot pantolonunu giymeyi, Washington Wizards şapkasını dağınık saçlarının üzerine geçirmeyi ve kapıdan dışarı çıkmayı tercih etti. ^

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki kişilere içtenlikle şükranlarımı sunarım:

Kensington Yayıncılık'ta her yıl kitaplarımı destekleyen ve romanlarımın başarılı olmasına yardımcı olmak için perde arkasında çok çalışan herkese. Özellikle hikâyelerimi doğru bir şekilde anlatmama yardımcı olan John Scognamiglio ve akıllı pazarlama taktikleriyle fark edilmelerine yardımcı olan Vida Engstrand'a.

Amy ve Mary'ye, ilk okuyan, ilk eleştiren ve ilk teşvik eden kişiler oldukları için.

Dedektif Ray Peters'a suç mahalli ve sorgulamalarla ilgili bilgilerimi düzene sokmamda yardımcı olduğu için ayrıca teşekkür ederim.

Michael Chmelar, avukatım ve arkadaşım, ilk taslağı okumak ve mahkeme salonunun açılış sahnesinde yolumu bulmama yardım etmek için zamanını cömertçe ayırdığı için. Senin çizdiğin şekli tam olarak uygulamamış olabilirim ancak önerilerin bunu yeterince gerçekçi hale getirmeme yardımcı oldu.

Dr. Eric Bessonny'e, süksinülkolin hakkındaki sorularımı yanıtladığı ve bilinçli felç olasılıkları konusunda garip bir şekilde heyecanlandığı için çok teşekkürler. Uyuşturucunun hikâyemde işe yaraması için edebiyat lisansımı kesinlikle kullandım, ama sen bunu sınırların dışında tutmama yardım ettin.

Donna Kopkash, halk sağlığı sorunu olan çocukluk çağındaki ölümleri ele alan ve ebeveynlerini veya kardeşlerini kaybeden çocuklara destek sunan muhteşem bir hayır kurumu olan Bir Milyon Hükümdar'a cömert bağışın için çok teşekkürler. Nazik hediyen, kitabımda adınızı taşıyan bir karakterin olması gibi ek bir avantajla birlikte geldi.

Ve son olarak, ister romanlarımı yeni keşfetmiş olsun ister her birini içtenlikle okumuş olsun, tüm okuyucularına hayalimi gerçek kıldığınız için teşekkür ederim.